

ИРИС
БИБЛИОТЕКА

КНИ
МЕЙСЪН

ДРЪЗКА
ЛЮБОВ

Кони Мейсън

Дръзка любов

КНИГА ПЪРВА

ДРЪЗКА ЗЕМЯ

1807

1

Ниско наведена над кипящия чайник с вода, здраво забила зле обувките си стъпала в калнокафявата твърда земя на Сидни, Кейси О'Кейн прокара мокра длан по окъпаното си в пот лице. Работеше заедно с няколко друга затворнички зад бараките на сто и втори полк, познат като Корпуса на Нов Южен Уелс, но по-известен с прозвището Корпусът на рома заради незаконната му дейност, свързана с тази стока.

Дълги кичури червена коса прилепваха мокро към бузите на Кейси, луничките по лицето ѝ се губеха в ярката червенина, предизвикана от свирепото лятно слънце. Само блестящите ѝ зелени очи издаваха колко е нещастна, докато се превиваше над възложената ѝ работа – да перемръсните дрехи на мъжете от Корпуса на Нов Южен Уелс.

Кейси беше така потънала в угнетението си, че не забеляза двамата мъже, които стояха наблизко и си говореха с лейтенант Потър, но внимателните им погледи се отклоняваха към нея по-често, отколкото би ѝ харесало. Потър имаше грижата за затворничките и обикновено го виждаха единствено когато раздаваше заповеди или ги ругаеше за мързела им.

– Какво имате предвид, господин Пенрод? – запита лейтенантът, оглеждайки внимателно двамата мъже.

– Ани напуска след две седмици – отвърна по-възрастният от двамата. – Присъдата ѝ изтича и тя иска да се омъжи и да се установи на своите тридесет акра заедно със съпруга си, който вече излезе. Търся някоя жена да я замести.

Все още красив въпреки своите петдесет и две години, Рой Пенрод безмълвно оглеждаше групата жени, заети с различни работи в непоносимата лятна жегата. Застанал до него, синът му Деър също се взираше внимателно в разнородната групичка, но по едно време отвърна очи, намръщвайки се с едва скривано презрение.

– Нямаме кой знае какъв избор, татко – осмели се да подхвърли той. – Измамнички, крадли, убийци, повечето изглеждат полумъртви от глад и сигурно са пълни с въшки. Имахме късмет да намерим жена като

Ани, но много се съмнявам, че ще откриеш подобна на нея сред тази сбирщина.

Изпращайки строг поглед към сина си, Рой изрече укорително:

– Въпреки това имаме нужда от жена, която да готви и да чисти, освен ако ти или брат ти не искате да се заемете с тази задача.

– Страхувам се, че задълженията ми в крепостта не ми позволяват да отделям време за работа в домакинството – проточи лениво Деър, вдигайки добре оформена тъмна вежда.

Отплавал към Сидни през 1792 г., придружен от седемгодишния си брат Бен и от болнавата си майка, Деър Пенрод изглеждаше и се държеше като роден в австралийските храсталаци. Но той беше живял в Нов Южен Уелс само четиринадесет години, след като се присъедини към баща си, цивилен правителствен служител, който беше дошъл тук с капитан Филипс и първия контингент затворници още през януари 1788 година.

Моментално осъзнавайки важността на заселниците в тази сурова нова земя, Рой Пенрод поиска и получи пет хиляди акра заедно с четиридесет затворници, които да ги обработват. Земята му беше разположена покрай река Хоксбъри, близо до новопостроения град Парамата, и той отглеждаше с голям успех пшеница, царевица и други зърнени култури. Следвайки примера на капитан Джон Маккартър, който неотдавна се беше уволнил от Корпуса на Нов Южен Уелс, Рой Пенрод внесе овце и експериментираше с различни породи. Макар че стадото му не можеше да се сравнява с това на хитрия Маккартър, Рой беше смятан за важен фермер, който снабдяваше селището с месо и зърно. Губернаторът Уилям Блай имаше високо мнение за семейство Пенрод и често канеше членовете му да заемат различни служби в управлението.

Рой извърна поразвеселеното си лице от сина си и отново го обърна към лейтенант Потър.

– Само това ли са жените?

– Да – изръмжа малко недоволно Потър. – Вие какво очаквахте? Всички здрави ги пратиха другаде, макар че и тук сигурно ще се намерят една-две, които може и да ви свършат работа. Огледайте ги, Пенрод, и си подберете някоя.

– Какво ще кажеш за тази, татко? – запита Деър, сочейки една кльошава жена на средна възраст, борееща се с прането.

Деър вече беше привлякъл вниманието на жените, които позираха пред погледа му, а дори и по-възрастните с любопитство се взираха в мъжествените атрибути на привлекателния млад човек. Облечен в

полева униформа, с плътно прилепнали панталони, които стягаха стройните му крака и мускулести бедра, с ботуши до коленете и жакет от груба зелена материя, Деър разтуптяваше не едно женско сърце, включително това на дъщерята на губернатора Блай, на дъщерите на заселници-те и на затворничките, които жадно го проследяваха с очи.

Косата му беше черна, толкова черна, че блестеше в синкав оттенък под ярките слънчеви лъчи. Превъзходно сложен и агресивно красив, той хвърляше наоколо погледи със стоманеносивите си очи, засенчени от гъсти черни мигли – очи, които не пропускаха нищо. Беше висок, с яки кости, гладко обръснат, широките му рамене уверено изпълваха жакета. Държеше се самоуверено и авторитетно, дори малко арогантно.

Лицето му беше загоряло от вятъра и слънцето, с плътни и чувствени устни. Брадичката говореше за вродена упоритост. Макар че профилът му беше суров и мрачен, често се смекчаваше от внезапна усмивка или смях. Всеки можеше да види бликащата енергия, която личеше в движенията му, и силата, кипяща в него.

Рой проследи погледа на Деър, насочен към въпросната жена – кокалеста селянка на около четиридесет години. Облечена в парцалива дреха и боса, тя изглеждаше достатъчно способна да върши каквато и да било къщна работа.

– Какво е престъплението на тази жена, лейтенанте? – запита Рой, посочвайки с пръст към нея.

– Това е Марта Комбс – каза с уморен глас Потър. – В присъдата й пише, че е откраднала парче шунка и три наденици.

– За да нахрани гладуващото си семейство, предполагам – добави Рой с лек сарказъм, издаващ пренебрежението му към английското правосъдие.

– За короната престъплението си е престъпление и крадецът си е крадец – сви рамене Потър с явно безразличие. – Жената е откраднала чужда собственост и е била осъдена на заточение.

– Ако се измие и се облече подходящо, мисля, че ще може да ни върши работа – забеляза Деър, сподавайки една прозвявка. – Поне не е убийца – добави той разсеяно.

Лейтенант Потър погледна младежа с любопитство.

– Има и няколко по-млади жени – намекна той лукаво. – С трима здрави мъже в семейството и при липсата на жени може да решите да си изберете от тях. Марта едва ли би била подходяща да топли леглото на някой мъж. Но човек не може да съди за вкуса на другите – добави той презрително.

– Да не би да си мислите, лейтенанте, че баща ми, аз или брат ми ще легнем с някоя от тези... нещастници? – запита Деър, отправяйки леден поглед към войника. – Сред тях едва ли има и една, която да не е курва, заразена бог знае с какво.

– Престани, Деър – предупреди го Рой, познавайки избухливия темперамент на сина си. После се обърна към Потър: – Ние не злоупотребяваме с нашите прислужнички. Ако държите на поста си, ще се изразявате с приличен език в наше присъствие. Не гарантирам, че синът ми ще прояви достатъчно чувство за хумор, при тези глупости, които му говорите.

Изчервявайки се, Потър кипна вътрешно, недоволен от публичното мъмрене. Никога не беше харесвал високомерния Деър Пенрод или семейството му, а сега имаше още една причина да мрази този човек. Никои не се задяваше безнаказано с Корпуса на Нов Южен Уелс. Знаеше се, че семейството е в приятелски отношения с губернатора Блай и толерира свободомислието. А освен това мнозина от заселниците търсеха своя водач в лицето на Деър.

– Ако Марта е жената, която искате, ще се погрижа да я прехвърлят – изрече той донякъде троснато.

Вниманието на Деър изведнъж беше привлечено от една слаба фигура, която се клатушкаше в полезрението му, помъкнала кофа с мръсна вода. Свела очи към земята, Кейси се бореше с кофата, смятайки да я изпразни в тясната дупка, изкопана за целта. Пътят ѝ минаваше точно към мястото, където стояха тримата мъже, но тя нарочно държеше очите си наведени, защото не искаше нищо и никой да се меси в задълженията ѝ или в тежкия товар, който носеше. Но съдбата пожела да стане другоаче.

Крехкото и тяло, вече изтощено отвъд предела на слабите си сили, не можа да се справи с невъзможната задача и ръцете просто отказаха да ѝ служат. Тя се спъна и отчаяно се опита да задържи кофата, но тя се оказа твърде тежка за нея. Кофата излетя от ръцете ѝ с трясък и мръсната вода оплиска безупречно чистите панталони и ботуши на Деър, тъй като той стоеше най-близо до нея.

– По дяволите! – изрева той, отскачайки назад, докато Кейси губеше опора и последва кофата, стоварвайки се на земята.

Тя се търкаляше безпомощно в получената се рядка кал, докато Деър я оглеждаше с едва скривано презрение.

– Непохватна кучка такава! – изръмжа лейтенант Потър. – Направи го нарочно.

Взирайки се объркано в изкаляните си панталони, Деър почти не обръщаше внимание на лейтенанта, който грубо издърпа Кейси да стане, впивайки пръсти в меката плът на раменете ѝ. Тънките му устни се извиха презрително, докато дясната ръка се вдигна и се стовари върху лицето на затворничката с такъв оглушителен удар, че тя се олюля. Щеше да падне, ако той не я стискаше грубо. Когато отново вдигна ръка, за да я удари още веднъж, усети, че китката му е хваната от нечии яки пръсти.

– Да не сте полудели, Потър? – изрече Рой с нетърпящ възражение глас. – Не виждате ли, че момичето е твърде слабо, за да я удряте така? Пуснете я.

Изненадан от това, че баща му така явно защитава затворничката, Деър насочи вниманието си към жалката фигура, борееща се с желязната хватка на Потър. Чергите ѝ почти не се виждаха от наслоената мръсотия и кални пръски, но личеше, че е млада. Кичури яркочервена коса се спускаха по гърба и превитите ѝ рамене, увиснали чак до кръста. Дрехите ѝ приличаха по-скоро на парцали и спокойно можеше да тръгне боса, толкова малко полза имаше от износените си обувки. Беше слаба, прекалено слаба, но това, което се виждаше от нея, му хареса.

Наскоро пристигнала в наказателната колония Нов Южен Уелс, Кейси чакаше да бъде изпратена при някого от заселниците, предимно фермери, които имаха нужда от домашна прислужничка или обща работничка. Не беше по-лошо от онова, което беше очаквала, помисли тя с тъжна въздишка. Беше отнела живота на човек и законът изискваше да бъде наказана. Майка ѝ беше починала много отдавна, баща ѝ беше обесен, задето вдигнал бунт срещу короната, така че нямаше почти никакво значение, че ще доживее остатъка от дните си в някаква сурова страна, обитавана от диваци, шепя военни и цивилни служители, малко заселници и стотици закоравели престъпници.

Тогава тя изведнъж погледна към Деър с очи, зелени като искрящи изумруди, обградени с гъсти и неприлично дълги мигли. Не можейки да направи нищо, той ѝ отвърна със суров поглед. Нещо в нея го смущаваше. Не беше сигурен какво е, но знаеше, че това чувство не му харесва. Защо един поглед на закоравяла престъпничка, а може би и курва, ще го разстройва толкова много, запита се той разсеяно.

Зле облечена в тежка вълнена рокля, с петна от пот под мишниците и с почти неприличен вид от многото скъсани места по нея, слабата фигура на Кейси не даваше ярна представа за силата, която я беше крепила през месеците нескончаем ад. Този ад не беше започнал в онзи

съдбоносен ден, когато тя се беше качила на борда на затворническия кораб, за да тръгне на шестмесечното пътуване към наказателната колония Австралия, а седмици преди това, когато любимият ѝ баща беше арестуван в Дъблин по обвинение в подстрекаване към бунт против короната.

Истината бе, че Шеймъс О'Кейн, преподавател в университета, не беше извършил престъплението, в което го обвиняваха. Той само беше дал съвет на неколцина млади мъже, които искаха да се борят срещу неправдите, причинявани на ирландците от англичаните, като съветът му беше да изчакат и да не правят никакви глупости. Шеймъс О'Кейн беше кротък човек, учен и благороден, обичаше дъщеря си и я учеше на повече неща, отколкото някои мъже учеха синовете си – повече, отколкото се смяташе уместно за едно момиче.

Грешката на Кейси беше, че се забърка в цялата тази работа, като отиде при съдията, за да го моли да пощади живота на баща ѝ. Съдията, пленен от младостта и невинността ѝ, предложи да осъди баща ѝ на депортиране, ако тя се съгласи с някои негови искания. Ужасена, Кейси реагира на неприличните предложения на съдията, поклащайки глава в неверие. Как може един такъв уважаван човек дори да си помисли за таква гадости? Наивна, що се отнася до мъжете, въпреки двадесетте си години, Кейси имаше още много да учи.

Беше твърде шокирана, за да протестира, затова съдията взе мълчанието и за съгласие. Страстта, която младата червенокоса красавица беше разпалила у него, го направи извънредно нетърпелив. В мига, когато тежките му ръце се залепиха върху младото ѝ тяло, Кейси реагира инстинктивно и започна да се бори с огромната му тежест, докато той я дърпаше към един диван, късайки дрехите ѝ и лигавейки с целувки пребледнялото ѝ лице. Тя се бореше яростно, но усилията ѝ не даваха никакъв резултат освен още и още синини. Тогава Кейси забеляза една голяма ваза, на масата. Пресегна се, успя да я грабне и я стовари с трясък върху огромната глава на съдията.

Това, което Кейси нямаше как да предвиди, беше, че съдията падна, удряйки главата си в ръба на мраморния плот на масата, и умря. При тези обстоятелства обяснението, че е защитавала честта си, не ѝ донесе никаква полза. Тя беше арестувана, затворена, съдена за убийство и понеже бе красива жена, осъдиха я на депортиране вместо на обесване. Много по-труден за възприемане беше фактът, че баща ѝ бе обесан наред с водачите на бунта и всичките ѝ добри намерения се оказаха напразни.

И ето я сега тук, парцалива и почти боса, обезсилена от дългото морско пътуване, работеща до припадък наред с другите жени, които също чакаха да бъдат пратени някъде да служат. През тази година, 1807, храната в наказателната колония все още беше оскъдна, дрехите, сечивата и изобщо средствата за живот не достигаха и на практика почти липсваха – само не и за малцината щастливци, които имаха пари да си ги купят от търговските кораби. Поради някаква причина правителството непрекъснато изпращаше затворници, но не предприемаше почти нищо за издръжката им или за да направи съществуването им по-поносимо. Когато кораб с припаси пуснеше котва в Порт Джаксън, Корпусът на рома веднага връхлиташе, за да изкупи и контролира най-търсените стоки, налагайки собствени цени, осигурявайки си по този начин доста големи печалби.

– Защитавате неподходящ човек, господин Пенрод – обърна се Потър към фермера, докато Рой продължаваше да се взира ядосано в него. – Тя е убийца. Убила е един съдия в Ирландия. Баща ѝ вдигнал бунт против короната и бил обесен за това престъпление. Освен това тя е и курва. Опитала се да съблазни съдията. Когато отказал да се поддаде на женските ѝ хитрини, тя го убила съвсем хладнокръвно.

Деър се взря смутено в крехкото момиче, чиито зелени очи сега излъчваха ярост и омраза, насочени към Потър. Ако погледът можеше да убива, лейтенантът щеше да падне мъртъв. Как това окаяно създание беше намерило сила открито да се противопостави на някого – ето какво упорито убягваше от въображението на Деър.

– Как ѝ е името? – запита любопитно Рой.

Етикетът убийца някак си не прилягаше на това момиче. Курва – може би, но не и убийца.

– Кажу ми, момиче – подкани я Потър. – Кажу ми как се казваш.

Вдигайки глава, за да срещне погледа на мъжа, който ѝ бе заговорил с мек тон и се интересуваше от нея дотам, че да се обяви в нейна защита, тя изрече с напевния си ирландски акцент:

– Казвам се Кейси, господине. Кейси О'Кейн.

– Вярно ли е? Убийца ли си, Кейси? – изненада я Рой с въпроса си.

– Аз... убих един човек – призна тя, вирнала предизвикателно брадичка. – Но...

Каквото и обяснение да се готвеше да даде, то така и не излезе от устата ѝ, когато лейтенант Потър се намеси грубо:

– Искате ли Марта Комбс или не? Тази ми я оставете. Скоро ще ѝ избия всички дяволи от главата. Няма вероятност някой да иска да вземе

за прислужница една убийца. Тя може да изтрепе хората в леглата им.

Похотливият му поглед се задържа върху изпъкналите гърди на Кейси, едва прикривани от разнищената ѝ рокля, и Рой веднага разбира как точно Потър възнамерява да я опитоми.

– Ще взема нея. – Рой шокира Потър с тези неочаквани думи. – И нея, и Марта Комбс. Ще имаме нужда от още една жена да помага на Мег с работата.

– Татко! – избухна Деър, взирайки се в баща си, сякаш той си бе изгубил ума. – Момичето вече е убило човек и е много вероятно пак да го направи. Нима искаш такава жена да влезе в дома ни? Според лейтенанта няма да можем да спим спокойно.

– Само я погледни, Деър – укори го Рой с небрежно кимване. – Кейси не ми прилича на човек, който може да нарани и муха, какво остава за трима здрави мъже. Освен това, ако е убила някого, сигурно е имало причина. Нали така, Кейси?

Кейси бавно кимна, благодарна за първите добри думи, отправени към нея от месеци насам.

– Разбира се, тя няма да си признае, че е убила човек – възрази кисело Деър. – Много си мек, татко. Не се оставяй да те заблуди с тъжните си зелени очи. Остави я. Само да я доведеш у дома, ще поквари всички те ни работници с курвенските си номера.

Кейси избухна гневно. Беше стояла достатъчно дълго, слушайки тези надуты задници да говорят за нея така, сякаш я нямаше тук.

– Аз не съм курва! – изсъска тя възмутено. – Убих човек, но това беше нещастен случай. Не съм искала да го убивам.

– Значи котката имала и нокти – изфуча Потър. – Не можа да ме заблудиш и за минута с покорството си. Знаех си, че у тебе има повече, отколкото се вижда с просто око. Върви да си вършиш работата, момиче, няма място за тебе в приличните домове.

– Казах, че ще я взема – повтори твърдо Рой. – Пригответе документите за двете жени.

Потър го изгледа стреснато и отвори уста, за да възрази, но премисли, кимна късо и се запъти към бараките. По пътя спря, за да поговори с Марта Комбс. Когато се отдалечи достатъчно, Деър се обърна сърдито към баща си, без да обръща никакво внимание на Кейси, която стоеше близо до тях, сякаш издялана от камък.

– Господи, татко, да не си си изгубил ума? Как можа да вземеш тази... тази убийца в къщата ни? Знаеш колко е впечатлителен Бен. Да не искаш да бъде прелъстен от тази курва? Освен това трябва ни само една

жена, за да замести Ани, а Марта изглежда годна да се справи. Мег може да върти домакинството и без чужда помощ.

– Повярвай ми, Деър. Имам предчувствие за това момиче. Нещата не винаги са такива, каквито ни изглеждат. Погледни приятеля си Робин. Беше осъден и депортиран за толкова дребно престъпление, че бе смешно. И при това в онзи момент е бил съвсем младо момче.

– Престъплението на Робин не беше убийство. Момичето призна, че е убило човек. Какви още доказателства са ти необходими?

– Не съм знаел, че съдиш хората така сурово, Деър – укори го троснато баща му. – По принцип се въздържаш от прибързани заключения. Какво те притеснява у Кейси?

Тя трепна под хладния, оценяващ поглед на Деър, но не отстъпи. Да не би този мъж да си мисли, че е самият господ бог, че да я съди така строго? Не беше по-различен от останалите, които отказваха да й повярват. Но по-възрастният мъж, баща му, някак си ѝ се струваше различен. А беше ли? Беше ли това, за което се представяше, или напротив, беше същият като съдията, който я искаше за долните си цели?

– Аз... имам ужасното чувство, че ще сбъркаме – заекна Деър, не можейки да обясни неприязънта си спрямо Кейси.

– Времето ще покаже – отговори Рой. Обърна се към Кейси и нареди: – Върви се измий, момиче. Скоро ще тръгваме. Кажу на Марта да си събере нещата. Аз се казвам Рой Пенрод, а това е синът ми Деър. Имаме ферма близо до Парамата, на река Хоксбъри. Надявам се там да ти бъде добре.

– Всичко ще е по-добро от тук, господин Пенрод – махна благодарно с ръка Кейси. – Няма да ви разочаровам, господине. Не съм курва. Няма да съжалявате, че сте ме взели на работа.

После тя се обърна и изчезна сред вихър от развети дрипави поли и пръски кал, хвърляйки сърдит поглед към Деър през тясното си рамо.

Макар че Кейси беше достатъчно жена, за да забележи, че Деър Пенрод е потресавашо хубав, не ѝ убягна и това, че е доста опасен, със студени и безгрижни маниери, които едновременно я плашеха и привличаха. Тези негови стоманеносиви очи се забиваха безмилостно в нея, прониквайки през защитната броня, разкривайки всичките ѝ несъвършенства. Слава на бога, че трябваше да отговаря пред бащата, а не пред сина, защото в сърцето на Деър Пенрод сигурно нямаше и капчица милосърдие.

Присвил замислено сивите си очи, Деър наблюдаваше как Кейси се отдалечава, забелязвайки грациозното полюшване на тялото и гордо

вдигнатата глава, въпреки мръсотията, покриваща цялата ѝ фигура от горе до долу. Внезапно една тъмна мисъл влезе в ума му – мисъл, която не можеше да прогони, колкото и да се опитваше. Баща му май искаше да... Когато мисълта го завладя, той не можа да сдържи бързия си език.

– Татко, за какво точно ти е притрябвала Кейси? Нали не... не смяташ да спиш с нея?

Идеята беше толкова комична, че Рой избухна в смях. Но не за дълго. Само докато гневът смени веселостта.

– Ако не беше мой син, Деър, щях да те набия заради тази ти забележка. Това, което изпитвам към Кейси, е състрадание и жалост. Ти много ме обиди.

– Прощавай, татко – извини се плахо Деър. – Не знам какво ми стана да допусна такова нещо. Просто не ти е присъщо да действаш така... така неразумно.

– А на тебе не ти е присъщо да се инатиш така без никакво основание – възрази Рой.

– Не смяташ ли, че убийството е достатъчно основание?

Рой се вгледа замислено в лицето на сина си, питайки се как така едно младо момиче беше успяло да предизвика у сина му такава реакция, каквато изобщо не подходеше на неговия характер. Грешеше ли относно Кейси О'Кейн? Прав ли беше Деър да предполага, че момичето ще предизвика катастрофа в дома му? Или Кейси беше в душата му докоснала чувствителна струна, чието съществуване Деър отказваше да признае? Така или иначе, Рой беше сигурен, че домът му след този ден няма да бъде същият. Прав или не, той беше взел решение и каквото и да се случеше, щеше да го приеме.

2

Утъпканият път, водещ към Парамата беше неравен, горещината беше почти непоносима, а биволът, който теглеше фургона, вървеше толкова бавно, че Кейси би могла да ходи по-бързо от него. Единствените коли в колонията принадлежах на губернатора и висшите офицери като полковник Джонстън, командващ Корпуса на рома. Дори конете бяха рядкост, но Деър Пенрод някак си беше успял да осигури един за себе си и го яздеше така, сякаш се беше сраснал със седлото.

След като изми калта, която покриваше кожата ѝ, Кейси нямаше време да изпере единствената си дреха, затова бе принудена да я облече,

за да отпътува към новия си дом. Оскъдните ѝ принадлежности включваха една четка за коса и един медальон, който носеше на шията си и който някога бе принадлежал на майка ѝ. Марта пътуваше също толкова скромно, с изключение на това, че дрехите ѝ бяха сравнително чисти.

В сегашното си състояние Кейси не се смяташе за привлекателна и не можеше да обвинява Деър Пенрод, че я мисли за нещо не по-различно от другите крадли и измамнички, пратени в наказателната колония. Тя се закле да се държи далече от него през годините, в които щеше да служи, и не искаше да има нищо общо с този арогантен заселник, макар че не беше сляпа, за да не забележи мъжествената му физика и привлекателните му черти. Твърде красив и самонадеян, реши тя презрително. По нищо не приличаше на почтените момци от любимата ѝ Ирландия.

Макар в родината си да беше популярна и много търсена, Кейси още не се беше влюбила в младеж. Макар че предпочиташе Тимъти О'Мали пред всички останали. Този едър и здрав момък беше поискал ръката ѝ и се предполагаше, че един ден ще се оженият, докато бунтът не промени живота ѝ. Тим бе арестуван заедно с други бунтовници и депортиран на един и същи кораб с нея. Макар че почти не го виждаше, откакто бяха слезли на суша, по време на дългото пътуване се бяха срещали случайно, въпреки че жените и мъжете бяха отделени едни от други и това правило, наложено от англичаните, строго се спазваше. Ако не беше Тим, тя нямаше да понесе пътуването.

– Господин Пенрод изглежда добър човек.

Гласът на Марта изтръгна Кейси от размишленията ѝ и тя се обърна към по-възрастната жена, усмихвайки се стеснително, задето се беше така вдълбочила в собствените си мисли, че не ѝ беше обърнала достатъчно внимание.

– Ще видим – заяви тя, не искайки да се обвързва прекалено рано. – Понякога първите впечатления лъжат.

– И все пак мисля, че извадихме късмет, че напускаме Сидни. Особено със семейство като Пенрод. Можеше да бъде и по-зле, нали разбираш. Независимо дали го съзнаваш или не, лейтенант Потър ти беше хвърлил око. Ако имаше начин да постигне своето, ти щеше да свършиш в леглото му.

– Едва ли – намръщи се Кейси, свеждайки очи.

В действителност тя много добре знаеше какво има наум за нея лейтенант Потър – всеки път, щом ѝ метнеше алчен поглед. Точно затова винаги гледаше да разубеждава хората, които искаха да я наемат.

Кейси заоглежда по-възрастната жена изпод полуспуснатите си

клепачи. Не беше грозна, но костеливата ѝ фигура беше толкова слаба, че изглеждаше като умираща от глад. Кейси не знаеше много за нея, с изключение на факта, че е била депортирана тук заради кражба. Понеже бяха все заедно, двете разговаряха от време на време, но не споделяха нищо лично. Марта изглеждаше над четиридесетте, с мека кестенява коса, прошарена с бели нишки. Уморени кафяви очи гледаха от костеливото лице, видимо познало глада и лишенията. Кейси се питаше как ли щеше да изглежда приятелката ѝ, ако яде по три пъти на ден и се облече в малко по-привлекателни дрехи.

– Този младия господин Пенрод си го бива – забеляза лениво Марта, отправяйки поглед към Деър, който яздеше редом с фургона, яхнал черния си жребец.

– Ако мислиш, че арогантността е привлекателна – изсумтя Кейси, осмелявайки се да погледне към широкия гръб на Деър. – Той се отнася с нас така, сякаш сме някакви отрепки.

– О, не, Кейси, сигурна съм, че грешиш – отвърна Марта. – Беше самата любезност, когато поговори с мене, докато ти се миеше. Вие с него май не сте подходили както трябва един към друг. Признавам, че като го изпръска с кал, не му стана особено приятно. Дай му време, ще се осъзнае.

– Съмнявам се – отбеляза Кейси, изпращайки убийствен поглед към Деър.

За неин лош късмет той избра точно този момент, за да се обърне към двете жени.

– Искате ли да ми кажете нещо, госпожице О'Кейн? – запита той студено, вдигайки тъмната си вежда.

– Н-не – заекна тя и стисна устни.

– Надявам се, че не отправяхте този отровен поглед към баща ми – отвърна той с цинично измляскване.

Преди тя да успее да измисли подходящ отговор, конят му препусна рязко напред, вдигайки след себе си облак прах.

– Този мъж е непоносимо нагъл – измърмори мрачно Кейси. – Меринос с меринос – добави тя, използвайки презрителния прякор, често прилаган към заселниците.

Марта беше достатъчно умна да задържи езика си зад зъбите, отмествайки погледа си от Кейси към Деър, като се питаше на какво ли се дължи тази враждебност между двамата.

Макар че разстоянието между Сидни и Парамата беше само петнадесет мили, неравният път и бавно движещият се бивол означаваха продължително и тягостно пътуване. Кейси се вгледа пред себе си, но не видя нито Дъър, нито дори облак прах, който да показва къде се намира той. И тогава, надделявайки над монотонното скърцане на колелата, някакви странни звуци привлякоха вниманието ѝ към високите дървета, растящи край пътя. Видя разноцветни папагали, които си бърбеха и цвърчаха. Изглеждаха като летящи украшения в жълто, сапфирено, зелено и алено. Това беше първото излизане на Кейси извън Сидни и жадното ѝ любопитство я държеше в плен на омаята.

Откъм едно високо евкалиптово дърво долетя крясъкът на сврака. После друг звук я стресна. Неколцина мъже с груба външност изскочиха от храстите от двете страни на пътя с викове и крясъци, размахвайки здрави тояги. Рой реагира веднага и грабна заредената пушка. Стреля, но преди да успее да зареди наново, двамата мъже скочиха върху него и го събориха на земята.

– Разбойници! – изкрещя Марта с обезумял поглед.

Това бяха избягали затворници, укриващи се в храсталаците. Убежището им се намираше в подножието на Сините планини; оттам те излизаха на своите редовни набези, за да ограбват и убиват, а понякога и да изнасилват.

Двете жени се притиснаха една до друга в дъното на фургона. Това бяха отчаяни, преследвани мъже, борещи се за оцеляването си. Двете жени с право се опасяваха, защото, съдейки по алчните погледи на разбойниците, те отдавна не бяха виждали жени.

– Я виж ти какво сме имали тук, братлета! – каза единият от мъжете, явно водачът, заобикаляйки фургона.

– Тези жени са ми поверени – извика Рой, борейки се с двамата разбойници, които го бяха притиснали към земята. – Не ги докосвайте!

Водачът на разбойниците дори не го удостои с поглед.

– Гоуд, Бърт, я погледнете тая рижата! – ахна единият разбойник, запяйки Кейси с отворена уста. – Ама че красавица, а?

– Така си е, Арти, така си е – потвърди Бърт. – Измъкни я от фургона, докато Сам и Уайти разпрегнат бивола. Може да му намерим някаква употреба на това животно. Колкото до жената, знаем за какво служи.

Недвусмислената му усмивка показа на Кейси какво я очаква.

Когато Арти посегна към нея, тя реагира инстинктивно, хващайки го неподготвен, когато го блъсна настрана и скочи от фургона, втурвайки се през храстите и високите треви към закрилата на дърветата.

Чуваше преследвачите зад себе си, но не се осмеляваше да погледне назад. Тръни се забиваха в кожата ѝ, захващаха се за полите ѝ и раздираха нежната ѝ плът, но болката беше нищо в сравнение с това, което я очакваше от ръцете на тези отчаяни мъже.

– Бягай, Кейси, бягай! – извика Рой със задавен глас.

От насърчителните му думи на краката ѝ пораснаха криле и тя буквално полетя през храсталаците.

Дробовете ѝ горяха, дъхът засядаше в гърлото ѝ, но в края на краищата всичките ѝ усилия се оказаха напразни. Заради малкото сили, с които разполагаше, тя не можа да се изплъзне от якия си преследвач. Тъкмо беше стигнала отгатък дърветата, когато устремът ѝ беше рязко спрял от една жестока ръка, която силно дръпна дългата ѝ коса, веща се като червено знаме зад нея. Тя изпищя от болка, когато Бърт я повали на земята и я повлече към горичката.

– Хванах те, момиче – изръмжа той, спирайки внезапно.

– Пусни ме, чудовище такова! – изписка Кейси, борейки се да се изтръгне от него. – Не знаеш ли, че и аз съм затворничка като тебе?

Нямаше нужда да си хаби думите, защото Бърт не ѝ обърна почти никакво внимание.

– Но си жена, нали? Ирландка, ако не се лъжа. Винаги съм харесвал червенокоските. Дивачка, а?

И той се изсмя.

Заета да се брани диво, Кейси не чу виковете и изстрелите, идващи откъм фургона. Но Бърт, свикнал постоянно да бъде нащрек, ги чу и реагира моментално. Изруга цветисто и пусна Кейси, защото усети заплахата. Колкото и да беше апетитно, никакво момиче не може да го накара да стане толкова непредпазлив, че да си загуби живота.

– Още не сме свършили с тебе, момиче – изсъска той, хвърляйки злобен поглед към нея. – Знам къде да те намеря и мога да се обзаложа, че един ден ще те имам.

Кейси, изплашена до смърт, не можеше да направи нищо, освен да му хвърли поглед, изпълнен с омраза. Той внезапно се обърна и изчезна сред дърветата, сподирен от истеричния кикот на птица, който почти заглушаваше звука от приближаването на конник, напредващ с оглушителен шум през храсталака.

Деър скочи от седлото, приземявайки се до малката сгушена фигурка.

– Госпожице О'Кейн! Кейси, добре ли си? Какво ти направи този негодник?

– Аз... нищо ми няма – отвърна Кейси, опитвайки се да запази достойнството си. Поради борбата с Бърт и дивия бяг през бодливите храсти корсажът ѝ се беше скъсал на няколко места, оставяйки оголени изкушаващи гледки. – Пристигнахте навреме.

Деър изведнъж осъзна, че раздраният ѝ корсаж е почти безполезен. Смаяно се вгледа в нея, сякаш омагьосан. Никога, дори в най-дивите си сънища не беше мислил, че ще види нещо толкова съвършено. Тялото ѝ, разголено под остатъците от дрехата, беше бяло и гладко като алабастър. Гърдите ѝ бяха малки, но деликатно оформени, увенчани с две пъпки с цвета на узрели черешки. Макар че беше прекалено слаба, Деър съзнаваше, че всичко в дребното тяло на Кейси О'Кейн му харесва. Когато най-накрая вдигна очи към лицето ѝ, те блестяха като полирано сребро.

Изчервявайки се сърдито, Кейси задърпа съсипаната материя на дрехата, за да прикрие оголените си гърди, но разбра, че корсажът ѝ е непоправимо разкъсан.

– Не знаете ли, че не е прилично да зяпате така? – изсъска тя, когато очите на Деър залепнаха на гърдите ѝ. – Дайте ми жакета си.

Безсрамно ухилен, той смъкна дрехата и я наметна на раменете ѝ, стреснат от крехкостта на костите, които върховете на пръстите му допяха. Кейси неволно потръпна при неочакваната горещина на ръцете му, които се задържаха на раменете ѝ малко по-дълго, отколкото беше необходимо. Тя усети как по тялото ѝ преминава тръпка от неочаквания контакт и се запита дали и Деър го е почувствал. Сякаш в отговор, ръцете му се дръпнаха и челото му се набръчка озадачено.

– Благодаря – измърмори тя и се уви плътно в жакета, благодарна за защитата, която дрехата ѝ осигуряваше срещу горещия му поглед.

Кейси знаеше достатъчно за мъжете, за да разпознае желанието. Инстинктивно отстъпи една крачка. Не се беше отървала от изнасилване от страна на разбойниците само за да падне жертва на някакъв си „меринос“. Особено такъв като Деър Пенрод, който я смяташе за не по-добра от калта, по която тъпчеше. В последните месеци тя отчаяно се беше борила да запази девствеността си и в момента това беше единственото ценно нещо, което притежаваше. Никой нямаше да я убеди да се откаже толкова лесно от нея.

Усещайки как Кейси се отдръпва, Деър запита:

– Страх ли те е от мене?

– Не се страхувам от никого – заяви тя воинствено. – Но не съм глупачка. Напълно осъзнавам слабостта си и вашата сила.

Внезапно засрамен от изблика на желание и сексуално напрежение,

което изпитваше още от мига, когато беше спрял погледа си върху Кейси О'Кейн, всепризната убийца, Деър се обърна отвлечен.

– Няма нужда да се страхуваш от мене, Кейси. Твърде високателен съм, за да се поддавам на твоите доста съмнителни чарове.

– Но вие...

За щастие думите на Кейси замряха в гърлото ѝ, когато друг ездач пристигна в галоп през храсталациите.

– Деър, всичко наред ли е?

– Няма нищо, Бен – увери го Деър. – Как са татко и Марта?

– Татко се отърва с малко порязвания и синини, иначе е добре. Не са докоснали Марта. Ами... ами...

– Казва се Кейси, Бен. Кейси О'Кейн – подсказа му Деър, забелязвайки възхитения поглед на брат си.

Малко по-млад от Деър, който беше на двадесет и девет години, Бен притежаваше небрежно красивата външност на баща си и брат си. С изключение на това, че сивите очи на Деър често бяха замислени и напрегнати, докато в погледа на Бен искряха хумор и веселие. Малки бръчици излизаха от ъгълчетата на очите му, а устата му като че ли всеки момент щеше да се извие в усмивка. Не толкова висок като Деър, но не по-слаб от него, той носеше черната си коса вързана на опашка с кожена връвчица.

Очите на Бен се разшириха в оценяващ поглед, докато оглеждаха Кейси от глава до пети, явно харесвайки видяното. Макар че тя се изчерви под неприкрития му поглед, не усещаше лоши чувства зад него.

– Не си споменава, че е толкова хубава, братко – укори го той, привидно разсърден.

– Не съм я споменава изобщо – отвърна Деър, поради някаква неясна причина ядосан от интереса на брат си към Кейси. – Кейси, това младо кутре е брат ми Бен. Срегнах го по пътя, когато се отдалечих от фургона. Той и няколко от работниците ни били излезли на лов. Когато чухме изстрелите, побързахме обратно към фургона.

– За щастие, пристигнахме навреме – допълни Бен. – Това едва ли е посрещането, което заслужава, Кейси, но се надявам да бъдеш щастлива при нас – прибави той с леко намигване.

– Кейси не е гостенка, която да сме длъжни да забавляваме – напомни Деър на брат си. – Тя е просто прислужница. Една от осъдените, депортирани заради извършено престъпление. Заведи я обратно във фургона, Бен. Аз смятам да претърся наоколо за разбойника, който я нападна. Какво стана с другите? Измъкнаха ли се?

– Без двама. Том Хийли и Бък Конрой ги водят към Сидни. Сигурен съм, че Корпусът с голяма радост ще ги тикне зад решетките. Внимавай, Деър. И не се тревожи за Кейси, аз ще се грижа добре за нея.

Деър се понамръщи и кимна, качвайки се сръчно на коня си.

– Ще ви изпратя до дома. И, Бен – намекна той многозначително, – трябва да говоря с тебе по-късно.

После дръпна юздите и се отдалечи сред храсталаците. На Кейси не ѝ трябваше кой знае колко въображение, за да разбере за какво ще иска Деър да говори с брат си. Разбира се, Бен ще бъде осведомен за нейното престъпление и ще получи предупреждение да стои далече от нея. Лошо, защото тя имаше нужда от приятел, а това младо момче ѝ изглеждаше човек, на когото би могла да се довери.

– Не обръщай внимание на Деър – каза Бен, пораздразнен от резкия тон на брат си. – Той понякога е доста суров, но по принцип е добър. Всички го харесват. Най-добрият му приятел е еманципant. С повечето осъдени се държим добре, за да ги насърчаваме да работят, затова няма от какво да се страхуваш. Татко не е лош господар.

– Благодаря, господине – измърмори Кейси, ободрена от приятелските забележки на Бен.

– Казвай ми Бен. – Младият мъж се ухили дяволито. – Ако ме наричаш „господине“, ще ми се струва, че говориш на баща ми. Сега хайде да тръгваме към фургона.

Той я метна със забележителна лекота на седлото на коня си и скочи зад нея, цъквайки с език, като същевременно дръпна юздите.

Останалата част от пътуването, след като Кейси отново се качи във фургона при Марта, мина без произшествия. Макар и пострадал от нападението, Рой се справяше без проблеми, докато Бен яздеше край него като стража. Разбойниците вече бяха изчезнали в храсталака и не представляваха заплаха, фургонът влезе в Парамата преди стъмване, но не спря. Кейси забеляза, че градът се състои от малка групичка тухлени и дървени постройки, издигнати с труда на осъдените от двете страни на утъпкания път.

Не след дълго стигнаха имението Пенрод. На Кейси то ѝ се стори като безкрайна земя, прочистена от всякаква дива растителност, на запад и изток покрай река Хоксбъри, докъдето стигаше погледът ѝ.

Фургонът изведнъж спря пред голяма къща, обградена от жив плет, край която пасяха овце, пръснати по близките възвишения. В двора се виждаха пилета, кълвящи нещо по прашната земя. Огромно дърво хвърляше пъстра сянка върху правоъгълната двуетажна постройка. На Кейси

всичко това ѝ се видя внушително, особено в тази пустош, където почти никой фермер не преуспяваше.

Бен помогна на жените да слязат от фургона и всички влязоха в къщата през предната ѝ врата. Кейси забеляза, че централният коридор минава през цялата ширина на къщата, от предната врата чак до задната, с по три стаи от всяка страна. Едва бяха влезли, и една закръглена жена с приятна външност се запъти към тях с бързи крачки.

– Тъкмо взех да се притеснявам, господине – каза тя, обръщайки се към Рой, – че закъснявате с връщането от Сидни. Виждам, че сте довели две жени, които да заемат мястото ми. – Изведнъж стреснатият ѝ поглед се спря върху синините по лицето на Рой. – Господи, какво се е случило?

– Разбойници – каза той сухо. – Донеси нещо за дезинфекция.

– Веднага, господине. Но... но къде е Деър? – запита тя, поглеждайки към Бен. – Не е ранен, нали?

– Сигурен съм, че брат ми ще оцени загрижеността ти, Ани – засмя се Бен. – Но нищо му няма. Остана, за да проследи един от разбойниците, който нападна Кейси.

След като Рой запозна жените, Кейси реши, че Ани ѝ харесва. На около тридесет и пет години, тя изглеждаше престъпничка не повече, отколкото самата Кейси. След като Ани се погрижи за нараняванията на Рой, жените бяха отведени в кухнята и нахранени, докато семейството вечеряше в трапезарията. Кейси нямаше представа дали Деър се е върнал, а и беше твърде уморена, за да попита.

Марта получи стая под задното стълбище, близо до кухнята, но Кейси беше отведена на втория етаж, в една малка стаичка в далечния край на коридора. Докато Ани не си заминеше след две седмици, нямаше да има други свободни стаи на долния етаж. Килерчето до кухнята се ползваше от Мег, още една осъдена, приблизително на възрастта на Кейси, с която тя също се запозна.

Мег не ѝ се стори приятелски настроена. Едра, руса и пищна, тя напомняше на Кейси за една прислужничка, която беше видяла в някакъв Дъблински хан. Лесно можеше да си представи как жадният сребрист поглед на Деър се впива в момичето, добре надарено от природата и съзнаващо привлекателността си, докато сервира в трапезарията. Не че това има някакво значение, каза си тя.

Твърде изтощена, за да направи нещо повече от това, да плисне малко вода на ръцете и лицето си, Кейси свали жакета на Деър и се тръшна на леглото, заспивайки веднага. Последната ѝ съзнателна мисъл

беше за безкрайните години служба, които ѝ предстояха, и за арогантния Деър Пенрод, който сигурно щеше да направи всичко по силите си, за да я унижава още повече.

3

– Събуди се, Кейси. Господин Рой пита за тебе. Марта стана преди няколко часа.

Кейси се обърна и отвори очи, виждайки надвесената над себе си Ани.

– Ау, успала съм се! Моля те, кажи на господин Пенрод, че идвам веднага.

Тя посегна към жакета на Деър, оставен при долната част на леглото.

– Господин Рой ми каза първо да те заведа в дрешника – спря я Ани. – Там има няколко сандъка с дрехи, останали от покойната му жена. Каза да избереш нещо прилично, което да носиш. Никоя от нас не можеше да ги носи, преди да дойдеш ти. Двете с Мег сме по-пълни и доста надарени на някои места, но тези дрехи сигурно ще ти станат, каквато си дребничка.

– Слава богу – възкликна Кейси. – Чудех се как да се прикрия с тези парцали. Кажи ми къде е дрешникът и ще ида, само да се измия. Няма нужда да ме чакаш.

– Последната врата вдясно в края на коридора – каза Ани. – Точно до стаята на Деър. Избери каквото ти трябва, после ела долу на закуска. Можеш да се видиш с господин Рой, след като се нахраниш.

Когато чу името на Деър, Кейси се напрегна и зелените ѝ очи се изпълниха със страх.

– Аз... ще побързам – обеща тя.

Тълкувайки погрешно страха ѝ, Ани каза приветливо:

– Няма от какво да се боиш тук, Кейси. Стига да работиш както трябва и да се подчиняваш на правилата, ще ти бъде добре. – Тя се поколеба, преди да продължи. – Мег каза, че си убила човек. Не знам дали това е истината, а и не ми е работа, но всички тук, с изключение на семейство Пенрод, са осъдени. Някои са извършили престъпления, по-лоши от тези на другите, но в очите на закона всички сме еднакви. Ако искаш да ти е добре, прави каквото ти казват и времето ще мине бързо. Аз откраднах, за да помогна на семейството си, и си платих. Ние с Мат, за

когото ще се омъжа, ще съберем неговите и моите тридесет акра земя и ще започнем нов живот. Можеш да направиш същото, след като ти изтече присъдата.

– Ще запомня думите ти, Ани – усмихна се Кейси. – И благодаря за съвета. Със сигурност не смятам да причинявам неприятности. Но кажи ми, искам да знам кой е осведомил Мег за престъплението ми. Господин Пенрод ли? Или някой от синовете му?

– Смятам, че е бил Деър – каза Ани, някак смутена. – Мег много си пада по Деър, ако разбираш какво искам да ти кажа – наблегна тя, поглеждайки нагоре. – Може би го е измъкнала от него още преди той да се е усетил какво става. По-добре сега да тръгвам, че семейството си чака закуската. Не забравяй, слез в кухнята веднага щом се облечеш прилично.

Петнадесет минути по-късно Кейси намери дрешника и застанала на колене, щастливо започна да се рови в няколкото сандъка, подредени до стената. Те съдържаха всякакви дрехи, каквито една жена можеше да си пожелае, и момичето изпадна в екстаз, защото изглеждаха точно като за нея, както беше предрекла Ани. Явно, госпожа Пенрод е била доста слаба като млада. Кейси се запита кога ли е починала тя и от какво.

Внимателно подбирайки само най-обикновените и практични дрехи, тя ги трупаше на спретнатата купчинка на пода до себе си, когато изведнъж попадна на най-красивата рокля, която беше виждала в живота си. Беше от зелен сатен с богато разкроена пола, къси буфан ръкави и ниско изрязано деколте, Кейси не можа да устои на импулса да я пробва. Ани бе казала, че семейството сега закусва. Събличайки бързо робата, която Ани ѝ беше донесла снощи, Кейси се вмъкна в блестящата рокля. Жалко само, че нямаше как да се огледа.

Изведнъж тя си спомни за малкото огледало, което висеше над мивката в стаичката ѝ. Прибирайки купчинката рокли, Кейси се обърна и отвори вратата, като смяташе да изтича до стаята си, да се огледа за момент в огледалцето и да се върне, за да остави роклята в сандъка. Но налетя право в ръцете на Деър Пенрод, който тъкмо минаваше по коридора на път към стаята си.

– Какво, по дяволите... – изрмъжа той, олюлявайки се от сблъсъка с нежното тяло, което се бутна в него.

Грижливо сгънатите рокли излетяха от ръцете на Кейси, за да се приземят в ярка купчина пред краката ѝ. Веждите на Деър, смаяно се

вдигнаха, докато очите му оглеждаха съвсем неприкрито тялото ѝ, облечено в яркия сатен. Никога не беше виждал по-красива гледка. Но тази жена беше облечена в роклята на майка му! Без да се смята целият гардероб, който малката крадла се канеше да откъдне.

– Какво правиш с дрехите на майка ми?

Кейси пребледня. Той изглеждаше бесен, сякаш обзет от сто демона.

– Аз... аз... – заекна тя, преди да си възвърне гласа. – Баща ти ми каза да взема каквото ми е необходимо.

– Ти си и лъжкия, освен че си крадла! – обвини я той разгорещено. – Тук си само от един ден и вече си вземаш каквото ти скимне.

Кейси преглътна, стегнатото ѝ гърло едва пропускаше думите.

– Не съм крадла. Не съм и лъжкия. Питай баща си, ако не ми вярваш.

Изведнъж тя се намери натикана обратно в дрешника, последвана от страховито намръщения Деър, който затвори плътно вратата зад себе си.

– Сваляй я! – заповяда той рязко. – Нещата на майка ми са за такава като тебе.

Кейси отвори уста да протестира против възмутителното му поведение, но смелостта отлетя с крилете на страха, когато си даде сметка за неумолимо стиснатите му челюсти и студените сиви очи.

– Първо излез и тогава ще я сваля – възрази тя, като го изгледа със съмнение.

– Виждал съм те и преди – отговори той със самодоволна усмивка, която разтегна устните му. – Много си слаба за моя вкус.

– Предполагам, че Мег ти харесва повече.

Защо ли го каза, запита се Кейси, смаяна от смелостта си. Честно казано, неговите предпочитания спрямо жените изобщо не я интересуваха.

Хвърляйки ѝ ослепителна усмивка, Деър призна най-безсрамно:

– Може да се каже. Мег поне не е убила никого.

– Защо не ме харесваш? – намери Кейси смелостта да запита. – Не ми даваш шанс да се докажа. Не съм искала да убивам никого. Не съм убийца.

Тя изглеждаше така мила, толкова безпомощна, че Деър едва не забрави, че е убийца. И курва. Без съмнение вече си беше направила планове как да съблазни баща му, а може би и брат му. На него се падаше да я разобличи, защото явно никой друг от семейството не виждаше

в нея друго освен младостта и красотата ѝ. Може пък, замисли се той, сега подхождаше неправилно към нея. Може би трябваше да ѝ даде възможност да изпробва върху него чаровете си, само за да покаже на всички, че е точно такава, за каквата я смяташе. Ако проявеше интерес към нея, тя сигурно щеше да остави на мира податливия му баща и младия му брат, защото той се смяташе за единствения член от семейството, способен да устои, ако тя решише да съблазни някого.

Кейси погледна предпазливо към Деър през ореола на полуспуснатите си клепачи; любопитството ѝ се събуди, когато бавна усмивка замени циничното извиване на устните му.

– Не те мразя, Кейси. Напротив, намирам те доста... интригуваща, както и приятна за гледане.

Те стояха с лице един към друг, почти докосвайки се, когато ръката му се стрелна напред и обгърна талията ѝ, привличайки я в прегръдката му. В един миг на лудост той повдигна брадичката ѝ и я опари с лекото докосване на устните си. Вълна от емоции се разля в нея, докато устата му жадно пленяваше нейната, и Кейси се смая от собствената си бурна реакция. Кръвта нахлу в мозъка ѝ и накара коленете ѝ да се разтреперят. Никой никога не я беше целувал по такъв начин. Когато настоящият му език разтвори устните ѝ и се пхна зад барриерата на зъбите, светът се изплъзна от контрола ѝ.

Движейки се като собствена воля, ръката на Деър обхвана малката, стегната гърда, опипвайки твърдостта ѝ. Зърното щръкна под дланта му, докато той го галеше под гладкостта на сатенения корсаж, и очите ѝ се отвориха смаяно. В слабата светлина на дрешника те изглеждаха като тъмни изумруди, мистериозни и пленяващи. Тръпнеща възбуда я обхвана от главата до петите, нежен стон се изтръгна от разтворените ѝ устни. Този звук обаче върна Деър към студената действителност.

Това, което беше започнало като експеримент, бързо се бе развило в смъртоносна игра, в която той можеше да загуби повече, отколкото беше предвиждал. Кейси О'Кейн беше умела съблазнителка, която едва не го накара да забрави само за секунди кой е и какво иска. Беше използвала тялото си, за да го подмами, да го накара вместо прост интерес да изпита толкова силна възбуда, която сериозно да разклати самоконтрола му. Как би му харесало да я блъсне на пода и да я вземе насила. А съдейки по реакцията ѝ на целувките му, тя би посрещнала това твърде охотно.

Той грубо я отблъсна, с объркани мисли, грижливо прикрити под маската на безизразна физиономия. Хрумна му, че всъщност реагира на

Кейси като някакво неопитно момче. Някак си беше забравил какво целеше. Как така целувката ѝ успя толкова да го изнерви, запита се той смутено. За нищо на света нямаше да позволи на Кейси да види колко силно му е въздействала. Нямаше да се поддаде на чаровете на една закоравяла престъпничка и курва.

Налагайки си маската на учтиво безразличие, Деър изрече хладно:

– Ти си забележително отзивчива, за да се правиш на невинна. Или говореше само за обвинението в убийство? Мисля, Кейси, че съвсем не си невинна. За убийството или... за каквото и да било друго. А сега ще съблечеш ли роклята на майка ми, или трябва да го направя вместо тебе?

И на устните му се изписа хищна усмивка.

Кейси прехапа долната си устна, за да възпре потока от горчиви възражения. Очите ѝ блеснаха в прилив на омраза и тя мълчаливо го прокле заради коварния му допир, заради опитните целувки и проклетите му дръзки милувки. Искаше да му се озъби, но се страхуваше от наказание. Беше обвързана с тези хора, докато наказанието ѝ не изтечеше или не бъдеше отменено. Едва ли можеше да си позволи да оскърби сина на своя работодател.

– Какво става тук?

Настръхнали един срещу друг, и двамата не бяха чули как Рой влиза в дрешника.

Деър се обърна рязко към баща си, раздразнен, че го е заварил в такова компрометиращо положение.

– Казах ти, че е грешка да довеждаш у дома тази жена, татко. Хванах я да краде от мамините сандъци.

– Трябваше да поговориш най-напред с мене, Деър, преди да обвиниш Кейси в кражба. Аз ѝ разреших да избере каквото ѝ трябва. Дрехите на майка ти само събират прах, натъпкани в сандъците. Радвам се, че ѝ стават така добре. – И се обърна към Кейси. – Мисля, че трябва да избереш нещо, което ще ти служи по-добре. Тази рокля ти отива, но трябва да я запазиш за специални случаи.

Кейси почувства как прилив на червенина се надига от голите ѝ рамене и плъзва по бузите ѝ.

– Не смятах да взема тази рокля, господине – обясни тя плахо. – Беше толкова красива, че не можах да устоя да не я пробвам. Никога не съм виждала нещо толкова изящно. Веднага ще я върна.

– Няма нужда, Кейси, можеш да я задържиш, както и всичко друго, което ти хареса. Само че тази я запази за по-подходящи случаи.

– Да, господине – съгласи се тя, осмелявайки се да хвърли поглед към навъсеното лице на Деър.

Той изглеждаше готов да избухне и Кейси побърза да излезе, като спря само за да събере дрехите, които беше изпуснала.

– След като закусиш, ела в кабинета ми и ще поговорим за задълженията та – извика Рой след нея. – Вече говорих с Марта.

След това се обърна към сина си с почервено лице.

– По дяволите, Деър, остави това момиче на мира! Да не мислиш, че не съм забелязал как я преследваш? Какво толкова те дразни у нея?

Деър изгледа дръзко баща си и семенцето несигурност избуя в огромно съмнение. Веднъж му беше задал въпрос относно Кейси, но трябваше да се увери.

– Какви са *твоите* планове за Кейси, татко? Ти си още в силата си, а не може да се отрече, че тя е красива.

Сивите очи на Рой блеснаха във внезапен гняв.

– По дяволите, Деър! За последен път ти казвам, че нямам никакви намерения спрямо нея. Усещам, че у Кейси има нещо повече от това, което и двамата забелязваме. Смятам да разбера защо е убила и когато го направя, сигурен съм, че и двамата ще се изненадаме.

– Виждам, че тази малка вещица вече те е омагьосала, татко!

– Не мисля, че аз съм омагьосаният от това момиче – забеляза наблюдателно Рой. – Дръж си ръцете далече от нея, Деър. Тя не е като Мег. Досега не съм казвал нищо против това, че спиш с нея, защото и тя като че ли го иска. И докато това е изборът на Мег, ще продължа да си затварям очите.

– Колко благородно, татко – усмихна се нахално Деър. – Мег е курва, Кейси също. Но няма защо да се тревожиш, Кейси не ме привлича. Можеш ли да кажеш същото?

– По дяволите, Деър! – избухна саркастично Рой. – Дръж си долните мисли за себе си. Очаквам да се държиш прилично с Кейси и Марта. Нямах неприятности с Ани и Мег, защо Кейси да бъде проблем? Сигурен съм, че имаш задължения, затова, ако ме извиниш, и аз ще ида да изпълнявам своите.

Господи, помисли Деър, наблюдавайки как баща му се оттегля с бавна стъпка. Какво, по дяволите, е станало с него? От първия момент, когато погледът му се беше спрял на Кейси О'Кейн, усещаше нервите си стегнати на възел. Изруга първерзното усещане, което го беше накарало да я целуне. Може би трябваше да спи с жена. По дяволите, ако Мег не е свободна тази вечер, ще иде до имението на Маккензи, където знаеше,

че Марси ще го посрещне с отворени обятия. Баща ѝ доста често намекуваше, че на един съюз между дъщеря му и Деър не би се погледнало с лошо око. Самата Марси като че ли очакваше това. Може би беше време да се ожени!

Облечена в прилична сива рокля, по-подходяща на положението ѝ, Кейси влезе в кухнята, където намери Мег, Марта и Ани да закусват, седнали около квадратната кухненска маса. Тя седна при тях и Ани веднага стана, за да ѝ донесе чинията, която бе държала на топло на плочата на огнището. Усмивната я постави пред Кейси.

– Виждам, че си намерила подходяща дреха – каза Ани, оглеждайки одобрително роклята, избрана от Кейси.

– На мене господин Рой никога не ми е предлагал дрехите на жена си – нацупи се Мег.

– Не можеш да влезеш в тях – изкикоти се Ани. – Нито аз, нито Марта. За щастие господин Рой има няколко топа плат и Марта може да си ушие нещо прилично, както направихме ние с тебе.

– Нищо, ушито от мене, не може да стане толкова красиво, колкото роклята на Кейси – оплака се Мег. – Не е честно.

– Стига, Мег – предупреди я остро Ани, прибягвайки до трудно спечеления си авторитет, за да запази дисциплинатата. – Трябва да се научиш да работиш с хората, без да се оплакваш.

Мег хвърли към Кейси неприязнен поглед, но не каза нищо повече и не продължи да противоречи на Ани. След като Ани си отиде оттук, нещата ще тръгнат различно, обеща си тя мълчаливо. Тогава ще отговоря само пред мъжете от семейство Пенрод, а тя знаеше точно как да се спогажда с тях.

След малко Кейси почука на вратата на кабинета.

– Влез, Кейси – каза Рой, който вече я очакваше.

Тя го намери седнал зад резбованото бюро в малката стая, обзаведена с красиви и стилни мебели. Фактически цялата мебелировка, която беше видяла досега, беше направена от осъдените, също както къщата и пристройките. За щастие, Рой Пенрод имаше капитала, необходим за управлението на преуспяващата му ферма, а то беше повече от онова, с което разполагаха повечето заселници.

По-голямата част от фермерите покрай река Хоксбъри страдаха от честите наводнения, от малкото пари, които имаха в наличност, и от

постоянните искания от страна на Корпуса на Нов Южен Уелс да изкупи земите им. След пристигането на губернатора Уилям Блай през 1806 г. нещата лека-полека започнаха да се подобряват. Но Корпусът на рома имаше твърде силни позиции и конфликтът между правителството и личните интереси се задълбочаваше. Блай се опитваше да прокара британската политика, но търпеше поражение от Корпуса на Нов Южен Уелс, чийто командващ, полковник Джонстън, в тясно сътрудничество с Джон Маккартър се държеше враждебно спрямо заселниците.

Рой махна на Кейси да седне на един стол с права облегалка и на лицето му се изписа замислено изражение. Бяха изминали много години, откакто за последен път бе видял съпругата си в сивата рокля и тя събуди отдавна забравени чувства.

– Изглеждаш много добре – изрече накрая Рой. – Радвам се, че дрехите най-накрая влязоха в употреба.

– Благодаря ви – отвърна искрено Кейси. – Съпругата ви сигурно е била стройна жена, дрехите ми лягат съвършено.

– Бих казал, по-скоро крехка – въздъхна Рой със съжаление. – Ако бях осъзнал колко е слаба, никога нямаше да я моля да дойде при мене тук в Австралия. Починала в морето и я погребали там. Слава богу, че Дeър и Бен оцеляха. Оттогава сме само тримата.

– Аз... съжалявам – прошепна Кейси.

– Е – каза Рой и се прокашля, – това беше преди много години. Нямаме време да гледаме назад. Да поговорим за твоите задължения.

Кейси кимна предпазливо. След случая със съдията се беше научила да не вярва на мъжете, затова заचाка думите на Рой със свито сърце.

– Марта призна, че не я бива много като готвачка, затова предпочиташа да върши друга работа. Мег също няма желание да готви. Оставашти, Кейси. Можеш ли да готвиш?

Тя се отпусна видимо и широка усмивка изкара една трапчинка на бузата ѝ.

– Татко се кълнеше, че съм най-добрата готвачка в Дъблин – похвали се тя. – Може да е преувеличавал, но не само той харесваше готвенето ми. Ами например Тим все успяваше да си изпроси покана за вечеря, почти всяка неделя.

Тя спря да си поеме дъх и изведнъж осъзна, че се е разбърбила. Розовина обагри бузите ѝ и изведнъж Рой си пожела да беше двадесет години по-млад.

– Значи се разбрахме – каза той доволен. – Марта може да се заеме с чистенето и с градината, тя така и така предпочита, както ми каза. Мег

може да продължи да изпълнява задълженията на икономка.

Кейси взе думите му за край на разговора и се надигна да си върви, но Рой я подкани с жест да остане на стола си.

– Кейси, макар и само за да успокоя Дeър и да прогоня страховете му, че може да бъдем заклани в леглата си, мисля, че трябва да поговорим за твоята присъда.

– Вече знаете защо съм депортирана – отвърна смутено Кейси. – Какво още искате да знаете, освен това, че страховете на сина ви относно мене са неоправдани?

– Това го знам – отговори Рой. – Но имам чувството, че в твоята история има нещо повече от онова, което ни каза лейтенант Потър. Не искаш ли да ми разкажеш? Трудно ми е да мисля за тебе като за убийца.

– Нека синът ви смята каквото си иска – каза упорито Кейси.

Проклетата да бъде, ако позволи на Дeър Пенрод да задоволи болното си любопитство. Ако той не можеше да я приеме такава, каквата е, няма защо да я приема изобщо. Това арогантно копеле заслужаваше да смята, че може да стане нейна жертва. Бащата изглеждаше добър човек, но тя още си имаше едно на ум относно плановете му за нея. Реши да остави прещенката си за по-късно, когато нещата се изяснят.

– Оценявам загрижеността ви, господине – изрече тя накрая. – Но бих предпочела сега да не говорим за това. Може би някой ден...

– Кейси, за тебе има големи възможности тук, в Нов Южен Уелс. Можеш да си създадеш добър живот. Ако беше останала в Англия, сигурно щеше да изгниеш в затвора или да увиснеш на бесилката. Заради войната между Англия и колониите осъдените вече не могат да бъдат пращани в Америка, затова Англия избра Австралия. Не бързай, момиче, един ден и ти като Ани ще бъдеш свободна и ще живееш собствения си живот. Надявам се да ме послушаш. Ако някога искаш да поговорим, на драго сърце ще те изслушам.

– Благодаря ви, господине – отвърна Кейси, усещайки се малко поуверена.

– Моля те, наричай ме господин Рой. Така се обръщат към мене всички работници. И, Кейси, едно предупреждение. Дръж се далече от Дeър. Той по принцип е добър, но поради някаква причина не те харесва.

– Ще го запомня, господин Рой – съгласи се Кейси на драго сърце.

„Не харесва“ беше слаба дума, що се отнася до реакциите на Дeър спрямо нея. Но, помисли си тя, защо я беше целунал така, сякаш го привличаше силно? Твърде объркващо беше да мисли по този въпрос,

реши тя, докато излизаше от кабинета, за да се заеме със задачите си. Каквито и да бяха чувствата на Деър, те бяха твърде сложни, за да се задълбочава в тях.

Кейси прекара следващите няколко дни в запознаване с новия си дом и новите си задължения. Ани я научи как да приготвя любимите ястия на семейството и всичко тръгна добре. Тя успяваше да се държи далече от Деър и го виждаше доста рядко. От друга страна, Бен се отбиваше при нея в кухнята винаги щом задълженията му позволяваха.

Кейси харесваше момчето. Бен беше любезен, забавен, внимателен и изобщо не приличаше на мрачния си брат. Тя научи, че работи във фермата, докато Деър управляваше процъфтяващото овцевъдно стопанство, експериментирайки с животни за разплод и вълна. Рой се грижеше за финансите на семейството и за осъдените, които работеха в имението.

Не след дълго Кейси откри, че почвата край Хоксбъри беше плодородна и повечето посеви се развиваха добре. Много по-добре, отколкото в черния пясък на Сидни, чиято земя беше почти безплодна. В Сидни нямаше нито плодове, нито ливади, само пълчища огромни мравки и комари, чиито ухапвания бяха много болезнени. Дори около Парамата, с изключение на речните долини, почвата беше бедна и измита. Често се случваха наводнения, дължащи се на бързо течащите потоци, които се спускаха по тесни корита от върховете на Сините планини. Оттатък тясната долина се издигаха Австралийските Алпи, простиращи се по цялата дължина на континента.

През тази година, 1807, животът в Нов Южен Уелс беше съсредоточен в тясната ивица земя, широка петдесет и дълга сто и петдесет мили, намираща се между Сините планини на запад и океана на изток. Макар че бяха високи едва 2 400 метра, още никой не беше прекосил тези заплашителни върхове и не беше се върнал. Дори аборигените не знаеха какво има от другата страна на извисяващите се до небето хребети.

Една сутрин, няколко седмици след пристигането си, Кейси работеше в кухнята съвсем сама. Ани вече си беше заминала, а Марта имаше работа в градината. Мег, както обикновено, не се виждаше никаква. Потънала до лактите в тесто, Кейси не чу как вратата на кухнята се отваря и се затваря. Не чу и стъпките зад себе си. Трепна силно, когато един гръмлив глас прогони мислите ѝ.

– Значи ти си жената, дете кара Деър да се мотае като муха без глава! Сега, като те видях, вече не мога да кажа, че го обвинявам.

Обикновено нищо не може да накара приятеля ми да излезе от кожата си, но нещо го мъчи и подозирам, че това нещо си ти.

Кейси се извърна рязко, разпилявайки брашно по пода.

– Ух... изплашихте ме! – намръщи се тя. – Кой сте вие?

– Робин Флечър, на вашите услуги – усмихна се мъжът, отмервайки пресилен поклон. – Бивш затворник, а сега горд собственик на тридесет акра първокачествена земя на север оттук.

Кейси усети, че не може да се разсърди на Робин Флечър. Усмивката му беше толкова приветлива, че и тя отвърна със същото. Имаше нещо топло и очаровашо в хумора му. Той беше висок и слаб, неособено мускулист, но тя би се заклела, че е силен, стегнат и жилав. Строен – това беше думата, която й дойде на ум. Пясъчнорусата коса и искрящите сини очи му придаваха донякъде вид на женкар, но Кейси помисли, че видът може и да лъже. Тя си представи, че когато обстоятелствата го наложат, този мъж би могъл да стане враг, с когото човек би трябвало да се съобразява.

– Аз съм Кейси О'Кейн – изрече тя с плаха усмивка.

– Знам – отвърна Робин. – Ирландско девойче с малко от старата Ирландия в гласа. И истинска красавица. Добре дошла в Нов Южен Уелс, Кейси О'Кейн.

Изтривайки ръце в престилката си, Кейси запита:

– Искате ли чаша чай, господин Флечър? Макар че е намалял, все още имаме достатъчно запаси, докато дойде корабът с доставките.

– Не, момиче, но благодаря. Деър знае, че вече съм дошъл, и се пита къде ли съм се дянал. Той се отби у нас миналата седмица и оттогава нямах търпение да дойда тук и да ти хвърля един поглед. И името ми е Робин. Бях затворник, също като тебе, така че няма нужда от церемонии.

– Не ми приличате на човек от лондонските затвори – избъбри Кейси, преди да се усети какво казва. – Какво беше престъплението ви?

– И аз бих могъл да те попитам същото, момиче. Както ти е добре известно, повечето осъдени, изпратени в Нов Южен Уелс, са отрепките на Лондон и провинциалните градове, но някои са депортирани и за по-дребни провинения. Моето престъпление беше, че браконьерствах в горите на една от големите английски фамилии. Тогава бях още момче. Деър пропусна да спомене твоето престъпление, макар да наметна, че е сериозно. Сега, след като се запознахме, вярвам, че е преувеличил.

– Вярно е – призна бавно Кейси. – Изненадана съм, че Деър не ти е казал, че съм убила човек. Той като че ли много обича да разказва за

това.

Милиарди емоции се отразиха на лицето на Робин, в това число и неверие.

– Трябва да има някаква грешка – възрази той. – Макар че едва-що се запознахме, искрено се съмнявам, че си способна на такова ужасно престъпление.

– Винаги си преценявал погрешно хората, Робин. – Деър беше стоял небрежно облегат на рамката на вратата достатъчно дълго, за да чуе част от разговора. – Свидетелствата срещу Кейси са изцяло доказани и документирани, а както току-що чу, и тя си призна, че е убила човек. Има ли още нещо, което да искаш да узнаеш?

– Понякога си отвратителен, Деър – нападна го Робин, хвърляйки извинителен поглед към Кейси. – Даде ли си време да изслушаш историята на момичето? От собствен опит съдя, че нещата не винаги са такива, каквито изглеждат.

– Говориш също като татко – намръщи се Деър. – Не съм изцяло лишен от състрадателност. Естествено, Кейси ще има същите възможности, каквито са предоставени и на другите осъдени, които работят при нас. Тя ще има възможността да се реабилитира и да получи помилване.

Кейси изстреля сноп зелени искри по посока на Деър. Напрежение-то помежду им беше осезаемо. Нещо повече от неприязън се беше настанило между тези двамата, усети прозорливо Робин, докато наблюдаваше как искрите пламват и разпалват нещо, която и двамата отказваха да си признаят.

– Много си суров с Кейси, приятелю – каза Робин, търсейки как да разсее напрегнатата атмосфера.

Кейси изглеждаше готова да експлодира и Робин знаеше, че Деър няма да се съдържи, ако момичето даде воля на потискания си гняв.

– Деър, нека да намерим Бен и да идем на лов. Можеш да си починеш един ден, аз също. Корпусът на рома тази седмица два пъти посещава фермата ми. Искат земята ми, и то упорито, затова ме тормозят да се откажа от нея. Няма да спрат, докато не се сдобият с контрол над всеки акър, независимо колко заселници трябва да изгонят, за да получат това, което искат. Какво казва губернаторът Блай за тези нечестни действия, на Корпуса, Деър? Може ли да направи нещо?

Почти забравил за Кейси, Деър изпита съчувствие към приятеля си.

– Губернаторът прави всичко, което му е по силите, за да помага на заселниците, но Корпусът на рома командва тук много отдавна, за да бъде пречупен за една нощ. По принцип те са регистрирани в Англия

като сто и втори полк, който да действа като войска и полиция в колонията.

– А сега правят всичко, за да затрудняват работата на Блай, като всяват раздори – изсъска Робин. – От една страна, имаме свободни хора с привилегии и пари, които искат да получат контрол над осъдените, които да им работят като роби, и над всички търговски дейности. От друга – правителството, което носи отговорността да осигурява работа и реабилитация на осъдените. Проблемът не е лесен за разрешаване. Горките фермери търпят всекидневна експлоатация от страна на Маккартър и Корпуса на рома. Само да имаше повече съвестни хора като тебе и баща ти.

– Всеизвестно е, че всички от Корпуса на рома са забогатели и са се сдобили с власт най-вече защото са имали възможност да злоупотребяват със закона или да го прилагат в своя изгода – продължи мисълта му Деър. – Срамно е, че са се докопали до монопола във вноса на стоки, особено на ром.

– Ром – повтори Робин с горчивина в гласа. – Основата на нашата икономика. Корпусът на рома единствено притежава злато и сребро, затова го купува от корабите. Принуден съм да приемам ром вместо заплащане за земеделската ми продукция и бавно, но сигурно ме изтикват от земята ми.

Слушайки шокиращия разговор, Кейси внезапно се оживи.

– Но това не е честно! Осъдените, на които са им изтекли присъдите, имат право върху земята, която са спечелили.

Робин се обърна към нея с тъжна усмивка.

– Освободените имат право на много малко неща. Ако зависеше от Корпуса на рома, щяхме да си останем роби. Точно сега живеем в „разменна икономика“, основана на тиранията и рома.

Малко след това Робин и Деър излязоха, за да потърсят Бен, а Кейси се върна към задълженията си, погълната от мисли за привидно непреодолимите проблеми пред тази сурова нова граница.

Кейси вече се беше оттеглила за през нощта, когато на вратата ѝ се почука. След заминаването на Ани тя вече вземаше приятната стайчка, долепена до кухнята. Беше точно по вкуса ѝ с голям прозорец, от който се виждаше река Хоксбъри. Мислейки, че Марта е дошла да ѝ пожелае лека нощ, Кейси не сложи робата си, а направо отвори вратата, облечена в строгата си бяла нощница, която някога беше принадлежала на

госпожа Пенрод. Никой освен Марта не посещаваше стаята ѝ.

Вратата се отвори под пръстите ѝ и когато разпозна посетителя, тя ахна смяяна. Беше благодарна за полумрака, който скриваше зачервени-те ѝ бузи, но когато се съвзе, смущението се превърна в ярост.

– Ти! – изсъска тя. – Какво искаш?

Деър не беше подготвен за гледката, която се представи пред стрес-натите му очи. Очертано от смътната светлина на лампата, светеща зад Кейси, тялото ѝ блестеше като светла слонова кост под тънката материя на нощницата. Всяка пищна извивка, всяка ямка и заобленост се впива-ха в сетивата му и караха кръвта му да бушува във вените. Сребристите му очи станаха пепелявосиви, когато усети пламъци на разпалено желе-ние да пълзят нагоре по гърба му.

– Искам да поговоря с тебе – изрече той с дрезгав глас и внезапно пресъхнало гърло.

И без да чака покана, влезе в стаята и затвори вратата зад себе си.

С протестен вик Кейси грабна робата и я метна на раменете си.

– Не може ли да почака до сутринта?

– Не, заминавам за Сидни още на разсъмване. Двамата е Робин се надяваме да се срещнем с губернатора и да поговорим за несправедли-вото отношение на Корпуса на рома към освободените. Блай е почтен човек и съм сигурен, че ще помогне с каквото може.

– Добре – каза Кейси намръщено. – Но какво е толкова важно, че не може да почака до сутринта? – Кършейки нервно ръце, тя погледна към затворената врата, а после пак към Деър. – Моля те, побързай, чакам Марта да се отбие.

– Марта вече спи, никаква светлина не се вижда под вратата ѝ. Не се тревожи, Кейси, никой няма да ни смущава.

Думите му не успяха да разпръснат съмненията, които се таяха у нея. Тя не вярваше на Деър. И нещо по-лошо, не вярваше на себе си. Той беше прекалено красив, прекалено самоуверен и ѝ въздействаше по начини, с които тя не знаеше как да се справя.

– Нещо лошо ли съм направила? – запита Кейси, пожелавайки си той да каже бързо за какво е дошъл и да си върви. – Да не би готвенето ми да е незадоволително, господин... Деър?

– Само Деър, Кейси, няма нужда от „господин“. И да, направила си нещо. Накара ме да те искам. Прекалено силно. Не мога да спя нощем.

Седмици наред копнежът по Кейси беше кипял скрит у него и Деър най-накрая беше стигнал точката, в която нищо друго освен действието не би могло да излекува болестта му. Тази нощ беше погълнал

достатъчно ром, за да разкрие на Кейси желанието си.

– Какво? – ахна тя, сигурна, че не е чула добре. – Какво каза?

– Искам да се любя с тебе, Кейси, Още от момента, когато погледът ми се спря на тебе, между нас пламна нещо. Погрешно сметнах, че това, което съм почувствал към тебе, е антипатия, но не след дълго разбрах, че то няма нищо общо с чувствата ми. Беше нещо много по-различно от обикновена неприязън. Колкото повече мислех над взаимното ни привличане, толкова повече разбирах, че единственият начин, по който мога да се откъсна от тази странна зависимост е да се любя с тебе и да те изкарам от себе си веднъж завинаги.

– Ти си полудял! – извика Кейси, изплашена от неумолимата решителност, изписана по лицето му. – Нямам намерение да... да се любя с тебе.

Отговорът ѝ като че ли го развесели и една усмивка смекчи чертите му.

– Кейси, ще излъжеш, ако отречеш, че ти въздействам по същия начин, както и ти на мене. Не знам какво е, не знам дали това привличане си има име, но със сигурност знам, че те искам.

– Това е невъзможно! – възрази разгорещено Кейси. – Ти не си показвал нищо друго освен презрение към мене, още от първата ни среща. Как смееш така спокойно да заявяваш, че искаш да се любиш с мене? Господи, Деър, какъв човек си ти?

– Човек, обсебен от красотата на една опитна жена. Ти си тук вече няколко седмици и никой мъж не е влязъл в леглото ти. Не ми отказвай този шанс да те махна от мислите си. Няма да те разочаровам, Кейси.

– Ти си... ти си... невъзможен! – изсъска Кейси, отстъпвайки една крачка назад. – Намери друга да утолиш жаждата си. Сигурна съм, че Мег няма да има нищо против.

– Да, но аз не искам Мег. Искам тебе. Ти сигурно си ме омагьосала, за да ме накараш да го призная. Думите на Робин днес ме принудиха да осъзная какво искам от тебе. Искам да прочистя кръвта си от тебе, Кейси. Освободи ме от тази магия, за да мога да живея отново.

– Деър, аз не съм те омагьосвала. И... и не искам да... да се любим. Моля те, върви си.

Кейси беше сигурна, че това е някакъв лош сън и тя скоро ще се събуди, за да установи, че се намира в леглото си. Всички мъже ли бяха такива като Деър? Или той беше изключение? Тя знаеше, че той е уникален в много отношения, но не го беше смятала за луд, докато не нахлу в стаята ѝ с невъзможни изисквания.

– Няма да се откажа, Кейси – заяви Деър и изведнъж посегна, за да я сграбчи през кръста. – Мога да те накарам да ме искаш. Не съм нечувствителен към женските чарове. Държеше се достатъчно приятелски с Робин, защо не и с мене?

Арогантните му думи разпалиха пламъчето на гнева, което тлееше в гърдите ѝ. Да не би да я мисли за курва? Това, което му трябваше в действителност, беше незабавно отрезвяване.

– Деър, аз не съм...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато той я дръпна към мощните си гърди и прилепи уста към нейната в целувка, силно лъхаша на ром.

Тя се задъха, когато горещата му целувка тръгна от устата към скулите, а после към една точка точно зад ухото... сякаш всяко игриво докосване оставяше белег, който щеше да трае вечно. Той отново плени устата ѝ, насилвайки устните ѝ да се разтворят. Беше изгаряща, изяждаща целувка, почти оскърбителна, а тя беше беззащитна пред насилствената му атака.

– Можеш ли да отречеш, че ти въздействам? – запита той, когато най-накрая вдигна лице. Когато тя отказа да отговори, той я разтърси леко. – Кажи ми.

Кейси никак не искаше да си го признае, но въпреки гнева ѝ Деър я привличаше по начин, който никога не беше смятала за възможен.

– Не... не мога да отрека.

Следващата му целувка беше изследваща, търсеща, събуждаща в нея огън, който я накара да се притисне до гърдата му. Той доволно се засмя, когато разкопча горните копчета на нощницата ѝ и я свали от едното ѝ рамо, оголвайки малката, свършена гърда. Изстена високо, когато нежната плът набъбна и розовото ѝ връхче се отърка в търсещите му пръсти. Кейси с нарастваща паника усещаше как твърдото доказателство за желанието му се притиска към корема ѝ.

– Може да си убийца и курва, но те искам. Борих се със съвестта си достатъчно дълго и се уморих.

Желанието се вихреше като течен огън във вените му.

– Ти си пиян! – нападна го Кейси. Думите му ѝ подействаха като студена вода, блисната в лицето ѝ. – Говориш неща, за които ще съжаляваш утре сутринта. Няма нищо между нас, само взаимна неприязън.

– Възможно е – съгласи се Деър, опитвайки се да освободи другата ѝ гърда от тънката материя на нощницата.

Беше толкова възбуден, че това, което тя говореше, нямаше никакво значение за него.

Призовавайки на помощ цялата си воля, за да устои на магията на ръцете и устните му, както и на собственото си разпалващо се желание, Кейси се дръпна назад, опирайки ръце в гърдите му.

– Няма да се възползваш от мене, Деър Пенрод. Грешиш за мене, ужасно грешиш. Не ми трябва мъж, а ако ми потрябва, ти последен ще узнаеш.

Изненадан, Деър отстъпи, оставяйки Кейси да мине като фурия покрай него и да изхвъркне от вратата, преди той да се сети какво да прави. Без да знае накъде отива, тя изтича през кухнята и хукна по коридора, смятайки да се скрие някъде в сенките, докато Деър не се умори да я търси. Точно когато стигна предната врата, тя се отвори и Бен влезе тъкмо навреме, за да я хване.

– Кейси, какво, по дяволите...

Само с един поглед Бен забеляза разрошената червена коса, която се вееше свободно по гърба ѝ, раздърпаните ѝ дрехи и разкопчаното, дори разкъсано деколте на нощницата, разкриващо горната част на заоблените ѝ гърди. После той вдигна очи и стреснатият му поглед съзря Деър, който тичаше след Кейси. В един миг всичко му стана ясно и момчешките му черти на се вкамениха в неодобрително изражение.

– Господи, Деър, как можа?

– Бен, аз...

Не можейки да намери думи, Деър се видя такъв, какъвто сега го виждаше брат му. И това, което видя, не му хареса.

– Не, Деър, не казвай нищо – предупреди го Бен с намръщено лице. – Ти ме разочарова достатъчно за една нощ. Безсмисленото обяснение само ще те посрами още повече.

Обгръщайки покровителствено треперещите рамене на Кейси, той я поведе покрай Деър и двамата влязоха обратно в къщата.

– Ще те изпратя до стаята ти, Кейси. Не се тревожи за Деър, сигурен съм, че скоро ще се освести и ще ти се извини.

Кейси благодарно се облегна на Бен, сигурна, че безсрамният му бряг никога и на никого не се е извинявал в живота си.

4

Кейси прекара една безсънна нощ, изпълнена с мисли и копнежи, на които не се осмеляваше да даде име. През цялата нощ тя се гушеше под завивките, а трескавият ѝ ум извикваше пред нея образа на Деър. В

сънищата си отново преживяваше сцената, която се беше разиграла в спалнята ѝ последната вечер. Свирепото му желание, арогантното му пренебрежение към чувствата ѝ, собствената ѝ необузdana страст, припламнала под целувките му. Против волята си Кейси се запита какво ли би било да се люби с Деър. Никога не беше реагирала на целувките на някой мъж с такова отдаване. Не ѝ харесваше мисълта, че почти му беше позволила да постигне своето. За свой огромен срам беше показала желанието си, преди да се осъзнае. Болеше я, като си помислеше, че всеки път, когато той погледне към нея, ще си припомня краткия миг безумие, в който тя се беше притиснала към него, отвръщайки на допира му. В бъдеще щеше да направи така, че Деър да не пробие защитата ѝ.

На следващата сутрин Кейси научи, че Деър е заминал още на разсъмване за Сидни. Поради някаква необяснима причина гневът ѝ се разпали още повече, когато Мег се присламчи към нея, докато тя беше в кухнята, бъркайки тесто за кейк, и каза:

– Не ми харесва, когато Деър заминава нанякъде. Тръгна толкова рано, че бях много уморена, за да го изпратя както трябва.

Тя сподави една преувеличена прозявка, искайки да каже без думи, че Деър е дошъл да я събуди в леглото ѝ.

– Може би няма да отсъства дълго – отвърна Кейси външно безразлична.

Ръката ѝ, която държеше бъркалката, заработи по-бързо; в ума си тя биеше нещо съвсем друго, а не невинното тесто.

– Не си мисли, че можеш да заемеш мястото ми в неговите... м-м... чувства – предупреди я Мег, присвила хитро очи. – Той е красив дявол, който знае как да достави удоволствие на жената.

– Уверявам те, че ако зависи мене, може да ти доставя удоволствие ден и нощ, все ми е едно. Този мъж не ме привлича. – Обръщайки нарочно гръб, Кейси добави: – Масата не трябва ли да се подреди вече?

Мег се наклони да отплува, тръсвайки през рамо:

– Деър си има една жена, нали разбираш. Казва, се Марси Маккензи. Баща ѝ се пенсионира от Корпуса на Нов Южен Уелс и се установи край Хоксбъри преди доста години. Сигурно един ден двамата ще се оженят.

Макар да не разбираше защо, това разкритие остави. Кейси с неприятно чувство в дъното на стомаха.

Преди да си тръгне, Ани беше показала на Кейси и Марта едно

място в поточето, недалече от къщата, където през дъждовното време се образуваше малко вирче и можеше да се плува. И тъй като тази година беше дъждовна, във вирчето имаше достатъчно вода за къпане. Кейси и Марта обикновено можеха да бъдат намерени там, след като привършеха със закуската и сутрешната си работа. По това време на деня работниците, както и членовете на семейство Пенрод бяха заети с най-различни задължения и не можеха да попречат на двете жени да се насладят на освежаващата баня.

Мег рядко изпитваше нужда да се потопи във вирчето, затова Кейси и Марта обикновено отиваха там сами; вирчето се намираще на мястото, където потокът отделяше изораните поля от дивите храсталаци. Завоят на речното корито ги засланише и от къщата, и от нежелани наблюдатели. Рой ги беше предупредил да се държат далече от осъдените, които работеха в стопанството, защото повечето от тях бяха закоравели престъпници, които много биха се зарадвали да изненадат двете жени сами и незащитени.

Няколко дни след като Деър замина за Сидни, Кейси и Марта намериха време да си направят една отпускаща баня и се запътиха към вирчето. След като се съблече и остана само по една тънка риза, Кейси влезе вътре и отиде до най-дълбокото, където водата стигаше под мишниците ѝ. Марта влезе по-предпазливо, защото не обичаше особено много водата.

– Не е дълбоко, Марта – насърчи я Кейси, – не е и студено. Всъщност е прекрасно.

– Водата ме изнервя – призна Марта донякъде плахо. – Морето ми отне моя Джереми.

– Джереми е съпругът ти, нали? – запита Кейси с любопитство, но все пак не желайки да бъде нахална.

– Да – въздъхна Марта със съжаление. – Трудно би могло да се намери по-добър мъж. Той беше моряк и един ден корабът му не се върна. По-късно чух, че „Луси“ потънал в жестока буря.

– Сигурно... сигурно ти е било трудно. Имахте ли деца?

– Да, имахме един син, който живя само годинка. Крехко дете, но Джереми много го обичаше. Макар че искахме, не можахме да имаме друго дете. А сега... сега е много късно. Моят Джереми няма да се върне.

– Нямах ли роднини?

– Само родителите ми, но те са много болни и не могат да работят. Татко загуби здравето си в каменовъглените мини, а мама работеше, за

да го издържа, докато и нейното здраве не се съсипа. Помагах им, докато не ме хванаха с откраднатото парче шунка и три наденици; взех ги от богатото семейство, където работех. Но те имаха толкова много, че си помислих, че няма да забележат какво съм взела. Заплатата ми едва стигаше за наема на къщичката ни, какво остава пък за храна. След като Джереми изчезна и вече не получавахме неговите пари, бях принудена да открадна – каза тъжно Марта.

– А какво стана с родителите ти? – запита Кейси с искрена загриженост. – Кой се грижи за тях, след като ти... не си на разположение?

Отчаяно изражение се изписа на лицето на Марта и Кейси съжали, че е запитала.

– Никой – отговори тя с едва сподавен стон. – Най-вероятно и двамата са мъртви. Кой знае, може тъкмо те да са имали късмет, а не аз. Погледни ме. На тридесет години съм, а изглеждам на четиридесет. Джереми го няма, детето ни отдавна е мъртво. На какво да се надявам?

Учудване се изписа за момент на изразителното лице на Кейси. Тя беше предположила, че Марта е над четиридесетте, а като научи, че е само на тридесет, това ѝ подейства като шок. Замълча; собственото ѝ нещастие бледнееше в сравнение с ужасната загуба на приятелката ѝ.

Марта вече се беше облякла и се беше върнала в къщата, но Кейси беше останала да се поплиска още малко във водата, припомняйки си всичките щастливи мигове, прекарани в плуване в ирландските поточета. Накрая, не можейки повече да отлага завръщането си, тя се приготви да излезе на брега, когато един странен звук накара косъмчетата по тила ѝ да настръхнат. Стори ѝ се като вик на ранено животно, идващ някъде откъм гористия бряг на поточето. Но в това, че го издаваше човек, нямаше никакво съмнение.

– Кой е там? – викна Кейси.

Взряна в гъстите храсти, тя не чу нищо друго освен характерното кръскане на папагалите. Мислейки, че умът ѝ си прави шеги с нея, тя се обърна и се направи да излезе от водата, когато звукът отново стигна до слуха ѝ, този път по-ясно. И несъмнено издаван от човек.

Събирайки смелост, Кейси се отправи към отсрещния бряг, цялата нащрек. Забрави факта, че мократа риза прилепваше към тялото ѝ, ясно очертавайки всяка извивка и вдлъбнатинка по нея. След като се изкачи по затревения склон, тя спря пред храстите, готова да се оттегли бързо при първия признак за опасност. Но понеже си беше любопитна по

природа, не се отказа и пристъпи напред.

Напрягайки ушите си, Кейси отново чу слабия звук и стигна до заключението, че в горичката има някой – човек или не, – който се нуждае от помощ. Поредица от стонове, издаващи ужасно страдание, я привлякоха към храстите. Някой там лежеше ранен и любопитната ѝ природа изискваше тя да разбере кой е.

Движейки се тихо, стъпвайки почти безшумно по дебелия килим от листа, Кейси навлезе в горичката. Започна предпазливо да си проправя път през високите евкалипти и бодливите храсти. Изведнъж едно сиво кенгуру изскочи сред дърветата и се скри във високата трева, растяща край потока, а сърцето ѝ лудо заби. Тя спря задъхана, опитвайки се да потисне растящата си паника, докато един болезнен стон не раздвижи вкаменените ѝ крайници. Този път вече можеше да разбере откъде идва звукът и решително се запъти наляво, като измина едва няколко крачки, преди да се спъне в тялото.

Паднал по корем, мъжът беше облечен в парцаливи дрехи, едва закриващи изтощеното му от глад тяло. Горее на дървото, удобно разположена сред клоните, една коала с мъдра физиономия дъвчеше спокойно листа, гледайки тъжно към човека. Загнояла, покрита с кървава коричка рана зееше в горната част на гърба му и ако не беше изстенал отново, Кейси би могла да го сметне за умрял.

Действайки инстинктивно, тя го обърна по гръб и потисна един вик на изненада, когато разпозна изпостелялото му лице.

– Тим! Господи, какво са направили с тебе?

Съдейки от състоянието, на раната му, Тимъти О'Мали се беше крил в храстите поне няколко дни. Откъде беше дошъл? От Сидни? Ако беше така, значи беше изминал пеша петдесет мили, и то тежко ранен. Той беше силен мъж, иначе загубата на кръв би могла да го убие. Изглеждаше изтощен от глад, а другите белези по тялото му подсказваха, че е бил често пребиван. За да спаси живота му, се налагаше да действа бързо.

Откъсвайки парче от ризата си, тя отиде при потока, за да намокри плата в студената вода. Върна се бързо и почисти кръвта и коричките от раната. Изстена отчаяно, когато видя отблизо дупката от куршум, която твърде дълго беше стояла без никакви грижи. Толкова дълго, че беше забрала и изпускате жълтеникава гной. Дори и сега тялото му гореше от треската, дължаща се на инфекцията. Не беше нужно човек да е лекар, за да разбере, че се налага куршумът да бъде изваден, за да се спаси животът на Тим.

Кейси се върна няколко пъти до потока, за да намокри парцала и да измие лицето и врата на Тим с хладка вода, както и да капне няколко скъпоценни капки влага в пресъхналата му уста. След малко той се раздвижи, започна да стене и да се мята диво.

– Тим, лежи мирно – прошепна тя настоятелно. Мятането му можеше само да му навреди още повече и да поднови кръвенето.

Звукът на глася й, както и въздействието на студената вода го свестиха и очите му бавно се отвориха. Отначало изглеждаха по-мътени и объркани, но малко по малко разумът в погледа му се завърна и той се втренчи невярващо в Кейси.

– Кейси? Ти ли си, момиче, или сънувам?

– Аз съм, Тим – увери го Кейси с навлажнени от непролетите сълзи очи.

Тимъти О'Мали й беше също толкова скъп по свой си начин, колкото и баща й. Тя го обичаше, не в романтичния смисъл на думата, но като скъп приятел или брат. И той я обичаше. Но любовта му беше по-сложна. Един ден двамата може би щяха да се оженят и да си създадат добър съвместен живот. Но съдбата се беше намесила и ги беше хвърлила в противоположни посоки, в страна, намираща се много далече от родната им Ирландия.

– Откъде се взе? – запита Тим със слаб глас.

– И аз мога да те питам същото. Какво се е случило? Защо избяга, като знаеше, че няма къде да отидеш?

– Познаваш ме, момиче. Упорит съм като муле. По пътя се спрех ках с един офицер и ме пратиха в Нюкасъл, да работя в каменовъглени те мини – обясни Тим. – Но, Кейси, не можех да го понеса. Работиш под земята, в постоянна тъмнина, това е по-лошо от смъртна присъда. След няколко дни в този ад реших да избягам или да умра. И почти успях. Да умра, искам да кажа.

– Но къде щеше да отидеш, Тим?

– При разбойниците. Чух, че живеели в гъсталака и били добре тук, край Хоксбъри.

– Но те са отчаяни, преследвани мъже, Тим. Повечето от тях не са по-добри от зверовете – възрази Кейси, припомняйки си разбойника, който едва не я беше изнасилил.

– Не са по-лоши от повечето войници в Корпуса на рома – изтъкна Тим. – Те третираат осъдените като роби.

– Как те раниха? Пеша ли стигна дотук от Нюкасъл?

– Простреля ме един от пазачите, докато бягах. Слава на бога, че

беше тъмно, иначе щях да бъда мъртъв, а не просто ранен. Само че не предвидих, че раната ще загной. Мислех, че няма да застраши живота ми. Бродих дни наред в храсталака. Преследват ме. Пуснали са туземни следотърсачи по следите ми. Не може да са далече оттук.

Умът на Кейси работеше трескаво.

– Не мога да те оставя да лежиш тук и да умреш от загуба на кръв или да те хванат. Но ме е страх да те закарам в къщата. Господин Рой е състрадателен човек, но съм сигурна, че ще застане на страната на закона, ако властите поискат да те предаде. А Деър...

– Господин Рой? Деър?

– Моят работодател и синът му. Това е тяхна земя. Къщата е отгатакъ потока, зад завоя.

– Освободени ли са или са „мериноси“?

– Заселници от Англия – каза Кейси, не искайки да използва пренебрежителния прякор. – Господин Рой би се погрижил за раната ти, но Деър...

– Кейси! Какво става с тебе?

– О, господи, Деър! – Кейси трепна силно. – Върнал се е. Трябва да вървя, Тим, но ще дойда пак късно вечерта, ще ти донеса храна. Моля те, не мърдай оттук.

– Кейси! Чуваш ли ме?

– По дяволите! – изсъска тя.

Защо Деър се беше върнал точно сега? И защо търсеше точно нея?

– Кейси, кой е Деър? Изглеждаш ми изплашена. Да не би той...

– Казах ти, Тим, Деър е по-големият син на господин Рой. Той... не се разбираме с него – разкри тя в усилие да успокои страховете на Тим. В действителност, отношенията ѝ с Деър не можеха да бъдат обяснени с прости думи. – Трябва да вървя.

Навеждайки се ниско, тя положи бърза целувка на челото на Тим, а после хукна през храстите към потока и се пхна във водата. Докато Деър се приближаваше с шумни крачки през гъстата трева, тя излизаше на противоположния бряг.

– Добре ли си? – запита той тревожно, когато Кейси излезе цялата мокра от потока.

– Разбира се, защо да не съм? – отвърна тя хапливо, озадачена от видимата му загриженост.

– Когато не се върна навреме за обяд, Марта се обезпокои и каза на татко, че те няма. Аз тъкмо се прибрах от Сидни и предложих да те потърся.

Господи, значи я е нямало твърде дълго! Сигурно е минало наистина много време, щом Марта е решила да каже на господин Рой.

– Не разбрах кога е станало толкова късно.

– Сама ли си? – запита остро Деър, хвърляйки подозрителен поглед към потока и храстите отсреща, замрели в тишина.

– Разбира се! – отговори Кейси, изведнъж заставайки нащрек.

– По дяволите, Кейси, как може да си толкова неразумна? – изръмжа Деър – хващайки я над лактите, за да я разтърси така, че зъбите й затракаха. – Нещо можеше да ти се случи. Не знаеш ли, че тук има змии, крокодили, диви животни и разбойници, които се крият в гъсталака? Като нища ще загинеш. Разтревожи цялата къща. Помисли и за другите, не само за себе си.

– Аз, съжалявам, Деър, не осъзнах, че...

– Сигурна ли си, че си сама?

– Нямам среща с любовник, ако това намекаваш – отвърна хапливо Кейси. – Моля те, Деър, причиняваш ми болка.

Тя се надяваше Тим да не ги гледа, защото със сигурност щеше да се обезпокои от заплашителното държание на Деър.

Деър охлаби хватката си, макар че продължаваше да я държи. И тогава, след като гневът му поутихна, сивите му очи се отвориха широко, когато най-накрая забеляза оскъдното й облекло. Бляскавото сребро се превърна в пепел, докато очите му оглеждаха най-безсрамно стройната й фигура от глава до пети.

Фината риза, която някога беше принадлежала на майка му, беше станала почти прозрачна, прилепвайки към заоблените гърди, тънката талия и деликатните извивки на хълбоците. Червеникавият триъгълник, увенчаващ бедрата й, привлече погледа му и го задържа. Необходим му беше целият му самоконтрол, за да не я хвърли на земята и да не засити жаждата си по нея. Това, което го спря, беше парещият спомен как тя го беше засрамила пред брат му само преди няколко дни.

Наистина, беше пийнал малко повече ром онази нощ, но съвсем не беше пиян. Беше просто мъж, нуждаещ се от жена. Не която и да било жена, а една изключителна червенокоска, която беше дразнила сетивата му твърде много дни и нощи. Достатъчно много го заболя, че тя го беше отхвърлила. Но много по-лошо беше осъдителното отношение на Бен! Господи! Какво се беше вселило в него? Още повече го смущаваше фактът, че беше позволил на Кейси да осъзнае жаждата, която го измъчваше.

Тялото му се напрегна, слабините му пулсираха от желание, докато

сребристите му очи бродеха свободно по леко облечената фигура на Кейси. Тя беше напълняла в последните няколко седмици и вече не можеше да бъде наречена слаба. Напротив, уместните прилагателни, които му идваха на ума, бяха „добре закръглена“ и „великолепна“.

– Объркваш ме, не знам дали да те удуша или да се любя с тебе, Кейси. Предупреждавам те, много скоро ще разбере какво точно искам от тебе.

Кейси загледа предпазливо как искра на желание припламва в очите на Деър и главата му се приближава към нейната, сякаш имаше намерение да я целуне. Спомни си прекалено ясно как я беше накарал да пламне цялата предишния път, когато устните им се бяха докоснали. Не можеше да позволи това да се случи още веднъж. Събирайки всичките си сили, тя се изтръгна от ръцете му.

– Ако искаш да обядваш, трябва да побързам – измърмори тя, събирайки дрехите си.

Набързо навлече роклята, обувките и чорапите си под горещия поглед на Деър и изтича към къщата. Той я последва със замислена усмивка, извила ъгълчетата на устата му.

Кейси въздишаше, чакайки домакинството да се оттегли за през нощта, за да може тя да отиде при Тим. Замоли се дано не се е отдалечил много от мястото, където го беше оставила, защото раната му беше сериозна и не биваше да се занемарява. Макар че навън ставаше вече много тъмно, часът още не беше подходящ за начинанието ѝ.

Вгледана замислено през прозореца към обсипаното със звезди небе, Кейси не преставаше да се учудва на странния начин, по който се спускаше нощта в Нов Южен Уелс. Нямахше дълги здравчавания, както в Англия. Имаше само ден, а после нощта се спускаше като стоманена завеса, раздвижвана само от нощните насекоми. И тогава започваше симфонията. В тъмнината се разнасяше щракане, квакане и драскане, всяко на различен глас, с различна интонация и ритъм, и всичко това под непрекъснатото стържене на шурците, скрити край близките дървета. Откъм потока се чуваше истеричният смях на кукабарата.

Разхождайки се нервно, Кейси изчака, докато вече не чуваше нито звук от спящата къща, а после прибави още два часа, за всеки случай, преди тихо да напусне стаята си. Спря за кратко в кухнята, където предварително беше скрила торба с храна, лекарства и превръзки. Напъхвайки торбата под наметката, която набързо сложи на слабите си рамене,

Кейси се измъкна от задната врата и потъна с обляната от лунни лъчи нощ. Но съдбата пожела излизането ѝ да не остане незабелязано.

Деър стоеше на прозореца на стаята си на втория етаж и уморено се вираше в нощта. Сънят бягаше от него, умът му беше неспокоен, тялото му гореше в огън, който само Кейси можеше да угаси. Как беше позволил на тази червенокоса вещица да завладее целите му дни, да нахлуе в сънищата му? Може би беше време да се ожени. На Марси ѝ трябваше само една негова дума, за да определи датата. Но тя нямаше нито червена коса, нито такова дяволито личице, обсипано с лунички, които танцуваха по бузи, нежни и гладки като слонова кост.

Мислите на Деър изведнъж се пръснаха, когато вниманието му беше привлечено от една стройна фигура, загърната в наметало, която излезе предпазливо от сянката на къщата и се отправи към потока. Несъмнено женска фигура. Твърде дребна, за да е Марта. Може би Мег отиваше на среща с някой любовник. Беше занемарил Мег, особено напоследък, откакто Кейси влезе в живота му, и не можеше да я обвинява, че си търси утеха другаде. Но в този момент яркочервени кичури коса отразиха лунните лъчи. Кейси! Какво, по дяволите правеше тя? Да се измъква така потайно по това време на нощта? Нима си е намерила любовник сред осъдените, които работеха в стопанството? Тази ужасна мисъл предизвика прилив на болка, толкова силна, че я почувства като удар в стомаха.

Първата му мисъл беше да последва Кейси, за да види кой е любовникът ѝ, но Деър бързо се отказа от това, защото гневът му беше толкова силен, че като нищо можеше да ги убие и двамата. Не, реши той, ще изчака, докато тя се върне, и тогава ще се изправи пред нея. Може би си имаше причина да излезе по това време на нощта, макар че за нищо на света не би могъл да се досети каква може да е тази причина.

Кейси се забърза и скоро стигна до потока. Сядайки на брега, тя свали обувките и чорапите си, съблече се по риза и се приготви да прегази. Никога досега не беше излизала навън толкова късно и страхът от неизвестното я правеше непохватна, докато се бореше да разкопчае роклята си. Най-накрая тя влезе във водата, която беше изстинала, защото нямаше слънце да я стопли, и вдигна торбата над главата си, за да не я намокри.

Без да мисли за опасностите, за които я беше предупредил Деър, Кейси излезе на отсрещния бряг, почти на същото място, където беше намерила Тим.

– Тим – извика тя тихо. – Аз съм, Кейси. – Не чу нищо друго освен

птичата глъчка. – Тим, моля те, обади се.

Внезапно от хрусталака излезе едно привидение, което за малко не накара Кейси да побегне към потока. Докато дрипавата фигура не проговори:

– Тук съм, Кейси.

Отслабнал от глад, измъчван от треска, Тим се просна в краката ѝ и остана неподвижен. Тя коленичи и въздъхна облекчено, когато разбра, че още е в съзнание, въпреки че дишаше тежко от изтощение. Повдигайки главата му, тя бръкна в торбата, извади бутилка ром и я поднесе към устните му. Той отпи голяма глътка, закашля се, после жадно пи още. Когато Кейси остави бутилката настрана, той успя да се надигне и да седне.

– Благодаря, момиче, имах нужда от това – въздъхна уморено Тим. – Случайно да носиш храна в тази торба?

Кейси се усмихна, бръкна отново и извади печено агнешко, студени картофи, хляб и плодова пита, която беше приготвила за вечерята на семейството. Докато Тим се хранеше, тя намаза раната му с мехлем и го превърза криво-ляво.

– Това ще свърши работа, докато намеря лекар.

– Шегуваш се, момиче – изсумтя Тим. – Кой ще иска да ми помогне? Веднага щом мога, ще изчезна пак в хрусталаците.

– Ще умреш, Тим! Изгубил си прекалено много кръв, много си слаб, имаш треска и не можеш да се справиш сам. Куршумът трябва да се извади.

– Нямам избор, Кейси. Сигурен съм, че днес чух следотърсачи някъде наблизо. Не може да са далече оттук.

– Ще дойдеш през потока с мене – настоя упорито Кейси. – Намерих едно място, където можеш да се скриеш, докато си възвърнеш силите.

– Не, момиче, няма да те изложя на опасност. Ами ако работодателят ти разбере? Подпомагането на избягал осъден е сериозно престъпление. Не се тревожи, момиче. Чисто и просто ще се скрия в хрусталака.

Зората вече беше близо, когато Кейси най-накрая преодоля съпротивата на Тим. Тя му разказа за изоставената колиба, разположена малко зад бараките на осъдените. През всичките седмици, откакто беше дошла, не бе видяла никого да влиза и да излиза оттам. Беше научила от Мег, че преди колибата е била използвана като затвор за непокорни осъдени, където са ги държали, преди властите да дойдат да ги приберат. Но напоследък била използвана все по-рядко, защото работниците

осъзнали, че животът, който имат в стопанството на Пенрод, е много по-добър от онзи, който биха могли да очакват където и да било другаде.

– Можеш ли да вървиш, Тим? – запита тревожно Кейси, докато му помагаше да се изправи. – Скоро ще съмне, хората ще се събудят.

В Австралия денят настъпваше почти толкова драматично, колкото и нощта. Тъмнината внезапно се сменяше със светлина и слънцето изникваше в миг на източния хоризонт. Само за секунди небето се облагряше в светлосиньо.

Ободрен от храната, Тим се изправи неуверено на крака.

– Печелиш, Кейси – въздъхна той уморено. – Да вървим.

Опирайки се тежко на рамото ѝ, той влезе във водата и двамата заедно прекосиха потока до отсрещния му бряг без никакви произшествия.

След като се облече, Кейси отведе Тим до колибата с грубо сковани стени и покрив от греди. От един предишен оглед тя беше разбрала, че вратата не се залоства, затова въведе вътре Тим и го настани на един одър, видимо служил на предишните обитатели.

– Има достатъчно храна в торбата, ще ти стигне за целия ден, Тим, има и вода освен рома – каза Кейси, готвейки се да се сбогува. – Ще дойда пак утре вечер, по същото време. Може би дотогава ще измисля как да ти помогна.

– Кейси, преди да тръгнеш, искам да знам нещо повече за този мъж, за онзи, когото нарече Деър. Не ми харесва начинът, по който се отнася с тебе.

Тя се изчерви, осъзнавайки, че Тим я е видял с Деър.

– Мога да се справя с него, не се тревожи, Тим. Сега вече наистина трябва да вървя.

Уклончивостта ѝ накара Тим да се намръщи, но не я задържа.

– Пази се, любов моя.

– Ще се пазя, Тим, не се притеснявай. Деър е... – Как би могла да му го обясни? – Ще се пазя.

– Все пак този мъж ми изглежда опасен. Внимавай.

След тази забележка Кейси побърза да тръгне. Стигна до задната врата точно когато небето избухна в блестящо синьо.

Естествено, закуската закъсня, но никой нямаше нищо против, с изключение на Деър, чийто остър упрек предизвика леко намръщване на лицето на баща му и възмутено изсумтяване от страна на Бен. Деър не можа да се въздържи да не направи и обидна забележка за вида ѝ.

– Изглеждаш ужасно, Кейси – подразни я той, имайки предвид

лилавите сенки под очите ѝ. – Не си ли спала тази нощ?

Многозначителната му усмивка една не извади Кейси от равновесие, но тя успя да прикрие обидата си.

Настроението на Деър не бе добро и поради факта, че беше заспал на стола пред прозореца, преди Кейси да се върне от срещата с любовника си. Изтощен от пътуването до Сидни, той нямаше представа колко време е останала Кейси при другия мъж. Но беше твърдо решен отново да наблюдава движението ѝ тази нощ. Сега вече щеше да остане буден. И знаеше точно къде и как да я изненада.

На Кейси ѝ се струваше, че този ден никога няма да свърши. Дори Марта забеляза изтощението ѝ и предложи да си почине един-два часа след обяда. Идеята за кратка дрямка беше толкова привлекателна, че Кейси реши, че никой няма да забележи отсъствието ѝ, ако последва съвета на Марта. Строполи се на леглото си, заспа моментално и се събуди чак когато Марта дойде да ѝ повика да приготви вечерята.

Докато Кейси спеше, Деър срещна Мег, която го причакваше, след като беше отишъл да нагледа овцете по горните пасища. Времето беше сухо и горещо, овцете бяха обрасли с вълна и се съвокупляваха с огромно желание. Скоро щеше да дойде време да пристигнат пастирите и да ги откарат за стригане.

Мег слезе от предната веранда и се приближи към Деър. Мислите му не му позволиха да я забележи, чак докато тя не положи ръка на рамото му.

– Мег – каза той стреснат. – Съжалявам, не те забелязах. Искаш ли нещо?

– Ти не ме забелязваш от седмици, Деър – обвини го начупено Мег. – Не искаш ли да дойда в стаята ти тази вечер? Моля те, Деър, знаеш колко умея... да ти доставям удоволствие.

– Не тази нощ, Мег – отказа рязко Деър. – Не съм в настроение.

– Какво ти е, Деър? Обикновено винаги си в настроение, но напоследък... – Очите на Мег блеснаха, когато една неканена мисъл се вмъкна в ума ѝ. – Кейси е, нали? Спиш с тази малка курва.

– Това е смешно, Мег – отрече яростно Деър. – Освен това, не е твоя работа какво правя и с коя спя. Нито пък имаш право да наричаш Кейси курва.

– Значи е вярно – изсъска разярена Мег. – Тази червенокоса кучка ти е изпила ума. Ако вече не си спал с нея, въпрос на време е да го

направиш. Ще съжаляваш, Деър. Тя е убийца, за бога!

– Предлагам да се върнеш към задълженията си – посъветва я Деър с нетърпящ възражение глас. – И, Мег, може навремето да съм спал един-два пъти с тебе, но това не ти дава правото да ми заповядваш. Най-напред, не беше девствена, а и ако не бе настояла нямаше да те докосна.

Мег кипеше в безсилно възмущение, взирайки се в отдалечаващия се гръб на Деър. Беше сигурна, че Кейси стои зад хладното му отношение към нея, и се закле, че ще намери начин да ѝ го върне тъпкано. Или още по-добре – да се отърве от нея. Дотогава щеше да изчаква, да наблюдава и да бъде нащрек. Един ден Кейси О'Кейн щеше да направи грешка, която да я доведе до провал.

5

Вземайки вързоп с храна и вода, който беше скрила в един шкаф, Кейси излезе от къщата възможно най-предпазливо, също както предната нощ. И точно както предната нощ, Деър я наблюдаваше от прозореца си на горния етаж. Преценявайки, че трябва да е станало полунощ, Кейси излезе полека от сенките и забърза към бараките на осъдените, насочвайки се право към колибата, където беше оставила Тим. Деър излезе след нея и напрегна очи, за да различи малката ѝ фигурка.

Видя я да се промъква зад бараките на осъдените и се спусна след нея, държейки се на достатъчно голямо разстояние, за да не събуди подозрението ѝ. Но когато стигна мястото, където я беше видял за последно, тя беше изчезнала, сякаш се беше стопила във въздуха. Проклинайки липсата на късмет, той спря, за да прецени следващия си ход. Кейси може да беше продължила към потока или пък заобиколила, за да иде при реката, или може би беше влязла в някоя от многото пристройки наблизо. Ако луната беше ярка както снощи, сега той нямаше да изпадне в такова положение. По дяволите! Какъв ужасен късмет! Беше се надявал да я хване, преди с любовника ѝ... Изведнъж една хитра усмивка повдигна ъгълчетата на чувствената му уста и страстен блясък превърна очите му в течно сребро. Кейси нямаше да му се изплъзне този път, разбира се, че нямаше. Обръщайки се рязко, той се запъти към къщата.

Съдбата пожела Деър да не е единственият, който да е наясно със среднощното излизане на Кейси. Скрита в една от бараките на осъдените, Мег също дебнеше. След като се беше върнала от среща с един от осъдените, тя беше видяла Кейси да излиза от къщата и подозрителната

й природа я накара да остане скрита, докато Кейси минаваше покрай нея, твърде заета, за да забележи Мег или Деър, който я следваше на известно разстояние. От изгодната си точка за наблюдение Мег видя това, което Деър не успя да забележи. Тя съзря как Кейси се приближава към малката колиба, използвана до преди време като затвор. Видя и Деър да се обръща и да се връща към къщата.

Излизайки от сенките, Мег внимателно се приближи към колибата, прилепайки ухо до вратата, за да чуе тихите гласове, които се разнасяха вътре. Това, което научи след няколко минути подслушване, извика широка усмивка на устните ѝ. Съдбата беше сложила ценно оръжие в ръцете ѝ. Вече знаеше как да елиминира Кейси от живота на Деър.

Кейси коленичи до Тим, усещайки, че треската му отново е пламнала. Изваждайки съда с водата, която беше донесла, тя изми лицето му, докато в същото време му говореше успокоително. Той обаче като че ли не беше в пълно съзнание и не можеше да ѝ отговаря свързано.

– Как се чувстваш, Тим? – запита тя тревожно.

– М-много зле – изпъшка той, завалейки думите.

– Трябва да се извади куршумът, и то скоро. Може би ще се наложи да поговоря с господин Рой. Не мога да те оставя да умреш. Той може да те предаде на властите, но поне ще те лекува лекар.

– Не, Кейси, не! – извика Тим, оживявайки се, и се опита да се надигне. – Обещай ми! Обещай ми, че няма да кажеш на твоя работодател. Ако е „меринос“, не мога да очаквам милост от него.

– Грещиш за господин Рой. Сигурна съм, че ще ти помогне – настоя Кейси, макар че изобщо не бе уверена, че казва истината.

– Не, Кейси – повтори тихо Тим. – Искам да ми обещаеш, иначе ще изчезна в мига, когато си тръгнеш.

Кейси се съгласи неохотно, осъзнавайки, че Тим не може да оцелее сам в хралалака в това си състояние. Затова се съсредоточи в задачата да почисти и да превърже отново раната му, както и да го нахрани с позестиналия бульон, който беше приготвила за него. Когато излезе от колибата след известно време, знаеше, че животът му зависи от бързото ѝ решение. Обещанията не означаваха нищо, когато беше заложен човешки живот. Особено когато човекът беше скъп на сърцето ѝ, какъвто беше Тим.

Мислейки усилено върху дилемата, която се изправяше пред нея, Кейси влезе тихо в стаята си и заключи вратата. Във времето, което ѝ беше необходимо, за да стигне до къщата, тя беше решила, че въпреки молбата на Тим ще разкаже всичко на господин Рой, още сутринта.

Облекчена, че е взела някакво решение, тя бавно започна да се съблича на светлината на единствената свещ, която обливаше чувствените ѝ движения в златисто сияние.

Роклята ѝ първа се отдели от тялото ѝ и се свлече като локва в краката ѝ. Тя се наведе, вдигна я и я окачи на една от куките, забити в стената. След това събу обувките и чорапите си. Накрая съблече ризата, окачвайки я до роклята. Разсеяно посегна за нощницата, която беше оставила грижливо сгъната в долната част на леглото само преди няколко часа. Но нея я нямаше там. Не беше на пода, не висеше и на някоя кука. Озадачено сбърчи чело и несъзнателно посегна към ризата, която беше съблякла преди миг.

– Това ли търсиш?

Деър излезе дръзко от тъмния ъгъл с нейната нощница в ръце.

Кейси пребледня, обърна се и срещна греховно красивото лице на Деър, очертано от трепкащата светлина на свещта. Писък се надигна към гърлото ѝ, но от ужас излезе само като задавено изпъшкване. Ръцете ѝ се вдигнаха безпомощно в напразно усилие да скрие голотата си от сребристите му очи. Тогава погледът ѝ падна върху нощницата, която Деър държеше високо вдигната. Тя отчаяно се метна към нея, само за да я види отдръпната моментално и хвърлена в тъмния ъгъл, където не можеше да я стигне. Спъвайки се, Кейси падна право в протегнатите ръце на Деър. Точно където той искаше тя да се озове.

Силният гняв ѝ върна гласа.

– Какво правиш в стаята ми?

– Чакам те, както виждаш – проточи лениво Деър. Усещането за сатенената ѝ кожа в ръцете му разпиля мислите му. Необходима му беше силна концентрация, за да си спомни, че беше дошъл тук поради съвсем конкретна причина. – Твоят любовник има ли си име?

– Какво? Нямам никакъв любовник – възрази разгорещено Кейси. – Махни си ръцете от мене.

Отказвайки да охлаби хватката си, Деър я предизвика:

– Какво, по дяволите, правиш навън вече две нощи подред, ако не се срещаш с любовник?

– Ти... ти си ме шпионирал!

– Може и така да се каже – призна Деър, без изобщо да се смущава от обвинението ѝ. – Кой е той?

– Никой! Говоря ти истината.

Деър беше последният човек, на когото би се доверила.

– Тогава защо излизаш нощем?

– Аз... исках да се изкъпя във вирчето – досети се моментално Кейси. – Беше ми горещо, не можех да спя и... и помислих, че ще ми дойде добре да поплувам малко.

– Забравила си предупреждението ми за опасностите, които те дебнат, ако си сама навън.

– Вярвай каквото си искаш, но това е самата истина. Виждал ли си ме да говоря с някой мъж, откакто съм дошла тук? Моля те, Деър, нека си облека нещо.

Дръзкият поглед на Деър най-безсрамно се разхождаше по голото й тяло.

– Защо? Харесваш ми така. Тялото ти е прекрасно. Но разбира се, ти си го знаеш. Любовниците ти сигурно са ти казвали същото, и то много пъти.

Внезапно и необяснимо у него пламна ревност към всички мъже, които я бяха прегръщали и любили и на които тя беше отвръщала със същото.

– Деър, моля те, пусни ме.

Жадният му поглед се задържа на гърдите й, после се плъзна надолу по закръглените хълбоци и се спря на огнения триъгълник, увенчаващ бедрата й. Може би тя казваше истината, помисли той. Нямах нищо съмнително в това, че е ходила да се къпе във вирчето.

Страстното желание, което личеше съвсем ясно в очите на Деър, изплаши Кейси. Тя вдигна очи нагоре разтреперана и когато срещна неговите, помежду им премина стряскаща, чувствена светлина. Сексуалният му магнетизъм я привличаше все по-силно и по-силно в плен на изкушението, което се бе опитвала да избегне през всичките тези седмици. Трябваше да се съпротивлява, иначе беше изгубена.

– Деър, аз... искам да си тръгнеш... веднага.

– Кейси, искам да бъда твой любовник... единственият твой любовник – шокира я Деър. Шокира и себе си, ако трябваше да говори честно. – Склонен съм да ти повярвам, що се отнася до причините ти да излизаш навън в последните две нощи. Освен това аз не съм твой пазач. Имаш право да спиш с който мъж пожелаеш. Но ми се иска този мъж да съм аз.

Ръцете му я притиснаха още по-здраво и Кейси поднови усилията си да се отскубне от прегръдката му, но решимостта му правеше бягството невъзможно. Освен ако не прибегнеше към крайни мерки... например да се разпиши. Но поради някаква необяснима причина тя не искаше да привлече вниманието на останалите хора в къщата.

– Пак ли си пиян, Деър? – запита тя, надявайки се да го засрами и той да си тръгне.

– Трезвен съм като камък, любов моя, и те искам. Позволи ми да те любя, Кейси. Ще бъда много нежен. Колкото и да изглежда странно, но искам да ти дам повече удоволствие, отколкото всеки друг мъж досега. Аз... казвали са ми, че съм добър любовник.

Думите му я шокираха.

– Деър, не е...

– Нека довърша, любов моя – прекъсна я той. – Това между нас преобърна душата ми наопаки. Усещам, че ме разяжда непреодолима жажда, която никоя друга освен тебе не може да утоли, и това не ми харесва. И татко, и Бен се чудят на обсебеността ми от тебе. Ако станем любовници, това няма да навреди никому, Кейси, а двамата ще имаме полза. Ще бъдеш щастлива с мене, кълна се. Макар да не искам да си го призная, имам нужда от тебе.

Не! Това не можеше да бъде истина, извика безмълвно Кейси. Фактът, че Деър я мислеше за леко момиче, си личеше съвсем ясно от думите му.

– Аз не съм курва! – изсъска тя разярено.

– Няма значение, Кейси. След като се любя с тебе, няма да искаш друг мъж. Ще принадлежиш само на мене.

Поради някаква странна причина мисълта Кейси да принадлежи само на него, му беше много приятна.

– До гуша ми дойде от твоята самонадеяност – измърмори Кейси под нос, което накара Деър да се засмее. – Защо не си намериш някоя, дето ще оцени усилията ти?

– Не искам друга. Знаеш ли какво е да те виждам всеки ден, но да не мога да... да те докосна? Смятам да поправам това положение още сега.

Гласът му, по принцип беше нисък, дрезгавееше от едва сдържано желание.

Чувствителната ѝ кожа потръпна под лекия допир на пръстите му, когато, се плъзнаха по голия ѝ гръб и седалището ѝ, обхващайки деликатно заоблените полукълба, за да притиснат тялото ѝ до неговото. Не можейки да спре копнежа, който я заливаше, Кейси реагира силно на неговия магнетизъм. Мъжественият му аромат я възбуждаше и я оплигаше още повече в мрежата му.

Той вплете пръсти в косата ѝ, наслаждавайки се на копринените кичури. Огнената ѝ коса, падаща свободно през дългите му, фини пръсти,

му доставяше чувствено удоволствие, каквото не беше изпитвал с никоя друга жена. Кейси потръпна, когато очите му потъмняха, ставайки стоманеносиви от страст. С решимост, родена от отчаянието, тя поднови опитите си да се отскубне. Проклетата да е, ако позволи на Деър да разбере колко силно ѝ беше въздействал.

– Кейси, не се бори с мене! – замоли я той с глас, измъчен от желанието. – Толкова отдавна ме отблъскваш.

В тона му имаше предупреждение, дрезгав сигнал, че самообладанието му е много крехко – в най-добрия случай.

Логиката се срива на парчета в краката ѝ, когато устата му се приближи към нейната и я плени. Езикът му се спусна жадно към устните ѝ, докато Деър търсеше освобождение от мъката, която тя не преставаше да му причинява. Пиян от вкуса ѝ, той продължи да я целува, все по-дълбоко и по-дълбоко. Кейси трепереше, дъхът ѝ излизаше накъсан и плитък. Сърцето ѝ затуптя диво в гърдите, когато ароматът му докосна самата ѝ душа, говорейки красноречиво за жаждата му.

Дрезгав смях прозвуча някъде в гърдите на Деър, когато усети желанието ѝ. Ръката му повдигна брадичката ѝ, а палецът му полека погали деликатната линия на челюстта ѝ. Тази нощ, закле се той мълчаливо, щеше да я атакува с нежност, която тя нямаше да забрави до края на живота си. Щеше да породи у нея жажда, която никой друг мъж няма да може да утоли.

Деър я вдигна като перце от пода и я положи на леглото. Навеждайки се над нея, той докосна с върховете на пръстите си голите ѝ гърди, а очите му блестяха със сребриста светлина, докато нежните ѝ зърна се надигнаха и се превърнаха в стегнати розови пъпки. Усещането беше толкова интензивно, толкова невероятно, че Кейси усети блаженство, каквото не бе очаквала, че съществува. И когато устните му обхванаха набъбналите връхчета, гърлото ѝ се сви и дъхът ѝ започна да излиза на кратки тласъци. Водовъртежът на огнена жажда стана непоносим, когато той леко захпа едното зърно, търкаляйки същевременно другото между пръстите си. Тя се вкопчи безпомощно в гърба му, когато той повтори същото с другата гърда.

Дълбоки звуци прилични на животински стон се изтръгнаха от гърлото на Деър, когато той стана и в миг смъкна всичките си дрехи, и я притисна отново с цялата си тежест и същевременно с неподражаема лекота. Голата му кожа допряна в нейната, изтръгна въздишка на удоволствие и търсещите ѝ ръце го притиснаха.

Докато устните му вкусуваха отново и отново сладостта на устата ѝ,

той изследваше всяка женствена извивка на крехкото ѝ тяло. Блуждаещите му пръсти намериха меката вътрешна повърхност на бедрото ѝ и той описа горещи кръгове около оная част от нея, която тръпнеше за допира му. Спирайки се на хълмчето от огненочервени косъмчета между краката ѝ, Деър най-накрая се поддаде на демоните и потърси топлите, нежни гънки на влажната ѝ плът. Кейси ахна, когато пръстът му продължи навътре и започна да изследва неуморно, докато тя се гърчеше под него. Никой не я беше докосвал по такъв начин и умът ѝ немееше, замаян и потресен.

Кейси се взря с благоговение в дръзкото доказателство за неговото желание. Великолепната му мъжественост стърчеше от тъмната горичка наред слабините му като колона от мрамор върху пиедестал от чист оникс. Мислите ѝ се разпиляха, когато той отново я целуна, а ръцете му продължаваха да изследват скута ѝ, преценявайки готовността ѝ по горещата мокрота. Нежен вик се откъсна от устните ѝ, когато се изви, за да го посрещне.

– Деър!

– Още не, любов моя, но скоро, скоро – изпъшка той. – Не искам да бъде прибързано. Имаме много часове да се наслаждаваме един на друг. Когато стана от леглото ти, ще съм опознал красивото ти тяло като своето собствено.

Под мигащото пламъче на свещта Кейси виждаше страстта в очите му, питайки се дали и нейното желание е също толкова очевидно за него. Но всяка мисъл изчезна, когато Деър отново се посвети на разцъфващото цвете на нейната сексуалност, скрито в триъгълника от огненочервени косъмчета. Ръцете му нежно разтвориха бледите ѝ, треперещи бедра, за да могат пръстите му да продължат бавното си, чувствено обожание на това тайно място. Той целуваше и засмукваше гърдите ѝ, облизваше нежно пъпа ѝ, описвайки кръгове около него с езика си, не преставайки да я подлудява с милувките си.

Изведнъж тялото ѝ се стегна, всичките ѝ сетива се изостриха, когато тя се озова на ръба на първото си сексуално удоволствие. Усещайки напрежението и трепета ѝ, Деър разбра, че тя е близо до кулминацията, когато тялото ѝ започна да трепери и да се мята. Доволството и гордостта го накараха да удвои усилията си, шепнейки в същото време насърчителни думи в ухото ѝ.

– Да, любов моя, да. Не се съдържай. Ти реагираш прекрасно, точно както си знаех, че ще бъде.

Кейси го чуваше, но не можеше да му отговори, защото

действителността ѝ се изплъзваше, заменена от жажда, която само този мъж можеше да задоволи. Нищо друго нямаше значение, само ръцете на Деър и устните му, които я тласкаха все по-нагоре и по-нагоре, докато тя търсеше извънредно от невъзможно сладостното мъчение, което той ѝ налагаше. И тогава то дойде, изпращайки я с главата надолу в неизмерими бездни. Устата на Деър погълна вика, който излезе от гърлото ѝ, в мига, когато насладата я овладя докрай.

– О, Кейси, толкова те искам. Знам, че ще експлодирам, ако не се зароя дълбоко в твоята мекота. Искам да почувствам топлата ти плът да му обгръща – изстена той, докато преместваше тежестта си, за да се озове между нежните ѝ, подканващо разтворени бедра. – Поеми ме в себе си, любов моя. Нека двамата се отдадем един на друг.

Той се плъзна целия в приканващата ѝ мекота, облекчавайки пулсирането на своята мъжественост в топлата влажност на тялото ѝ. Кейси се напрегна, усещаше, че се разширява и той я изпълва. Деър повдигна хълбоците ѝ и навлезе още по-навътре, а очите ѝ се разшириха от болка. Тя го стресна, като извика и започна да се гърчи, за да избяга от това мъчение, което той ѝ причиняваше. Погрешно вземайки реакцията ѝ за изблик на страст, Деър навлезе рязко навътре, прониквайки се с цялата си забележителна дължина в стегнатата и ножница.

Той усети мембраната да се разкъсва под страстната му атака в същия миг, когато вик на болка се изтръгна от гърлото на Кейси.

– О, господи, не – изстена той, взирайки се в нея със смайване и неверие. – Защо не ми каза?

– Аз... опитвах се.

– Всичко е наред, любов моя. Няма да те боли повече, уверявам те. Само се отпусни.

Кейси се стегна и зачака болката да се повтори. Когато това не стана, тя си позволи да се отпусне, чакайки насладата, която Деър беше предизвикал преди броени мигове, да се върне отново.

Макар че това му налагаше почти свръхчовешко самообладание, Деър остана неподвижен за няколко секунди, за да даде на Кейси време да свикне с размера му и с усещането за него вътре в себе си. Изчака, докато лекото движение на хълбоците ѝ му подсказа, че тя е готова да продължат. Този път, когато той поднови бавния, съблазнителен ритъм, Кейси реагира с готовност, нагаждайки се към движенията му. Дишането ѝ се учести, главата ѝ се замята диво насам-натам, докато той действаше умело и търпеливо, за да отведе и себе си, и нея на ръба, извличайки всяко усещане и емоция, които свързането им можеше да породят. В

един миг нежността отстъпи място на свирепата, всепоглъщаща страст, когато самоконтролът на Деър се разпадна. С всеки следващ тласък тялото на Кейси започваше да пулсира от сладко, мъчително удоволствие, докато тя не усети как я обзема някакво непознато усещане, което се надигаше властно в нея.

Деър усети как тялото ѝ започва да вибрира и се опи от мисълта, че той е първият, който я посвещава в акта на любовта и ѝ дарява удовлетворение. Реакцията ѝ не оставяше у него никакво съмнение, че насладата, която тя изпитва, е напълно истинска, докато тялото ѝ се извиваше и устата крещеше, а после ръцете ѝ се вкопчиха в него. В мига, когато Кейси достигна върха, задръжките на Деър отлетяха и той се зарови дълбоко в треперещата ѝ плът, докато екстазът ѝ разпалваше неговия и той се изливаше в нея. Навън луната и звездите падаха от небето, за да озарят света.

– Кейси, мисля, че е време да поговорим – каза Деър, настанявайки я в прегръдките си.

След като се бяха любили дълго и великолепно, сега и двамата мълчаха, смаяни от силата на страстта си, не можейки да изрекат и една смислена дума.

И двамата не направиха никакъв опит да отделият преплетените си ръце и крака; кожата им лепнеше влажно, дишането им полека се успокояваше.

– Чу ли ме, любов моя? – повтори Деър, когато Кейси не отговори.

Устните му докоснаха челото ѝ с нежен жест, който я стресна. Тя беше убедена, че след като ѝ се насити, той ще изпита само презрение към нея.

Накрая тя пророни:

– Чух те.

– Преди да кажеш нещо друго, искам да ти се извиня. Никога не ми е хрумвало, че може да си невинна. Повечето осъдени жени, депортирани в Нов Южен Уелс, са...

– Курви – допълни тя сухо.

– Тъжната истина е, че ако не са такива, когато напуснат Англия, но докато стигнат в колонии, обстоятелствата ги принуждават да станат такива, за да оцелеят. Животът на борда на затворнически кораб е труден, както сама добре знаеш, и повечето жени правят какво ли не, за да облекчат съдбата си. Как успя да стигнеш дотук непокътната?

– Един... приятел ме пазеше. Ние бяхме съграждани в Ирландия, познаваме се добре. Транспортираха ни заедно, озовахме се на един и същи кораб – разкри Кейси. – Ако не беше Тим, не знам какво щеше да стане с мене.

– Ако някога срещна твоя спасител, бъди сигурна, че ще му благодаря както подобава, задето те е опазил за мене – усмихна се нежно Деър.

Кейси не отговори, сигурна, че Тим няма да оцени думите му.

– Къде е сега този човек? – запита Деър заинтересувано.

– Не... не знам – отвърна уклончиво Кейси.

– Нека поговорим за твоето престъпление, скъпа. Разкажи ми за човека, когото си убила – ако наистина си го убила, – и защо.

Кейси мълча дълго време, внимателно подбирайки думите си.

– Той беше съдия, осъди баща ми на смърт. Отидох при него да се примоля за живота на татко. Моят баща не беше бунтовник. Той бе преподавател, учен. Някак се забъркал в бунта, против волята си, не е направил почти нищо. Но според властите това нямаше никакво значение. Имаше процес и го осъдиха на обесване. Опитах се да поговоря със съдията. Помолих го да промени присъдата на баща ми, да го откарат в колониите, както беше сторено с много други.

– И вероятно не си успяла.

– Този човек беше негодник. Каза... каза, че може да помисли над молбата ми, ако... ако стана негова любовница. Това нахално предложение ме смая и не можах да кажа нито дума. Той взе мълчанието ми за съгласие и започна да къса дрехите ми.

Лек стон се изтръгна от гърлото ѝ, когато си спомни ужаса, преживян в онзи момент.

– Беше нещастен случай, Деър! Не съм искала да убивам никого. Блъснах го и той падна, удари си главата в ръба на една маса с мраморен плот. Не помръдна и аз се изплаших.

Кейси започна да хлипа истерично.

– Няма нищо, любов моя, не плачи – зауспокоява я той, изтривайки сълзите от бузите ѝ с върховете на пръстите си. – Вече всичко е свършило.

– Никога няма да свърши, Деър – изплака Кейси. – Винаги ще живея с това. Помня, че се разпиших, заприиждаха хора. Беше толкова ужасно. Отведоха ме в затвора, съдиха ме, качиха ме на един затворнически кораб. Докато чаках присъдата, разбрах, че татко е бил обесен. Беше по-лошо от кошмар, ще живея с това и ще го преживявам до края

на дните си.

Ръцете на Деър я притиснаха силно към тялото му; той се задушаваше от яд срещу самия себе си заради жестокостта си към Кейси през последните седмици. Тя си имаше достатъчно проблеми и без той да се държи като непоправим негодник. Едва сега разбираше, че докато я беше осъждал, всъщност бе отричал собствените си чувства. Нямаше представа докъде ще го отведе това разкритие, но беше сигурен в едно – че никоя друга жена не му е въздействала толкова силно като Кейси. Какво имаше в това момиче, че я искаше толкова много? Колко време щеше да трае това?

– Прости ми, Кейси – изрече той искрено.

Странно, тя искаше да му повярва, но суровите изпитания я бяха направили недоверчива.

– Думите идват лесно, Деър.

– Имаш всички основания да се съмняваш в мене, любов моя. Но ако ми позволиш, ще ти се реванширам. Тези чувства са толкова нови, че ще трябва да свикна с тях, преди да... по дяволите, Кейси, дори не мога да мисля, когато си в прегръдките ми. Твърде рано е да давам обещания, които може и да не успея да изпълня.

Преди тя да е осъзнала думите му, той сведе глава и започна да я целува, замайвайки сетивата ѝ. Искрица подновено вълнение припламна у нея, докато той използваше устните и ръцете си толкова умело, че скоро я остави без дъх. Дразнеше, вкусваше и измъчваше, подготвяйки тялото ѝ за новата си страстна атака. Тя отговори на възбуждащите му ласки с нерешителни докосвания – по гърдите, по плоския му корем, мускулестите крака и вътрешната повърхност на бедрата, но още не се осмеляваше да докосне онова място, което ѝ беше донесло толкова много удоволствие.

Внезапно, с едно сръчно движение, което я остави смаяна и ужасена, той вдигна краката ѝ на раменете си и я целуна точно там, между краката. Ръцете му галеха гърдите ѝ, докато устата му я възбуждаше по начин, който не беше смятала за възможен. Езикът му навлизаше дълбоко в кадифената ѝ мекота, карайки я да забрави всичко, с изключение на начина, по който той караше тялото ѝ да вибрира в непоносима жажда.

– Деър! Не! Не бива!

Моля те, Кейси, искам да те любя по всякакъв възможен начин. Всяка част от тебе е толкова красива.

Точно когато тя мислеше, че вече ще умре от удоволствие, Деър разтвори краката ѝ и навлезе полека в нея, а листенцата на нейната

женственост го обгърнаха плътно. Тя инстинктивно повдигна хълбоците си, за да почувства горещата му твърд да се плъзва докрай в нея. Този път нямаше болка и Кейси усети как вътре в нея пламва огън, който изгаря в непоносима болка слабините ѝ.

– Кейси, толкова си гореща и стегната, така ужасно хубаво ми е в тебе – изстена Деър и тялото му над нейното се изпъна.

Огън блестеше в сребристосивите му очи.

Думите му не стигаха до слуха ѝ, защото изблици ослепителна светлина избухнаха в главата ѝ. Тогава екстазът ги завладя и те забравиха целия свят.

Слънчева светлина, прашина и разсеяна, проникваше като разтопено злато през прозореца, пролази по лицето на Кейси като нежен шепот и я събуди. Тя остана неподвижна за момент, сякаш увиснала в между съня и будуването. Тялото ѝ болеше, но приятно, попило спомена за неизразимо удоволствие.

Изведнъж очите ѝ се отвориха и ръцете ѝ потърсиха наоколо. Въздъхна облекчено, като разбра, че е сама. Деър сигурно си беше тръгнал преди разсъмване. Как би могла сега да се изправи срещу него, помисли тя, усещайки горещия прилив на кръв в бузите си, след като се беше държала като блудница в прегръдките му? Той трябваше само да ѝ докосне, за да се превърне в гърчеща се страст и огън. Но в сърцето си Кейси знаеше, че никой друг мъж не може да ѝ въздейства така, както Деър. От момента, в който се бяха срещнали, той ѝ бе демонстрирал единствено презрение. Но се беше любил с нея така, сякаш тя бе единствена в света.

Как би могла да опише собствените си чувства към красивия среброок мъж? Нещо странно се бе случило между тях, щом му беше позволила да се люби с нея, без да се съпротивлява дори от приличие. Всичко това беше твърде объркващо и още бе много рано да се определя какво е, реши Кейси и се протегна. Мъжете бяха различни от жените. Търсеха удоволствието си навсякъде, където можеха да го намерят, без да мислят за нищо. Дали Деър само я използваше, за да задоволи страстта си? Смяташе ли да продължи връзката си с нея, докато ѝ се насити?

Колкото повече мислеше за това, толкова повече се ядосваше. Не беше от жените, които биха позволили да ги използват, а после да ги захвърлят. Ако това бяха намеренията на Деър, нямаше да ѝ намери всеотдайна следващия път. Надигайки се предпазливо, тъй като тялото ѝ

протестираше срещу новите усещания, Кейси се изми, облече се и побърза към кухнята. Разбра, че е закъсняла, и се помоли никой да не я смъмри.

Намери Марта, наведена над огнището. По-възрастната жена изтри потта от челото си и каза:

– Слава богу, че си тук, Кейси. Господин Рой заминава за Сидни и иска да закуси веднага. Деър вече излезе. Грабна една питка от килера и изхвърча. Какво, за бога, те забави? Да не си болна?

– Не, аз...

– Късното лягане не върви с ранно ставане – предупреди я загадъчно Мег. Беше влязла в кухнята тъкмо навреме, за да чуе въпроса на Марта. – Трябва да си лягаш по-рано, Кейси.

Кейси пребледня над тигана с яйцата за господин Рой. Какво искаше да каже Мег? Знаеше ли за Тим? Или че Деър е дошъл в стаята й снощи?

– Ако това е закуската на господин Рой, аз ще му я занеса – изрече Мег със сладък глас. – Бен вече е слязъл и също очаква да хапне.

– Какво искаше да каже тя, Кейси? – запита любопитно Марта, след като Мег отплува от стаята, понесла чинията с яйцата.

– Ще ти обясня по-късно – отговори Кейси, заемайки се със закуската на Бен. – След като поговоря с господин Рой.

Мислейки за Тим, тя стигна до неизбежното заключение, че трябва да каже на работодателя си за него. Животът на приятеля й висеше на косъм и имаше голяма вероятност господин Рой да не го предаде на властите.

Щом мъжете свършиха със закуската, Кейси побърза към кабинета на работодателя си, надявайки се да го хване, преди да е заминал за Сидни. Стаята обаче се оказа празна. Хукна към вратата, но се сблъска с Бен, който тъкмо влизаше в кабинета.

– Я, Кейси, за къде си се разбързала? – засмя се той, хващайки я с две ръце.

– Надявах се да поговоря с баща ти, преди да е заминал за Сидни, Бен – избъбри Кейси. – Важно е.

– Закъсняла си, Кейси. Тръгна преди малко. Получи се съобщение, рано тази сутрин, че има бунт, воден от Джон Маккартър и подкрепян от Корпуса на рома; насочен е срещу губернатора Блай. Татко замина, за да види дали не може да направи нещо, за да помогне на губернатора. Деър отиде да каже на Робин, а ние трябва да чакаме тук известие от татко.

– Защо Маккартър и Корпусът на рома ще вдигат бунт? – запита любопитно Кейси.

Бен изсумтя презрително.

– Маккартър е чиста проба капиталист грабител. Хладнокръвен използвач, който принуждава хората да служат на целите му. Коров, безскрупулен и роден заговорник. Губернаторът Блай е застанал на пътя му. Днес Корпусът на Нов Южен Уелс е доминиращата финансова сила в Австралия, а Маккартър е мозъкът зад Корпуса. Губернаторът представлява заплаха за нелегалната им търговия с ром, стоки и работна ръка, следователно трябва да бъде премахнат. Но ако Маккартър успее, Кейси, това ще бъде тъжен ден за колонията.

– Чувала съм много за Джон Маккартър, Бен, изглежда ми като някакво чудовище.

– Чудовище или гений – историята ще прецени, не аз. Целта му е в страната да останат само огромни имения, като съсипе предимно малките ферми, обработвани от освободени затворници. Беше капитан в Корпуса на Нов Южен Уелс и пристигна през 1788 г. Явно тук е намерил големи възможности, затова подаде оставка през 1794, за да трупя земя с учудваща бързина. Пратиха го в Англия през 1801 и го съдиха заради дуел, но нищо не се получи. Той се върна и започна да купува земя и да експериментира с отглеждане на овце за фина вълна вместо за месо. Практически той контролира икономиката. Миналата година беше отворен за рязкото вдигане на цената на овчето месо, защото не пусна своите животни на пазара.

– На чия страна е баща ти, Бен? – запита Кейси. – Той е от малкото преуспяващи заселници в колонията, истински „меринос“.

– Мисля, че баща ми тайно се възхищава от Маккартър, но не одобрява методите му. Ние заставаме зад правителството и усилията му да реабилитира осъдените и да ги използва за доброто на страната. Вече произвеждаме няколко вида манифактурни стоки. Виж Парамата. Градът е пример за това, какво може да се постигне чрез ефикасно използване на осъдените.

Кейси се замисли над казаното от Бен.

– Тъй като и татко, и Деър ги няма, мога ли аз да ти помогна с нещо? – предложи Бен, припомняйки си желанието на Кейси да говори с работодателя си.

– Н-не, това може да почака – заекна тя, решавайки, че не иска да въвлича Бен в своя проблем. – Кога очакваш да се върне баща ти?

– Довечера, ако всичко в Сидни върви добре. Ако не – кой знае?

Мег прекара по-голямата част от деня, обмисляйки откритието си – ранения осъден – и как да използва най-добре тази информация. Можеше да съобщи в Корпуса на рома, но това нямаше да я отърве от Кейси. Не след дълго, когато Деър се върна у дома заедно с Робин, Мег намери търсеното решение. Решение, вдъхновено от дочутия разговор между Кейси и Робин.

С напредването на деня, загрижеността на Кейси за Тим растеше. Беше й се сторил много слаб предната вечер. Тя приготви торба с храна, вода и лекарства, които да му занесе по-късно, и тъкмо я беше скрила в един от шкафовете, когато Деър влезе в кухнята заедно с Робин.

Очите на Деър потърсиха веднага Кейси, зарадвани от гледката на порозовелите й бузи и червената й коса, къдреща се в безредие около красивото лице. Живо си припомни реакцията й, когато тя лежеше в прегръдките му снощи, цялата огън и пламък. Зад тези зелени очи проблясваше спяща страст, която той едва беше започнал да отприщва. Радостта му, че я намери девствена сгръвяше сърцето му. Беше шок, но щастлив. А сега мисълта друг мъж да се люби с нея го подлудяваше от ревност.

Неочакваното пристигане на Деър обърка напълно Кейси. Откакто беше станала тази сутрин, се питаше какво ли ще стори той, когато се срещнат след пламенната любовна нощ. Щеше ли отново да бъде заплашителният, студен непознат, когото беше свикнала да вижда? Или щеше да се прояви като страстния любовник от предишната нощ?

Настъпи неловко мълчание, докато двамата сезираха един в друг през стаята. Тя трепна силно, когато Деър най-накрая проговори, и дълбокият му глас докосна една чувствителна струна у нея.

– Кейси, с Робин не сме закусвали тази сутрин. Ще ни приготвиш ли нещо за хапване, докато чакаме да стане обяд?

Премествайки замисления си поглед от Деър към Кейси, Робин се намръщи озадачен. Малко въображение беше нужно, за да осъзнае, че между двамата става нещо особено. Водейки се от по-ранните си впечатления, Робин смяташе, че ще дойде ден, когато Деър ще осъзнае чувствата си. Този ден сигурно беше дошъл, защото никога не беше виждал приятеля си толкова захласнат. Тъжното беше, че при Деър тези неща като че ли не траеха дълго. Не само Марси Маккензи въздишаше по него, но и дъщерята на губернатора Блай. Да не говорим за Мег. На Робин никак не му се искаше да вижда Кейси наранена, но ако се забъркаше с

Деър, това нямаше да доведе до нищо друго освен до разбито сърце. Колкото и да не искаше да се намесва в работите на приятеля си, той усещаше, че Кейси трябва да бъде предупредена. В действителност, Робин имаше сериозното намерение лично той да започне да ухаква момичето.

Кейси се освободи от омагьосващия поглед на Деър и най-накрая си възвърна дар слово.

– Има малко студено овнешко и пресен хляб, ако ви е достатъчно. В трапезарията ли ще ядете?

– Ще седнем тук – обяви Деър, настанявайки се до квадратната маса, избеляла от постоянното търкане.

Двамата с Робин започнаха да си говорят тихо, докато Кейси нареждаше масата.

– Мислиш ли, че този бунт ще успее, Деър? – запита Робин.

– Почтените заселници и цивилните служители са на страната на Блай, но Корпусът на рома успява да деморализира колонията. А Джон Маккартър стои зад всичкото това. Досега всеки губернатор на колонията безуспешно се е опитвал да я управлява съобразно с предписанията на правителството, но техните усилия непрекъснато биват осуетявани от капитан Маккартър и Корпуса на рома.

– Докъде ще доведе всичко това? Хора като мене имат ли шанс да оцелеят в такива непоносими условия? Не е честно.

Мъжете замълчаха, докато довършваха късната си закуска, а сивите очи на Деър не се откъсваха от шетащата Кейси. Мисленият му поглед я виждаше гола в прегръдките му, с широко отворените, премрежени от страст очи. Само като си помислеше за розовите връхчета на гърдите ѝ, шръкваци се под дланите му, за женствеността ѝ, разцъфваща под търсещите му пръсти и слабините му започвала да туптят болезнено. Ако не излезеше сега, щеше да се изложи пред приятеля си.

Ставайки внезапно, той изрече:

– Готов ли си, Робин? Май ще седиш цял ден, ако те оставя.

– Ти върви, Деър, ако толкова си се разбързал. От векове не съм говорил с Кейси. Не възразяваш, нали, приятелю? – предизвика го Робин.

– Разбира се, че не – отвърна намусено Деър, хвърляйки неразгадаем поглед към Кейси. – Не се бави. Мисля, че трябва да отидем във фермата на Маккензи и да поговорим с Тед за бунта. Той е голям приятел на Маккартър и полковник Джонстън, може да знае нещо, което ние не знаем.

– И може би да се видиш с Марси, докато сме там? – подразни го

Робин, без да обръща внимание на мрачната физиономия на приятеля си.

Кейси нямаше как да не чуе забележката на Робин за Марси Маккензи. Ако можеше да се вярва на Мег, Марси Маккензи и Деър щяха един ден да се оженят. Колко глупаво от нейна страна да мисли, че означава за него повече от едно временно развлечение. Не беше по-важна за него от... от Мег. Много пъти през вълшебната нощ, която бяха прекарали заедно, тя го чуваше да шепне, че я иска, че копнее за нея, дори че има нужда от нея. Но нито веднъж не каза, че я обича или че му е скъпа. Нека си върви при Марси, реши тя. Имаше си достатъчно грижи с Тим и ѝ трябваше помощ.

Тим! Внезапно на Кейси ѝ хрумна как точно ще успее да му спаси живота.

6

– Как си, Кейси? – запита Робин, изтръгвайки я от мислите ѝ. – Добре ли се отнасят с тебе? Аз познавам Рой, той е най-добрият от работодателите. А ти сигурно си навила горкия Бен на пръста си. Колкото до Деър... Е, той е друго нещо. Вие двамата да не би...

– Всичко е наред при мене, Робин – побърза да го увери Кейси, преди въпросите му да станат прекалено лични. – Доволна съм от положението си, като се имат пред вид обстоятелствата.

– Добре! Ако имаш някакви проблеми, ако се нуждаеш от нещо, само ми кажи. Не съм толкова далече оттук.

Кейси обмисля няколко минути думите му, преди да вземе решение. Животът на Тим зависеше от нея и ако трябваше да се довери на някого, това беше именно Робин.

– Робин, има нещо – изрече тя бавно, снишавайки глас, като същевременно се отпускате на стола, току-що освободен от Деър.

– Кажи – отвърна той. – Ще направя каквото ми е по силите.

– Не е за мене, Робин, а за един приятел, който отчаяно се нуждае от помощ. Много скъп приятел.

– Приятел ли? – повтори Робин озадачен.

– Ранен е и няма вероятност да оживее, ако не получи лекарска помощ. Но ще те разбере, ако ми откажеш. Наказанието за подпомагане на избягал затворник е сурово и не бих те молила да правиш нещо против принципите си.

– Приятелят ти е избягал затворник? И е ранен? Може би трябва да започнеш от самото начало, Кейси.

Отначало колебливо, а след това все по-уверено тя обясни как е намерила Тим преди два дни в хралалаците, а след това подробно описа раната му.

– Много ли е зле?

– Куршумът още е вътре. Не мисля, че е засегнал жизненоважни органи, но раната е инфектирана. Има треска, така го открих завчера.

– Защо е избягал, Кейси? Не искам да задавам толкова въпроси, но ако се заема с това, трябва да знам всички подробности.

– Разбирам те, Робин – отговори Кейси. – Единствената ми молба е да не съобщаваш за него на властите, ако решиш, че не можеш да се замесваш.

– Не се притеснявай, че ще предам приятеля ти. Виждал съм много добри хора, пребити до смърт с камшик или обесени.

– Тим е свикнал да бъде свободен. Привлече вниманието на охраната на кораба, когато ме пазеше от... другите. Спечели си врагове и на кораба, и сред пазачите в колонията. Той е прекалено свободолюбив, не се подчинява на никого. Като наказание бил изпратен да работи в каменовъглените мини на север от Сидни.

– Господи! Не пожелавам такава съдба на никого – измърмори Робин.

– Тим не могъл да го понесе. Каза, че по-скоро би умрял, отколкото да стои заровен под земята ден и нощ. Успял да избяга, но бил прострелян. Цяло чудо е, че е стигнал толкова далече, но ще умре без лекарска помощ.

– Казала ли си това на Рой? Или на Деър?

– Не – призна Кейси с нотка на паника в гласа. – Не съм сигурна за господин Рой, но съм убедена, че Деър би го предал.

– Мисля, че неправилно преценяваш Деър, Кейси. Аз съм еманципанти, но Деър винаги е бил най-добрият ми приятел. Той изпитва голямо състрадание към хората. Както Рой и Бен.

– Но ако става дума за избягал затворник? Законът наказва онези, които му помагат. Не, Робин, няма да рискувам. Или ти ще помогнеш на Тим, или... или аз ще измисля нещо.

– Кейси, аз ще помогна на приятеля ти.

Сълзи на благодарност избиха по гъстите мигли на Кейси, дълга, треперлива въздишка се откъсна от полуотворените ѝ устни. На Робин му се стори, че тя е най-красивата жена, която някога бе виждал, и се

закле, че няма да позволи на Деър да я направи нещастна.

– Аз... не знам как да ти благодаря, Робин – изхълца Кейси. – Това означава много за мене.

– Знам, Кейси, точно затова се съгласих да ти помогна. Заради това и заради мисълта какво ще се случи с Тим, ако го хванат. Но искам да ми обещаеш нещо в замяна.

– Каквото и да е, Робин.

– Не позволявай на Деър да те нарани. Понякога се държи като истински негодник с жените.

Зелените очи на Кейси се разшириха стреснато. Какво му беше казал Деър? Робин знаеше ли, че тя и Деър са... Боже господи! Да не би Робин да се опитваше да я предупреди относно приятеля си? И тя каза на глас:

– Аз не съществувам за Деър. Не виждам как би могъл да ме нарани.

Робин я изгледа скептично.

– Предупреждавам те, защото не си ми безразлична.

Когато Кейси не отговори нищо, той сви рамене и промени темата. Беше направил всичко според възможностите си, останалото зависеше от Кейси. И той запита внезапно:

– Къде е сега Тим?

– Скрит в бараката, която е служила като затвор. Мога да го навес-
тявам само през нощта, за да му занеса вода и храна. Смених превръзка-
та на раната му, но ми изглежда зле. Куршумът...

– Ще се погрижа, Кейси – прекъсна я Робин. – Има един абориген, който работи за мене и познава билките. Може да намества кости и да вади куршуми. Не се тревожи, ако някой ще излекува приятеля ти, това е Кулонг.

– Поне Тим ще има възможност да оцелее в хрусталаците, когато оздравее. А сега, ранен, не би изкарал и един ден. Какво ще направиш, Робин? Как смяташ да му помогнеш?

– Тази нощ двамата с Кулонг ще дойдем след полунощ с фургон. Ще отведем Тим у нас. Ако ми се стори, че е опасно да стои у дома, Кулонг ще го скрие в своето село.

– Благодаря ти, Робин – изрече искрено трогната Кейси, хващайки двете му ръце и навеждайки глава. – Ако има нещо, което мога да направя за тебе, само ми кажи.

– Не ми се иска да прекъсвам такава интимна сцена, но ако смяташ да ме придружиш до фермата на Маккензи, по-добре да тръгваме –

изсъска недоволно Деър.

Студеният му поглед прониза Кейси и я превърна в късче лед.

– Деър! – възкликна тя, скачайки на крака. – Не е...

– Не е моя работа с кого се забавляваш, Кейси. Явно снощи съм пробудил у теб жената и сега не можеш да се спреш.

– Внимавай какво говориш, Деър! – предупреди го Робин, ставайки рязко от стола си. – Не знам какво става между тебе и Кейси, но нямаш право да ѝ говориш така. Ако не ми беше приятел...

– Да не се караме, Робин – вдигна рамене Деър. – А Кейси знае много добре за какво говоря. Хайде, време е да тръгваме.

И той излезе, все едно, че не го интересуваше дали Робин ще го последва или не.

– Съжалявам, Кейси – извини се Робин. – Не знам какво му става на Деър напоследък. Обикновено е добър и не е избухлив. Но поради някаква необяснима причина като че ли се е променил в последните няколко седмици. По-добре да тръгвам, иначе ще вземе да замине без мене. И не се тревожи за... това, за което говорихме. Ще се погрижа.

И Робин излезе, за да потърси Деър.

Мег се усмихна доволно, излизайки от скривалището си до кухненския прозорец. Беше отишла в градината да набере цветя, когато гласовете бяха привлекли вниманието ѝ. Присламчвайки се, тя чу всичко и сега разполагаше с жизненоважна информация, която да използва против Кейси О'Кейн.

Застанала на прозореца, който гледаше към обления в лунна светлина двор, Кейси си пожела той да не беше толкова ярко осветен. Тя знаеше, че сигурно приближава полунощ, и очакваше Робин да се появи всеки момент. За да елиминира и най-малкия риск да я разкрият, тя нарочно реши да остане в стаята си. Тъй като всички мъже от семейството бяха заминали след обяда, тя се беше измъкнала, за да посети Тим и да му каже за Робин. Все още твърде болен, за да реагира рационално, Тим все пак разбра, че ще напусне бараката и ще иде на много по-безопасно място, където ще лекуват раната му.

Изведнъж тя замръзна. Окоето ѝ долови слабо движение иззад бараките на осъдените. Появи се неясна сянка и Кейси въздъхна облекчено. Робин беше удържал на думата си. Двете смъртно очертани фигури се приближиха към колибата, където лежеше Тим. Фургонът не се виждаше, но тя предположи, че Робин го е оставил някъде на скрито място, за

да не се издадат със скърцането на колелетата. Затаила дъх, Кейси напрегна очи, взирайки се в двамата мъже, които се приближаваха към вратата на колибата.

Защо Робин не побърза, замоли се тя безмълвно, докато стомахът ѝ се свиваше на възел. Тогава един неясен звук зад вратата ѝ отклони вниманието ѝ от драмата, която се разиграваше под звездите.

Подраскването на вратата беше достатъчно силно, за да го чуе Кейси, но недоловимо за чуждо ухо. Освен това стаята ѝ беше до кухнята и това ѝ осигуряваше малко уединение.

Деър! Господи, какво прави той тук?

– Моля те, Деър, върви си, късно е и съм уморена – изшептя тя през затворената врата.

– Ако не искаш да влизам в стаята ти, ела при мене навън. Топло е и никой няма да ни безпокои.

– Не! – извика Кейси, обзета от паника. – Не навън. Почакай малко и ще ти отворя.

Поглеждайки през прозореца, тя видя два увити в наметала силуета да излизат от колибата, подкрепяйки трета фигура, отпусната безпомощно между тях. Виждаха се съвсем ясно в призрачната лунна светлина. Дръпвайки завесите, Кейси се обърна към вратата с надеждата, че Деър няма да погледне през прозореца.

– Ела – каза тя, подръпвайки нервно ръба на роклята си.

Той влезе вътре, затваряйки тихо вратата зад себе си. Вгледа се в Кейси и я гледа така няколко минути, преди да каже:

– Взех решение.

Тя застана така, че той се озова с гръб към прозореца.

– Какво решение?

– Ти си ме омагьосала, момиче. Не мога да намеря друго обяснение за начина, по който се чувствам.

– Не съм вещица – отрече меко Кейси.

– Когато влязох днес в кухнята и те видях с Робин да си приказвате така интимно, ми се дощя да го убия. Него, най-добрия си приятел! Ту искам да те взема в прегръдките си, а в следващия миг ми идва да те душа. Дръж се далече от Робин, Кейси. Ти не го искаш.

– Откъде знаеш какво искам?

– Защото искаш същото, което и аз. Признай си, любов моя, признай това мощно привличане, което съществува помежду ни и което те разяжда така, както и мене. Полудявам, когато те видя с друг, мъж. Дори този мъж да е Робин. Искам те само за себе си.

– Ами моите чувства? Аз... аз не те искам.

– Не те бива да лъжеш, любов моя, и ще ти го докажа – усмихна се Деър, скъсявайки разстоянието помежду им. – Остави ме да те любя, Кейси.

Тя се възря в него, смаяна, че го чува да я моли. От досегашния си опит беше научила, че той взема това, което иска, независимо дали тя му го позволява.

– Ти ме молиш?

– Аз... да, моля те. Искам да бъдем любовници. Ще се справя някак с чувствата, които изпитвам към тебе.

– А ако откажа?

– Тогава... може би ще се поразходя до потока за едно среднощно плуване. Може би студената вода ще угаси огъня, който ти разпали у мене.

– Не... не искам да си тръгваш – заекна безпомощно Кейси. Не можеше да допусне Деър да излезе от тази стая, докато Робин и Тим не са се отдалечили достатъчно от фермата.

Очите на Деър станаха пепелносиви от желание, докато полека привличаше Кейси в прегръдките си.

– Няма да съжаляваш, любов моя – прошепна той дрезгаво. – Заминавам за Сидни утре сутрин и когато се върна, надявам се да имам добри новини за тебе.

Една от причините за пътуването му до Сидни беше да разбере доколко сериозен е бунтът срещу губернатора Блай. Другата беше да помоли губернатора да помилва Кейси. Властта на Блай наистина беше огромна – той контролираше всички страни от живота – данъците, назначенията, даването на земи и труда на осъдените. Деър знаеше, че баща му на драго сърце ще се съгласи с молбата му, макар и да не подозираше каква е причината за нея. Това, както и бъдещите си планове той пазеше за себе си, поне докато не сложеше в ръцете на Кейси акта за помилването ѝ.

Преди тя да го попита какво иска да каже, голямата му длан обгърна лицето ѝ и двамата останаха за миг така. Допирът му внезапно стана непоносимо нежен. Тя усети неравния му дъх на бузата си, когато той я прегърна и я притисна към себе си. Целувката му беше бавна и нежна; езикът му разтвори устните ѝ и изпрати тръпки на желание из цялото ѝ тяло.

С мека решимост той смъкна робата и нощницата от раменете ѝ и ги пусна да паднат в краката ѝ. Под трепкащата светлина очите му се

взряха в нея за миг, който ѝ се стори цяла вечност. Блясъкът в зениците му говореше красноречиво за неутолимата му жажда.

Едва ли не с благоговение той погали едното бяло хълмче, преди да сведе глава и да докосне зърното с езика си, галейки набъбналата пъпка. Кейси потръпна. Сякаш всичките ѝ нервни окончания се съсредоточаваха в това място, където действаше езикът му. А после, за да не показва предпочитания, той мина на другото зърно и го раздразни, докато и то не щръкна.

Деър полека я положи на леглото, за миг хвърли дрехите си и се настани до нея.

– Ти си най-привлекателната жена, която някога съм срещал, Кейси – дъхна той в ухото ѝ. Ръката му очерта линията на гърдата ѝ, а после се придвижи надолу по копринения ѝ корем. – И сладка... толкова сладка.

– Деър! – ахна тя, изричайки името му като молитва.

Той спря, за да я целуне, шепнейки любовни думи срещу устните ѝ. Ръцете ѝ се вдигнаха, за да погалият твърдата стена на гърдите му, стройните очертания на талията и хълбоците, заоблените полукълба на седалището. Демоните на страстта накараха ръцете ѝ да се плъзнат и да го обгърнат, и тя изпита възхищение пред твърдата му гладкост, която ѝ напомняше на скулптиран мрамор. Не си беше представяла, че той може да бъде толкова топъл и пулсиращ от живот.

В мига, когато Кейси го намери, Деър трепна силно и извика от удоволствие, толкова интензивно, че граничеше с болка.

– Не, любов моя – ахна той, отмествайки ръцете ѝ. – Не искам тази нощ да свърши, преди да е започнала.

Вихрената му страст я завъртя и тя се отдаде на опитните му ръце и устни, смаяна от мощта на собствената си реакция.

– Деър, хайде – изхлипа тя, докарана за пореден път до ръба на екстаза, за да се види лишена от върховното удовлетворение.

– Скоро, любов моя – успокои я той, докато тя не утихна. После отново започна бавно да я възбужда, докато нетърпението ѝ се превърна в неистова жажда.

– Деър!

Когато той почувства, че тя всеки момент ще експлодира от екстаз, се отпусна върху нея и с коляно разтвори краката ѝ. Твърдостта му я наелектризира, тя го прие в себе си и силните му гласъци ѝ донесоха освобождението, което желаше.

– Обичам те, Деър! – извика тя, когато екстазът я овладя. След това не помнеше нищо повече.

Погълнат от преследването на собственото си удовлетворение, Деър не чу смайващото признание на Кейси. А ако тя в онзи момент беше осъзнала какво изрича, щеше да се ужаси.

Изтръгвайки се от заситената си дрямка, Деър с шок разбра, че от прозореца се лее дневна светлина. По дяволите! Не беше имал намерение да спи до толкова късно. Ако имаше някой в кухнята, щеше да го види, че излиза от стаята на Кейси, а той със сигурност не искаше да я смятат за курва. Тя беше невинна, преди той да дойде и да я съблазни, но никой не биваше да знае какво се е случило между тях... още не, във всеки случай.

Зад него Кейси усети, че той се размърдва, и отвори очи, порозовявайки, като си спомни шокиращото си поведение и страстта, която този мъж събуждаше у нея. Тогава видя слънчевите лъчи, нахлуващи през прозореца, и стреснато се надигна, обзета от тревога.

– Деър! Съмнало е! – завайка се тя с широко отворени зелени очи, пламтящи в безмълвна молба. – Ами ако...

– Знам, любов моя – въздъхна той. – Съжалявам. Нямах намерение да спя до толкова късно. Но не се притеснявай, ще изляза през прозореца, ако се налага.

Очите му се спряха жадно на нежните хълмчета на гърдите ѝ, които се оголиха, когато тя внезапно се изправи. Какво имаше у тази жена, че го караше да изпитва още и още глад за нея, въпреки факта, че бяха се любили два пъти тази нощ?

Кейси едва потисна едно изсмиване, представяйки си го как провира едрата си фигура през прозореца. Смехът предизвика ответна усмивка.

– Трябва да се усмихваш по-често – каза Кейси, възхищавайки се как се променяше лицето му, как светваше.

– Щях да го правя, ако виждах пред себе си нещо толкова красиво през цялото време.

И очите му отново се върнаха към розовите връхчета на гърдите ѝ, което накара Кейси да осъзнае факта, че е гола от кръста нагоре. Тя бързо посегна към чаршафа, но Деър спря ръцете ѝ.

– Не ги прикривай. Имаш красиви гърди.

Кейси веднага разпозна огънчето на желанието във внезапното вцепняване на тялото му и в погледа му, подобен на разтопено сребро. Тя се пое остро дъх, усещайки как се предава на магнетизма на

мъжественото му присъствие.

– Господи, не ме гледай така! – изпъшка Деър на пресекулки, наглеждайки се, за да плени устните ѝ с трескава настойчивост.

Започна да я целува жадно, но когато Кейси се свести, той нерешително я пусна.

– Деър, моля те! Трябва да си вървиш. Не можем... не сега. Със сигурност другите вече са станали. Ами ако те видят да излизаш от стаята ми?

Въздъхвайки със съжаление, Деър се отдръпна с явно нежелание.

– Един ден, любов моя, ние...

Не, размисли той, мъдро възпирайки думите. Твърде рано беше да заявява нещо, за което по-късно би могъл да съжалява. Нямаше представа какви са наистина чувствата на Кейси към него. Той повече или по-малко я беше насиллил първия път, когато се любиха, нямайки абсолютно никаква представа, че тя е девствена. Кейси беше още твърде неопитна в страстта, за да взема смислени решения. След като постигнаше помилването ѝ от губернатора Блай, щяха да имат достатъчно време да изследват чувствата си.

Кейси му хвърли кос поглед, очаквайки той да довърши изречението. Когато това не стана, тя се намръщи и направи нетърпелив жест с двете си ръце.

– Моля те, Деър, ами ако някой те види?

Вслушвайки се в молбата ѝ, той се измъкна от леглото, безсрамно демонстрирайки голотата си. Омагьосана, Кейси не можа да откъсне очи от този великолепен образец на сила и мъжка красота. Той беше слаб и строен, но мускулите на раменете, ръцете и гърдите се издуваха под кожата, осеяна с тъмни косъмчета. Дори в покой мъжествеността му имаше щедри размери. Когато се обърна с гръб към нея, тя се възхити на двете полукълба на седалището му и на движението им, докато той обуваше панталоните си. Изчервявайки се виновно, тя сведе очи, когато той се обърна, за да я погледне.

Деър се усмихна сардонично. Беше почувствал, че тя го гледа, и знаеше, че видът му и въздейства. Тази мисъл му хареса.

– Кейси, когато се върна от Сидни, ще имаме дълъг разговор за... за... нас. Дотогава ще ми имаш ли доверие?

Тя нямаше представа за какво говори Деър. Освен ако... Не, тя откажваше да мисли за това. Или за тези странни чувства, които бушуваха у нея. Той я караше да чувства неща, за които само си беше мечтала. Сега знаеше, че ако се беше омъжила навремето за Тим, щеше да пропусне

нещо невероятно вълнуващо. Тим някак си не би могъл да ѝ ги даде, колкото и да беше привързана към него. Това означаваше ли, че само Деър имаше властта да я издига до невероятни висоти? Че никой друг мъж освен него не би могъл да предизвика подобни противоречиви емоции?

Деър не я запита какво означава мълчанието ѝ, защото в собственият му ум бушуваше вихрена нерешителност. Но понеже беше практичен по природа, той реши да се задълбочи в чувствата си, когато ще има повече време да се посвети на тази материя. По-наложителна беше нуждата да се измъкне незабелязано от стаята на Кейси.

– Ще стоя в Сидни само няколко дни, любов моя – каза той, обръщайки се към Кейси.

– Деър, само внимавай – предупреди го тя.

Открехвайки вратата, той надникна в празната кухня и въздъхна облекчено, когато не видя никого. На отсрещната страна на широката стая се виждаше вратата на Мег, плътно затворена, а стаичката на Марта беше по-нататък по коридора под стълбите. Затваряйки безшумно вратата зад себе си, Деър изтича през кухнята, хукна по коридора и се качи горе в собствената си стая, сигурен, че никой не го е видял.

Очите на Мег се присвиха опасно, докато наблюдаваха потайното излизане на Деър от стаята на Кейси. След като беше излязла рано сутринта, за да огледа колибата, където се криеше Тим, тя остана скрита в сенките до огнището, затаявайки дъх, за да не накара Деър да погледне към нея. Точно в този момент не ѝ беше изгодно да му разкрива, че знае какво става. В мига, когато той се изгуби от погледа ѝ, тя изпусна дъх и впи отровен поглед в затворената врата на Кейси. Изправяйки рамене, със зловна усмивка, тя се запъти извънредно решително към стаята на Кейси.

Завъртайки дръжката, Мег влезе изненадващо в стаята и хвана Кейси да стои по риза, приготвяйки се да се облече.

– Отвори прозореца! – изрече Мег предизвикателно. – Стаята вони на секс.

– Ка... какво? – ахна Кейси, обръщайки се, за да застане лице в лице с неканената гостенка.

– Кучка такава! И ти си курва като мене, само че аз съм достатъчно честна, за да си го призная.

Тя знае, беше първата мисъл на Кейси, някак е научила за мене и Деър. Борейки се да удържи изражението си възможно най-безстрастно, тя запита:

– За какво говориш, Мег?

– Трябваше да станеш актриса, Кейси, с това твоё невинно личице. Но мене не можеш да ме излъжеш. Видях Деър да напуска стаята ти преди няколко минути. Колко време според тебе ще мине, преди да му омръзнеш?

Поради горещия си темперамент Кейси не можа да издържи на обидите на Мег и избухна гневно:

– Как смееш да ме съдиш? Какво правим ние с Деър не е твоя работа. Да не мислиш, че той ще се ожени за тебе? Ревнуваш от мене ли? За това ли вдигаш целия този шум? Достатъчно умна си, за да знаеш, че Деър никога няма да вземе жена с присъда.

– След няколко месеца присъдата ми изтича и ще получа земя – изграчи високомерно Мег, – а на тебе ти остават още години. Щом бъда свободна, чувствата на Деър ще се променят. Той много добре знае какво удоволствие му доставям.

– Ами Марси Маккензи?

– Няма никаква уговорка между тях. Бащите им разчитат на този съюз. А аз съм уверена, че мога да отнема Деър от Марси.

– Ти си луда! – заяви презрително Кейси.

Но Мег не се оставяше да бъде победена толкова лесно. Тя имаше да каже още нещо... още много неща.

Кръстосвайки ръце над пищните си гърди, Мег огледа Кейси от глава до пети, горда с женствената си външност. Именно това беше привлякло вниманието на Деър, когато тя беше пристигнала в имението на семейство Пенрод. И никоя червенкоса никаквица нямаше да ѝ го отнеме. Беше дошъл моментът да разкрие, че знае тайната, която Кейси досега беше пазила толкова ревностно. Злобната усмивка, която изви нагоре крайчетата на чувствените ѝ устни, не предвещаваше нищо хубаво за Кейси и тя беше достатъчно умна, за да го разбере.

– Каза ли на Деър за ранения мъж в колибата зад бараките на осъдените?

Кейси замръзна, обзета от лошо предчувствие. Мисълта, че Мег знае за Тим, я разтърси.

– За... за какво говориш? – запита тя със слаб глас, пълен със страх.

– Не вярвам, че има нужда да ти го обяснявам – отвърна сухо Мег. – Много добре знаеш какво е наказанието за подпомагане на избягал затворник. Много ще ми хареса да видя как ти смъкват кожата от гърба. А може и да те обесят на Джордж стрийт.

Тя знаеше! О, господи, Мег знаеше всичко за Тим. Слава на бога,

че Робин го беше отвел снощи и така беше намалил заплахата от страна на Мег.

– Мисля, че ще намериш колибата празна – блъфтира Кейси с по-голяма увереност, отколкото усещаше.

– Разбира се – съгласи се Мег със сладък глас. – Ти по някакъв начин си уговорила Робин да подслони твоя приятел. Горкият Робин, той вече е затънал в дългове и всеки момент може да изгуби фермата си. Ако се разбере, че е помогнал на избягал затворник, ще загуби всичко, включително и свободата си. Законът е доста стриктен в това отношение.

На Кейси вече ѝ беше извънредно трудно да диша. Явно Мег знаеше всички подробности и планираше да използва тази информация за свои собствени цели, каквито и да бяха те.

– Мег, не знам откъде си научила всичко това, а и няма значение – каза Кейси. – Онова, което има значение, е, че животът на един човек е заложен на карта. Тим не е престъпник в обикновения смисъл на тази дума. Познавам го от цяла вечност. Той е ранен, Мег, а Робин се съгласи да му помогне. Нямах ли милост? И ти си осъдена, за бога!

Гласът ѝ трепереше от страх; боеше се не за себе си, а за Тим и Робин.

– Сержант Граймз в Парамата е... м-м... мой много добър приятел. Сигурна съм, че ще се заинтересува от това, което знам. За какво ми е да изпитвам милост? На никого не му домиля за мене, когато имах нужда от това. А и чух, че някои висши офицери се интересуват от земята на Робин. Когато той отиде в затвора, имотът му ще бъде лапнат веднага. Виждаш сама, Кейси, една дума от моя страна със сигурност ще ми спечели тлъста награда.

– Мег, не, дори ти не би могла да бъдеш толкова безсърдечна. Робин е приятел на семейство Пенрод, помисли как ще реагира Деър.

Кейси би направила всичко, само и само да попречи на Мег да предаде Тим на властите и да съсипе живота на Робин. Гордостта ѝ излетя през прозореца, когато стана дума за човешки живот.

– Деър няма да узнае – изсумтя гордо Мег, поставяйки Кейси в неизгодна позиция. – Кой ще насочи пръст към мене? Ти ли? Тебе отдавна няма да те има тук. Както и да е, има нещо, което можеш да направиш, за да ме убедиш да си затворя очите за цялата тази работа.

– Ще направя всичко, Мег, всичко – обеща бързо Кейси. – Само да забравиш, че знаеш за Тим и Робин. Ще върша твоята работа, ще...

– Има само едно нещо, което искам от тебе, Кейси – прекъсна я

грубо Мег.

– Какво? – запита Кейси, готова да се разплаче, с лудо разтуптяно сърце.

Гласът на Мег беше суров и безмилостен, без никакви следи от съчувствие.

– Трябва да се махнеш оттук. Да изчезнеш безследно. Това е цената за мълчанието ми.

– Със сигурност се шегуваш! Къде да отида? Какво да правя?

– Ти си изобретателна – вдигна рамене Мег с абсолютно безразличие. – Ще оцелееш. Във всеки случай, това не е моя грижа. Искам да те няма... до довечера.

– Ако... ако замина, ще обещаеш ли да не казваш на никого за Тим? – осмели се да запита Кейси, съмнявайки се в добрата воля на тази измамница.

– Имаш думата ми – излъга Мег с лекота. – Но трябва да тръгнеш днес.

Напрегнато, осезаемо мълчание изпълни стаята, докато Кейси претегляше възможностите си. Ако откажеше да се подчини на ультиматума на Мег, Тим и Робин щяха да пострадат. А Робин се беше забъркал в това само за да ѝ помогне. Не заслужаваше да загуби земята и свободата си заради нещо, което не го засягаше. А трябваше да мисли и за Тим. Без лекарски грижи той най-вероятно щеше да умре. В края на краищата, тя нямаше никакъв избор.

– Е? – запита нетърпеливо Мег. – Какво решаваш? Бъдещето на Робин зависи от твоя отговор.

Объркана и отчаяна, Кейси, отговори едва-едва:

– Ще замина утре.

7

Дейси се взря в отдалечаващия се гръб на Мег; по цялото ѝ тяло се разливаше униние. Ужасно съжаление я връхлетя в миг при мисълта, че никога повече няма да види Деър. По всяка вероятност щеше да умре някъде из гъсталака, защото беше зле подготвена да се справи с тази сурова земя, в която я бяха захвърлили без никакви средства, с които да оцелее. Но трябваше да се махне оттук, за да запази Тим и Робин.

Давейки се от сълзите, заседнали на гърлото ѝ, Кейси едва има време да изтрие влагата, събираща се под клепачите ѝ, преди Бен да нахлуе

в кухнята. За щастие, той беше твърде възбуден, за да забележи разсеяността ѝ.

– Кейси, отивам в Сидни с Деър – осведоми я той, останал без дъх. – Решихме да не оставаме тук и да чакаме татко да прати известие какво става в града. Искаме сами да се уверим. Когато Деър ми каза, че отива, аз настоях да го придружа.

– Ще имаш ли време за закуска? – запита Кейси.

– Не, точно затова съм тук. Ще ни приготвиш торба с храна, за да хапнем по пътя, нали? Деър не иска да губим време със седене на масата и разни официални закуски. Май смята, че може да има нужда от нас в Сидни. Вие, жените, ще се справите ли без мас? Том Хийли ще остане да наглежда работниците. Той е добър човек и е способен да ръководи работата в наше отсъствие; еманципant, изгонен от земята си от Корпуса на рома, когато не могъл да си плати дълговете.

– Ще се справим – увери го Кейси, докато сръчно събираше храна за пътуването им и внимателно я нареждаше в пътната торба.

– Пази се, Кейси – извика Бен през рамо, бързайки към вратата с торбата, която беше пхнал под мишница.

– Довиждане... Бен...

Думите ѝ замряха в гърлото, задавени от болезненото съзнание, че това може би е последният път, когато вижда усмихнатото лице на Бен.

Кейси се забави в кухнята, надявайки се Деър да дойде да се сбогува с нея, но когато звукът от конски подкови, нетърпеливо тупащи по земята, отекна в ушите ѝ, тя разбра, че желанието ѝ няма да се изпълни. Деър Пенрод си беше отишъл завинаги от живота ѝ.

Отне ѝ малко време да опакова скромните си вещи в една калъфка от възглавница и да се върне в кухнята, за да се порови в запасите храна, складирани в килера. Сякаш сетила се за нещо, тя прибави към тях и един остър кухненски нож, кремък и тежко мъжко наметало, което висеше на кука зад вратата. Хвърляйки последен тъжен поглед към мястото, за което вече беше свикнала да мисли като за свой дом, тя се обърна, готова да тръгне.

– Кейси, какво правиш?

Когато Марта я видя с тежката торба в ръце, помъкнала и наметало, тя не знаеше какво да мисли.

Изчервявайки се, Кейси се обърна с лице към Марта. Беше се надявала да се измъкне незабелязано, за да избегне всякакви въпроси.

– Аз... аз си тръгвам, Марта.

– Тръгваш? – повтори неразбиращо по-възрастната жена. – Къде ще

идеш? Какво ще правиш? Какво се е случило, Кейси? Да не би Деър или Бен...

– Не! – отрече разгорещено Кейси. – Това няма нищо общо с тях.

– Тогава какво? Да бягаш? Не ти е присъщо, Кейси. Изобщо. Моля те, кажи ми какво има. Може да има с какво да ти помогна.

– Никой не може да ми помогне – завайки се Кейси. – Трябва да се махна, Марта. Замесена съм в... в неща, които не разбираш.

– За какво говориш? Какви неща? Неприятности ли имаш?

– Неприятности? Да, предполагам, че може и така да се каже – призна унило Кейси. – И нямам представа къде ще ида, освен че ще е далече оттук.

Всъщност, тя се канеше да отиде при Робин. Не можеше да замине, без да го предупреди за Мег и за заплахите ѝ, че ще го издаде. Иначе тя нямаше ни най-малка представа къде ще отиде. Вероятно в гъсталака, за да чака, докато Тим се поправи достатъчно и се присъедини към нея, предположи тя. Дватама заедно биха могли да оцелеят.

Преглъщайки сълзите си, Кейси се измъкна през вратата, а в ушите ѝ още звучаха енергичните протести на Марта. За неин късмет наоколо нямаше никой и тръгването ѝ остана незабелязано за всички други с изключение на потресената Марта.

– Отиде ли си?

Марта се извърна, за да се озове лице в лице с Мег, която лениво се подпираше на рамката на вратата.

– Какво е твоето участие в това? – запита Марта с възмутен тон.

Тя никак не обичаше Мег и изобщо не го криеше. Мег се усмихна многозначително.

– Всичко, което знам, е, че Кейси има големи неприятности.

– Какви глупости дрънкаш, Мег?

– Бях в кабинета на господин Рой да почистя и намерих сейфа, където държи парите си и скъпоценностите на покойната си съпруга, разбит. Всичките пари липсваха, както и повечето от скъпите украшения.

– Да не обвиняваш Кейси в кражба? – изсъска враждебно Марта. – Тя не би направила подобно нещо.

– Но се махна, нали? Какво още доказателство ти е необходимо?

Хвърляйки пронизващ поглед към Мег, Марта мина покрай нея и без да спира никъде, се озова пред сейфа в кабинета на работодателя си. Точно както беше казала Мег, ключалката беше разбита и съдържанието на сейфа – разпиляно наоколо. Марта можа да прецени само от един поглед, че вътре не е останало нищо ценно.

– Сега вярваш ли ми? – запита Мег от прага.

Макар че доказателството изглеждаше неоспоримо, Марта не можеше да се застави да обвини Кейси. Тя не беше човек, който да открадне ценностите на работодателя си и да избяга с тях. Много повече имаше тук – много повече, отколкото се виждаше на пръв поглед, и Марта беше решена да стигне до дъното на загадката.

– Къде ще иде Кейси? За какво са й парите и украшенията? – запита остро Марта.

– Може с тях да си откупи пътя до Ирландия – подхвърли коварно Мег. – Някой безскрупулен капитан не би се поколебал да помогне на избягала затворничка, която има средства да си плати пътя.

Челото на Марта се набръчка съсредоточено. Ами ако Кейси толкова много беше искала да се върне в Ирландия, че да се е решила да открадне? Познаваше ли я тя достатъчно добре, за да каже със сигурност, че Кейси не би направила именно това, в което я обвиняваше Мег? Доказателството беше наистина уличаващо.

– Никога няма да ме убедиш, че Кейси е крадла – настоя упорито Марта.

– Нека господин Рой да отсъди – отвърна Мег, готвейки се да излезе. – Ако бях на твое място, щях да оставя нещата така, докато не се върнат мъжете – подхвърли тя през рамо.

Останала насаме в тясната си стаичка, Мег заключи вратата, коленичи и изсипа съдържанието на джобовете си в малка кутия, скрита под леглото. Прекара няколко мига да се наслаждава на обсипаните със скъпоценни камъни пръстен, брошка и колие, преди да затвори капака и да пхне кутията отново под леглото. Малкото пари, които беше намерила в сейфа на господин Рой, бяха скрити в джоба ѝ, намерението ѝ беше да ги похарчи в Парамата. Много хитър ход беше от нейна страна да разбие сейфа, за да направи нещата да изглеждат така, сякаш Кейси е откраднала ценностите на семейство Пенрод.

По-късно през деня Мег побърза към обора, впрегна бивола във фургона и тръгна по утъпкания път към Парамата. Тя знаеше, че сержант Граймз ще прояви интерес, като научи, че Кейси О'Кейн и Робин Флечър са се замесили в бягство на затворник. Смяташе да му разкаже и за кражбата. И тъй като за нея не беше необичайно да ходи сама до Парамата, за да купува провизии за домакинството, никой не ѝ зададе никакви въпроси.

Именно при едно такова пътуване Мег се беше запознала със сержант Граймз, чийто гарнизон беше в Парамата – взвод войници,

пратени там да налагат ред. И тъкмо към канцеларията на Граймз в новите казарми се запъти Мег – веднага щом пристигна в града.

Макар че Кейси никога не беше ходила в къщата на Робин, бе чувала достатъчно, за да тръгне покрай река Хоксбъри на север и в крайна сметка да стигне до фермата му. С каруца или на кон пътят беше по-малко от час. Но пеша щеше да отнеме доста повече време. Кейси не само беше плувнала в пот, но беше и изтощена. След първите няколко мили торбата се превърна в такова тежко бреме, че тя поиска да я захвърли, но мъдро премисли решението си, когато си припомни всичките ценни неща, които се съдържаха в нея.

Едва в късния следобед Кейси най-накрая забеляза къщата на Робин. Тя беше много по-невзрачна от фермата на семейство Пенрод и се състоеше от конюшня, краварник и колиби за осъдените, скупчени около малка къща наред двор, потънал в гъста кал.

Къщата – малка според всякакви стандарти – беше построена от греди и заоблени колове. Покривът беше направен от разцепени и кръс-тосани летви, поддържащи плътно наредени слоеве дървесна кора. Над нея имаше прехвърлени други летви, закрепени при стряхата, за да държат кората на място, и това осигуряваше водонепроницаемостта на покрива.

Кейси мина покрай двама мъже, заети с някакви задачи. Те с любопитство прекъснаха заниманията си и се възряха в нея, докато тя се приближаваше към широката предна тераса и се изкачваше по стълбите. Нямахте нужда да чука на вратата, защото тя се отвори, преди Кейси да успее да вдигне ръка.

– Кейси! Боже мой! Какво правиш тук? Сама ли дойде?

– Аз... да, дойдох сама – заекна уморено тя.

– Дошла си пеша? – зяпна Робин учудено, внезапно осъзнавайки, че в ръцете ѝ има торба, както и че очевидно е съвсем изтощена.

– Влез, момиче, влизай вътре – махна той към хладната вътрешност на къщата. Взе торбата от ръката ѝ и я отведе до един стол. – Седни, Кейси, ще ти донеса чаша студена вода. След това можеш да ми разкажеш за какво си дошла. Сигурно не е заради нашия приятел. Казах ти, че ще се погрижа за него.

Докато Робин ѝ сипваше вода, Кейси огледа оскъдно мебелираната къща. Всичко тук беше като че ли ръчно изработено и доста грубо. Къщата беше едноетажна и дневната изглеждаше предназначена за всичко

друго, само не и за спане. Тя предположи, че вратите от двете страни на дневната водят до спални. Макар че беше далече от лукса, къщата подхождаше идеално на Робин. Тя се запита къде ли е Тим, и щеше да зададе същия въпрос и на Робин, ако той в този момент не се беше върнал с чашата вода и не я беше загледал как жадно я изпива.

– Деър знае ли, че си тук? – запита Робин, когато чашата беше пресушена.

Кейси поклати глава.

– Не, той и Бен заминаха за Сидни тази сутрин.

– Щях да ти пратя известие, ако нещо се бе случило с Тим – каза той с лек укор. После погледна многозначително към торбата, която почиваше на пода до краката на Кейси. – Това за какво е?

– Аз... трябва да напусна имението на Пенрод.

– Трябва?

– Може би „принудена съм“ е по-точната дума.

– Принудена? Защо? Деър ли...

– Не! Той няма нищо общо с решението ми да напусна. Заради Тим е.

– Заради Тим? Казах ти, в безопасност е.

– Къде е той? Бих искала да го видя, преди да тръгна.

– Тим беше много по-зле, отколкото ти или аз сме мислили – заобяснява полека Робин. – Кулонг предложи да го отнесем в неговото село, където живее сестра му. Тя е лечителката на племето и е по-опитна по медицинските въпроси. Знаех, че ти би искала най-доброто за Тим, затова се съгласих. Кулонг го откара там тази сутрин и скоро трябва да се върне. Ти не ми ли вярваш, че ще осигуря най-доброто за Тим?

– О, не – възрази Кейси. – Но ти не разбираш. Дойдох да те предупредя. Някой е разкрил Тим и знае, че е бил докаран тук. Не искам да си имаш неприятности заради нещо, което си е моя отговорност. Помислих, че ако Тим е в състояние да върви, ще го заведа в гъсталака и сама ще се грижа за него. Няма да допусна ти да бъдеш наказан заради мене.

– Това няма как да стане, дори ако Тим беше още тук, момиче, защото той е много болен. Не се тревожи за мене, способен съм да се грижа за себе си. Веднага щом си починеш, ще впрегна каруцата и ще те отведа у дома.

– Не! Все още не ме разбираш. Не мога да се върна.

– Някой заплашвал ли те е? – изрева Робин и по лицето му започнаха да се събират буреносни облаци. – Кой е разкрил Тим?

Кейси се поколеба само за един кратък момент, преди да реши да

каже всичко на Робин. Доколкото и той беше замесен, имаше право да знае. Но преди да успее да изрече и една дума, се чу силен шум. Вратата се отвори и на прага се показа нисък, набит абориген с лъскава черна кожа и къдрава черна коса.

– Войници идват – изхърка той, останал без дъх.

Изпъшквайки в пристъп на ужас, Кейси скочи на крака.

– Предадени сме! О, господи, трябва да се махаме оттук?

– Колко време имаме, преди да пристигнат, Кулонг? – запита Робин, овладявайки незабавно положението.

– Кулонг тича целия път от селото, веднага щом види. Идват скоро.

– Раненият мъж в безопасност ли е? – запита остро Робин.

– Добре е, при сестра, но много болен.

– Разкрити сме, Робин. Какво да направим? Къде можем да се скрием? – извика Кейси с пресипнал от паника глас.

– Кулонг, отведи Кейси в твоето село. Тя ще бъде в безопасност там, поне засега. Побързай, човече, не бива войниците да я заварят тук.

Кимвайки в знак, че е разбрал, Кулонг сграбчи торбата на Кейси и я хвана за лакътя.

– Идвай – подкани я той, повеждайки я към задната врата.

– Почакай! – задърпа се Кейси. – Ами ти, Робин? Не съм единствената, която е в опасност. Ела с мене.

– Върви, момиче. Ще ги задържа тук, докато вие се отдалечите. Имай доверие на Кулонг.

Въпреки енергичните протести на Кейси той я избута към вратата. Тя нямаше друг избор, освен да последва аборигена и да се моли за Робин.

След по-малко от петнадесет минути отряд въоръжени мъже влязоха в галоп в прашния двор. Робин ги посрещна на предната тераса.

– Какво мога да направя за вас, сержанте?

– Къде е той, Флечър? – запита рязко сержант Граймз. – Знаем, че си подслонил избягал затворник.

Налагайки си озадачено изражение, Робин отговори:

– Тук няма никого, сержанте. Търсете колкото искате, но няма да намерите нищо.

Той безмълвно се замоли дано не са останали следи от Тим и Кейси, но не можеше да бъде абсолютно сигурен.

– Смятаме да направим точно това – изсъска Граймз злобно. Обръщайки се към хората си, той даде няколко резки заповеди, а после слезе от седлото. – Момичето тук ли е?

– Момиче? Говорите със загадки, сержанте. Някой ви е дал погрешна информация.

– Моята информация е безпогрешна, както много добре знаеш. Осведомителят ми е чул и видял достатъчно, за да обесят и тебе, и Кейси О'Кейн.

– Ще ви трябват повече доказателства – блъфира Робин, проклинайки наум дето Кейси не бе имала достатъчно време, за да разкрие името на човека, който ги беше издал.

– Сержанте, вижте тук! – извика един глас от вътрешността на къщата.

– Какво има, Ларсън?

– Намерихме това натъпкано в печката, но неизгорено. Вързоп окървавени превръзки личеше в юмука на облечената в ръкавица ръка на войника.

Робин изруга под нос горещото време, което му бе попречило да изгори парцалите, след като Кулонг бе сменил превръзките на Тим.

– Това не доказва нищо – беше неубедителното оправдание на Робин.

– Да си се наранявал? – запита с остър тон сержант Граймз. Стиснал здраво зъби, Робин отказа да отговори. Евентуалното нараняване би могло да се докаже или опровергае извънредно лесно. Същото важеше и за всеки от работниците му.

– Сержанте, току-що говорих с двама осъдени, които казаха, че една жена с торба в ръцете е пристигнала пеша тук преди малко и е влязла в къщата.

Тази информация дойде от един от войниците, пратени да разпитват работниците.

– Претърсихте ли къщата внимателно, ефрейтор Ларсън? – запита Граймз.

– Да, сър. Ако жената е била тук, значи си е тръгнала преди нашето идване – отвърна Ларсън. – Претърсихме всяко ъгълче.

– Сега претърсете пристройките и целия двор – изляя Граймз. – Искам тази жена. Тя не само е помогнала на опасен престъпник, но е откраднала пари и ценности от работодателя си.

Стряскащите думи на сержанта накараха Робин да трепне силно. Кейси да е откраднала? Не, това беше невъзможно! Човекът, който я беше издал, я изкарваше и крадла.

– Къде е тя, Флечър? – настоя Граймз. – Ще я намерим, нали разбираш, както и мъжа, на когото е помогнала. Знаем, че той е тежко ранен.

Колко време могат ранен човек и беззащитна жена да оцелеят в храсталците?

– Не знам нищо за избягал затворник – продължи да поддържа версията си Робин.

Нищо и никой не можеше да изтръгне името на Кейси от устните му.

Беше почти тъмно, когато прекратиха търсенето на Кейси и Тим по заповед на разгневения Граймз. Махвайки към Робин, той се разпореди рязко:

– Вържете го и го откарайте в Парамата. Вече е време да изпробваме новия затвор. – Двама войници веднага се втурнаха да изпълнят заповедта. – Впрегнете каруцата, ефрейтор Ларсън, сигурен съм, че Флечър няма кон. Ще съобщя още утре на полковник Джонстън. Той може би ще прати някого да се погрижи за фермата, докато стане време за съд. Някои членове на Корпуса доста отдавна са хвърлили око на това място.

Робин можеше да протестира колкото си иска, но войниците го хванаха, вързаха ръцете му на гърба и го поведоха към обора. Той хвърли последен поглед към онова, за което се беше трудил и робувал, откакто отново стана свободен човек. Обвиненията срещу него бяха тежки и той много лесно можеше да изгуби всичко и да свърши точно така, както и беше започнал, когато го депортираха в тази сурова нова земя. Но въпреки загубата не би се поколебал отново да помогне на Кейси. Не й се сърдеше, че го беше въвлякла в тази бъркотия, и горещо се замоли тя да е в безопасност при Кулонг и неговото племе. Но съзнаваше, че рано или късно сержант Граймз и хората му ще се натъкнат на селището, ако продължат претърсването и в гъсталака наоколо. Деър беше единствената надежда на Кейси. По някакъв начин трябваше да му разкаже за проблема на Кейси, за да може той да се погрижи за нея.

Сидни приличаше на разбунен кошер. Улиците гъмжаха от хора, ясно различимите униформи на Корпуса на рома се виждаха навсякъде. Деър и Бен се провираха през гъсти тълпи, за да стигнат до сградата на правителството, но бяха спрени от войници на Корпуса, които пазеха пред входа. Не можах да научат нищо от мълчаливите стражи. Разпитването на хората по улиците също остана безплодно, защото никой като че ли не знаеше точно какво става.

Говореше се, че имало бунт. Научиха и че бил предвождан от Джон

Маккартър. Макар да си беше подал оставката преди няколко години, той още контролираше Корпуса на Нов Южен Уелс, особено по въпросите на търговията, незаконните сделки с ром и придобиваните нови земи. Явно беше, че властта на офицерите от Корпуса, които подпомагаха осъществяването на целите на Маккартър, беше твърде голяма. Губернаторът Блай представляваше заплаха за тях с постоянното си застъпване в полза на „малките хора“ и с опитите си да управлява колонията според правилата на правителството.

Деър смяташе за скандално това, че обществото практически беше в ръцете на шепа фермерстващи офицери, които държаха дребните земевладелци в подчинение и постоянно намираха начини да ги разорават, а после да откупуват имотите им за жълти стотинки. Дори малцината „фермери благородници“, които бяха емигрирали от Англия, загубваха земите си, защото притежаваха твърде малко знания в областта на селското стопанство и още по-малко капитал, за да управляват успешно владенията си. С изключение на шепа заселници като семейство Пенрод, които подкрепяха Блай по всякакви възможни начини, Корпусът на рома владееше положението във всеки аспект от живота. Те монополизираха доставките на осъдени, които да работят във фермите, безмилостно експлоатираха бедните, разпореждаха се с търговията и определяха цените. Техните офицери участваха в наказателните съдилища като съдии.

След като не успяха да научат нищо по-конкретно за ситуацията, Деър и Бен побързаха към дома на Дрю Стенли, надявайки се да намерят там баща си. Когато трябваше да останат цял ден в Сидни, Стенли, който беше пристигнал тук почти по едно и също време с Рой, отваряше дома си за тях. Този стар ерген не беше фермер, а делови човек; двамата с Рой се бяха сприятелили доста бързо. И двамата бяха безрезервни поддръжници на губернатора Блай. Но Рой не беше в дома му.

– С татко всичко е наред, нали, Дрю? – отправи Бен тревожния си въпрос към слабия мъж с посивяла коса.

Тримата седяха около кухненската маса, споделяйки обяда, който Дрю им бе поднесъл.

– Доколкото ми е известно, с баща ви не се е случило нищо лошо. Той беше в сградата на правителството заедно с Блай точно когато се разрази бунтът. Предполагам, че още е там.

– Никой не можа да влиза и да излиза от сградата – оплака се Деър с навъсено лице. – Маккартър и Корпусът на рома ли държат положението?

– Не си ли чул? Приставите на Блай арестуваха Маккартър. Трябва да бъде съден утре за подстрекателство.

– Ха! – изсмя се презрително Деър. – И ти, и аз много добре знаем, че обвинението ще отпадне. Собствените му хора са съдиите в този съд.

– Ами съдия Адвокейт? Той е определен от губернатора, нали? – вметна Бен.

Преди Дрю да успее да му отговори, вратата се отвори и в стаята с уморена походка влезе Рой.

– Татко! – възкликна Деър, скачайки на крака. – Седни, изглеждаш изтощен. Ще ни кажеш какво става?

– Деър, Бен, радвам се, че дойдохте. Губернаторът има нужда от цялата помощ, която може да получи – каза Рой, отпусвайки се на стола.

– Но аз чух, че губернаторът е заповядал да арестуват Маккартър и да го съдят за подстрекателство – възрази Бен.

– Иска ми се да беше толкова просто – въздъхна Рой, приемайки с благодарност чаша чай.

– Разкажи ни какво става в правителството – настоя Деър.

– Съдията Адвокейт току-що подаде оставка. Няма да присъства утре на процеса на Маккартър.

– Но защо? – запита Деър.

– Беше принуден – разкри Рой с глас, изпълнен с презрение. – Изглежда, че има огромни дългове към Маккартър. Или трябваше да се оттегли, или щеше да бъде разорен. Шестима военни, приятели на Маккартър, ще заседават в съда.

Последва напрегнато мълчание, докато всеки размишляваше над изхода от процеса, ако тази подигравка с правосъдието можеше да се нарече процес.

Точно както предсказаха семейство Пенрод, процесът на Маккартър, състоял се на следващия ден, не беше нищо повече от фарс. Съдебната зала беше така препълнена, че те бяха принудени да стоят притиснати до стената заедно с любопитните наблюдатели. Присъдата, която беше произнесена почти веднага след изслушването на показанията, беше в полза на Маккартър. Той бе освободен с решението на шестимата съдии. Ужасно ядосан, Блай веднага нареди на приставите си отново да го арестуват и в съдебната зала настана истински ад, който се разпростря и из улиците сред хората, които не бяха могли да си намерят място вътре. Втори процес беше насрочен за следващия ден.

Въпреки енергичните протести на Блай, Маккартър отново беше освободен от съдиите. Това беше плесница в лицето на губернатора, който не можеше да направи нищо повече. Никой не бе по-отвратен от семейство Пенрод. Те останаха в Сидни само колкото да поговорят с губернатора, преди да поемат пътя към Хоксбъри. По-специално Деър имаше причина да говори с Блай. Надяваше се на частна аудиенция, защото още не беше готов да разгласи плановете си пред своето семейство. Минаха два дни, преди желанието му да се осъществи.

Една сутрин, докато Бен и Рой бяха излезли на покупки, наложили се в последния момент, повикаха Деър в сградата на правителството за среща с Блай. След фиаското от последната седмица губернаторът се беше оттеглил в уединението на собственото си жилище, без да се вижда с никого друго освен с приятелите си. На почукването на Деър отговори дъщерята на губернатора – Бес. Деър беше стар познат на красивата млада жена, която веднага го покани да влезе. Тя го отведе право в кабинета на баща си, макар че сладните ѝ очи намекваха, че би го приела на драго сърце след това и в своята стая. Макар че Деър беше вкусвал от пищните чарове на Бес достатъчно често в миналото, сега те не представляваха примамка за него. Една червенокоса ирландка го беше отнела завинаги от всички други жени.

След един час Деър излезе от сградата на правителството с лице, грейнало в усмивка. Някак си бе успял да убеди Блай, че Кейси О'Кейн е била погрешно осъдена и депортирана. Въпреки всичките проблеми на губернатора, той обеща да разгледа случая и да отмени присъдата ѝ, ако думите на Деър се потвърдят. Убийството беше сериозно престъпление, но ако наистина е станал нещастен случай и Кейси само е защитавала честта си, тогава във властта на губернатора беше да ѝ даде пълно опрощение. Въодушевен, Деър потегли в еуфорично състояние, нямайки търпение да се върне в имението и да съобщи на Кейси тези добри новини.

Почти седмица след като семейство Пенрод бяха заминали от фермата си на река Хоксбъри, те се завърнаха, за да им се стовари гръм от ясно небе. Мег и Марта бяха излезли да ги посрещнат. Деър не забеляза отсъствието на Кейси, докато Рой не каза:

– Умираме от глад, Марта, помоли Кейси да приготви нещо, за да ястраем до вечерята.

– Аз ще го приготвя, господине – отвърна Марта, свеждайки поглед към земята.

– Кейси болна ли е? – запита остро Деър, усещайки, че нещо не е

наред. – Къде е тя?

– Не, не е болна – заекна Марта, въртейки нервно връзките на прес-тилката си.

В следния миг се обърна и си тръгна.

– Марта, почакай! – Остротата в гласа на Деър веднага накара жената да спре. – Какво става с Кейси?

– Ако има нещо, по-добре ни кажи, Марта – прибави авторитетно Рой.

– Тя не го е направила, господине! Не и Кейси! Тя не е крадла! – завайка се жално Марта, с което хвърли и тримата в смущение.

– Какво, по дяволите, говориш? – изгърмя Рой, който вече започваше да губи търпение.

– Няма да научите нищо от тази тук – изсъска Мег. – Затова аз ще ви кажа. Кейси е не само убийца, а и крадла. Отмъкна пари и украшения от сейфа в кабинета, а после изчезна.

– Кейси? Изчезнала? – повтори като ехо Деър. – Не... не разбирам.

– Сигурна ли си в това, Мег? – запита рязко Рой. – Не е ли възможно някой от осъдените да е откраднал ценностите?

Той би се заклел, че Кейси е честна въпреки мрачното й минало.

– Няма такава вероятност – изсумтя Мег. – Защо ще заминава така внезапно, ако не е виновна? Няма друго логично обяснение освен това, което ви казах. Тя със сигурност се радваше на добро отношение от страна на вашето семейство. – Мег спря, хвърляйки обвинителен поглед към Деър. – Питайте Марта, тя може да потвърди, че сейфът беше намерен разбит след изчезването на Кейси.

– Вярно ли е това, Марта? – запита Рой намръщен.

– Аз... да, сейфът беше разбит и съдържанието му го нямаше – призна нерешително Марта. Явно беше, че трудно приема изчезването на Кейси. – Но това не доказва, че тя...

– Тя е виновна – изграчи Мег, извличайки огромно удовлетворение от гледката на смаяната физиономия на Деър. – Всичко в кабинета беше оставено така, както го намерихме.

– Кога е станало това, Мег? – запита Рой, все още опитвайки се да се ориентира във фактите.

– Същия ден, когато Деър и Бен тръгнаха за Сидни.

– Толкова скоро? – изрече Деър, припомняйки си живо нощта на необикновена страст, която бяха споделили.

Тя му беше отдала девствеността си, но той ѝ беше дал нещо много повече. Колкото и да не му се искаше да си го признае, беше ѝ отдал

сърцето си. Чувството беше толкова ново за него, че още не можеше да го осъзнае както трябва.

– Ще проверя в кабинета – обяви Рой, изчезвайки във вътрешността на къщата.

– Идвам с тебе, татко – обади се Бен.

Деър реши да остане навън, надявайки се да изкопчи още информация от Марта или Мег.

– Някоя от вас има ли представа накъде е тръгнала Кейси? – запита той и сивите му очи станаха твърди като цимент.

– Не – поклати глава Марта. – Аз... аз я молах да не си отива, но тя каза, че трябвало. Защо, Деър? Защо Кейси ще прави такова нещо?

– Наистина не знам, Марта, но на всяка цена ще разбера.

– Ще ти кажа какво мисля – намеси се съчувствено Мег. – Тя искаше да се върне в Ирландия. Бижутата и парите ще ѝ послужат да си плати пътя. Някой безскрупулен капитан на драго сърце би я взел на кораба си, без да ѝ задава въпроси. Може би е тръгнала към Сидни и се е качила на първия кораб за Англия.

На Деър никак не му се искаше да повярва на това, но в теорията на Мег имаше смисъл. Предвид неспокойната атмосфера в Сидни през последните дни, Кейси съвсем лесно би могла незабелязано да се промъкне в града и да се качи на някой от корабите за доставки, хвърлили котва в пристанището.

– Защо толкова е искала да се върне в Ирландия? – запита той заинтересуван.

– Заради някой мъж, за какво друго? – излъга Мег, отмествайки поглед. – Тя спомена едно име, веднъж-два пъти. Човек, когото много ценяла.

Ревност захапа сърцето на Деър като отровна змия.

– Съгласна ли си с Мег, Марта? – запита той, обръщайки се към по-възрастната жена.

– Аз... аз не... – Тя се поколеба замислено. – Е, чувала съм Кейси да споменава един мъж на име Тим – един-два пъти. Намекваше, че е човек, за когото щяла евентуално да се омъжи, ако нещата се били развили другояче. Но останах с впечатлението, че той не е в Ирландия. – Когато Деър не отговори нищо, взрян някъде в пространството, тя запита: – Може ли сега да си вървя, Деър? Знам, че сигурно си гладен.

Той кимна разсеяно и Марта побърза да се отдалечи. След това Деър се обърна и влезе вътре при Рой и Бен, оставяйки вбесената Мег. Тя се бе надявала, че той веднага ще я прегърне, за да потърси утеха, но

разбра, че ще му трябва време, за да преодолее загубата. Нямаше представа, че той така ще се разстрои от внезапното изчезване на Кейси. Нима толкова много я е харесвал?

– Ела, Деър – подкани го Рой, когато видя по-големия си син да стои на прага.

Беше се навел над останките от съдържанието на сейфа и Деър тръгна към Бен, който стоеше наблизко.

– Исусе! – изруга сърдито Деър. – Не е оставила много нещо тук, нали?

– Всички ценни украшения на майка ти липсват – заключи Рой, сподавяйки внезапния пристъп на гняв. – За щастие, прехвърлих всички налични пари с изключение на дребните монети в другия сейф, скрит в спалнята ми, малко преди да тръгна за Сидни. В противен случай и те щяха да изчезнат.

– Значи е вярно – измърмори унило Деър. – Кейси е крадла.

– Не вярвам! – избухна Бен. – Не ми пука за доказателствата. Трябва да има някакво друго обяснение за цялата тази работа.

– Ще съобщиш ли на властите, татко? – запита Деър.

– Би следвало – отговори Рой, взирайки се с празен поглед в празния сейф.

– Недей – посъветва го Деър. – Поне не и докато не намеря Кейси и не разбера какво всъщност става. Моля те, татко.

Рой се вгледа в лицето на Деър, съвършено вярно разчитайки вълнението му. Имала ли е нещо между него и Кейси, за което не е знаел? Синът му никога не се беше тревожил толкова много за някоя жена. Рой интуитивно разбра, че сега не е време да задава въпроси, защото чувствата на сина му бяха все още прекалено неясни.

– Добре, Деър – съгласи се Рой. – Намери Кейси. Много бих искал да се докаже невинността ѝ. Честно казано, и аз се привързах към това момиче.

– Ще ти помогна – предложи с готовност Бен.

– Не, Бен, съжалявам – отказа Деър. – Това е нещо, което трябва... трябва да свърша сам.

– Но откъде ще започнеш? Нямаш представа къде е отишла. Ако се крие в гъсталака, никога няма да я намериш. Това, което ме озадачава, е защо Кейси е взела тези ценности, щом ще се крие в пустошта. За какво ще ѝ послужат там?

– Точно така мисля и аз – отвърна Деър със стегнато гърло. – Обаче Мег намекна, че си е платила пътуването до Ирландия.

– Но ти не вярваш на това – подсказа му хитро Бен.

– Не, имам основания да вярвам, че Кейси бе щастлива тук. Мисля, че още е в колонията. Ако е така, ще я открия. В тая работа има нещо повече, отколкото се вижда на пръв поглед.

– Какво ще правиш, за да я намериш?

– Най-напред утре сутринта ще отида да видя Робин. Той и Кейси се посприятелиха напоследък. Може би знае нещо, което ние не знаем.

Тогав Мег ги повика на трапезата и никой не спомена повече темата. Но последвалото мълчание подсказваше, че всеки от тримата мъже има собствено мнение по въпроса, какво е накарало Кейси О'Кейн да напусне имението на семейство Пенрод, без да каже и дума за обяснение.

8

Като в някаква мъгла Кейси следваше плътно Кулонг, който се стопи сред храстите, движейки се тихо като призрак. Тя не се осмеляваше да погледне назад, страхувайки се, че войниците са по петите им. Нищо обаче като че ли не спираше Кулонг, който се плъзгаше от дърво към дърво, държейки се настрана от утъпканата пътека, която минаваше през високата трева. Само бърбенето на свраките нарушаваше тишината. По едно време те изненадаха няколко сиви кенгура, които пасяха в гъстия листак, и животните избягаха със смешно подскачане.

Все още изтощена от ходенето до къщата на Робин, Кейси започна да се задъхва. Тънките подметки на обувките ѝ, напълно негодни за такъв път, се бяха почти изтрили и тя премигваше от болка всеки път, когато настъпеше някое камъче или трънливо клонче. Но продължаваше напред, вперила очи в широкия гръб на Кулонг. Беше благодарна на аборигена, задето носеше торбата ѝ, иначе отдавна щеше да я захвърли.

Здрачът се спусна внезапно, потапяйки земята в мрак. Кейси вече не виждаше Кулонг и я обзе паника, докато той не проговори тихо на ухото ѝ:

– Вече не далече. Дай ръка.

Разтапяйки се от облекчение, Кейси му подаде ръката си, за да може той да я води като дете. След малко стигнаха на една полянка, където имаше няколко колиби от трева, скупчени заедно за по-добра защита. Огромен огън гореше в центъра и Кулонг поведе Кейси към една от колибите, стояща малко встрани от другите.

Тя се поколеба за кратко, преди да влезе, но аборигенът я подкани,

подръпвайки я за ръката. На светлината на малкия огън във вътрешността на колибата Кейси забеляза Тим да лежи пребледнял и неподвижен на розовката и съдържаността ѝ изчезна.

– Тим! – извика тя, падайки на колене до него. – Мъртъв ли е?

– Много болен, но не мъртъв – отвърна Кулонг.

Докато Кейси се суетеше покрай Тим, той заговори тихо с жената, която Кейси не беше забелязала в сенките. Кулонг я подкани и тя малко неохотно се надигна, за да застане пред Кейси.

– Това е Мантуа – каза той и Кейси се вгледа в дребната, плаха жена, чиято кожа блестеше като полиран абанос под светлината на огъня. – Мантуа не говори английски. Тя казва, че твой мъж оживее с много грижи и лекарства, които тя приготвила.

– Благодаря, Мантуа – каза Кейси с искрен тон. – Много съм ти благодарна за помощта.

Жената заговори на брат си на език, който Кейси не разбираше, после зачака Кулонг да преведе.

– Мантуа пита дали това твой мъж.

– Тим е... много добър мой приятел – отвърна бързо Кейси. – Той ми е като брат.

Кулонг преведе, изчака отговора на сестра си и после каза:

– Мантуа харесва тебе и ще направи добре за твой приятел. Куршум излязъл от него и вече треска по-малко. Сега ти почива. Мантуа приготви храна за тебе.

След два дни Тим си върна съзнанието. Макар и още слаб, той забеляза Кейси и я позна веднага. През тези два дни тя рядко се отделяше от него, хранеше се в малката колиба и общуваше с Мантуа с посредничеството на Кулонг. Веднъж тя запита аборигена дали мисли, че войниците са ги открили.

– След време те идват и търсят тука – каза той след дълго размишление. – Но не страхувай, мой народ пази. Ако войници дойде, ние крием тебе.

– Кейси.

Тя се обърна и извика радостно, когато видя Тим буден. Очите му изглеждаха огромни на отслабналото му лице и жадно следяха всяко нейно движение.

– Тим! Слава богу, че си буден. Мантуа каза, че ще ти стане по-добре.

– Мантуа? – изрече той с тих глас. – Къде съм?

– Нищо ли не помниш?

– Нищо, след като твоят приятел Робин ме откара в дома си.

Поемайки си дълбоко дъх, Кейси разказа на Тим всичко, което се беше случило, откакто той беше откаран от имението на семейство Пенрод.

– Господи, момиче, съжалявам, че те вкарах в този ад – огорчи се Тим. – И твой приятел Робин. Ако властите са го арестували, както подозираш, той рискува много, за да ти помогне. Не си струва да го правиш за мене, Кейси. И двамата пострадахте много заради мене. Робин може да бъде обесен заради това, че ми е помогнал.

Вик на болка се изтръгна от устните на Кейси.

– О, Тим, не! Със сигурност не!

– Не плачи, момиче. Какъв ти е този мъж?

– Приятел, Тим, просто приятел. Но много добър, който рискува заради мене всичко скъпо. Чувствам се толкова виновна. О, Тим, какво ще стане с нас?

– Ще се грижа за тебе, Кейси, не се страхувай – обеща твърдо Тим. – Ако не бях толкова слаб...

– Ще си възвърнеш силите, много скоро. Мантиа е прекрасна лечителка.

– Мантиа?

– Сестрата на Кулонг. Тя е лечителката на племето. Всички бяха много добри с нас. Ако стане нещо лошо, те ще...

Сякаш като по даден знак точно в този миг Кулонг нахлу в колибата.

– Войници идват – изпъшка той. – Трябва вървим сега.

– Но Тим не е в състояние да пътува – протестира Кейси.

– Ще се справя – изстена Тим, докато Кулонг му помагаше да се изправи. – По дяволите тази проклета слабост.

Нямаше време за повече думи, защото на вратата ги пресрещна още един член на племето, който подхвана Тим от другата страна.

Мантиа се материализира сякаш от въздуха и бутна в ръцете на Кейси една торба – същата, с която беше дошла тук, само че допълнена с нови припаси. Посочи към друга, по-малка торба, в която Кейси откри съдче с лекарството на Тим и листа и мъх, които аборигените използват, за да покриват раните. Тя й поблагодари и хукна подир Тим.

Беше им необходим по-малко от час, за да стигнат до прикритието, което Кулонг беше избрал. Сгушено в подножието на Сините планини, мястото изглеждаше идеално. То представляваше пещера, издълбана в склона на един хълм. Малкият отвор лесно се закриваше с храсти, а

вътре беше равно и сухо. Нямаше много пространство, но Кейси можеше да стои права в единственото помещение, което като че ли имаше само един изход. Тим лежеше прострян на едно одеяло и понеже силите му бяха съвсем изчерпани, скоро потъна в дълбок сън.

– Ще се върнеш ли за нас, след като войниците си отидат, Кулонг? – запита тревожно Кейси, когато аборигенът се приготви да си тръгне.

– Вожд каза по-добре вие не идва повече в село – изрече той със съжаление. – Войници донесат много неприятности на наш народ. Твой мъж скоро оправи, няма повече нужда от помощ.

– Аз... разбирам, Кулонг – отвърна Кейси, като едва не изхлипа. – Благодарна съм за помощта, която ти и Мантуа ни оказахте. Ще се справим.

За свое съжаление в следващите дни Кейси разбра, че войниците не са се отказали да търсят нея и Тим. Свивайки се в мрачината на пещерата, тя чуваше звуци, сочещи, че конници претърсват околностите, което я караше да не излиза от тясното си укритие. Едва когато сушеното говеждо, плодовете и водата, които Мантуа предвидливо беше сложила в торбата ѝ, започнаха да привършват, Кейси се осмели да излезе от безопасното си укритие. По това време Тим вече беше на път да се възстанови окончателно.

Деър наближи малката къща на Робин с някакво предчувствие, което не можеше да разбере. Веднага забеляза, че осъдените, които работеха във фермата, изпълняват задълженията си както обикновено, но не видя нито Робин, нито Кулонг, което не беше необичайно за тях, защото можеха да бъдат къде ли не по всичките тридесет акра на фермата.

Беше все още много рано сутринта, но Деър толкова силно искаше да разпита Робин за Кейси, че тръгна още на зорязаване. Може би дори щеше да я намери жива и здрава тук, при Робин, помисли той с надежда. Но не можа да потисне неясното безпокойство, което не му даваше мира, или предупредителния глас, който шепнеше упорито в главата му. Със свито сърце Деър разбра, че нещо тук не е наред, когато на прага се появи набитата фигура на един мъж, когото той познаваше, но не лично. Знаеше го като спекулант, който наскоро се беше появил в Парамата, и приятел на Джон Маккартър. Макар че никога не ги бяха запознавали официално, Деър знаеше името на мъжа.

– Какво правите тук, Линч? – запита той почти грубо. – Къде е Робин Флечър?

Нейт Линч, нисък, закръглен, хитроват мъж на средна възраст, носеше посивялата си коса грижливо подредена, за да прикрие оплешивяващото си теме. Като спекулант, наскоро пристигнал в Нов Южен Уелс, той бързо се беше сприятелил с Джон Маккартър и с Корпуса на рома. След като се беше запознал с Маккартър през 1801 г., когато капитанът беше изпратен в Англия, за да бъде съден от военен съд заради това, че е извикал на дуел по-старшия от него офицер Уилям Патерсън, Линч се беше убедил, че в Нов Южен Уелс има почва за опортюнисти.

След като Маккартър беше подал оставка и се беше върнал в колонията, планирайки да се занимава със земеделие и животновъдство, Линч беше заминал натам скоро след това, оставяйки съпругата си в Англия, но без да пропусне да вземе цялото си богатство. Откакто беше пристигнал, той се беше превърнал в мача за изгонване на дребни фермери от земите им. Сега, изправен пред буреносните сиви очи на Деър Пенрод, той се питаше дали Маккартър не си е намерил майстора.

– Деър Пенрод, нали? – запита Линч, протягайки ръка, която Деър демонстративно пренебрегна. – Не сме се запознавали официално, но аз съм Нейт Линч.

– Знам всичко за вас, Линч – изсъска Деър, – и Австралия ще бъде по-добро място без хора като вас и Маккартър. Питам ви какво правите тук, в собствеността на Робин Флечър.

– Значи не сте чули – каза загадъчно Линч.

– Какво да съм чул? Нещо случило ли се е с Робин?

– Би могло и така да се каже. Той е в затвора в Парамата. Сержант Граймз го отведе там преди почти една седмица.

Смайване се разля по бронзовото лице на Деър. Какво се беше случило? Всичко вървеше добре допреди една седмица, когато беше видял приятеля си за последен път. Тогава една неканена мисъл го вледени. Това имаше ли нещо общо с внезапното изчезване на Кейси?

– Какво е направил? – запита Деър. – Тук трябва да има някаква грешка.

– Единствената грешка беше допусната от Робин Флечър – обясни Линч подигравателно. – Помогнал е на избягал затворник.

– На кого? Не вярвам.

– Вярвайте каквото си искате, но осъденият е особено опасен и е бил изпратен на север, за да работи в каменовъглените мини. Бил ранен, когато се опитал да избяга, и някак си се добрал дотук. Вашият приятел се погрижил за раната му и му дал убежище. Ще трябва да питате сержант Граймз за подробности, защото аз не знам нищо повече от това,

което ви казах.

– Смятам да направя точно това – отвърна Деър със стегнато гърло, – веднага щом ми кажете какво правите тук.

– Някой трябва да надзирава работниците и фермата – обясни Линч с лек сарказъм. – Поне докато Флечър не бъде изправен пред съда. Когато бъде осъден, ще изгуби земята си, разбира се. Може би дори свободата си. Тук съм само за да опазя собствеността му за короната.

– За Маккартър, искате да кажете – изфуца Деър.

Линч красноречиво сви рамене.

– Аз само изпълнявам заповеди. Предлагам да говорите със сержант Граймз. Той арестува Флечър.

Решавайки, че тук няма какво повече да научи от разговора си с упорития Нейт Линч, Деър обърна коня си и се насочи към Парамата. Не само за Кейси трябваше да се безпокои, а и за Робин. Спря само на едно място – за да осведоми Бен и баща си за случилото се с Робин и за шокиращия развой на събитията.

– Настоявам да освободите Робин Флечър, сержант Граймз – настоя Деър, когато се изправи срещу сержанта в кабинета му по-късно същия ден.

– Нямате власт да издавате заповеди, господин Пенрод – отвърна късо Граймз. – Особено що се отнася до Робин Флечър. Освен ако, разбира се – намекна той хитро, – не сте замесен по някакъв начин. Избяглият затворник е бил укриван най-напред във вашата собственост и ако не бяхте в Сидни по това време, щях да бъда склонен да разследвам вашето участие във всичко това.

– Какво! Какво искате да кажете? Да не твърдите, че осъденият е бил намерен в земите на Пенрод?

– Точно така. Но кажете ми, Пенрод – подсмихна се многозначително Граймз, – не липсва ли една от прислужничките ви? Когато се върнахте от Сидни, не установихте ли, че осъдената Кейси О'Кейн я няма? Заедно с вашите ценности?

Смутен, Деър се опита да овладее емоциите си. Откъде Граймз е узнал, че Кейси е избягала? И каква беше връзката ѝ с избягалия затворник?

– Ако знаете нещо за Кейси, Граймз, по-добре ми го кажете. Очевидно това засяга семейството ми.

Сержант Граймз се вгледа в Деър, обмисляйки молбата му. Като взе

внезапно решение, той изсумтя и кимна.

– Името на мъжа е Тимъти О'Мали. Опасен човек, не се подчинявал на висшестоящите и си навлякъл сурови наказания. Бил пратен в каменовъглените мини и избягал, стигайки чак до вашата ферма. Не знам дали е било предварително уговорено или не, но Кейси О'Кейн го скрила, докато Робин Флечър не дошъл за него. Тези двамата са виновни в укриване на избягал затворник, което, както много добре знаете, е извънредно тежко престъпление.

– Къде е Кейси сега? Какво сте направили с нея? – избухна Деър. – В затвора ли е?

– За съжаление, малката кучка ни се изплъзна – каза Граймз. – Както и мъжът ѝ, О'Мали. Но хванахме Флечър.

Деър премига, когато Граймз спомена О'Мали като „мъжа“ на Кейси.

– Откъде знаете всичко това?

Макар че Кейси още липсваше, той изпита огромно облекчение, че не се намира под властта на човек като Граймз. Граймз сведе очи, ловко избягвайки въпроса на Деър.

– Имам си начини – намекна той. – Колкото до Флечър, разполагам с достатъчно доказателства, за да го пратя зад решетките.

– Но не сте хванали Тимъти О'Мали.

– Скоро ще го хванем – беше киселият отговор на Граймз. – Както и момичето. Моите хора имат заповед да търсят, докато не ги намерят. Ако стане нужда, лейтенант Потър ще прати още войници, за да подпомогнат търсенето.

– Искам да видя Робин – каза Деър с неотстъпчив тон. – Не съм напълно убеден, че той е виновен за каквото и да било. Бих искал лично да го разпитам.

– О, той е виновен, няма съмнение. Както и момичето. Има свидетел. Но не виждам нищо лошо в едно кратко посещение при затворника. Може би вие ще успеете да измъкнете от него повече, отколкото аз успях.

След няколко минути Деър беше отведен в малката постройка, която служеше като затвор. Вратата се затвори след него и той огледа с погнуса малкото помещение, в което нямаше нищо друго освен един одър и две кофи, сложени в ъгъла. Едната за прясна вода, другата за естествените нужди.

– Деър! Слава на бога!

Когато очите на Деър свикнаха с мрака, той различи Робин, седнал

на одъра и превил рамене във върховно отчаяние.

– Робин, какво става тук? – запита той, когато приятелят му се изправи и двамата се прегърнаха. – Това, което сержант Граймз ми каза, е трудно за вярване. Знаеш ли какво се е случило с Кейси?

– Едно по едно, Деър – отвърна Робин. – Какво ти каза Граймз?

– Само това, че ти и Кейси сте обвинени в подпомагане на избягал затворник и че само ти си бил заловен. Какво, по дяволите, става тук, Робин? Със сигурност в това обвинение няма и капка истина.

– Не, Деър, всичко е вярно – призна Робин, снишавайки глас, така че никой извън килията да не го чуе. Шокираното ахване на Деър го накара да добави: – Но почакай и ме изслушай, преди да отсъдиш.

И Робин продължи:

– Тимъти О'Мали е човек, когото Кейси познавала още от Ирландия, Той взел участие в бунта против короната, бил съден, обявен за виновен и депортиран. Не могъл да се примири с условията в каменовъглените мини и избягал. По странно съвпадение на обстоятелствата стигнал чак дотук, въпреки че бил тежко ранен, а Кейси случайно се натъкнала на него. Той бил неин приятел, за бога, не можела да го остави да умре или да го предаде!

– Продължавай, Робин – подкани го Деър с мрачно и решително лице. – Каж ми защо Кейси е решила да не сподели с мене или с баща ми за този... приятел.

– Мисля, че се е страхувала да не би да го предадеш.

– Този човек сигурно означава много за нея – измърмори Деър под нос.

– Според това, което разбрах, двамата са израснали заедно. Тя е постъпила така, както е сметнала за най-добре – продължи Робин. – Кейси ме помоли да ѝ помогна, защото е знаела, че и аз като еманципант ще съчувствам на прекеждията на Тим. Разбира се, аз се съгласих.

– Разбира се – повтори мрачно Деър. – Как са разбрали властите? Според Граймз имало свидетел.

– Проклет да съм, ако знам – отговори Робин. – Кейси намекна че знае кой е този свидетел, но преди да разкрие името му, Кулонг присигна и съобщи, че видял войници съвсем наблизо.

– Защо Кейси е откраднала украшенията на майка ми? – запита Деър.

– Не мисля, че го е направила. Няма никакъв смисъл. А и тя никога не е споменавала такова нещо пред мене. Страхувам се, че ще трябва да питаш самата нея, макар да се съмнявам, че ще разбере за какво ѝ

говориш.

– Ще я питам, стига да я намеря. Бързо, Робин, кажи ми къде е тя?

– Ще ти кажа, Деър, защото ти си единственият, който може да й помогне. Ще го направиш ли, Деър? Ще помогнеш ли на Кейси? – замоли се отчаяно Робин.

– Господи, Робин, мислиш ли, че искам да я видя наказана? Аз... аз много я ценя – призна Деър. – Не искам да й се случи нищо лошо.

Робин кимна доволно.

– Кулонг я отведе заедно с О'Мали в своето село. Знаеш го къде е. О'Мали беше много болен и Мантуа се грижи за него. Но не след дълго войниците ще отидат и там. Върви, Деър, намери я. Тревожа се.

– Смятам да направя точно това, Робин, но не мога да те оставя тук. Не се знае какво те чака, когато те закарат в Сидни. Трябва да те измъкна оттук.

– Деър, изслушай ме внимателно. Нищо няма да ми се случи. Още не, във всеки случай. В Сидни все още е доста неспокойно покрай тези бунтове, за да се занимава някой толкова подробно с мене. Маккартър е зает с губернатора Блай, а Корпусът на рома пази мира. Ще мине време, преди да се занимаят с мене.

– Дватамата с Бен лесно можем да те измъкнем оттук – настоя Деър.

– Няма да позволя да се забърквате повече, отколкото сте се забъркали дотук – не отстъпваше Робин. – Ще направиш услуга и на двамата ни, ако се погрижиш за Кейси.

– Тя не ти е безразлична, нали, Робин?

Робин се поколеба. Разбира се, Кейси не му беше безразлична, но явно положението и при Деър беше същото. А от това, което беше видял дотук, наблюдавайки ги заедно, чувствата на Деър намираха отговор. Накрая той изрече:

– Кейси ми е приятелка. Ще призная, че... че не ми е безразлична, но се страхувам, че приятелството е единственото, което чувства към мене. Мога ли да разчитам на тебе, Деър, да се погрижиш за безопасността й и за онзи неин приятел?

– Разбира се, Робин, но аз все пак...

– Времето изтече – прекъсна ги пазачът, който беше отворил вратата на килията, за да пусне Деър да излезе, и чакаше отвън в съответствие със заповедите на сержанта.

Деър отвори уста да протестира, но Робин бе по-бърз от него.

– Върви, Деър. Има само един начин да ми помогнеш сега.

– Добре, Робин – съгласи се нерешително Деър. – Ще съумея да ти

помогна и да се погрижа за... нашите приятели.

И той излезе, оставяйки Робин да се пита как ли ще свърши всичко това.

Мракът падна като плътна завеса над земята точно когато Деър се върна у дома, където Бен и Рой го чакаха нетърпеливо.

– Видя ли Робин? – запита Рой.

– Да, видях го – отвърна мрачно Деър. – В затвора. Обвинен е, че помагал на избягал затворник.

– Е, вярно ли е?

– Научи ли нещо за Кейси, докато беше в Парамата? – намеси се Бен.

– Ще ви кажа всичко, което знам – въздъхна уморено Деър. – Но първо кажете на Марта да донесе нещо за ядене, че съм прегладнял. След като се измия, ще вечерям в кабинета и там ще поговорим, без никой да ни подслушва.

След малко тримата мъже се бяха разположили удобно, докато Деър поглъщаше лакомо вечерята си, говорейки между хапките:

– Името на осъдения е Тимъти О'Мали. Той е ранен и Робин се почувствал задължен да му помогне.

Объркан, Рой поде:

– Мислех, че има повече разум и че няма да рискува всичко, което притежава, заради един избягал затворник. Заради прибързаните си действия сега има вероятност да изгуби всичко, включително свободата си.

– Направил го е заради Кейси – разкри Деър, преглъщайки последната хапка от студеното овнешко, като побутна чинията си настрана.

– Заради Кейси! – възкликна Бен и скочи на крака. – Какво общо има тя с цялата тази работа?

Деър разказа на Бен и Рой всичко, което беше научил за Кейси, Тим и Робин. Когато спомена факта, че някой в имението е знаел за Тимъти О'Мали и е съобщил на властите, лицето на Бен стана пурпурно от гняв.

– Кой? Кой би направил подобно нещо?

– Робин нямаше никаква представа. Кейси така и не успяла да му каже. Но по един или друг начин аз ще разнища тази история.

– Защо Кейси ще краде от нас? – запита Рой с лек укор. – Какъв й е този затворник?

– Това е мистерия, която ще разгада, когато намеря Кейси –

отвърна Деър. – Робин ми каза къде са се скрили тя и този О'Мали и отивам право там. Ще тръгна още на зазоряване.

– Значи Кейси не е била арестувана заедно с Робин – възкликна Бен с облекчение.

– Не, тя и приятелят ѝ получили убежище при племето на Кулонг, в подножието на планините. Войниците ги търсят, но доколкото знам, още не са ги открили.

– Тръгвам с тебе – настоя Бен. – Ако войниците са още в околността, ще бъде опасно.

– Бен...

– Той е прав, Деър – намеси се Рой. – Вземи и брат си. Ще се чувствам по-добре, ако знам, че не си сам.

– Татко... – заекна Деър, внезапно не можейки да намери думи. – Не мога да го обясня, но е наложително да намеря Кейси. Не мога да я оставя в ръцете на войниците. Не знам какъв ѝ е на нея този О'Мали, но със сигурност ще разбера.

Рой се вгледа напрегнато в Деър, смутен от изблика на страст, който прозираше в сивите дълбини на очите му. Някак си в последните няколко седмици Кейси беше започнала да означава много за сина му. Той горещо се молеше тя да отвърне на чувствата му и двамата да преодолеят предразсъдъците, които сигурно щяха да се изпречат помежду им. Тоест, ако Деър успееше да спаси Кейси от строгото наказание, което си беше навлякла, подпомагайки избягал затворник. Рой вярваше в способността на Деър да преодолява всякакви трудности. Но понеже губернаторът трябваше да се справя с възникналия бунт, бъдещето на Кейси не изглеждаше много обещаващо.

Но на глас изрече:

– Разбирам, сине, и ти желая късмет.

– Благодаря, татко – усмихна се Деър, стисвайки рамото на баща си. – Има още нещо. Не казвайте нито дума за онова, което ви разправих. Още не знаем кой е издал Кейси, но може да е всеки от прислужниците в къщата или работещите затворници.

След това мрачно заключение Деър отиде да си легне, жадувайки по-скоро да дойде зората, която ще го приближи до откриването на Кейси.

От момента, когато Мег чу, че Деър е отишъл да посети Робин в затвора, тя непрекъснато беше нащрек. Дали Кейси бе казала на Робин

кой ги е издал и дали Робин на свой ред беше разкрил името ѝ пред Деър? Когато мислеше за неукротимия гняв на Деър, тя искаше да избяга, но не можеше, защото щеше да спечели много, ако Деър останеше в неведение за нейните интриги. Той беше наградата, която тя се надяваше да грабне за себе си. Затова остана и когато Деър се върна, а не я повика веднага, тя знаеше, че е разкрита.

Мег разбра, че веднага трябва да го атакува, докато е още уязвим и наранен от внезапното изчезване на Кейси. Тя нямаше представа, че Деър знае къде е Кейси, а още по-малко – че възнамерява да я открие.

Мег изобщо не се притесняваше, че беше обещала да се омъжи за сержант Граймз в мига, когато се еманципира. С парите от откраднатите от нея украшения сержантът смяташе да си купи ферма, и то за дребни пари, и да стане богат, отглеждайки овце, подобно на Джон Маккартър. С достатъчно капитал можеше да подаде оставка от Корпуса и започне да изкупува земите на дребните фермери и еманципантите, които постепенно биваха докарвани до фалит поради действията на Корпуса. Но Мег не се интересуваеше то планове на сержант Граймз, защото си беше намислила разни хубави неща. Деър Пенрод беше два пъти... не, десет пъти повече мъж, отколкото Граймз, а тя възнамеряваше да получи за себе си най-доброто.

Беше доста след полунощ, когато Мег, увита в наметало, излезе тихо от стаята си, плъзна се безшумно през тъмната къща и се качи по стълбите. Спря пред вратата на Деър, но само за момент. Натискайки дръзко дръжката, тя се вмъкна в притихналата стая. На нощната масичка имаше груб свещник, а Деър спеше, завити с чаршаф, който се беше набрал на кръста му. Горната част на тялото му лъщеше като течен бронз под трепкащата светлина на свещта и Мег се приближи, омаяна от гледката. Когато стигна до леглото, тя отметна наметалото от пищното си тяло, изгарящо от копнеж. Повдигайки крайчеца на чаршафа, тя се вмъкна в леглото и се сгуши в топлата извивка на тялото му.

Сънищата на Деър никога не бяха изглеждали толкова реални. Топлото, нежно тяло, което се притискаше толкова интимно към неговото, не можеше да принадлежи на друга освен на Кейси. Толкова силно ли я желаше, че тя му се явяваше като по магия? Изживявайки фантазията си до краен предел, Деър притисна видението в прегръдките си.

– Ах, любов моя – прошепна той, близвайки врата ѝ. – Сладка моя Кейси.

Мег се намръщи, никак не ѝ харесваше да я наричат с името на друга жена, но се страхуваше да не разпръсне заблудата му. Надяваше се,

че когато започнат да се любят, той няма да може да спре. Използвайки всичките си забележителни умения, тя го привличаше към заложената от нея клопка.

Служейки си еднакво умело с ръцете и устните си, Мег увеличаше Деър все по-дълбоко и по-дълбоко в мрежата на страстта, докато той не обръщаше внимание на нищо друго, освен на копнежа си да обладае жената, която беше пленила сърцето му. С пулсираща и набъбнала мъжественост, Деър се надвеси над любимата си, готов да се слее с нея. Но щом отвори очи, за да види изражението на красивите ѝ черти в мига, когато я обладаеше, зрението му се замъгли при вида на русите плитки, разпилени по възглавницата му.

– Побързай, Деър – настоя Мег, задъхана, докато извиваше хълбоците си към него в няма подкана.

Колкото и да нямаше търпение, Деър се поколеба и едно неясно подозрение проникна в съзнанието му. После внезапно осъзна, че това не е сън и жената в прегръдките му със сигурност не може да бъде Кейси. Не и ако косата ѝ за една нощ се е променила от червена на руса. Бушувашата му страст замря и отмина също така бързо, както се беше възпламенила, и той се дръпна, борейки се да се освободи от стисналите го ръце на Мег.

– По дяволите, Мег, какво правиш тук?

– Не се ли радваш да ме видиш, Деър? – измърка тя съблазнително.
– Знаех, че ще бъдеш сам тази нощ и ще имаш нужда от мене. Никога няма да те изоставя, Деър, не като...

Изречението замря по средата, но не беше необходимо тя да произнася името, за да схване той какво има предвид. Изтъкълвайки се по гръб, Деър изстена:

– Върви си, Мег.

– Не бъди глупав, Деър – замоли се Мег. – Аз съм там, където искам да бъда, където ми е мястото. Забрави за Кейси. Люби се с мене. След малко ще те накарам да забравиш всичко освен това, което мога да направя за тебе. Ще се еманципирам скоро и ние...

Скачайки на крака, Деър грабна наметалото на Мег от пода, където го беше захвърлила, и ѝ го метна.

– Облечи се и излизай. Това, което предлагаш, е абсурдно. Знаеше си го още от самото начало. Ще призная, че ми беше приятно да бъдем заедно няколко пъти, но и на тебе ти харесваше. Не съм се възползвал от тебе, Мег. Ти потърси леглото ми доброволно, дори с желание.

– Не ме отблъсквай, Деър – замоли се тя, увивайки се в наметалото,

когато видя суровото изражение, по лицето на младия мъж.

Как можяха нещата така да се объркат, запита се тя отпаднало. Беше толкова сигурна, че Деър ще се върне при нея, щом Кейси изчезне. Как е могла така да подцени дълбочината на чувствата му към тази малка вещица? Нищо не ставаше по начина, по който го беше замислила.

Тя вече прекрачваше прага, когато едно ужасно подозрение изпъкна в мозъка на Деър.

– Не си ми казала всичко, нали, Мег? – нападна я той с хладна решимост. – За Кейси, искам да кажа. Кой всъщност открадна онези украшения?

– Аз... не знам за какво говориш – заекна Мег. – Казах ти всичко, което знам.

– Може да си, а може и да не си – изрече загадъчно Деър. – Времето ще покаже.

– Ка... какво искаш да кажеш?

Паниката я овладя като демон отмъстител.

– Нищо. Но когато намеря Кейси, истината ще излезе наяве.

– Да намериш Кейси? – повтори неразбиращо Мег.

Не беше мислила за това.

– Заминавам утре сутрин и няма да се върна без нея.

– Чух, че била издирвана от властите – осмели се Мег.

– Ще мисля за това, когато му дойде времето. В момента нищо друго няма значение, освен да намеря Кейси.

– Значи наистина държиш на нея – каза невярващо Мег.

– Лека нощ, Мег – отвърна троснато Деър. – Впрочем, вярвам, че лесно ще си намериш работа другаде. Вече нямаме нужда от услугите ти. Ще обясня на татко защо си сметнала за необходимо да напуснеш.

И той щеше да затръшне вратата в лицето ѝ, ако тя точно в този момент не беше излязла в коридора.

На следващата сутрин Деър и Бен се отправиха към селото на аборигените в подножието на Сините планини. Знаеха къде се намира то, защото собственият им туземец следотърсач Бърлу беше от същото племе. След като отминаха фермата на Робин, те навлязоха в гъсталака и вървяха на запад, докато на хоризонта не се покаже група колиби.

Щом разпозна Деър и брат му, Кулонг излезе да ги посрещне.

– Знаеш защо сме тук, Кулонг – каза Деър и тонът му изискваше незабавно подчинение.

Аборигенът кимна.

– Жена и неин мъж не тук. Много опасно. Войници идва търси много пъти, но не намира.

– Къде са те, Кулонг? В безопасност ли са?

– Безопасно, така мисли. Мъж много болен, трябва грижи. Кулонг отведе тях в пещера.

– Къде точно е тази пещера, Кулонг? – запита тревожно Деър. – Ходил ли си там да ги видиш как са?

– Не ходил. Войници гледа, може върви по следи.

– Каж ми къде се крият. Аз ще ги намеря.

С много жестикулиране и сочене, помагайки си и със своя беден английски, Кулонг обясни къде се намира пещерата, в която беше отвел Тим и Кейси, а после даде на Деър храна и лекарства, които да отнесе на бегълците. Заради гъстата гора, през която трябваше да вървят, те оставиха конете си в селото. Последните му думи, докато наблюдаваше как се отдалечават, бяха предупредителни – не само да внимават за войниците, които още претърсваха околността, но и да се пазят от разбойниците, които със сигурност лагеруваха някъде наблизо.

9

Колкото и да не искаше да излезе от безопасното си убежище в пещерата, Кейси не можеше да не го стори. Водата им вече беше свършила, а храната намаляваше застрашително. Познати звуци подсказваха, че наблизо трябва да има юда, и тя предположи, че идват от някакъв поток. Може би щеше да успее да пониже някоя риба с ножа, който носеше в торбата си, или да хване някое малко животно, дошло на водопой. В този момент дори горските плодове и корени щяха да бъдат добре дошли. Тя смяташе да събере и дърва за огъня, преди да завали. Дъждът беше съвсем реална възможност. Съдейки по вида на плътните черни облаци, които минаваха над главата ѝ, щом се подадеше от отвора на пещерата, Кейси заключи, че се надига буря. И макар че дотук престоят ѝ в Нов Южен Уелс не беше дълъг, тя знаеше, че бурите могат да бъдат извънредно свирепи. Особено покрай река Хоксбъри, която често наводняваше бреговете си в дъждовни години и унищожаваше стотици акри обработена земя.

Тим седеше облегнат на стената на пещерата, все още слаб, но видимо оздравяващ. Наблюдаваше внимателно Кейси, докато тя се

пригответе да напусне убежището им.

– Кейси, момиче, не ми харесва да излизаш сама.

– Нямахте да го правя, ако не беше необходимо – отговори тя, ровейки в торбата за ножа, който беше взела от кухнята на семейство Пенрод. – Няма да отсъствам много време, а ако имам късмет, ще се снабдим с нещо за ядене за тази вечер.

– Кейси – изрече Тим с треперещ глас, – съжалявам, момиче. Никога не съм искал да те поставя в такова положение. Ти направи толкова много за мене.

– Не ставай глупав, Тим – укори го Кейси. – Ако потрябва, отново ще го направя.

– Сега и двамата сме извън закона.

– Знаем – прошепна тя разтреперана.

В действителност, почти не беше мислила за нещо друго в последните няколко дни. Какво щеше да стане с тях двамата? Без съмнение, можеха да оцелеят в гъсталака, но какъв щеше да бъде този живот? Живот без Деър, най-малкото. Не че някога бе вярвала, че двамата с Деър ще имат някакъв съвместен живот.

Любовните им нощи бяха чист екстаз, но не бяха доказателство за нищо друго освен че привличането между тях беше изключително силно. Когато се умореше от нея, Деър щеше да се ожени за Марси Макензи, онази безлика жена, за която беше чувала, но която не бе виждала. Какво щеше да си помисли Деър, когато разбере, че я няма, запита се тя разсеяно. Дали Робин му е казал защо си е тръгнала, или и този нещастен човек вече е бил привързан на кола за бичуване, а може би обесен? Потънала в тези невесели мисли, Кейси излезе от пещерата, въпреки слабите протести на Тим, че е достатъчно силен, за да отиде сам на лов. Макар че се възстановяваше много бързо, той още не беше в състояние да броди часове наред из гъсталака. Утеха за тях беше фактът, че войниците вече не претърсваха околността, може би насочвайки усилията си в друга посока. В противен случай тя щеше да бъде по-предпазлива, когато напусна убежището им.

Следвайки звука на течаща вода, Кейси скоро намери потока и извика от възторг, когато забеляза красив водопад, който се спускаше от скалите в плитък басейн. Първата ѝ грижа беше да напълни каната за вода, държейки я под искрящата струя, която се спускаше отгоре. Беше толкова освежително, че тя закопня да хвърли дрехите си и да се потопи до шия в студената вода. Бяха изминали много дни, откакто не се беше къпала, и перспективата за една баня ѝ се стори твърде хубава, за да ѝ

устои.

Въпреки надвисналите облаци и далечното ръмжене на гръмотевниците, Кейси изостави всякаква предпазливост и бързо съблече дрехите си, като си пожела слънцето да се върне, за да може тя да изпере и изсуши роклята и ризата си, преди да се върне в пещерата. Но усещайки, че няма вероятност това да се случи, тя реши, че една баня ще ѝ е достатъчна.

Водата под струята на водопада стигаше едва до кръста на Кейси, докато тя щастливо се плискаше във влажната ѝ хладина. Едва когато една светкавица раздра тъмните небеса, тя си спомни причината, поради която беше излязла от пещерата, и я обзе вина, когато помисли за Тим и за безпокойството му заделто се бави. Освен това трябваше да улови нещо за вечеря и да събере горски плодове или дърва за огъня.

Прекрасно освежена след банята, Кейси излезе на брега към мястото, където беше оставила дрехите си, но тях ги нямаше. Дали някое диво животно не ги е отнесло, докато се е къпала? Тръпка на неясен страх я прониза, събирайки се на стегнат възел в стомаха ѝ. Макар че не беше видяла или чула нищо, тя усещаше някакви невидими очи да наблюдават всяко нейно действие. Повторният бърз оглед на околностите я убеди, че и дрехите ѝ, и ножът, който беше оставила до тях, наистина липсват. Какво да направи? Имаше само един избор и тя се обърна, за да избяга от невидимата заплаха.

Тогаво изведнъж изборът ѝ беше отнет, когато двама мъже излязоха дръзко от прикритието на крайбрежните храсти; единият държеше дрехите ѝ в грубите си ръце.

– Това ли търсиш, момиче?

Кейси ахна, изненадана от появата на двамата мъже, които незабавно разпозна. Разбойници!

– Дай ми ги! – извика тя, посягайки към дрехите, които мъжът държеше извън нейния обсег.

– Я чуй, Бърт, тази млада дама си иска дрехите!

– Разбира се, момиче – изхили се Бърт. – Веднага щом ние двамата с Арти приключим с тебе. Много предвидливо от твоя страна да се измиеш за нас. Макар че малко мръсотия нямаше да ни попречи, нали, приятел? – изляз Бърт, смущавайки другаря си в ребрата.

– Така си е, мръсотията нямаше да ни попречи – съгласи се Арти с мръснишко подхилване.

– Какво правиш тук самичка, малката? – запита Бърт и мънистените му очички се разшириха, когато позна кой стои пред него. – Ами че аз

те познавам. Ти си онова момиче, дето го гонихме из храсталците, когато ония мериноси дойдоха и ни развалиха удоволствието. Казах ти, че ще имам още един шанс.

– Май си прав, Бърт – съгласи се Арти, присвил очи, докато съсредоточено изучаваше фигурата на Кейси.

Обгърнала голото си тяло, за да се предпази от погледите им, тя трескаво търсеше как да избяга. Спусна се надясно, но пътят ѝ беше пресечен от Бърт. Наляво се оказа прикlescена от огромния Арти.

– Аз... аз не съм сама – предупреди ги тя, надявайки се да ги обезсърчи.

– Да виждаш някой наблизо, приятел? – запита хитро Бърт.

– Няма никой, само това момиче – отвърна Арти, вдигайки очи. – От толкова време не съм имал други освен ония черни туземки, че вече забравих какво е бяла жена.

– Е, напълни си очите, приятел, защото тая наистина си я бива.

И напълно внезапно, без никакво предупреждение Бърт скочи и хвана Кейси съвсем лесно, като ранено птиче.

– Не! – изпищя тя, борейки се напразно, за да се освободи от желязната хватка.

– Побързай, Бърт, че ми се пукат гащите от мерак! – изпъшка Арти, посягайки да опипа дупето на Кейси.

– Махни си мръсните ръце от мене! – извика Кейси, ритайки с босите си крака.

– Помогни ми да я издърпам в храстите, може да има още някой с нея – изгрухтя Бърт, потейки се от усилието да усмири дърпащата се Кейси.

И двамата я повлякоха навътре в гъсталака.

Деър и Бен навлязоха тихо в гъстата растителност, забили очи в пътеката пред себе си, за да не пропуснат знаците, описани им от Кулонг. Всяка пещера, скрита в подножието на хълмовете, би била трудна за намиране, но да открият точно определена пещера беше почти невъзможно, без да следват специфични указания.

– Ето я скалата, прилича на комин! – посочи развълнуван Бен. – Кулонг каза да вървим надясно, докато стигнем до изкривеното дърво. Пещерата трябва да е точно зад него в посока към хълма.

Деър кимна, без да говори, внимавайки в знаците наоколо си.

Изкривеното дърво се появи пред тях, точно както беше казал

Кулонг, и два чифта сиви очи се взряха в околните хълмове и скали, търсейки малкия отвор на пещерата. Деър го забеляза пръв. Но ако храските не бяха отместени, разкривайки тесния вход, двамата можеше и да не намерят пещерата толкова лесно.

– Виждам я! – възкликна Деър. За щастие бяха оставили конете си в селото, при Кулонг, защото беше твърде трудно да яздят през гъстата гора. – Да вървим, Бен. Само внимавай. Както изглежда, някой току-що е влязъл или излязъл оттам.

Зареждайки и насочвайки пистолета си, Деър тръгна напред и спря пред самия отвор на пещерата.

– Кейси – подвикна той и гласът му отекна в празното пространство. – Ако си вътре, моля те, излез. Аз съм, Деър.

Никакъв отговор.

Вътре в пещерата Тим чу глас, който викаше Кейси да излезе. Това някакъв капан ли беше, запита се той отчаяно. Макар че беше чувал Кейси да споменава името на Деър Пенрод, и то много пъти през изминалите дни, това все пак можеше да е някаква хитрост. Да отговори ли? Беше ужасно разтревожен, защото Кейси още не се беше върнала. Деър Пенрод може би представляваше заплаха за свободата им, но му трябваше помощ, в случай че Кейси беше в опасност, както вече подозираше. Изправяйки се неуверено на крака, той се запъти към отвора на пещерата точно когато Деър нахлу вътре.

Отначало той помисли, че пещерата е празна, докато не видя една мършава фигура да излиза от сенките, опирайки се на стената. Осъзнавайки, че мъжът не може да представлява заплаха за него, Деър запита рязко:

– Вие ли сте Тимъти О'Мали?

– Да – отвърна Тим със слаб глас.

– Къде е Кейси? – беше следващият въпрос на Деър.

– Излезе, за да потърси вода и храна – каза Тим, пристъпвайки напред. – Аз съм Тим О'Мали.

– Знам – отвърна Деър със стегнато гърло. – Аз съм Деър Пенрод.

Когато светлината, навлизаща пред отвора на пещерата, падна върху Тим, Деър зяпна шокиран. Видът на мъжа подсказваше, че е бил много болен; беше само кожа и кости, очите му блестяха от треска.

– Седни – заповяда малко троснато Деър. – Седни, преди да си паднал. – Без да чака друго подканване, Тим се подчини. – Сега ми кажи къде да намеря Кейси.

– Не съм сигурен – отвърна Тим, – но ако наблизо има поток, там

ще я намерите. Тя каза, че ще се опита да улови риба или някое малко животно, за да имаме какво да вечеряме. Не сме яли нищо освен сушени плодове и сушено месо напоследък. Водата също свърши. Исках аз да отида, но... проклетата слабост! Ще ви бъда много благодарен, господин Пенрод, ако отидете да я потърсите, защото доста отдавна я няма.

– Ще я намеря, О'Мали – обеща мрачно Деър. – Не може да е отишла далече.

– Господин Пенрод – поколеба се Тим. – Няма да й сторите зло, нали?

Стреснат, Деър се взря във високия мършав ирландец, питайки се какво му е казала, Кейси за техните взаимоотношения.

– Не, О'Мали, нищо не я заплашва.

– Ще дойда с тебе – предложи Бен.

– Не, оставаш при О'Мали – беше късият отговор на Деър. – Донеси му вода и храна от торбите ни и се погрижи за него. Още много му трябва, докато оздравее напълно.

Излизайки от пещерата, Деър последва звука на течащата вода с надеждата, че бурята няма да се разрази скоро и той ще има време да намери Кейси и двамата да потърсят подслон преди надигания се потоп. Проклетата да е, задето не му повярва! Това нямаше да се случи, ако тя беше дошла при него с проблема си, вместо да замесва Робин. Той някак си щеше да намери начин да помогне на приятеля й.

Светкавица прорязва небето, незабавно последвана от силен гръм, което накара Деър да ускори ход. Внезапно той се озова пред потока и забеляза изоставената кана, която Кейси беше напълнила с вода. Един бърз оглед на околността му даде да разбере, че Кейси я няма. Защо ще тръгва, без да вземе водата, която е дошла да налее? После той забеляза роклята и ризата, захвърлени на земята. Тревожни камбани забиха в главата му, ледена тръпка разтърси тялото му. Някакво неясно чувство дълбоко в костите му подсказваше, че на Кейси й се е случило нещо ужасно.

В следния миг, заглушен от гръмотевицата, до ушите му долетя звук, който накара сърцето му да се разтупти бясно в гърдите. Писък. Ранено животно? Не, този звук идваше от човешко гърло; след него той ясно чу шум от борба, а после още един писък. Като огледа бързо бреговете на потока, Деър видя, че нещо е смутило покоя на високата трева, оставяйки неравна следа. Не беше необходимо голямо следотърсаческо умение, за да тръгне по тази следа през гъстата гора. Промъквайки се извънредно предпазливо, той скоро се натъкна на ужасна гледка, която

смрази кръвта във вените му и спря дъха му.

Двама мъже влачеха към гъстите храсталаци Кейси, гола и отчаяно дърпаща се. Ужасеният ѝ писък раздвижи вцепенените крака на Деър. Това и непоносимата мисъл, че тези мъже я докосват по такъв начин.

Червена мъгла се спусна пред очите на Деър, когато той извади пистолета си, зареди го, прицели се и стреля. Куршумът се заби в седалището на Бърт.

– Копеле такова! – изръмжа Деър към разбойника, който изрева от болка и шок.

Без да чака Деър да презареди и да насочи вниманието си към него, Арти изхърка, вдигна отчаяно ръце и побягна. Като пусна тутакси плячката си, Бърт го последва, хванал се за раненото място.

Надвесвайки се над Кейси, Деър свали жакета си и го наметна върху треперещите ѝ рамене.

– Любов моя – трепна от вълнение гласът му, – какво ти направиха?

– Деър... не мога да повярвам, че си тук – захлипа Кейси, вкопчвайки се трескаво в предницата на ризата му. – Слава богу, че пристигна, преди тези мъже... преди да...

Той я прегърна здраво и я зауспокоява:

– Всичко свърши, любов моя, тук съм. Няма да допусна да те ранят.

Вятърът свиреше в короните на дърветата покрай тях и бурята която се очакваше цял ден, най-накрая се разрази. Но за мъжа и жената, коленичили в калта, нямаше буря, нямаше дъжд; не съществуваше нищо друго освен тях двамата, увити в пашкул, който не позволяваше никой да наруши усамотението им.

– Кейси, ако се беше случило нещо с тебе, не знам какво щях да направя.

Очите им се срещнаха и останаха така; немият призив на Деър намери отговор в изумрудените дълбини, които отвръщаха на погледа му. Неговият отговор беше нежен и изпълнен с любов и безмълвна ласка. Сякаш тялото му жадуваше за нейното и той пиеше жадно образа ѝ. Хвърлиха се в прегръдките си и се вкопчиха отчаяно един в друг.

Без да мисли за вилнеещите стихии, той започна да обсипва с целувки бузите и устата ѝ, гърлото и чувствителното място, където шията ѝ се срещаше с раменете. Дъждът плющеше в ритъм със сърцето на Кейси, докато Деър продължаваше да я засипва с неимоверно нежни целувки, които ставаха още все по-трескави при мисълта, че можеше да я загуби завинаги.

Устните им се сляха в прилив на кипяща страст, засилена от тръпката на опасността и все по-засилващата се буря. Кейси трепереше, не от страх, а от трескаво желание.

– Ами ако те бях загубил? – изстена Деър и мисълта внезапно го отрезви.

Отговорът ѝ отлетя с порива на вятъра. Въпреки плисъка на дъждовните капки и рева на гръмотевиците, те бяха недосегаеми в своя опасно чувствен свят, където не съществуваше нищо друго освен тях двамата. Когато една светкавица проряза небето, Деър внезапно осъзна, че иска тази жена. Отчаяно. Не само за малко, а завинаги.

Всяко нервно окончание като че ли оживяваше, докато уметите му ръце я дразнеха и докосваха, а устата му изгаряше нейната като горещо клеймо, оставяйки своя отпечатък върху плътта ѝ за вечни времена. Целувката му опустошаваше устата ѝ – изискваща, властна, възхитителна. Ръката му обхвана едната нежна гърда, притискайки зърното между пръстите, и започна да го гали, докато то не се превърна в набъбнало чувствено обещание.

Името му гореше на езика ѝ, неговата жажда ставаше и нейна, когато сякаш по собствена воля пръстите ѝ трескаво затърсиха копчетата на мократа му риза, смъквайки я от раменете му, за да я захвърлят в калта. Объркването за миг замъгли реакцията му, но прошепнатите молби на Кейси скоро го извадиха от вцепенението.

– Кейси, любов моя, сигурна ли си? Толкова много преживя.

– Деър, моля те, аз... имам нужда от тебе, за да премахна ужасните докосвания на онези разбойници от тялото ми. Моля те, люби ме.

Кейси не чувстваше и не чуваше стихииите, бушуващи около нея, когато топлиите устни на Деър започнаха да гаят полуразтворените ѝ устни, завладявайки горещите, влажни дълбини. Тя ахна, покорена от това усещане. После той плъзна горещи устни по гърдите ѝ, задържайки се с влудяваща бавност върху зърната, като облизваше дъждовните капки, които се събираха на ручейчета в долинката между двете хълмчета.

Милувките му представляваха изгънчено мъчение и тя го подканваше да продължава, казваше му от какво има нужда, изстенваше името му отново и отново. Деър реагира, като смъкна мигновено останалите си дрехи и отново започна възбуждащото галене, докато Кейси не започна да пулсира от желание.

Не остана нито един инч от тялото ѝ, който да не беше подложен на възшебното мъчение на неговия допир, нито едно ъгълче на душата ѝ, което да не го приветства с преливаща радост. Ласките му стигнаха до

вътрешната повърхност на бедрата и тя потръпна под изследващите му пръсти. Без да мислят за мократа земя под тях, двамата се отпуснаха долу, вплетени в огнения танц на страстта.

Той я целуваше цялата, придвижвайки се бавно надолу по тялото ѝ, езикът му затрептя във вдлъбнатинката на пъпа ѝ, стигайки още по-надолу, докато устните му не докоснаха нежните ѝ бедра. Измъчващите върхове на пръстите му галеха вътрешната повърхност на бедрата ѝ, приканвайки ги да се разтворят, докато езикът му се прокрадваше все по-близо... Кейси ахна, когато той сграбчи разтворените ѝ крака, дръпвайки ги към търсещите си устни. Тя потрепери, когато топлата влажност на устата му започна да я гали и разтърсва, а дъхът ѝ започна да излиза на болезнени тласъци. Тогава езикът му се превърна в горещо, мокро острие, което навлизаше навътре в нейните дълбини, и тя изстена, стискайки тила му, за да го привлече още по-навътре в себе си. И тогава насладата избухна като ослепителна светкавица, която съперничеше с тези над главите им.

Деър се плъзна нагоре, за да целуне устата ѝ. Тя усещаше вкуса си по устните му и това отново я възбуди. Внезапно те се превърнаха в борци, а не във влюбени, всеки се бореше за надмощие, всеки изискваше другият да се предаде. Тя извика от удоволствие, когато усети пламтящата му мъжественост да навлиза в нея, а ръцете му повдигнаха лекото ѝ тяло, за да осигурят по-дълбоко проникване. Двамата се търкаляха по мократа земя, дишайки горещо и накъсано. Почвата под тях сякаш трепереше, въздухът наоколо им пулсираше с грохота на бурята и свирепостта на любенето им. Тогава Кейси се предаде под силата на напора му, като обви крака около него и стисна хълбоците му, а вътрешностите ѝ трепереха в конвулсии, докато тя посрещаше вълните от наслада.

Дъждът ги обливаше, рекички се стичаха по телата им, мокреха косите им, пръскаха ги с кал, докато двамата не преставаха да се движат. Бурята наоколо не беше по-силна от тази вътре в тях. Също като вилнеещ порой в тях се набираше напрежение, докато дъждът проникваше от време на време между движещите се тела, които се сливаха в едно. Всички съмнения, всички задръжки изчезваха, докато Кейси подканваше Деър с нисък шепот. Силните му тласъци възвестяваха властта му над нея по най-примитивния начин и тя се надигаше, за да ги посрещне. Тогава Деър усети силата на кулминацията ѝ, дивото трепване на тялото ѝ, и извика, потъвайки дълбоко в нея, после се отдръпна, а след това отново навлезе, докато и той не завърши върховното си пътуване.

Двамата се стовариха на земята с глухо тупване и действителността

нахлу в тях с неспирния дъжд, който забиваше игличките си в голата им плът. Кейси потръпна и това накара Деър да прокълне страстта си. Как можа да позволи на жаждата си да се разрази така след изтощителните събития, на които беше подложена Кейси? Треперещата ѝ плът му послужи като сурово напомняне, че те двамата току-що се бяха любили на мократа земя в разгара на страшна буря! И той беше изпитал най-голямото удовлетворение, което беше познал досега в живота си!

Деър стана бързо, събра мокрите си дрехи и трескаво затърси някакво убежище, където да изчакат стихията да отmine. Забеляза това, което търсеше – тясна скална издатина, която обещаваще някакво подобие на подслон. Грабвайки Кейси на ръце, той измина на бегом няколко ярда и се приюти заедно с нея под издатината; земята под тях беше суха и топла.

– Прости ми, любов моя – прошепна той на ухото ѝ. – Не биваше да се любя с тебе под дъжда, но не можах да се удържа. Никога няма да си простя, ако се разболееш заради моята страст.

– Не се обвинявай, Деър – усмихна се плахо Кейси. – И аз те исках също толкова силно.

Отговорът му се загуби в грохота на гръмотевицата, но Кейси беше доволна, че може да се стуши в извивката на тялото му и да попие топлината му. И изрече на ухото му:

– Радвам се, че ме намери, Деър.

След това трябва да беше задрямала, защото се събуди след малко от допира на неговите ръце, които я галеха и докосваха чувствителната ѝ плът. Очите му, успокояващи като топла течност, се спускаха по треперещото ѝ тяло, по извивките и ямките, които тръпнеха с подновена страст под чувственото му докосване.

– Ти си съвършена – прошепна той. – Всеки инч от тебе е чиста поезия.

Той положи ръце на раменете ѝ, а после бавно ги спусна надолу, за да обхване пръстите ѝ и телата им се притиснаха едно о друго.

– И ти си красив – прошепна Кейси, прокарвайки ръце по мускулестото му тяло, опипвайки тъмните косми, които се спускаха на тънка линия, докато се изгубят в тъмната горичка по-надолу. Деър ахна и очите му се замъглиха.

– Мъжете не са красиви.

– Но ти си – подразни го тя, а ръцете ѝ внезапно замряха.

– Радвам се, че ти харесвам.

– Така е, наистина. Не мога да опиша колко прекрасно ме караш да

се чувствам. Бих искала...

– Какво би искала, любов моя?

– Да ме любиш отново – възкликна тя.

Би било самонадеяно да изрече страстното си желание двамата да останат така завинаги. Тя не само беше осъдена затворничка, на която оставаха много години до изтичане на присъдата, но и я търсеха заради подпомагането на избягал каторжник от каменовъглените мини. Да ѝ помогне бе извън възможностите на Деър.

– Не мога да ти откажа нищо – пошегува се Деър, привличайки я в топлината на прегръдката си.

Непрестанният дъжд мокреше земята около тяхното им скривалище, светкавици раздираха небето, гръмотевици отекаха по хълмовете наоколо, но двамата любовници не чуваха нищо друго освен биенето на собствените си сърца, не виждаха нищо друго освен собственото си голямо желание, отразено в очите на другия.

Устата му отново плени нейната, езикът му овладя меката ѝ дълбина в същото време, когато мъжествеността му се вмъкна в нейната ножница; горещото им сливане не можеше да бъде охладено от мократа земя и неспиращия дъжд. С бавно и великолепно отдаване телата им се срещаха и сливаха, постепенно достигайки до предела на страстта. Не приличаше на нищо, което Кейси беше изживявала досега. Нарочно сдържайки се, Деър изчакваше, докато не усети първите ѝ тръпки, и едва тогава отпусна юздите на собствената си страст. Двамата заедно преодоляха надвисналите черни облаци, за да се издигнат далече над мястото, обитавано от простосмъртните, а после се спуснаха леко към земята, носени на крилете на еуфорията.

– Кейси.

– М-м-м...

– Защо не ми повярва и не ми разказа за О'Мали?

– Аз... страхувах се – призна тя. – Семейството ти стриктно спазва законите. Не можеш да поема риска някой от вас да го предаде на властите.

– Какво точно означава О'Мали за тебе, любов моя? Доколкото разбирам, го познаваш още от Ирландия. Ти... обичаш ли го?

– Да го обичам ли? – повтори замислено Кейси. – Предполагам, че наистина обичам Тим. – Думите ѝ извикаха внезапно сковане на Деър и студенина в сивите му очи. – Познавам го откакто се помня и може би

сяхме да се оженим и да се разбираме добре, ако... събитията се бяха развили другояче. Но сега...

И тя замълча.

– Сега какво? – настоя Деър, изпълнен с надежди.

– Радвам се, че не се оженихме. Тим ми е по-скоро брат, отколкото любим.

Вън от убежището им бурята постепенно заглъхваше, а дъждът преминаваше в ситно ръмене. Но това нямаше никакво значение за Деър, защото думите на Кейси запалиха слънчев лъч в нещастieto му. Брат! Какъв сладък звук! Тя обичаше О'Мали като брат! Какъв по-добър момент да ѝ каже какво лежи на сърцето му.

– Кейси, любов моя, трябва да ти кажа...

– Деър! Кейси! Къде сте?

– По дяволите! – изруга Деър, бързо навличайки влажните си панталони. – Точно сега ли Бен намери да ни търси! Толкова дълго ме е ня-мало, че той може би се е обезпокоил, особено след като не се върнахме, когато дъждът спря.

– Бен е тук? О, Деър, не може да ме види така.

– Ще се погрижа за това, любов моя. Стой тук. Ще го намеря и ще го пратя обратно в пещерата, а после ще ти донеса дрехите. Сигурно са мокри, но по-добре с тях, отколкото без нищо.

Изпълзявайки изпод навеса, под който се бяха подслонили по време на бурята, Деър се напъха в ботушите си, навлече ризата и наметна жакета върху голите рамене на Кейси. Излезе, за да посрещне Бен, който тичаше към него през храстите, размахвайки пистолета си във въздуха.

– Махни това проклето нещо, Бен – изсъска Деър, оставайки на място, за да изчака брат си. – Мисля, че ти казах да останеш при О'Мали.

– По дяволите, Деър, когато не се върна, предположих, че ти се е случило най-лошото. Не можех да чакам бурята да спре, та да тръгна да те търся. Къде е Кейси? – запита той, изненадан, че намира брат си сам. – Намерил си я, нали?

– Тя е в безопасност, братко – увери го Деър. – Потърсихме убежище от бурята и сякме скоро да се върнем. Върви сега, Бен, ние ще дойдем след малко.

– Нещо се е случило, нали, Деър? – запита подозрително Бен, забелязвайки състоянието на дрехите на брат си. – Кейси е добре, нали?

– За бога, Бен, казах ти, че е в безопасност. Наистина се случи нещо и ще ти разкажа по-късно. Върви в пещерата, преди небето пак да се е

отворило и да се намокриш също като нас.

Усещайки странната нотка в гласа на брат си, но не можейки да разбере какво става, Бен, се обърна и тръгна назад към пещерата, където Тим тревожно очакваше вести за Кейси. Междувременно Деър намери дрехите ѝ на брега на потока и се върна при тясното им скривалище. Когато стигна там, беше толкова тих и замислен, че Кейси предположи, че е съжалил, заедно се е любил с нея. Вместо да чуе да казва тези думи, тя реши да не го пита, а вместо това се зае да изстиска водата от роклята и ризата си, преди да ги облече.

– Готова ли си, любов моя? – запита накрая Деър, сякаш осъзнавайки за първи път присъствието ѝ.

– Възможно най-готова – въздъхна Кейси, поглеждайки намръщено към мокрите си и измачкани дрехи.

Запита се разсеяно защо той настояваше да я нарича „любов моя“, когато истината май беше доста по-различна.

– Тогава да вървим.

Спряха за малко, за да вземат каната с вода, която Кейси беше оставила край потока, и продължиха към пещерата. Тим ликуваше, че Кейси се е върнала и я стисна в мечешката си прегръдка, което предизвика мрачно изражение но лицето на Деър.

– Слава на бога – изпъшка Тим. – Ние с Бен помислихме, че ти се е случило нещо ужасно. Мокра си до кости, момиче.

– Вали – напомни му Кейси, полека отделяйки се от ръцете му.

Едва сега Тим видя, че има нещо повече от мокрите дрехи на Кейси. Червената ѝ коса беше разбъркана, в гъстите ѝ къдрици се бяха заплели клончета и листа. Драскотини покриваха лицето и горната част на ръцете ѝ, синина личеше съвсем ясно на лявото ѝ слепоочие. Гняв нахлу в сърцето на Тим. Отправен първоначално към Деър, защото не знаеше към кого друго да насочи яростта си.

– Господи, Исусе, какво си ѝ направил? – извика той.

Огромните му юмруци се свиха в едва потискан гняв и той би се нахвърлил върху Деър, ако имаше достатъчно сили.

– Тим, Деър не ми е направил нищо! – защити го разпалено Кейси. – Той ми спаси живота.

– Спасил ти е... Какво се е случило, Деър? – намеси се Бен.

– Спомняш ли си онези разбойници, които ни нападناха, когато докарахме Марта и Кейси във фермата?

Бен кимна и очите му се разшириха.

– Затова ли Кейси не се върна по-рано в пещерата? – запита той и

гласът му затрепери от гняв. – Копелета! Нараниха ли те, Кейси?

– Двама от тях се натъкнаха на мене, докато... наливах вода. – Тя реши да не казва, че се е къпела и са я хванали гола. – Завлякоха ме в храсталците и... и...

– Исусе! Ще ги убия! – изрева Тим така, че гласът му можеше да събуди и мъртвец.

– Не, Тим, ти не разбираш – добави бързо Кейси. – Деър дойде навреме. Нищо ми няма. С изключение на няколко драскотини и синини.

Двамата мъже отпратиха погледите си към Деър, чакайки той да потвърди думите на Кейси.

– Успях да рана единия и щях да го убия, ако гневът не ми беше попречил да се прицеля точно. Кейси каза, че съм пристигнал навреме, и аз й вярвам.

– Тогава какво, по дяволите, ви попречи да се върнете навреме? – навъси се Тим.

– Аз... – поколеба се Кейси, свеждайки очи, и остави на Деър да обясни нещата така, както намери за добре.

– Тогава дъждът вече беше завалял много силно и реших да намеря подслон, вместо да влача Кейси през целия път дотук. Пригответяхме се да тръгнем, когато Бен ни откри.

Докато Деър говореше, Кейси влезе навътре в пещерата, където Бен беше наклал огън. Той бе събрал доста дърва, преди да започне дъждът, и беше сложил месо да се пече. Тя коленичи пред пламъците и разпери полите си да съхнат, вдишвайки изкусителния аромат на цвърчащото печено.

Обяснението на Деър явно беше задоволително, защото скоро тримата мъже се присъединиха към нея край огъня, очаквайки месото да се опече.

– Убих едно улаби – каза гордо Бен, потупвайки бумеранга, който всички австралийци носеха със себе си. Той бе ефективно оръжие, когато се използваше както трябва.

Докато си почиваха край огъня, Бен непрекъснато местеше любопитния си поглед от Деър към Кейси. Не беше съвсем доволен от обяснението на брат си защо не са се върнали по-рано в пещерата. А и Кейси не бе потвърдила доста сбитото му обяснение.

Усещайки объркването на Бен, Кейси се намеси с доста притеснен глас.

– Ще направя питки, да хапнем заедно с месото – предложи тя, ровейки в торбата, която Бен беше оставил до огъня.

Наред със соленото говеждо питките бяха основната храна на ловците, изследователите и заселниците в Австралия. Тестото се правеше от брашно, сол и вода, а самите питки се изпичаха в гореща пепел. Обикновено се ядяха, полети обилно с горещ чай.

Вечерята представляваше същинско пиршество след изтощителната диета от сушени плодове и месо през последните няколко дни, затова разговорите се бяха свели до минимум. Особено Деър изглеждаше много зает, прекалено погълнат от собствените си мисли, за да приказва за незначителни неща. Умът му гъмжеше от идеи, някои от които отхвърляше, а други приемаше. Нарочно се въздържаше да говори, докато всичко не се изясни в главата му. Едва тогава разкри мислите си.

– Замислял ли си се за бъдещето, Тим? – запита той внимателно, хвърляйки неразгадаем поглед към Кейси.

– За какво бъдеще? – засмя се Тим. – Нямам планове, освен да оцелявам сред природата, докогато бъде възможно. Ако трябва, ще се присъединя към разбойниците.

– Тим, не, не и при тези негодници! – извика Кейси.

– Какво друго ми остава, момиче? – Очите му станаха нежни и се изпълниха с любов, когато се спряха на нея. – Може би Деър ще успее да ти помогне, но не може да направи кой знае колко за мене. Не мога да те моля да споделяш живота на отхвърлен от обществото човек, но ако нещата стояха другояче...

– Няма нужда да се притесняваш за Кейси – отсече Деър. – Аз ще се погрижа за нея.

Кейси си пое остро дъх, забранявайки си да трепери. Какво искаше да каже Деър? Думите му толкова я смаяха, че тя занемя.

– Понеже това означава много за Кейси, реших да ти помогна, О'Мали – продължи Деър, без да обръща внимание на изуменото изражение на Кейси.

– По какъв начин? – запита заинтересувано Бен. – Какво си намислил? – Каквото и да беше решил Деър, Бен беше уверен, че брат му ще успее във всяко начинание, което би предприел. Ако Деър искаше да помогне на приятеля на Кейси, значи и той не можеше да направи нищо друго, освен да му предложи чистосърдечната си подкрепа. – Какво мога да направя, за да помогна?

– Защо ще ми помагате? – запита Тим неуверено. – Нали сте англичани и избощо...

– Правя го заради Кейси, О'Мали, не заради тебе – отвърна късо Деър. – Поради някаква причина тя те цени високо. Освен това, разбрах, че

именно ти си я опазил на затворническия кораб. Той е онзи човек, нали, любов моя? – отправи той въпроса си към Кейси.

Зашеметена от нежното обръщение, което Деър остави да се изплъзне от устата му, Кейси можа само да кимне замаяно. Само в най-интимните им моменти той я беше наричал така. Какво ще си помисли Бен, а пък и Тим?

Очите на Тим се присвиха замислено, докато мозъкът му осъзнаваше много от нещата, които му се бяха изплъзвали в предишните дни. Макар че Кейси много пъти беше говорила за Деър, нерядко със странна нежност, до този момент той не бе разбрал истинските ѝ чувства. Явно беше влюбена в сина на работодателя си. Като ги наблюдаваше заедно в този момент, Тим разбра, че Кейси е загубена за него. Можеше само да се надява, че намеренията на Деър са почтени.

– Какви са плановете ти, приятелю? – запита полека Тим. – Ще се съглася с всичко, стига Кейси да не е застрашена.

Многозначителни погледи прелетяха между Деър и брат му, защото Бен сега разбра какви са в действителност чувствата на брат му към Кейси. Усети леко огорчение от сдържаността на Деър. Но това не му пречеше да бъде съгласен с всеки план, предложен от него.

– Бен ще тръгне сутринта – каза Деър, снишавайки глас.

– Сам ли? – протестира Бен. – Ами...

– Всичко с времето си, Бен, само ме изслушай – посъветва го Деър със строг тон. – Ти трябва да се върнеш тук с два пълни комплекта мъжки дрехи. Един за мене и още един за Тим. Ще го отведе в Сидни.

– Какво! – избухна Кейси. – Деър, ти каза...

– И говорех напълно сериозно, любов моя. Колко хора в Сидни ще разпознаят Тим? Много малко, обзалагам се. Облечен в прилични дрехи и с коса, боядисана в черно с боровинков сок, дори собствената му майка няма да го познае.

– А после, Деър? – запита с готовност Бен, комуто темата започна да харесва.

– После спокойно тръгваме из Сидни и купуваме на Тим билет за... Франция или Америка. Сигурен съм, че не би искал да се върне в Ирландия. Може да си изгради съвсем нов живот.

– Толкова просто? – запита Тим с лека ирония.

– Точно така – кимна снизходително Деър. – Точно сега в Сидни е напрегнато и не би трябвало да срещнем особени затруднения.

– Откъде знаеш, че на пристанището има някакъв кораб? – запита Тим.

– Забравяш, че бях в Сидни преди няколко дни. Имаше два кораба, но никой не смяташе за отплава в близките десетина дни.

– Наистина ли мислиш, че ще стане, Деър? – запита Бен.

– Не бих го предложил, ако не смятах, че ще стане.

– Ами аз и Кейси? Какво ще правим, докато ти си в Сидни?

– Ще останете тук.

– В тази пещера?

– Само за няколко дни – обеща Деър. – Мисля, че не е разумно да се показваш, докато Тим не замине. Винаги има възможност за грешки. И шанс да те разкроят. – Внезапно му хрумна една мисъл. – Като говорим за разкриване, Кейси, знаеш ли кой е съобщил за тебе и Робин на властите? Робин, струва ми се, не знаеше.

– Беше Мег – изрече огорчено Кейси. – Някак е научила за Тим и за това, че Робин е замесен.

– И аз така подозирах – измърмори Деър мрачно. – Ти всъщност не си откраднала татковите ценности, нали?

– Деър! – извика Кейси. – Как можеш да ме обвиняваш в такова нещо? Наистина, аз заминах, но не съм взела нищо ваше.

– Склонен съм да се обзаложа, че Мег стои зад кражбата – осмели се Бен. – Почакай да се върна у дома. Тя ще...

– Тя вече си тръгна, Бен. Казах ѝ да се събере нещата.

Непроницаемото изражение на Деър накара Бен да се замисли и да не задава повече въпроси. Вместо това той само каза:

– Значи се отървахме. Да кажа ли на татко за плановете ти?

– Мисля, че би трябвало. Това, което правим, засяга и него. Но аз ще използвам парите си, за да купя билет на Тим. Знаеш къде ги държа, Бен. Донеси ги заедно с дрехите.

Двама мъже вървяха, без да бързат, из оживените улици на Сидни. И двамата бяха тъмнокоси, високи и прилично облечени. Макар че единият изглеждаше изключително бледен и едва се държеше на крака, никой като че ли не забелязваше това, защото хората бяха прекалено погълнати от собствените си работи, за да обръщат внимание на двама пешеходци.

Тим О'Мали още отказваше да повярва, че ще напусне този ад по толкова лесен начин. Нищо в живота му дотук не беше ставало лесно. Единствено съжаляваше беше, че ще остави тук Кейси. Когато предложи Кейси да замине с него, заселникът беше изпаднал във войнствено

настроение. Но въпреки всичко сърцето на Тим му казваше, че Кейси ще бъде добре, че бъдещето ѝ е с Деър Пенрод. Когато беше говорил насаме с нея, тя твърдо бе отказала да напусне колонията. И Тим разбра, че Деър е виновникът за нейното решение.

– Внимавай, О'Мали, почти стигнахме – предупреди го Деър, тревожно взрян в бледото лице на Тим, за да улови първия признак на прилошаване. – Справи се доста добре дотук за човек, който е бил на прага на смъртта.

– Не се страхувай, ще се оправя – изрече Тим със стиснати зъби. – Само ме качи на този кораб.

Само един съд беше останал на пристанището, когато двамата мъже стигнаха там. Американски пътнически кораб.

– Как ти се струва идеята да заминеш за Америка? – запита Деър, докато разглеждаха стройния клипер, закотвен на кея.

– Допада ми – отвърна сухо Тим. – Чувал съм, че там има големи възможности. Особено откакто войната освободи колониите от игото на Англия.

Щом стигнаха до кея, Деър нае една лодка да ги откара до „Галантната лейди“ и след малко вече се пазареше с капитан Гай Флинт. Дори добрият капитан да изпитваше известно подозрение към мъжа, който така бързаше да напусне колонията, не даде вид и взе парите на Деър. В действителност, на капитана му беше все едно дали човекът е избягал затворник или еманципант, защото той изпитваше голямо съчувствие към нещастниците, принудени да живеят в условия, подобни на робство – другата институция, която го отвращаваше. „Галантната лейди“ беше чисто търговски кораб, които рядко вземаше пътници, и той реши да приеме господин Тимъти Нолан, ако така наистина се казваше този човек.

– Никога няма да мога да ти се отплатя, Деър – каза прочувствено Тим. – Ще трябва да се задоволиш с едната благодарност. – Той замлъкна за кратко, преди да продължи: – Относно Кейси... бъди добър с нея. Много обичам това момиче...

– Ще се грижа за нея, Тим – обеща Деър. – И аз наистина много я ценя, както знаеш.

– Бях сигурен! – усмихна се радостно Тим. – Точно толкова сигурен, колкото и че Кейси те обича.

– Надявам се да си прав, Тим, защото залагам бъдещето си за това – отвърна Деър, докато двамата си стискаха ръце на раздяла.

Деър остана дълго време на пристана, докато „Галантната лейди“ се

плъзна гладко към хоризонта. Едва когато се увери, че Тим се е измъкнал без неприятни случки, той се обърна и си тръгна. Искаше с чиста съвест да увери Кейси, че приятелят ѝ е напуснал колонията и е в безопасност. Оставаше му да направи само едно нещо, преди да се върне в имението. Трябваше да се увери, че двамата с Кейси имат бъдеще.

10

Деър вървеше из града, шокиран от онова, което хората открито говореха по улиците. Няколко пъти спира, за да се присъедини към някоя група и да обмени мнение, но повечето слушаше. Това, което научи, беше сериозно и смущаващо.

Потушаването на бунта против губернатора не беше решило, проблемите. Джон Маккартър все още работеше усилено зад кулисите, подстрекавайки и разбунвайки духовете. Той и Корпусът на рома искаха Блай да се махне и бяха готови да направят всичко, само и само да постигнат целта си. Ако можеше да се вярва на слуховете, Маккартър се опитваше да убеди полковник Джонстън, командира на Корпуса на рома, да арестува Блай заради „потисническо поведение“. Нещата изглеждаха така, сякаш на горкия Блай му предстоеше да се разправя с нов бунт.

Но Деър не позволи на напрежението в града да го отклони от намерението му и се насочи право към резиденцията на губернатора. Съвместното му бъдеще с Кейси зависеше от срещата с Блай и от това, дали ще може да си осигури помощта му. От опит Деър знаеше, че Блай е човечен мъж, който работеше неуморно за благополучието на осъдените, еманципантите и почтените заселници. Само безскрупулните и нечестните спекуланти си навличаха гнева му. Повечето от тях бяха членове на Корпуса на Нов Южен Уелс.

– Деър, какво те води пак в Сидни толкова скоро? – Бес, дъщерята на губернатора Блай, го посрещна на вратата. – Бях разочарована, когато реши да си тръгнеш от града, без дори да се сбогуваме. Но сега, когато си отново тук... – намекна тя недвусмислено.

– Тук съм, за да се видя с баща ти, Бес, по неотложна работа – обясни Деър, усмихвайки се неловко.

Защото нямаше смислено оправдание за пред Бес, с което да обясни грубото си поведение. Поне не и такова, което би разгласил точно сега.

Лицето на Бес помръкна, докато тя успешно скриваше

разочарованието си. С четири години по-голяма от Деър, освен това и вдовица, тя още беше красива жена, макар отдавна да беше отминала първия разцвет на младостта. Сърдечна и великодушна, тя беше привлечена от него още когато го видя за първи път. Не след дълго те съвсем естествено се сблизиха и започнаха любовна връзка. Дори когато Деър започна сериозно да се среща с Марси Маккензи, двамата с Бес все още се виждаха от време на време. Добрите мъже бяха малко в тази колония, населена с осъдени. Бес не смяташе да се омъжва за красивия заселник, защото нямаше намерение да се установява завинаги в Австралия. А Деър не би искал да живее никъде другаде.

Накрая тя изрече:

– Ще видя дали татко може да те приеме, Деър. Нещата не вървят добре за него напоследък.

Просто изложена и сериозно омаловажена реалност.

Деър се разхождаше нетърпеливо из приемната, докато Бес не се върна, за да му каже, че баща ѝ ще го приеме. Облекчението му беше толкова голямо, че той едва ли не избута Бес, за да мине покрай нея и да влезе в кабинета на губернатора Блай.

– Седни, Деър – каза Уилям Блай, махвайки му да се приближи. – Надявах се, че ще се върнеш, преди...

Думите му секнаха и той се загледа разсеяно през прозореца.

– Вярно ли е, губернаторе, това, което говорят по улиците?

– Не знам какво точно говорят, но предполагам, че повечето неща са верни. Времето ми тук свършва. Корпусът на Нов Южен Уелс отдавна иска да се махна и няма да се спре пред нищо, за да постигне целта си. Поставях препятствия пред интересите и алчността им, но един ден те ще стигнат твърде далече. Само си пожелавам да бъде тук, когато този ден настъпи.

Нисък, набит, пооплешивял, с венец от сива коса около задната част на черепа, Уилям Блай беше оцелял, изхвърлен в малка лодка наред открито море след бунта на кораба „Баунти“. С изненадваща издръжливост беше преплавал четири хиляди мили, преди да достигне остров Тимор в Източноиндийския архипелаг. А сега се изправяше пред почти толкова голямо предизвикателство. Грижите и умората му ясно личаха по бръчките, набраздили лицето му, и по дълбоките тъмни сенки под очите.

– Съзнавам, че имахте малко време, за да... размислите над онова, за което ви моля във връзка с Кейси О'Кейн, губернаторе, но е наложително да получа отговора ви. Във... във ваша власт ли е да помилвате

напълно Кейси О'Кейн?

– Днес това е в моя власт – сви рамене Блай, – но утре... кой знае.

– И какво решихте?

Външно той беше спокоен, но сърцето му диво туптеше в гърдите.

– Какво означава тази жена за тебе, Деър?

– Аз... аз много я ценя, губернаторе.

– Цениш я? – намръщи се Блай. – Човек цени коня си.

Деър има приличието да се изчерви.

– Обичам я, по дяволите! Обичам я от мига, когато я видях за първи път.

Блай се усмихна.

– Точно това исках да чуя. О, знам, че имаше време, когато мислех, че ти и моята Бес... Но Бес никога няма да се съгласи да остане в колонията. Тя е добро момиче, Деър, и искам най-доброто за нея.

– Тя заслужава най-доброто, губернаторе – съгласи се Деър, питайки се как бяха излезли от темата за Кейси.

– Хм! Да – изкашля се Блай, смутен, че е изложил на показ нежните си чувства. – Но да се върнем към твоята млада дама. Помислих за нея и се разкъсах между възможностите да ѝ дам пълно помилване или облекчен режим. И още не мога да реша. Нещата много зависят от твоя отговор на следващия ми въпрос.

– Надявам се да отговоря задоволително, според възможностите си – отвърна Деър, изпълнен с надежди.

– Какво ще се случи с госпожица О'Кейн, ако бъде освободена? С други думи, какви са намеренията ти за това момиче?

Деър се поколеба само за миг.

– Ще се ожена за нея, ако ме иска, а имам причина да вярвам, че това е точно така.

– Ти разбираш, Деър, че докато не знам със сигурност какво си намислил, не мога да помилвам момичето и да го пусна самичко в този град на главорези. Разбрах, че е красива, и ако това, което ми каза за нейното престъпление, е вярно, тя е и абсолютно невинна. Но трябва да се оправям и с Корпуса на Нов Южен Уелс. Още я издирват, за да я разпитат във връзка с избягалия затворник Тимъти О'Мали. Казаха ми, че още е на свобода, въпреки че го търсят много щателно. И доколкото знам, Кейси О'Кейн още я няма.

– Губернаторе, този човек е бил тежко ранен. Сега или е вече мъртъв, или се е изгубил в гъсталака, или са го изяли дивите зверове. Кейси не знае нищо за него – излъга той.

– Имало е свидетел – изтъкна Блай.

– Ревнива затворничка, която искаше да дискредитира Кейси в моите очи, защото бяхме станали твърде близки. Ревността на Мег накара Кейси да избяга, от ревност Мег излъга за много неща.

– Всеизвестен факт е, че госпожица О'Кейн е изчезнала.

– Въщност не е. Знаем къде е. И баща ми знае.

– Ами украшенията и парите, които е откраднала?

– Това е лъжа – изфуча Деър. – Имам сериозни основания да смятам, че Мег е взела ценностите и нарочно е хвърлила вината върху Кейси. Малко е сложно, но всички се свежда до факта, че Мег е помислила, че ще си върне моята благосклонност, ако Кейси се махне от пътя ѝ. Страхувам се, че сериозно е сгрешила, защото Мег не означава абсолютно нищо за мене. Вече ѝ казах да си събира нещата.

– Искаш ли да повдигнеш обвинение срещу тази жена? – запита губернаторът Блай.

– Не – беше отговорът на Деър. – Не искам Кейси да пострада от всичко това, а тя вече преживя много. Желая на Мег със здраве да се възползва от нечестно спечеленото си богатство. Сигурен съм, че и баща ми мисли същото.

– Е, Деър, ще помилвам Кейси О'Кейн, макар да не мога да гарантирам за действията на Корпуса, когато там научат за това. Дните ми са преброени, моето момче. Това може да е последният официален документ, който подписвам. Изчакай навън, Деър, докато секретарят ми приготви помилването, за да го подпиша.

– Губернаторе, относно Робин Флечър...

– Не си насилвай късмета, Деър – предупреди го строго Блай. – Жената е едно, но Флечър е съвсем друго, Корпусът ще вдигне страхотен скандал, ако направя същото и за него. Страхувам се, че няма да отстъпят по този въпрос. Явно някой високопоставен иска земята на Флечър и аз не мога да направя почти нищо. Особено като се има предвид несигурното ми положение. Вдругиден е Коледа и съм сигурен, че Корпусът няма да направи нищо по въпроса с Флечър чак до Нова година. Това е цялата надежда, която мога да му дам. Времето трябва да е достатъчно и за да доведеш докрай плановете си относно госпожица О'Кейн.

– Коледа! – възкликна Деър. – Не съм се сетил. Весела Коледа, губернаторе, и ви благодаря. Оценявам всичко, което направихте за мене и Кейси.

Макар че копнееше да остане и да се бори за Робин, Деър разбра, че властта на губернатора не се простира толкова далече, и благоразумно

не настоя.

Безброй мисли бяха обсебили ума на Деър, докато яздеше из улиците на Сидни, връщайки се към имението край Хоксбъри. Най-важното беше, че документът за помилването на Кейси беше скътан грижливо във вътрешния му джоб. Но предвид несигурното положение на губернатора той не знаеше дали документът е достатъчен, за да осигури свободата на Кейси. Докато не се оженеха и докато той не ѝ дадеше закрилата на името си, нямаше да си отдъхне спокойно.

Когато двамата с Тим бяха пристигнали в Сидни по-рано този ден, бяха оставили конете си в къщата на Дрю Стенли. Сега той яздеше на север, възседнал собствения си кон, и водеше за юздата коня на Бен, който Тим вече нямаше да използва. Планът на Деър беше да спре първо в Парамата, за да види Робин и да му каже всичко, което се е разкрило междувременно. Робин щеше да бъде облекчен, научавайки, че Кейси е в безопасност и вече е свободна жена. На Деър не му беше приятно, че е получил помилване само за Кейси, докато приятелят му гние в затвора. По дяволите! Никак не му харесваше мисълта, че Робин е във властта на негодниците от Корпуса и е осъден за престъпление, което не е извършил. Който и да искаше земята му, желаше да я получи на всяка цена, независимо от нечестните средства.

Когато Деър стигна до Парамата, сержант Граймз му каза, че е твърде късно, за да се види с Робин. Ядосан, Деър се запъти към къщи, където Рой нетърпеливо чакаше известие дали синът му е успял, или се е провалил в Сидни.

Рой изслуша без коментар всичко, докато Деър не млъкна. Тогава запита:

– Наистина ли смяташ да се ожениш за Кейси?

– Разочарован ли си, татко? Знам, че ти и Тед Маккензи мислехте, че някой ден ще се ожена за Марси.

– Подозирам, че ако наистина искаше да се ожениш за Марси, щеше да го направиш много отдавна – каза Рой, усмихвайки се. – Харесвам Кейси и с радост ще я приветствам като член на семейството. Ти наистина я обичаш, нали?

– Аз... да, татко, обичам я.

– Тя обича ли те?

– Така мисля... надявам се.

– Тогава със сигурност имаш благословията ми.

– Татко, ти разбираш, че семейството може да бъде отлъчено от обществото, ако се ожена за Кейси. Повечето от приятелите ни ще бъдат шокирани. Знаеш какво мислят семейство Маккензи за еманципантите.

– Сине, това няма да има никакво значение за истинските ни приятели. Сега върви да поспиш, за да можеш утре да доведеш Кейси. Струва ми се, че Бен вече няма търпение. А Кейси без съмнение се тревожи за приятеля си.

– Бих искал първо да се видя с Робин, но това копеле сержант Граймз настоя, че било много късно.

– Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, ще отида лично до Парамата да видя Робин – обеща Рой.

Бъдни вечер е, мислеше Деър, докато яздеше към подножието на хълмовете на следващата сутрин. Конят на Бен вървеше търпеливо след неговия. Какъв ужасен момент за Робин да стои в затвора без ни най-малка надежда за правосъдие. Но поне Кейси беше в безопасност, помисли той с благодарност – тоест, докогато губернаторът Блай имаше власт. Деър се надяваше, че той ще се справи с този бунт също както и с предишния.

Оставяйки конете в селото на аборигените, за да продължи пеша, Деър стигна до пещерата, нямайки търпение да види Кейси и да ѝ каже, че вече не е затворничка. Тъй като още не беше имал възможността да я помоли да му стане съпруга, той се надяваше да поправи това положение, и то незабавно. Нейното съгласие беше единственият коледен подарък, от който имаше нужда.

Деър със смущение откри, че пещерата е празна, и веднага си помисли най-лошото. Излизайки навън, той започна да вика тревожно и беше възнаграден с отклика на Бен. След секунди младият мъж излезе тичешком от хралалака. Но беше сам.

– Къде е Кейси, Бен? Какво се е случило с нея? Въпросите на Деър заваляха като дъжд.

– Кейси е добре, Деър, не се вълнувай – ухили се Бен извънредно развеселен. – Тя е при потока... къпе се. Аз наблюдавам.

– Какво наблюдаваш? Кейси или евентуални натрапници? – забеляза сухо Деър.

– Хайде, братко, познаваш ме – ухили се хищнически Бен.

– Точно затова питам. Защото те познавам.

– Шегата настрана, Деър – каза Бен, ставайки сериозен, – как беше

в Сидни?

– Точно по план. Тим О'Мали е на път за Америка.

– Ами Кейси? Какво ще стане с нея?

– Ще се ожена за нея. Губернаторът Блай реши да я помилва. Надявам се името ми да я пази от по-нататъшни посегателства.

– Ще се жениш! – ахна Бен, стреснат. – Ами Марси?

– Не я обичам, обичам Кейси.

– Винаги съм си знаел, че искаш Кейси, Деър, но никога не съм допуснал, че... тоест... предполагам, че само я желаяш.

– Наистина я желая, Бен – призна Деър в рядък изблик на емоция. – Но винаги, не само като любовница.

Двамата поговориха още няколко минути, най-вече за положението на Робин, и после Деър каза:

– Ти се върни във фермата, Бен. Аз ще доведа Кейси у дома. Оставих твоя кон при Кулонг.

– Но, Деър, защо...

– Искам да прекарам малко време насаме с Кейси. Има много неща, които трябва да й обясня. Плановете за брака ни сигурно ще й дойдат изневиделица. Разбираш, нали?

Сивите очи на Деър блеснаха дяволито.

Ответна искра припламна в братовите му, също така сиви очи.

– Да, братко, дай си достатъчно време. Коледната вечеря ще дочака вие с Кейси да се върнете.

Застанала под водопада, Кейси отметна глава назад и огнените плитки погалиха хълбоците ѝ, докато искрящата вода се разсипваше над тях. Тя беше благодарна на Бен, че ѝ беше позволил тази така желана баня, и ѝ се наслаждаваше на воля, знаейки, че той е наблизо и бди. Но в момента Бен не занимаваше мислите ѝ. Тази чест принадлежеше на Деър.

През седмиците, откогато се бе запознала с него, той беше станал нейна мания. При първата им среща се беше показал арогантен, възискателен и направо отвратителен. А после се беше любил с нея. Горещ пламък прониза тялото ѝ и сетивата ѝ възликуваха при спомена за насладите и усещанията, които той беше извикал у нея. Изпитваше ли Деър същото спрямо нея? Харесваше му да се люби с нея, тя знаеше това, и понякога се беше държал така, сякаш наистина държеше на нея. Не беше ли дошъл да ѝ помогне и не беше ли предложил да помогне на Тим?

Само ако я обичаше толкова много, колкото и тя него...

– Глупаво момиче – упрекна се тя на глас. – Аз съм осъдена, няма бъдеше за нас.

Дори да беше възможно, той и семейството му биха станали обект на презрение от страна на приятелите си, които не понасяха затворниците, разсъди тя в безмълвно съзерцание. Щяха да бъдат изгонени от приличното общество, а тя не би могла да понесе това.

Потънала в мислите си, Кейси не чуваше нищо заради рева на водопада, само биенето на сърцето си. Деър... Деър... Деър... така като че ли мълвеше то. Тя обичаше звука на името му. Дръзко име за дързък мъж. И в кулминацията на екстаза си тя чу собственото си име, преобразено от взискателните му устни в кадифена ласка.

– Кейси.

Отначало ѝ се стори, че си е въобразила гласа на Деър от дълбините на копнежа си. Докато едни силни ръце не обгърнаха талията ѝ. Ахвайки, тя се обърна и го приветства с искрящия поглед на зелените си очи. Той стоеше до нея под водопада, а бронзовите му гърди блестяха тъмnozлатисти под слънчевите лъчи.

– Деър, слава богу, че се върна. Толкова се тревожех.

С потъмнели от желание сиви очи на Деър му беше трудно да се съсредоточи върху думите ѝ, толкова привлекателна изглеждаше тя в обръча на прегръдката му. Гърдите с рубинени връхчета, съвършено оформени като от най-фин алабастр, оставяха пламтящи следи, притискайки се към него, и ръцете му като по собствена воля започнаха да бродят свободно по меките, омагьосващи очертания на хълбоците и седалището ѝ. Притискайки тези нежни издутини, Деър я притегли към хълбоците си, накарвайки я да осъзнае растящото му желание.

– Ти си създадена за мен, Кейси – изстена той, а твърдостта му пулсираше от живот. – Бих могъл да се любя с тебе ден и нощ и никога да не почувствам умора.

– Деър, почакай! – възпротиви се Кейси, докато все още имаше сила. – Какво се случи в Сидни? Какво стана с Тим?

– Тим е на път към Америка – отвърна Деър нетърпеливо, вдигайки Кейси, докато краката ѝ не увиснаха безпомощно във водата. – Ще ти кажа по-късно... много по-късно.

Отговорът ѝ се изгуби в плисъка на водата, която се пенеше около тях, докато той похищаваше устата ѝ, изследвайки кадифената топлота по начин, който накара сетивата ѝ да се разлюлеят и я изпълни с тръпнеща възбуда. Когато накрая той вдигна глава, тя се намери оплетена в

мрежата на омагьосващия му поглед, запечатал съдбата ѝ за вечни времена.

Когато тя отметна глава назад, за да го улесни, Деър започна да обсипва с огнени целувки красивата ѝ шия чак до всяко розово връхче, увенчаващо гърдите ѝ, докато дръзките му ласки изгаряха бедрата ѝ. Когато той я настани в скута си, див вик на бликнала наслада се откъсна от гърлото на Кейси. Краката ѝ естествено се впиха в него, докато пулсиращата му мъжественост проникваше между бедрата ѝ, търсейки нейния отвор. Подпомаган от пенливата вода, той лесно се вмъкна вътре, а топлата ѝ ножница се стегна около него, приветствайки го. Стиснал здраво седалището ѝ, той се раздвижи, за да я накара да последва силните му тласъци, и зелените очи на Кейси се разшириха в изненада. Тя беше още твърде неопитна в любовната игра и не познаваше разнообразните начини за даване и получаване на удоволствие. Деър забеляза изражението ѝ и се усмихна.

– Ще се любим по хиляди начини, скъпа – прошепна той с глас, на тежал от обещание. – Имаме цял живот пред нас. Ах, любов моя, колко добре те чувствам. Ти си гореща и стегната, и мека като кадифе.

Последните му думи прозвучаха като стон.

– Никога не съм мислила, че да се любиш е толкова прекрасно – изпъшка Кейси, вече почти лишена от дар слово. – О, Деър, моля те, моля те...

– Скоро, любов моя, скоро – обеща той, забивайки крака в пясъчното дъно.

След броени секунди желанието ѝ се изпълни и тя се вкопчи отчаяно в широките му рамене, когато тласък след тласък огнен екстаз заразтърсва стройното ѝ тяло. Изгубена във висините на кулминацията си, Кейси почти не осъзна кога Деър достигна своята и извика силно.

Когато бурята в него утихна, Деър излезе на брега, нежно положи Кейси във високата трева и отново започна я да люби. Но този път не толкова настоятелно, по-бавно, много внимателно и изключително нежно. Когато свърши, очите ѝ блестяха от влага, защото тя осъзнаваше, че Деър се беше любил с нея така, сякаш наистина я обичаше. След това те се облякоха и се сгушиха един в друг, говорейки за всички неща, за които не бяха имали време преди експлозивното си сливане.

– Деър, къде е Бен? – запита Кейси, внезапно осъзнала, че той може да е наблюдавал страстната им прегръдка.

Това извика червенина по бузите ѝ и Деър помисли, че тя никога не е изглеждала по-привлекателна.

– Остави страховете, скъпа – ухили се той дяволито, правилно интерпретирайки мислите ѝ. – Пратих Бен у дома.

– О – въздъхна Кейси с облекчение. – Разкажи ми за Тим, Деър, много ли беше опасно?

– Всичко мина гладко – разкри Деър с нотка на гордост в гласа. – Имаше толкова голямо движение в Сидни, че никой не заподозря двама мъже, отправили се към пристанището. Във всеки случай, Корпусът на рома едва ли е очаквал издирван човек да се яви точно сред тях. Освен това те бяха твърде заети да изпълняват заповедите на Маккартър. За наш късмет един американски търговски кораб тъкмо се готвеше да отплава и добрият капитан не възрази да вземе един пътник. И да е подозирал нещо, не го каза, а малко след това корабът напусна необезпокояван пристанището. Сега Тим вече сигурно е близо до Бостън.

– Благодаря на бога – изпусна дъх Кейси с неподправена радост. – И благодаря и на тебе, Деър. Винаги ще ти бъда благодарна. Тим означава много за мене.

Думите на Кейси за миг нараниха Деър, докато той не си спомни, че Тим О'Мали не можеше да се състезава с него за чувствата на Кейси.

– Ти вече ми се отплати, любов моя – ухили се той с дяволска усмивка. – Всъщност, даже два пъти.

Красива руменина изби по бузите на Кейси, когато тя си спомни разюзданото си поведение от преди мигове.

– Аз... имам твърде малко задръжки, когато става дума за тебе – призна тя плахо, отвърщайки поглед.

– Това не е нещо, от което да се срамуваш, любов моя – каза Деър, обхващайки брадичката ѝ, за да повдигне лицето ѝ. – Не отричай чувствата си. Чувстваш нещо към мене, нали?

– Има ли значение? – възрази тя, борейки се с вълнението си.

Сега той я гледаше с очи, край които се бяха появили весели бръчици, със сребрист поглед, който като че ли проникваше право в душата ѝ, докато устните му се извиваха в доволна усмивка.

– Има огромно значение. Бих искал съпругата ми поне малко да ме харесва.

– Съ... съпруга? Деър, какво говориш?

– Току-що те помолих да се омъжиш за мене.

– Защо? Защо ще предлагаш брак на една осъдена затворничка, на която ѝ остават години, докато си излежи присъдата? Ако е защото... защото отне невинността ми, недей. Като се има предвид как живея, това трябваше да се случи, рано или късно.

– По дяволите, Кейси, никога ли не ти е хрумвало, че може да те обичам? – изстреля Деър, силно развълнуван.

– Аз... о, не! Знаех, че ме желаш, но мъже като тебе не се женят за жени като мене.

– Да му се не види! Повярвай ми поне малко, Кейси. Откъде знаеш какъв мъж съм? Чуй ме, упорито момиче такова. Обичам те! Чуваш ли? Обичам те!

Всяка сричка беше произнесена високо и ясно и Кейси затрепери от щастие.

Но тя беше достатъчно умна, за да разбере, че няма бъдеще за една осъдена и един джентълмен, и точно това му каза.

– Ти не си вече затворничка, любов моя – отвърна Деър, с което я обърка. – Помилването ти е в джоба ми. Губернаторът Блай ми го даде, преди да напусна Сидни.

– О, Деър, Деър, наистина ли? Наистина ли съм свободна? Как го направи?

Радостта ѝ беше заразителна и Деър я прегърна силно.

– Да, любов моя, сега си свободна и можеш да се омъжиш.

Внезапно щастieto на Кейси се превърна в загриженост.

– Но твоите приятели – противопостави се тя, не съмсем убедена, – какво ще кажат те? Ами... семейството ти. О, Деър, не можем, не бива...

– Можем и ще го направим, любов моя, остави на мен. Освен това семейството ми е съгласно и никой друг няма значение. Това, което наистина искам да знам, е какви са чувствата ти към мене. Разголих душата си пред тебе, ти няма ли да направиш същото?

– Няма какво да крия, Деър – призна плахо Кейси. – Сърцето ми винаги е принадлежало на тебе. Дори когато мислех, че си арогантен, надут негодник. – Тя се засмя на смутения му поглед, който предизвикаха думите ѝ. – Трябва да признаеш, че почти нямаше какво да обикна у тебе, когато се срещнахме. Много ти харесваше да ме тормозиш.

– Виновен съм – изчерви се Деър. – Това беше моят начин да се боя срещу растящото привличане помежду ни. Не исках да се влюбвам в тебе, но ти някак намери пътя към сърцето ми. Ще се омъжиш за мене, нали, Кейси?

Очите им се срещнаха и едно обещание без думи, обхванало времето и пространството, свърза душите им завинаги.

– Кога? – запита Кейси, усмихвайки се с трепет.

– О, любов моя, скоро. Колкото може по-скоро след Нова година.

Знаеш ли, че утре е Коледа? Ти ми поднесе възможно най-хубавия подарък.

Пленявайки устните ѝ, той я притисна към себе си. Тя извика от щастие и отвърна на целувката с безразсъдно отдаване, сигурна в любовта му. Писейки от сладостта на устните ѝ, Деър я подкани да се изправи.

– Ела, любов моя, стъмнява се. Нека се върнем в пещерата.

– Няма ли да си отидем у дома?

– Не и тази вечер. Аз съм много голям егоист и те искам само за себе си тази нощ. Когато се върнем във фермата, ще трябва да се държим по-прилично, докато не мине сватбата.

– Защо? – подкачи го Кейси. – Това нямаше значение преди.

– Хитруша такава – усмихна се Деър. – Сега ти си моята годеница и искам всичко да е свършено. Ще направя възможното брат ми да няма за какво да ми прави забележки, докато не се оженим. Колкото и да ми е болно, не можем да бъдем заедно по този начин преди сватбата. Така че ела, любов моя, имаме цялата нощ пред себе си и не искам да пропусна нито миг от нея.

По-късно Деър уби едно улаби и Кейси направи питки, а вечерята беше полята с обилно количество чай. Споделянето на храната с мъжа, когото обичаше, беше за нея като манна небесна и Кейси се закле, че никога досега не е яла нещо по-прекрасно. Но това, което последва, беше чиста наслада. Деър непрестанно я въздигаше до трепетен екстаз, учейки я на много начини да люби и да бъде любена, да дава наслада и да я получава. Беше невероятна нощ, такава, която и двамата щяха да запомнят. И докато засвидетелстваха един пред друг любовта си така, както всички любовници на света го правят от веки веков, никой от двамата не знаеше какви тъмни сили са се надигнали, за да ги разделят.

КНИГА ВТОРА
ДРЪЗКА ЛЮБОВ
1808–1809

11

Бен изтича да посрещне Кейси и Деър, когато двамата влязоха в двора, възседнали коня.

– Време беше вие двамата да се върнете – извика младежът с лек укор в гласа. – Ако татко не ме беше спрял, щях да тръгна към пещерата още на разсъмване.

Пурпур полази по шията на Кейси, смутена от мисълта какво щеше да завари Бен, ако беше нахлул в пещерата рано тази сутрин.

– Слава богу, че татко е проявил здрав разум – измърмори Деър, вдигайки очи нагоре.

Рой излезе от къщата и се присъедини към тримата в двора.

– Добре дошла у дома, Кейси. – Той се усмихна и хвана ръцете ѝ. – Добре ли си? Нали не ти се е случило нещо лошо?

Видимата му загриженост стопли сърцето на Кейси и тя отвърна:

– Добре съм, господин Рой, наистина. Особено сега, след като Деър и аз...

И тя хвърли изпълнен с любов поглед към Деър.

– Това, което Кейси се опитва да каже, е, че се съгласи да се омъжи за мене – заяви той гордо.

– Прекрасно! – извика Бен. – Ако беше почакал още малко, аз щях да я поискам.

– На Кейси ѝ трябва мъж, а не кутренце – пошегува се Деър.

– Чакай малко, братко – нацупи се възмутено Бен. – Ще ти покажа...

– Момчета, момчета – намеси се Рой със смях. – Без караници, моля. Днес е щастлив ден. Не само е Коледа, но и имаме годеж, така да се каже. Марта е в кухнята сега и се труди самичка над празничните ястия, а аз съм сигурен, че Кейси иска да си отиде в стаята и да се преоблече.

– О, да – съгласи се Кейси, нямайки търпение да хвърли дрехите, с които беше изкарала вече много дни. – И веднага щом бъда готова, ще помогна на Марта с обяда.

– Кейси – намеси се Деър, – няма нужда.

– Напротив, Деър. Марта не би могла да се справи с всичко съвсем сама. Освен това, искам да ѝ помогна.

Тя се обърна, за да се оттегли, но една ръка, положена над лакътя ѝ, я спря.

– Добре дошла в семейството, Кейси – каза Рой, целувайки я по бузата. – Желая само най-доброто и за двама ви.

Тя внезапно се замисли.

– Господин Рой – започна колебливо, – относно украшенията, аз не съм...

– Никога не съм си помислял, че си била ти, скъпа. Нека забравим всичко това, то не е важно. Имам представа кой ги е взел. И моля ти, нека да не говорим повече за това. Ти вече не си прислужничка.

Кимвайки щастливо, Кейси се запъти към стаята си. За първи път от месеци насам се чувстваше наистина в безопасност. Нямахше нещо, което Мег или някой друг да може да ѝ стори, помисли тя. Скоро тя щеше да стане съпруга на Деър и вече нямаше да се тревожи какво ѝ готви животът.

Докато работеше в кухнята редом с Марта, Кейси усещаше повече радост, отколкото когато и да било, след като баща ѝ беше умрял. Марта я посрещна почти толкова любвеобилно, колкото и Бен, и двете си бъбреха щастливо, разнищвайки последните новини. Най-вече говореха за отношенията между Кейси и Деър и за чувствата помежду им.

– Толкова се радвам за тебе, Кейси – каза Марта, изтривайки една сълза от окоето си. – Чудесно е, че те помилваха. Ти и Деър сте създадени един за друг.

Тъкмо в този момент дойдоха неочаквани гости за коледната вечеря. Гед Маккензи и дъщеря му Марси пристигнаха точно когато всички бяха насядали на масата и Кейси поднасяше печен овнешки бут.

– Деър, скъпи – изгуква Марси, втурвайки се през вратата, която Бен беше отворил, и влетя в обятията на Деър. – Бях сигурна, че ще дойдеш да се видиш с мене точно днес. Понеже ти не дойде, аз уговорих татко да ме докара у вас.

Смущение, последвано от раздражение, се разли по лицето на Деър, докато се вираше безмълвно в прелестното момиче в ръцете му. Бен помисли, че така му се пада на брат му, задето е откраднал сърцата на най-красивите жени в Нов Южен Уелс. Но когато забеляза изражението

на Кейси, той съжали за прибързаните си заключения. Рой веднага се намеси, надявайки се да разсее напрежението.

– Точно навреме за вечеря, Тед. Ще се присъедините ли към нас?

– Да – съгласи се Тед охотно, оглеждайки овнешкия бут. – И ако бурята, която се надига навън, се разрази, може да ви гостуваме и по-дълго, отколкото очаквате.

Внимателно поставяйки подноса с печеното по средата на масата, Кейси изгледа обидено красивата жена, която се чувстваше толкова удобно в ръцете на Деър, сякаш имаше пълното право да се намира там.

Честно казано, Кейси смяташе Марси за изключителна красавица, с прасковено-сметанен тен. Тя притежаваше рядката комбинация от алабастровобяла кожа и светлоруса коса, подчертана от рубиненочервени устни и невинни сини очи. Имаше изящна фигура, със стройни пропорции и стигаше едва до рамото на Деър. Но беше щедро надарена с високи, закръглени гърди и пищен ханш, който един ден сигурно щеше да стане прекалено пищен.

Освобождавайки се от властната прегръдка на Марси, Деър потисна една въздишка. Защо трябваше тя да идва тук точно сега? Не я беше виждал от седмици, а пък не беше и мислил за нея. Той осъзна, че ѝ дължи обяснение, и възнамеряваше възможно най-скоро да ѝ каже за Кейси. Може би съдбата я беше довела тук точно в този ден, разсъди той. Сега тя можеше да види със собствените си очи какво е положението между него и Кейси. Любов като тяхната беше трудно да се скрие.

С объркани миели, въртящи се в главата му, Деър каза, без да прецени:

– Кейси, сложи още два прибора на масата. Семейство Маккензи ще останат за вечеря.

Това, което не осъзна, беше, че думите му прозвучаха като команда, отправена към прислужничка, а не като молба към любима жена.

Хвърляйки към него поглед, пълен с обида, Кейси отговори:

– Да, господин Деър.

След което се обърна и излезе.

– Явно на слугините ти им трябва женска ръка, която да ги държи в подчинение – изсумтя Марси. – Това да не е някоя от осъдените, които си довел от Сидни? Невероятно създание...

– Кейси е... – Деър заекна, мъдро решавайки, че трябва да отложи обясненията за по-подходящ момент.

Точно тогава Кейси влезе отново в трапезарията, носейки с чинии и прибори, и го спаси от необходимостта да отговори. Рой намери изход

от ситуацията с думите:

– Сложи всичко на масата, Кейси, а после двете с Марта елате да седнете при нас.

– Какво! – ахна Марси, смаяна. – Позволявате на слугините си да се хранят с вас? Всички знаят, че тези жени са чисто и просто курви.

Деър скочи на крака, готов да защити Кейси и да даде на Марси да се разбере, от което тя особено много се нуждаеше, но Рой му махна да си седне.

– Остави, сине. Днес е Коледа и семейство Маккензи са наши гости. След като им обясним, сигурен съм, че Марси ще разбере положението. Нека сега да се заемем с вечерята.

Недоволен, но осъзнавайки какво иска да направи баща му, Деър си седна на мястото. Но ситуацията се влоши, когато Марси упорито да настоява:

– Когато аз стана господарката тук, тези нередности ще спрат.

Настъпи абсолютно мълчание и когато Деър не направи нищо друго, освен да стисне зъби, Кейси изрече:

– Ние с Марта предпочитаме да се храним в кухнята.

И излезе от трапезарията с цялото достойнство, на което беше способна, а Марта веднага я последва.

Деър се ядоса извънредно много. Искаше да хукне след Кейси, но се застави да остане на стола си. Чувстваше, че е длъжен да даде обяснение на Марси, да ѝ съобщи възможно най-внимателно за отношенията си с Кейси, и смяташе да го направи след вечеря.

Когато всички се нахраниха и се възцари неловко мълчание, Деър се изправи и покани Марси да се разходят навън, преди да е започнало да вали. Дочувайки далечния грохот на гръмотевицата, търкаляща се по притъмнялото небе, той очакваше всеки момент да се излее проливен дъжд.

– Надявам се вие, влюбени пиленца, скоро да определите дата – усмихна се многозначително Тед, докато Деър и Марси излизаха от стаята. – Бих искал да дочакам внуци, преди да стана твърде стар, за да им се радвам.

– Татко! – укори го Марси, изчервявайки се красиво, за да се хареса на Деър.

– Е, това си е така, момиче – настоя възрастният мъж. – Ти чакаш Деър вече доста време. Трябваше да си кажа думата.

Деър си пожела подът под краката му да се беше разтворил и да го беше погълнал. Решението му да се ожени за Кейси най-вероятно щеше

да отчужди Тед, както и да нарани и разгневи Марси. Но нямаше друг изход. Кейси беше жената, която той обичаше и за която смяташе да се ожени. Другите бяха просто развлечения по пътя му към истинската любов.

– Татко, може би ти ще си поговориш с Тед, докато нас с Марси ни няма – намекна многозначително Деър, отвеждайки Марси към вратата, като постави ръка на гърба ѝ.

– Разбира се Деър, ако това е желанието ти – съгласи се предпазливо Рой.

– Каква е тази работа, Деър? – запита Марси, когато излязоха на широката веранда.

– Марси, трябва да поговорим – каза Деър.

– Разбира се, скъпи – грейна тя, – трябва да определим дата за сватбата ни. Чу какво каза татко. Чаках достатъчно и търпението ми се изчерпва. Все се питах кога ли ще стигнеш до тази тема.

– Марси, никога не съм искал да те нараня и по едно време наистина исках да те направя своя съпруга.

– По едно време! За какво говориш?

– Срегнах една жена. Жена, която много обичам. Помолих я да се омъжи за мене.

Изведнъж сините очи на Марси загубиха невинния си поглед, заменен от убийствен блясък.

– Коя е тя? Коя е кучката, която те открадна от мене? Дъщерята на губернатора Блай ли е? Тя е доста стара за тебе.

– Не е Бес. Кейси е – отвърна Деър, понеже нямаше как да смекчи удара.

Макар че в действителност не беше предлагал брак на Марси, подразбираше се, че един ден те двамата ще се оженят.

– Кейси? Коя Кейси? – изсъска Марси, правейки се, че не разбира.

– Вече се запозна с нея, тя ни поднесе вечерята.

Лицето на Марси стана смъртнобледо и Деър помисли, че може да припадне, докато тя не се върна към живота с изблик на невиджан гняв.

– Затворничка! – изпищя Марси. – Ти си позволил на една осъдена курва да се вмъкне между нас? Отвратителен негодник! Предполагам какво е направила малката кучка, сигурно си е размахала опашката и ти си хукнал след нея като разгонен котарак. Тя вдигна ли си краката за тебе?

– Марси, не е точно така – протестира Деър, чийто гняв висеше на тънка нишка. – Обичам Кейси.

– Обичал я бил! Обичаш това, което е между краката ѝ! Не можеш ли просто да вземеш каквото ти предлага и да забравиш за нея? Няма да ти го натяквам, скъпи. Всички мъже са донякъде неуправляеми.

– Марси, няма да ти позволя да говориш по този начин за Кейси. Тя е жената, за която ще се ожена.

– Колко благородно, Деър, но очевидно си забравил нещо. Тя е осъдена.

– Вече не е. Губернаторът Блай ѝ даде пълно опрощение преди няколко дни. Тя е еманципантичка и скоро ще бъде моя съпруга.

– Нищо от моите думи ли няма да промени намеренията ти?

– Абсолютно нищо.

– Никога няма да ти го простя, Деър – изрече Марси със стиснати зъби. – Ти ме съсипа. Кой мъж ще ме вземе сега?

– Ако говориш за девствеността си, Марси, тя не съществуваше. Ти си я загубила доста преди да легна с тебе.

– Не бъди груб, Деър, говоря за твоя... за любовеното с теб. Никои не може да се сравни с тебе.

– Поласкан съм, но съм сигурен, че един ден ще си намериш мъж, достоен за твоята любов.

Отговорът ѝ се загуби в изтрещяването на гръмотевицата, придружен от стрелкащи се в небето светкавици, и над главите им рукна поробен дъжд. Макар Деър да не беше особено доволен, като че ли Марси и Тед щяха да прекарат нощта тук, в имението.

Къщата най-накрая беше утихнала и в нея се беше настанила хладна атмосфера, когато двамата Макензи се бяха убедили, че Деър напълно сериозно смята да се ожени за Кейси. Макар че самата Кейси с колебание се беше съгласила да се присъедини към семейството и гостите в приемната след вечеря, тя се чувстваше толкова неловко, че скоро се извини, че е уморена, и се оттегли. Деър се разтревожи, защото не беше оставал насаме с нея нито за миг, откакто се бяха върнали вчера, и не беше имал възможността да ѝ поднесе подаръка си. Но се надяваше, че когато всички заспят, може да се промъкне незабелязано в стаята ѝ.

Разхождайки се нетърпеливо напред-назад, докато не мина полунощ, Деър пхна едно малко пакетче в предния джоб на ризата си и се запъти към вратата. Но тя се отвори пред него, преди да беше посегнал към дръжката, и една малка забулена фигурка се вмъкна в стаята му.

– Кейси? – прошепна той с радост, обгръщайки я нежно. – Ти ме

изненадваш, любов моя. Не те очаквах тази вечер.

Дребната фигурка замря, после се дръпна рядко назад, заставайки близо до трепкащия пламък на свещта, за да разкрие самоличността си.

– По дяволите! Какво правиш тук, Марси?

– Не се сърди, скъпи – замоли се Марси. – Дойдох да ти припомня колко добре се чувстваме заедно, за да забравиш това налудничаво решение да се жениш за осъдена жена, за която не знаеш нищо.

– Върви си в леглото, Марси. Аз обичам Кейси. Няма изгледи да си променя намеренията.

– Може би ще успея да те убедя – измърка тя съблазнително, докато скривашото я наметало се смъкна по тялото ѝ и легна като тъмна локва в краката ѝ.

Деър ахна, когато слабата светлина разкри великолепната порцеланова плът, разкошна във великолепната си голота. Щръкналите розови зърна, увенчаващи млечнобелите гърди, и златистият отблясък между гъвкавите бедра накараха желанието да запулсира във вените му. Никой жив мъж не би могъл да остане безразличен пред такава невероятно примамлива женственост.

– Ти ме искаш, Деър – прошепна гърлено Марси. – Вземи ме. Забрави онази малка кучка, тя не е достатъчно добра за тебе. Явно те е омаягосала. Но ще ти го простя. Ти имаш нужда от съпруга като мене, жена от твоята собствена класа.

Думите ѝ бяха катализаторът, който освободи вцепенените сетива на Деър. Той хладнокръвно вдигна наметалото от пода и го наметна на раменете ѝ.

– Никога не съм искал да те наскърбя, Марси – каза той с равен тон, въздържайки се да я укори за оскърбителното ѝ поведение. – Когато Кейси влезе в живота ми, вече никоя жена не означаваше нищо за мене. Лека нощ, най-добре е и двамата да забравим, че между нас нещо изобщо се е случило.

Докато говореше така, той я отвеждаше решително към вратата и преди да се усети, Марси се намери застанала в коридора пред една затворена врата. Кипейки в безсилен гняв, тя се отправи към собственото си изстинало легло.

В мига, когато вратата се затвори зад Марси, Деър изпусна остро дъх, разтърсвайки рамене, за да отпъди натрапчивия аромат на рози, оставен от нея. После излезе от стаята, потупвайки джоба си, за да се увери, че подаръкът му за Кейси е там. Намери вратата ѝ незалостена и се вмъкна вътре. Стаята тънеше в тъмнина и Деър извади от джоба си

кремък и да запали свещта. Кейси се събуди веднага.

– Боже господи, Деър, така ме изплаши! – изпъшка тя, хванала се за гърлото.

– Прости ми, любов моя. Просто трябваше да те видя – прошепна Деър, настанявайки се удобно на крайчеца на леглото. – Искам да ти се извиня за днес. Марси обикновено не е толкова неприятна, но аз ужасно я нараних.

Кейси простена, казвайки си мислено, че „неприятна“ едва ли е подходящо определение за грубото поведение на Марси Маккензи.

– Може би не съм подходящата жена за тебе – осмели се тя, предоставяйки му възможността да оттегли предложението си за брак, докато още имаше шанс.

– Ти си единствената жена за мене – възрази той. – Това е причина да съм с тебе сега. Имам подарък за своята любима.

– Коледен подарък? О, Деър, а аз нямам нищо за тебе – завайка се Кейси.

– Ти ми даде себе си, любов моя. Това е повече от достатъчно.

И той бръкна в джоба си и извади една малка кутийка, която поста- ви нежно в ръката ѝ. Кейси я загледа в продължение на няколко секун- ди, после впи очи в Деър.

– Отвори я, любов моя – каза той.

Треперейки от вълнение, Кейси вдигна капачето и извика стресна- то. Сгущен в гънки от кадифе, в кутийка се криеше майсторски шлифо- ван изумруд, обкръжен от диаманти. Гледката я остави без дъх.

– О, Деър, това е... невероятно! Но е много ценно. Не мога да прие- ма нещо, което струва толкова много.

Макар че фермерите можеха да бъдат и заможни, все пак капиталът им обикновено беше толкова малък, че по принцип осъществяваха раз- менна търговия помежду си.

– Пръстенът беше на майка ми, любов моя. Сега е твой.

– Но аз мислех, че всичките украшения на майка ти са били откраднати.

– Не всички. Този пръстен ми беше даден, за да го дам на бъдещата си съпруга. Той не стоеше при другите украшения. Искам да го вземеш.

Деър извади пръстена от гнездото му и го постави на пръста на Кейси, докато тя го гледаше със страхопочитание.

– Никога не съм виждала нещо толкова красиво.

– Нито пък аз – усмихна се Деър, а сивите му очи не се отделяха от лицето ѝ.

– Благодаря ти, любов моя, благодаря ти – каза Кейси, покривайки лицето му с целувки.

С щастлив смях Деър отдели ръцете ѝ от врата си и нерешително се изправи на крака.

– По-добре да тръгвам, скъпа, иначе никой от нас няма да спи тази нощ. А след снощи имаме нужда от добра почивка.

Кейси се изчерви, припомняйки си съвсем ясно предната нощ, когато екстазът ги беше овладявал отново и отново. Мисълта, че би могла да изпитва същото онова чувство нощ след нощ, след като се оженят, накара кожата на гърба ѝ да настръхне.

– Лека нощ, любов моя – каза Деър замечтано, позволявайки си само една невинна целувка по челото. – Приятни сънища.

Сякаш би могла да спи след цялото това вълнение тази вечер!

Семейство Маккензи си тръгнаха рано на другата сутрин; отдавнашното приятелство беше разклатено. Но Кейси беше толкова щастлива, че в последвалите дни не отдели на високомерната Марси нещо повече от откъслечни мисли. Рой ѝ беше подарил целия гардероб на покойната си съпруга и двете с Марта прекарваха всяка свободна минута в преправяне на дрехи и подготвяне на най-подходящата сватбена рокля. Най-накрая се спряха на една рокля от шифон, недотам демодирана и достатъчно прохладна и за най-горещия ден.

Кейси и Деър не бяха споделяли едно легло от престоя си в пещерата и напрежението започваше да си казва думата. Те се виждаха всеки ден, без да разменят нищо повече от една-две целувки, емоциите им бяха в състояние на безтегловност. Деър беше готов да експлодира, а Кейси се люлееше на ръба на бездната. Тя много се зарадва, когато в края на първата седмица след Нова година Деър обяви, че отива в Сидни, за да намери свещеника. Предната година един свещеник беше дошъл в колонията и Деър се надяваше да го докара във фермата, за да извърши кратката церемония, която да ги съедини. Кейси изпадна в екстаз. След няколко дни щеше да стане госпожа Деър Пенрод. Ще бъде възможно най-добрата съпруга, обеща си тя. Само хубави неща ще им се случват отсега нататък. Ще имат деца – много деца – и любов, и смях, и... Умът ѝ работеше на пълни обороти, представяйки си щастие и дълъг живот, които щеше да споделя с Деър за вечни времена.

Бен настоя да придружи брат си и денят, когато заминаха, беше вторият по важност ден в живота на Кейси. Най-важният щеше да бъде, когато свещеникът ги обявеше за съпруг и съпруга. Тя очакваше Деър и Бен да се върнат късно на следващия ден. Тревогата ѝ зарази Рой, който

започна да се притеснява, когато мина още един ден без никакви вести от синовете му. Твърде много неща можеха да се случат по пътя до Сидни. Разбойниците все още, вилнееха в околността. А може би нещо в града не беше наред.

– Какво, по дяволите, става тук? – запита Бен, докато влизаха в Сидни.

Сто и втори полк се беше събрал на улиците, повечето членове на Корпуса бяха пияни и вдигаха страхотен шум. Като че ли целият полк се беше запътил към резиденцията на губернатора.

– Да му се не види! – избухна Деър гневно. – Тръгнаха са за Блай! Ела!

Повлечен от тълпата, Бен се сля с масите, които следваха маршируващите войници. Разбунтувалите се спряха нестройно пред резиденцията на губернатора и след минути разбиха вратата и нахлуха вътре. С изключение на гражданската гвардия, единствените военни сили в Нов Южен Уелс бяха именно войниците от Корпуса, а бунтът им, воден от полковник Джонстън и подстрекаван от Джон Маккартър, оставяше губернатора Блай абсолютно беззащитен.

– Какво да правим, Деър? – запита Бен. Ръцете го сърбяха да се втурне да защитава губернатора.

– Какво можем да сторим срещу целия Корпус? – отвърна Деър съвсем реалистично.

– Може би някои от тези хора ще се присъединят към нас, ако защитим Блай? – предположи Бен.

– Ха – изсмя се Деър, – само ги погледни, Бен, това е мръсната пяна на Сидни. – И той кимна към група пияни подстрекатели. – Нима искаш тези да се бият на твоя страна?

Отговорът на Бен се изгуби във врявата, предизвикана от войниците от Корпуса, които излизаха от резиденцията, грубо повлекли протестиращия губернатор Блай към улицата. Някой беше докарал каретата му до вратата и Блай беше натикан съвсем безцеремонно вътре. В този момент Джон Маккартър се появи, за да поеме лично юздите на конете, и заедно с приятелите си от Корпуса тръгна на парад из претъпканите улици на Сидни, разкарвайки губернатора като чучело, докато градските отрепки вилнееха наоколо, пияни от безплатно раздаван ром. Бен и Деър не можеха да направят нищо повече от това, да стоят и да гледат. Докато на вратата на резиденцията не се появи с писъци Бес Блайг която

хукна след каретата, отнасяща баща ѝ.

Бес, убедена, че Корпусът ще убие баща ѝ, тичаше задъхана след каретата по калната улица и се молеше да го пощадят. При вида на тази смела жена, която самичка се изправяше в защита на баща си, нещо се пречупи у Деър и той пришпори коня си през тълпата, последван по петите от Бен. Деър пребледня от ярост, когато видя лейтенант Потър да язди редом с каретата, пренебрегвайки молбите на Бес.

– Пуснете я вътре при баща ѝ, Потър! – изкрещя Деър, надвиквайки шумотевицата. – Какъв човек сте вие?

Поклащайки глава, Потър изгледа кръвнишки младия фермер.

– Дръжте се настрана от тази работа, Пенрод. Твърде късно е да направите каквото и да било за губернатора. Колонията е в ръцете на Корпуса на Нов Южен Уелс. Ние налагаме правилата оттук насетне.

Полуприпаднала от изтощение, Бес чу гласа на Деър и обърна измъченото си лице към него.

– Помогни ми, Деър, моля те, помогни ми! Ще убият баща ми!

Яростта се разгоря у Деър и без да мисли за последиците, той се задейства. Скочи от коня, хвърли юздите на Бен и бързо стигна до Бес. С последни сили тя се беше вкопчила отчаяно в дръжката на вратичката и каретата я влачеше по улицата, докато зловещият парад продължаваше по Джордж Стрийт, но вече с по-бавен ход. Пращайки по дяволите всяка предпазливост, Деър сграбчи Бес през кръста, отвори вратичката и я бутна вътре при баща ѝ. Всичко това се случи толкова бързо, че нито лейтенант Потър, нито някой друг разбра какви са намеренията на Деър.

Тъй като стореното не можеше да се поправи, Потър не обърна внимание на Бес, а веднага изрева на хората си:

– Арестувайте този човек! – посочвайки към Деър. Трима мъже се хвърлиха върху него и го събориха на земята. Бен понечи да се намеси, но Деър му извика да стои настрана.

– Недей, Бен! – Гласът му прозвуча напрегнато, защото войниците вече го бяха повели към затвора. – Не могат да ме държат дълго. Изчакай у Дрю Стенли, докато ме пуснат.

И изчезна с конвоя си сред тълпата, оставяйки смаяния Бен да се визира безпомощно след него.

Но жертвата на Деър не беше напразна, защото Бес получи позволение да седи при баща си в каретата. След продължилия прекалено дълго парад по улиците на Сидни губернаторът беше отведен обратно в резиденцията си и поставен под домашен арест, докато не се яви възможност да го върнат в Англия. Колонията Нов Южен Уелс сега бе

изцяло във властта на безскрупулния Корпус на рома.

На следващия ден Маккартър, вече спечелил почва, веднага се приготви да защити завоеванието си. С хитростта на лисица той накара да го арестуват за подстрекателство и веднага беше оправдан от съда, съставен от негови приятели. Използва пародийния си съдебен процес, за да издигне обвинения против губернатора, и думите му явно намериха благодатна почва. За да очерни още повече Блай, той пусна слуха, че войниците от Корпуса били извлекли Блай изпод леглото на слугинята – злобен удар, насочен срещу личната чест на човек, познат със смелостта си.

Докато се разиграваше всичко това, Деър кипеше в безсилен гняв в затвора, намирайки се изцяло в ръцете на Корпуса. Ако бяха пожелали, те можеха без затруднения да го държат там колкото искат. Но той не вземаше предвид съобразителността на Бен и умението му да убеждава. Използвайки целия си чар, брат му отиде направо при полковник Джонстън, за да пледира за каузата на Деър, изтъквайки кавалерската нагласа на брат си като причина за действията му. Деър не би могъл да понесе да гледа жена, изпаднала в беда. Радостта на Джонстън от победата на Корпуса го беше направила податлив на убеждение и той заповяда Деър да бъде освободен. Лейтенант Потър обаче беше извънредно недоволен, докато пускаше на свобода затворника си.

– Аз не бих те пуснал, Пенрод – изръмжа Потър. – Веднъж ми попреди, но втори път няма да успееш. Въпрос на време е онова момиче О'Кейн да бъде докарано тук и наказано.

– Не можеш да направиш нищо на Кейси, Потър, тя е свободна жена – каза Деър. – Губернаторът Блай я помилва малко преди Коледа. Записано е в регистрите, ако си дадеш труда да провериш. Тя скоро ще бъде моя съпруга.

– Как ли пък не! – избухна Потър, прокарвайки пръсти пред оредяващата си коса. – Може да си убедил губернатора, но Корпусът има последната дума сега. Освен това, вече е късно.

– Късно за какво?

– Положението на момичето няма никакво значение. Тя е извършила престъпление, когато е подпомогнала избягал затворник, и трябва да си плати. Ако е еманципантичка, както твърдиш, ще бъде съдена и наказана. Докато ти тук си играеш на сър Галахад за Бес Блай, твоята... годевица – изкикоти се лейтенантът – беше арестувана от сержант Граймз. Надявам се да си й се насладил достатъчно преди заминаване, защото ще ти е било за последно. Когато я осъдят, ще направя така, че да ми я

пратят за прислужница. Винаги съм имал слабост към тази малка кучка. Ако откаже да ни даде информацията, която искаме, един бой с камшик може би ще ѝ развърже езика.

– Животно! – изрева Деър, хвърляйки се към Потър, който отстъпи няколко крачки, за да избегне гнева на младия фермер.

Ако Бен не се беше втурнал между двамата, за да задържи брат си, Потър нямаше да има на разположение нищо друго освен молитви, за да се защити от превъзхождащата го сила на Деър.

– Деър, за бога, не позволявай на Потър да те предизвиква! Няма да направиш добро на Кейси, като седиш в затвора. А точно това ще се случи, ако нападнеш този кучи син.

Признавайки мъдростта в думите на брат си, Деър стисна зъби, сви юмруци и с голямо усилие се въздържа от бой с нахалния лейтенант.

– Хайде, Бен, да си вървим у дома и да разберем дали това копеле не ни лъже – изръмжа той, хвърляйки яростен поглед към противника си.

След малко вече препускаха по обратния път към Парамата.

– Какво стана с губернатора Блай? – запита Деър, изравнявайки се с брат си.

– Под домашен арест е – каза сухо Бен.

– А Маккартър?

Бен му разказа с няколко думи какво е направил Маккартър, за да оправдае действията си.

– Говорят, че скоро щял да заминава за Англия, за да се защити. Изглежда, за в бъдеще сме оставени на произвола на Корпуса на рома, защото ще минат най-малко две години, преди това да се узнае в Англия и да бъде назначен нов губернатор.

– Бог да ни е на помощ, на всички ни – измърмори Деър, пришпорвайки коня си в галоп. – И бог да е на помощ на Потър, ако на Кейси ѝ се е случило нещо.

12

Кейси вече не можеше да седи и да чака Деър да се върне. Двамата с Бен трябваше отдавна да са в къщи. Тя заплаши да тръгне сама с фургона към Сидни, но Рой беше непреклонен в отказа си.

– Може би свещеникът е имал някаква своя работа за довършване, преди да може да тръгне насам – предположи Рой, по-загрижен,

отколкото даваше да се разбере.

– Ако беше така, Бен щеше да се върне сам, за да ни съобщи за забавянето – настоя упорито Кейси. – Не, Рой, просто знам, че се е случило нещо ужасно.

– Може би си права – допусна той, намръщил чело.

– Ако не бива аз да отивам в Сидни, поне ти иди, Рой – замоли се Кейси. – Не мога да го обясня, но имам чувството, че нещо ужасно им се е случило или предстои да се случи.

Поддавайки се най-накрая на горещите ѝ молби, Рой се съгласи да отиде до Сидни.

– Ти и Марта ще се справите ли тук сами, докато се върна? – запита той, въпреки че вътрешният му глас му подсказваше, че трябва да остане, докато някой от синовете му не се върне с обяснение. – Том и мъжете са на юг, подкарват овцете към потока, за да ги изкъпят преди стригането. Вие ще сте сами тук.

– Какво може да ни се случи във фермата? – възрази Кейси. – Двете с Марта ще бъдем в безопасност, докато се върнете. Моля те, побързай, Рой.

След петнадесет минути Кейси облекчено въздъхна, когато Рой погледна към Сидни. След половин час, малко след като той беше излязъл от Парамата, сержант Граймз с четирима войници, тръгна към имението Пенрод само минути след като беше получил нареждания от лейтенант Потър да арестува Кейси О'Кейн.

Кейси седеше на стъпалата на верандата с надежда да улови полъх от ветрец, а стомахът ѝ се свиваше от тревога и отчаяние. Какво се беше случило с Деър и Бен, измъчваше се тя. Да не са ги нападнали разбойници? Или са имали неприятности с Корпуса? Всичко беше възможно в град като Сидни. Може би някой е разбрал, че Деър е отговорен за бягството на Тим от колонията. Всякакви мрачни мисли владееха мозъка на Кейси, докато очите ѝ се взираха разсеяно в пространството.

Когато забеляза облака прах, надигащ се в далечината, тя се замоли дано да е причинен от внезапен вятър. Скоро обаче разбра, че прахът е вдигнат от приближаващи се конници.

– Марта! – извика Кейси развълнувано. – Бързо ела. Мисля, че мъжете се връщат.

Първата ѝ мисъл беше, че Рой е срещнал синовете си по пътя и се връщат заедно. Като, разбира се, и свещеникът е с тях.

Марта излезе на верандата и също зачака с радостно предчувствие. Засенчвайки очи срещу ярко греещото слънце, Кейси започна да се

притеснява. Колкото повече се приближаваха конниците, толкова по-силно чуваше един тревожен вътрешен глас. Нещо не беше наред, никак не беше наред. Тя го разбра в момента, когато позна ясно различимата униформа на Корпуса.

– Господ да ни е на помощ – изскимтя Марта и цветът се оттегли от лицето ѝ. – Войници са.

Странно, но Кейси не помисли за собствената си сигурност, а само за тази на Деър и семейството му. Пристигането на войниците подсили убеждението ѝ, че Деър има някакви проблеми. Тя загледа с трепет как сержант Граймз и четирима войници влизат в двора. Петимата скочиха от седлата, но само Граймз се приближи към двете жени. Нахалната му усмивка и дръзкият му поглед обгърнаха Кейси. Тя се вкопчи в Марта.

– Какво искате?

Никога не се беше сблъсквала с него, но знаеше, че е от войниците, изпратени в Парамата, за да поддържат реда. Знаеше също и че това е мъжът, който беше арестувал Робин и е издирвал нея и Тим.

– аз съм сержант Граймз. Коя от вас двете е Кейси О'Кейн?

– аз съм Кейси О'Кейн – изстъпи се Марта, хвърляйки предупредителен поглед към Кейси. – Какво искате от мене?

– аз съм тази, която търсите, сержант – каза Кейси, благодарна на Марта заради жертвата ѝ, но не искайки да я приеме.

Ухилвайки се многозначително, Граймз изрече:

– И аз така мислех, че си ти, с червената коса. Арестувам те, задето си подпомагала избягал затворник.

– Как така? Наскоро получих помилване от губернатора.

– Предполагам, че още не си чула, но в Сидни имаше бунт. Губернаторът Блай е под домашен арест и Корпусът управлява колонията.

– Деър – прошепна Кейси едва чуто. Значи това го беше задържало в Сидни. А на глас каза с повече дързост, отколкото чувстваше: – Не можете да ме арестувате, казах ви, че съм помилвана.

– Няма значение дали си осъдена или освободена; това, което си направила, е незаконно – осведоми я Граймз. – Има свидетел, който се закле, че си помогнала на избягал затворник. Трябва да те отведе в Сидни, за да бъдеш съдена.

– Не! – извика Марта, вкопчвайки се в Кейси. – Не можете да я отведете. Не и докато господин Рой и синовете му не се върнат.

Граймз се усмихна хитро.

– Сами ли сте тук?

– Н-не – излъга Кейси, изплашена от жадния поглед в алчните му

очи. – Том и някои от работниците са наблизо.

Един поглед из опустелия двор опроверга думите на Кейси и Граймз се изкикоти противно.

– Добър опит, госпожице О'Кейн. – Обръщайки се към войниците си, той излая: – Ще отведе тази жена вътре, за да си вземе някои неща. – И кимна към Марта. – Дръжете тази навън и... не влизайте вътре, под никакъв предлог. Ясно ли е?

– Не! – изкрещя Кейси, обзета от неимоверен страх, който парализираше дъха ѝ. Нямаше нужда човек да е ясновидец, за да отгатне какво смята да прави Граймз. – Не... не ми трябва нищо. Готова съм да тръгваме веднага.

– Хайде, момиче. Всички жени имат нужда от едно-две нещица, някоя четка за коса или калъпче сапун. – Хващайки я здраво за лакътя, сержантът я завъртя и я бутна да влезе вътре. – Къде е стаята ти? – изръмжа той, а мънистените чу очички блеснаха от едва прикривана страст.

За лейтенант Потър нямаше да има никакво значение, ако му доведат момичето леко употребено, разсъждаваше сержант Граймз. Мег не му беше казала, че Кейси О'Кейн е такава забележителна красавица с тази червена коса и бяла кожа. Тя изглеждаше толкова свежа и невинна. Никаква прилика с курвите, с които беше свикнал. Мислеше, че Мег е изключителна с фината си фигура и запазени черти, но Кейси О'Кейн далече я надминаваше по красота. А и всяка друга жена в колонията. В момента, когато я видя, той разбра, че трябва да я има, преди лейтенант Потър да я е взел. Щеше най-напред да ѝ се насити, а после да я отведе в Сидни, без никой да разбере какво е станало. Това, че намери жените сами, беше неочакван късмет. Сержант Лайнъс Граймз не беше толкова глупав, че да не се възползва от една златна възможност, когато му се представи. Той иска тази изключителна красавица и по дяволите, ще я има!

– Къде е стаята ти? – повтори той, когато Кейси отказа да отговори. – По дяволите, момиче, нямаме цял ден на разположение.

Силен спазъм сви стомаха на Кейси, когато Граймз, вече изгубил търпение, брутално изви ръката зад гърба ѝ и вик на болка се изтръгна от гърлото ѝ.

– Стаята ти! Къде е?

– Зад к-кухнята – изхлипа Кейси, хващайки се за рамото, за да намали болката.

– Виж как ти идва умът – изкикоти се Граймз, влачейки я през

къщата. – Повярвай ми, няма да се бавим. Вече съм твърд като камък.

Ако Кейси бе имала някакви съмнения, те вече се бяха разсеяли. Сержантът имаше намерение да я изнасили, преди да я отведе в затвора. О, Деър, завайка се тя без глас, защо не си тук да ме защитиш? Къде си, любов моя?

Деър, следван плътно от Бен и Рой, влетя в двора. Отдалече бяха забелязали коне, вързани пред къщата, и няколко войници, които се разтъркваха наоколо. Дръпвайки юздите на коня си, Деър прецени ситуацията с един поглед. Марта стоеше на верандата, кършейки ръце и цялата в сълзи, докато четирима войници я бяха наобиколили, за да я пазят. Кейси не се виждаше никъде. Нито пък сержант Граймз. Ситни капчици пот избиха по челото на Деър и тръпка на непреодолим страх пробяга през него. Кейси! Къде е тя?

Деър скочи от коня и викна войниците:

– Къде е Кейси О'Кейн?

– Искате да кажете, мацката с червената коса ли? – изкиска се един възпълничък ефрейтор. – Май тъкмо сега е по гръб и си отваря краката за сержант Граймз. Не бих имал нищо против и аз да я опитам.

Деър се втурна към вратата.

– Стой! – препречи му пътя ефрейторът. – Сержантът каза никоой да не влиза.

Тримата мъже веднага сграбчиха Деър изотзад, за да не му позволят да мине край ефрейтора и да влезе в къщата.

– Какво означава това? – хвърли се Рой в защита на сина си. – Това е моят дом и моите синове имат право да влязат вътре. Пуснете Деър!

– Сержантът каза никоой да не влиза, докато той и момичето... м-м... вземат нещата й. Тя е арестувана и имаме заповед да А отведем в Сидни.

– Как ли пък не! – изрева Деър, подновявайки усилията си да се отскубне.

Точно тогава един сърцераздирателен писък отекна из цялата къща. Деър застина. Слонката в устата му се превърна в памук, като едва не го задуши, и нищо на света не би му попречило да се хвърли в защита на Кейси. Тримата мъже се разлетяха на разни страни, когато Деър с нечовешка сила ги метна във въздуха. Изведнъж освободил се от всичко, което му пречеше, той нахлу вътре, оставяйки Бен, Рой и Марта да се погрижат за войниците. След секунди отвори вратата на стаята на Кейси

и нахълта вътре. Граймз изведнъж се озова в другия край на стаята и Кейси усети две силни, здрави ръце да я прегръщат.

– Кейси, любов моя, аз съм, Деър. Сега си в безопасност.

Тя помисли, че халюцинира. Затвори очи, после бавно ти отвори. Най-накрая мъглата започна да се разкъсва и любимото лице на Деър се очерта пред нея.

– Деър! Ти си тук Слава на бога. Този мъж... този ужасен сержант Граймз се опита да...

– Знам, любов моя – започна да я успокоява Деър, хвърляйки отвратен поглед към сгърченото тяло на войника. Той го беше отхвърлил от Кейси с такава сила, че сержантът лежеше на пода, изпаднал в безсъзнание. – Нарани ли те? Ако ти е направил нещо, кълна се, че ще го убия! По дяволите последиците!

– Не – отвърна Кейси, потънала в сълзи. – Ти пристигна навреме. Но ако се беше забавил само една минута...

Тя потръпна и Деър я притисна плътно до себе си, страхувайки се да си помисли какво би могло да се случи. Когато двамата с Бен бяха срещнали баща си по пътя и бяха научили, че Кейси е сама, той едва не беше уморил коня си от препускане, за да стигне навреме при нея. В последния възможен миг.

Внезапно в стаята нахлуха четиримата войници, последвани от Бен и Рой.

– Какво сте направили на сержанта? – запита ефрейторът, помагайки на замаяния Граймз да се изправи на краката си.

– Нищо, което да не си е заслужил – изсъска войнствено Деър. – На началниците му няма да им хареса, като научат, че се е опитал да изнасили беззащитна жена.

– Вън, Граймз! – заповяда сухо Рой. – Достатъчно зло сторихте за един ден. Откъде знаехте, че Кейси е тук?

– Няма да тръгна без момичето – изръмжа Граймз, който се беше повестил. – Имам заповед да я отведа в Сидни. Лейтенант Потър е научил за нея. Писарят на губернатора му казал за помилването и той правилно предположил, че ще я намерим тук. На него му е заповядано да я отведе в Сидни за разпит.

– Заповедта включва ли изнасилване? – запита разпалено Бен. Сякаш глух, Граймз се обърна към своите хора.

– Вземете момичето. Чакаат ни в Сидни преди мръкване.

Четиримата мъже пристъпиха напред, но Деър дръпна Кейси зад себе си, отказвайки да я предаде.

– Ще я вземете само през трупа ми – предизвика ги той.

– Това може да се уреди – изхили се Граймз.

– Деър, моля те – обади се Кейси, най-накрая възвърнала си дар слово. – Не се меси. Мисля, че е най-добре за всички ни да отида с войниците. Аз... не искам да пострадам.

– Не! – изрева Деър. – Граймз е животно, няма да позволя...

Думите му замряха в гърлото, когато незабележимото кимване на сержанта беше правилно изтълкувано от един от войниците, който безшумно се прокрадна зад Деър и го удари по тила с дръжката на пистолета си. Той се стовари на пода с глухо тупване.

– Деър! – изпищя Кейси, падайки на колене до него.

С убийствен блясък в очите Бен се хвърли напред, но мощната ръка на баща му го задържа.

– Пусни ме, татко! Виж какво направи това копеле на Деър!

– Не можем сега да направим нищо за Кейси, Бен – каза Рой със стиснати зъби. – Ще имаме повече възможности, когато отидем в Сидни и подадем тѣжба в съда. Сигурен съм, че ще ни разберат, когато обясним нещата достатъчно подробно.

– Послушай баща си, Бен – посъветва го Кейси, отчаяна, докато опипваше буцата, която се надигаше на тила на Деър.

Равномерното вдигане и спускане на гърдите му показваше, че не е тежко ранен, и тя облекчено въздъхна.

– Добре, момиче, вземай си нещата – нареди грубо Граймз. – Само колкото се поберат в някоя торбичка.

– Излезте от стаята, докато се преоблека – каза Кейси с отчаяна смелост. – Благодарение на вас тази рокля е на парцали.

– За да избягаш през прозореца, така ли? – възрази Граймз с неприкрита насмешка. – Не, няма.

– Нямате ли чувство за приличие, Граймз? – упрекна го сърдито Рой. – Позволете на Кейси усамотението, което тя заслужава.

– Няма да се опитвам да избягам – добави тя. – Но отказвам да помръдна от мястото си, докато не съм се преоблякла.

– Върви – отстъпи Граймз, мърморейки ругатни под носа си. – Но побързай. – После, като погледна надолу към неподвижното тяло на Деър, той заповяда: – Изнесете го оттук.

Бен и Рой побързаха да изпълнят заповедта на сержанта, докато всички с изключение на Кейси излизаха от стаята.

– Ще стоя пред вратата, така че не се опитвай да бягаш – предупреди я Граймз, хвърляйки към нея яростен поглед през рамо.

След малко Кейси излезе от стаята, понесла торбичка с лични вещи под мишница. Испита огромно облекчение, когато видя Деър, малко блед, да стои на собствените си крака.

– Готова съм – каза тя и гласът ѝ затрепери от сълзи.

Граймз я подкара към вратата. Спря за кратко, когато чу гласа на Деър изрича предупреждение, което остави сержанта по-разтреперан, отколкото би искал да признае.

– Само един косъм да падне от главата на Кейси и си мъртъв. Лично ще те изпратя в ада.

13

Потънала в нещастieto си, Кейси се разхождаше напред-назад из малката килия. Шест стъпки от единия край до другия, шест стъпки от стена до стена. Едно малко прозорче, високо горе, пропускаше слаба светлина през деня, а за през нощта ѝ отпускаха една свещ. Тя едва понасяше помията, която тук представяха за храна, и през двете седмици зад решетките, беше доста отслабнала. Купчина слама, покрита с проядено от молци одеяло, и служеше за легло.

Кейси не знаеше дали нарочно или не, но не пускаха посетители при нея. Във всеки случай, досега се беше срещнала само с един човек. С Деър. Като познаваше семейство Пенрод, тя силно се съмняваше, че отказват да ги пускат при нея. Единственият човек, който като че ли имаше неограничен достъп до килията ѝ, беше лейтенант Потър. Макар да беше още млад и не беше нито грозен, нито неприятен на вид, на Кейси не ѝ беше до замислената му физиономия или алчния му поглед. Не обръщаше внимание и на безсрамните му забележки или начина, по който нахалните му очи обхождаха тялото ѝ.

Къде е Деър, питаше се тя отпаднало. Нямаше откъде да знае, че тримата мъже от семейство Пенрод още бяха в Сидни, отседнали у своя приятел Дрю Стенли. Бяха пристигнали почти по едно и също време с Кейси, тъй като последваха сержант Граймз и хората му в града, за да осигурят безопасността ѝ.

Бяха се захванали веднага за работа, използвайки влиянието си, за да освободят Кейси. Но за голямо отчаяние и мъка на Деър това като че ли се оказваше безнадеждна кауза. Корпусът на рома, вече напълно овладял колонията под ръководството на Джон Маккартър и полковник Джонстън, смяташе да се възползва от случая с Кейси, за да покаже на

хората какви лоши последици може да има подпомагането на затворници, които живееха само малко по-сносно от роби под тяхното жестоко управление. Губернаторът Блай, все още под домашен арест, не можеше да помогне с нищо. Деър, подтикван от отчаяние, беше принуден да се превърне в просител. Фактът, че желаше да се ожени за осъдена жена, не натежаваше в негова полза.

Докато лежеше отпусната върху купчината мръсна слама, Кейси се пренесе мислено две седмици назад, към пътуването до Сидни, след като я бяха арестували. Как ненавиждаше сержант Граймз, който я беше накарал да измине целия път седнала пред него на коня му. През цялото време ѝ шепнеше неприлични неща на ухото, а дръзките му ръце не преставаха да опипват гърдите, седалището и бедрата ѝ. Тя още носеше белези от стискането на ръцете му по нежната си плът. Но за нейно огромно облекчение нахалството му не стигаше по-далече, без съмнение заради мрачното предупреждение на Деър, както и заради факта, че тримата мъже от семейство Пенрод язدهа недалеч тях.

След като Кейси пристигна в Сидни, лейтенант Потър веднага пое нещата в свои ръце и я затвори в килията, където се намираще и сега. Оттогава насам често я беше посещавал, за да я измъчва със заплахи за несигурното ѝ бъдеще. Потънала в униние, Кейси трепна силно, когато вратата на килията се отвори и пропусна мъчителя ѝ, ухилен до ушите.

– Да знаеш, че процесът ти е насрочен – осведоми я Потър. – Ще бъде вдругиден. Съдия Адвокейт и членовете на Корпуса ще решат съдбата ти.

Кейси не каза нищо, взирайки се в него с помръкнал поглед. Със сигурност нямаше да я обесят, задето е помогнала на Тим. Тя знаеше, че редовно окачват осъдени на бесилката, издигната на Джордж стрийт, понякога и жени изкачваха този ешафод. Но, боже господи, тя не искаше да умре; не заслужаваше да умре заради стореното! Лека-полека тя осъзна, че Потър още стои пред нея.

– Имам известно влияние, както знаеш – намекна той хитро. – Можеш да си помогнеш, като се покажеш мила към мене.

Кейси премига, не беше сигурна, че разбира.

– Да не би да намекувате, че аз... че ние...

– Не си глупава, Кейси, знаеш за какво говоря – изсъска Потър. – Искам те още от момента, когато те доведоха под мое попечителство. Ти не си невинна. Сигурно такива мъже като тримата Пенрод добре са се възползвали от това, което предлагаш. И аз съм добър колкото тях. Отвори си краката доброволно за мене и ще се погрижа да ти дадат по-

лека присъда.

– Върви по дяволите! – избухна Кейси. – Можеш да ме насилиш, но всички в колонията ще научат, когато бъда изведена пред съда. Сигурна съм, че гордостта ти ще пострада, когато свърши с тебе, освен ако не се смяташ на едно и също равнище със сержант Граймз, който се опита да ме изнасили.

Сините му очи станаха студени като кремък и ръцете му се свиха в юмруци.

– Малка кучка такава! Все пак ще те имам! – обеща той със заплаха в гласа. – И няма да бъде толкова приятно, колкото щеше да е, ако се беше съгласила да стане доброволно.

Обръщайки се рязко, той излетя от килията, като остави Кейси разтреперана от ярост и страх.

Макар че горещо се молеше само да зърне Деър, желанието ѝ не можа да се сбъдне. След два дни един мрачен лейтенант Потър я отведе в резиденцията на губернатора, където трябваше да бъде съдена. Не присъстваше никой друг освен съдия Адвокейт и трима други съдии, до един членове на Корпуса, които щяха да бъдат съдебни заседатели и да решат как да бъде наказана. Като в мъгла тя изслуша обвиненията срещу себе си, оставайки безмълвна през цялото време. Но неочакваният шок беше появата на Робин Флечър в залата – с хлътнали очи, изтощен от дългите седмици в затвора. Като че ли щяха да ги съдят заедно по едно и също обвинение. Не им дадоха възможност да разменят и една дума помежду си, но погледът, който той ѝ хвърли, беше изпълнен с обич и насърчение. Кейси се покуражи, докато лукаво подсмивващата се Мег не беше повикана в залата, за да даде показания.

Хвърляйки ѝ поглед, изпълнен с огромна ненавист, Мег започна с висок и ясен глас да обвинява Кейси, разказвайки всичко, което знаеше, за Тим и за участието на Робин и Кейси в успешното му бягство. Това продължи доста време. Когато свърши, на Кейси не ѝ остана какво да каже, освен енергично да отрече, че е откраднала ценности, принадлежащи на семейство Пенрод. Колкото до обвинението в подпомагане на избягал затворник, вината ѝ беше твърде явна. Защитата на Робин не беше никаква защита. Вината им беше неоспорима.

Когато ги накараха да кажат къде е Тим О'Мали, и двамата казаха само, че вероятно е умрял в храсталаците от раните си. Тогава Мег, понеже нямаше друга информация, която да предостави, беше освободена. Коленете на Кейси трепереха, докато съдията със строгото си лице отпращаше свъсен поглед към нея.

– Госпожице О'Кейн, обвинението срещу вас е сериозно – каза той със заплашителен тон. – Престъплението очевидно е било извършено доброволно. Нямам друг избор, освен да...

Изведнъж се чу силен шум отвъд затворената врата. Трепет пробяга по тялото на Кейси, когато Деър преодоля възпиращите го ръце на двама войници и влетя в залата.

– Какво означава това? – изляз стреснатият съдия.

– Госпожица О'Кейн е моя годеница – заяви Деър на висок глас. – Настоявам да я освободите!

– Настоявате?! – извика лейтенант Потър. Досега той беше стоял, без да се обажда, в задната част на залата и беше наблюдавал развитието на процеса. – Тази жена е извършила тежко престъпление и трябва да бъде наказана.

Потър не повярва на ушите си, когато Деър обяви, че Кейси е негова годеница. Един меринос да се ожени за такава жена – не, това излизаше извън границите на всяко въображение.

– Смятам, че аз съм съдията тук – изрече хладно съдия Адвокейт, поглеждайки над дългия си нос към нахлулия млад фермер. – Лейтенант Потър е прав да казва, че е извършено престъпление и трябва то да бъде наказано. Присъдата на този съд е, че госпожица О'Кейн трябва да изтърпи седем години принудителна работа в колонията под надзора на лейтенант Потър.

– Но тя беше помилвана! – извика Деър, вече изгубил всякакви задръжки. – Губернаторът Блай ѝ даде пълно опрощение и ние ще се женим!

– А аз току-що отмених този ѝ статут, като ѝ наложих ново наказание! – хвърли му яростен поглед съдията, недоволен от стряскащото изявление на Деър за предстоящата му женитба.

– Тогава моля Кейси да изтърпи наказанието в имението Пенрод и да изпълнява старата си работа като готвачка – настоя Деър.

– Твърде късно е – каза Потър, пристъпвайки напред. Ехидната усмивка, играеща около устата му, изпълни Деър с лошо предчувствие. – Вече помолих госпожица О'Кейн да бъде под мой надзор. Наскоро си купих къща и ми трябва икономка.

– Да ти топли леглото, искаш да кажеш! – изфуча Деър с отвращение в гласа. – Само да си я пипнал, ще те убия!

– Стига! – изрева съдията, надигайки се от стола си. – Изведете го оттук. Вържете го, ако трябва, но не го пускайте до жената. Вярвам, че е в неин интерес да е под надзора на лейтенант Потър. Под вещото му

ръководство тя ще бъде напълно реабилитирана, след като изтекат седемте години.

Ругайки и дърпайки си през цялото време, Деър беше принуден да излезе от залата, оставяйки Кейси в абсолютен шок. Да живее под един покрив с лейтенант Потър! Знаеше точно какво ще произтече от това. Той си беше наумил по един или друг начин да я има. Тя внезапно осъзна на гласа на съдията и се насили да изслуша думите му.

– Робин Флечър, вашето помилване също е отменено. Налагам ви наказание от седем години тежък труд и конфискация на цялото имущество, което се води на ваше име. Ще бъдете прехвърлен в каменовъглените мини, където ще изтърпите цялото си наказание.

Робин се сви, фигурата му като че ли се смали. Това беше равносилно на смъртно наказание. Никой не можеше да оцелее седем години в каменовъглените мини.

– Прости ми, Робин, – изхлипа Кейси, цялата потънала в сълзи. – Аз съм виновна за всичко. Не съм искала да стане така.

Отговорът на Робин не достигна до нея, защото пазачите го изтикаха навън, преди думите да излязат от устата му. Но съкрушеното му лице ясно показваше мъката му, която само подсили огромното чувство за вина на Кейси.

Дадена на служба при лейтенант Потър, тя влачеше крака след него на излизане от резиденцията на губернатора, съзнавайки, че Деър е завинаги загубен за нея. Тримата мъже от семейство Пенрод гледаха невярващо, когато Кейси се появи на вратата.

– Почакайте – извика Рой, преди да я отведат. – Искам да говоря с нея.

– Казвайте каквото имате да си казвате и побързайте – изръмжа Потър; киселото му изражение показваше неудоволствието му.

Рой се намръщи, ядосан, че не може да поговори насаме с Кейси. Но двамата с Деър се приближиха предпазливо към нея под зоркия поглед на лейтенанта. Думите им, предназначени да ѝ вдъхнат кураж, само засилиха копнежа ѝ да се върне в имението заедно с тях. Бен се приближи незабелязано към Кейси. Тя замръзна, после се отпусна, когато почувства как Бен пъхва нещо студено и твърдо в ръката ѝ. Свивайки юмрук около острието, Кейси го скри в гънките на полата си и му поблагодари с очи.

Насърчителните думи на Деър още ехтяха в ушите ѝ, когато лейтенант Потър я поведе към малката си къща недалече от центъра на града: „Дръж се, любов моя. По един или друг начин ще те отърва от всичкото

това. “ Но думите, които трябваше да събудят надежда, само я потопиха в още по-дълбоко отчаяние. Тя вече бе причинила наказанието на един човек и не можеше да понесе същото да стане и с мъжа, когото обичаше.

Кейси изгледа сърдито Потър, когато той я бутна да влезе в малката къща, която наскоро беше купил. Тесният коридор водеше към приемна, оскъдно обзаведена с груби мебели. Към спалнята и трапезарията се отиваше по друг тесен коридор, извеждащ от приемната. Отзад бяха кухнята, кабинетът и една малка слугинска стая. Къщата беше малка по всякакви стандарти и съвсем не от най-удобните, но достатъчна за един ерген, какъвто Потър веднага изтъкна, че е.

– Задължението ти ще бъде да готвиш, да чистиш и да се грижиш за... нуждите ми – намекна той незабавно. – Ще направиш добре, ако гледаш да ми се харесаш, защото мога да бъда много щедър, ако съм доволен. Седем години изглеждат много време, но ще видиш, че не съм труден работодател.

Кипейки в безсилен гняв, Кейси знаеше какво точно трябва да прави, за да бъде Потър доволен.

– Ще изпълнявам задълженията си възможно най-добре – изрече тя през стиснати зъби. – Само домакинските задължения.

Троснатите ѝ думи не оставиха у него никакво съмнение, че тя няма да иска да изпълнява по-лични услуги.

– Ще правиш каквото ти кажа – изсъска Потър с опасно блеснали очи. – И ще започнеш още сега. Отдавна те чаках.

Преди Кейси да разбере намерението му, той я сграбчи през кръста и я вкара в стаята, която трябваше да бъде нейна, хвърляйки я без никакви церемонии на твърдата повърхност на леглото, като запретна полите ѝ. Ухилен при вида на дългите бедра, Потър се хвърли върху нея и ръцете му залепнаха на гърдите ѝ. Ругатня изригна от устата му, когато пръстите му срещнаха многобройните копченца на корсажа, което не му позволяваше да опипа голата ѝ плът. Изведнъж търпението му изчезна и той впи пръсти в деколтето, разкъса корсажа до кръста ѝ и разголи великолепните ѝ гърди.

– Исусе! Това е най-хубавото нещо, което съм виждал – изстена той, обхващайки стегнатото розово зърно между зъбите си, като го захапа болезнено, преди да го засмуче навътре в устата си.

Борейки се и викайки от болка, Кейси осъзна със силно трепване, че още стиска ножа, който Бен беше пхнал в дланта ѝ. Някак си беше успяла да го държи скрит през цялото време в гънките на полата си.

Положението ѝ беше толкова отчаяно, че убийството изглеждаше за предпочитане пред низките желания на Потър. Тя предпазливо протегна ръката си, докато острието на ножа не се притисна към меката плът на корема му. Изгарян от страст, Потър не усети намеренията на Кейси, докато върхът на ножа не се заби леко в плътта му и той извика изненадан, като моментално се дръпна назад.

– Какво, по дяволите...

– Пусни ме или ще забия ножа – изсъска Кейси със стаена ненавист в зелените очи.

– Малка кучка такава! – изфуча ядосано Потър. – Откъде взе този нож?

– Не е твоя работа – отвърна дръзко Кейси. – Само помни, убила съм веднъж и нямам никакви угризения пак да убия. Казват, че втория път било по-лесно.

– Мога лесно да те обезоръжа – усмихна се зловещо Потър. – Твоята сила не може да се сравнява с моята.

– Разбира се, по-силен си от мене – съгласи се Кейси със сладък глас. – Но само да ме изнасилиш, се кълна, че по някакъв начин, когато най-малко го очакваш, ще ти отмъстя. Може да ми вземеш оръжието, но ще имам други под ръка. Може би ще те нападна, докато спиш, а може би когато влизаш в къщата, или... – Тя сви рамене. – Възможностите са неограничени.

– Не трябваше да вземам убийца в къщата си – изсумтя Потър. По-неже се убеди, че Кейси наистина е в състояние да извърши това, с което го заплашваше, възбудата му се изпари. Той се отмести и се изправи несигурно на крака. – Би трябвало да те набия.

– Хайде, давай – предизвика го дръзко Кейси, вдигайки брадичка. – Но това няма да промени нещата. Остави ме на мира и ще си изпълнявам задълженията, но само ако ме докоснеш...

Тя не продължи, но заплахата беше съвършено ясна.

– Подла курва! – изсъска Потър. – Какво те кара да мислиш, че си нещо изключително? Всички жени имат същото между краката си, някои може би са и по-добри от тебе. Чуй ме добре, Кейси О'Кейн, търпението ми си има граници.

Кейси вдигна рамене и думите му увиснаха злобно и безсилно във въздуха.

Следващите седмици се точеха с мрачно еднообразие. През деня не беше чак толкова лошо, защото Кейси си имаше домакински задължения, които изпълняваше възможно най-добре, за да не дава на Потър

поводи за оплаквания, фактът, че той самият си имаше работа през деня, много помагаше за облекчаване на положението ѝ. Макар че не се беше опитал отново да я насили, погледът на присвитите му очи я следваше навсякъде. Тя се държеше възможно най-дистанцирано, защото ѝ беше съвършено ясно, че Потър не е престанал да я иска в леглото си. Беше ясно и че е страхливец, защото се боеше да се обърне с гръб към нея, към една убийца, чиито заплахи успешно го държаха на разстояние.

Когато лейтенантът се връщаше вечер, Кейси правеше така, че яденето му да е готово и да му го поднесе незабавно. След като раздигнеш масата, бързо се прибираше в убежището си. Понякога той я дразнеше много жестоко, друг път седеше нацупен и безмълвен, без да престава да ѝ хвърля бегли погледи. Но засега се държеше на разстояние от нея, за което Кейси беше много благодарна. Не беше сигурна, че може да убие човек, независимо какво я е предизвикало.

В усамотението на мъничката си стая тя се чувстваше най-сигурна. Не заради Потър, а се усещаше запазена от собствените си мисли и копнежи. Деър! Споменът се сливаше със сънищата, когато тя извикваше пред мисления си взор любимото му лице и като свещ, горяща по-ярко и по-силно при вятър, и тя пламваше от припомненото удоволствие. Споделената им страст беше съвсем реална, беше толкова силна, че тя не можеше да я потисне – точно както не би могла да отрече любовта си. Тялото ѝ се бунтуваше при възмутителната мисъл, че друг мъж може да я притежава така, както Деър, да я докосва по места, които само Деър познаваше. Разумът и инстинктът я предупреждаваха, че вече не съществува и най-малката възможност техният брак да се състои. Кой мъж, независимо колко е силна любовта му, ще чака една жена цели седем години?

Къде беше Деър сега, питаше се унило Кейси. Беше ли се върнал в имението заедно със семейството си, потънал в работа? Сещаше ли се понякога за нея? Кейси би останала изумена, както и много доволна, ако можеше да узнае, че мислите и копнежите на Деър много приличаха на нейните.

Деър не бе в състояние да напусне Сидни веднага след процеса на Кейси. Как би могъл да продължава обичайното си съществуване, когато жената, която обичаше, беше изправена пред всекидневни опасности? Той лесно узна къде живее лейтенант Потър и започна да го наблюдава, надявайки се да зърне Кейси, но за негово съжаление тя не се

появяваше. Деър нямаше представа, че ѝ е забранено да използва предната врата и може да излиза само в задния двор, опасан с висока ограда. Доколкото знаеше, Кейси не се беше отбивала в правителствения магазин, защото Потър всеки ден носеше у дома храна и припаси. Никой друг не влизахе и не излизаше от къщата.

Деър не беше стоял бездеен през изминалите седмици. Бе подал петиции до Джон Маккартър, до полковник Джонстън, до всички висши офицери в Корпуса, но резултатите бяха отчайващи. Молбите му останаха нечути. Той толкова пъти отиде в резиденцията на губернатора, че в крайна сметка му забраниха да стъпва в нея. Изтощен от усилията си, отпаднал от умора, Деър стигна до неизбежното заключение, че няма какво повече да направи за Кейси на този етап. Единственото възможно нещо беше да се върне във фермата, да помисли добре и внимателно да планира следващите си действия. Един разговор, случайно дочут на улицата, драстично промени плановете му.

Двама войници се подпираха на стената на резиденцията и си приказваха. Деър спря за миг до тях, когато дочу името на лейтенант Потър.

– Ще отидеш ли да патрулираш с лейтенант Потър утре вечер, Мур? – запита единият войник, редник с безсрамна физиономия.

– Да, а ти, Смит? – отговори Мур.

Той се беше надявал да прекара нощта с предпочитаната си простиутка, вместо да гони избягали затворници.

– Да, отивам, макар че никак не ми се ходи – оплака се Смит.

– Тези затворници са се научили да бягат в храсталаците и човек повече не ги вижда. Освен ако не оберат някой почтен човек или не откраднат някоя овца. Разбойниците са истинска напаст за колонията с тяхното незачитане на закона. Не обвинявам Корпуса, че иска да ги преследва докрай и да ги премахне.

– Не си единственият, който се оплаква от това патрулиране – изхили се мръснишки Мур. – Лейтенант Потър рядко излиза от къщата си, откакто му придадоха онази О'Кейн. Като го чуеш как говори за нея, тя толкова му била навита, че прекарвали цялото свободно време в леглото. Не бих имал нищо против едно такова горещо парче да си отваря краката и за мене. Нищо чудно, че не я изпуска от поглед.

– Май този път няма късмет – изгрухтя Смит. – Сигурно няма да го има няколко дни. Какво ще прави онази сладурана без него? Може да се опита да съблазни ефрейтор Фредерик, когото Потър оставя, за да... я пази.

Поради някаква необяснима причина тази забележка предизвика

бурния смях на двамата войници, които се запътиха в противоположни посоки, оставяйки Деър овладян от непреодолимото желание да убие Потър. Възможно ли е това, което говореха войниците, да е вярно, запита се той мрачно. Нима Кейси доброволно е станала курвата на Потър? Не! Той отказваше да допусне подобно нещо. За да не полудее, трябваше да вярва, че Потър не притежава Кейси по начина, по който той я беше притежавал. Въпреки че бе опасно, Деър знаеше само един път, по който да научи истината. Трябваше сам да се срещне с Кейси. Едва тогава щеше да реши дали Потър заслужава да остане жив или не.

Следващият ден мина толкова бавно, че Деър едва ли не подскачаше от нетърпение. Застанал на безопасно разстояние, той проследи лейтенант Потър, докато извеждаше патрула си рано сутринта. Деър се надяваше, че избягалият затворник ще ги кара да го търсят из храсталациите поне няколко дни. Затова започна да се навърта около къщата на Потър, чакайки да се стъмни, за да предприеме каквото беше намислил.

Когато черното покривало на нощта наметна земята, Деър се приближи предпазливо към задната част на къщата. Оградата не беше никакво препятствие, той лесно я прескочи и се спусна безшумно на земята. Една лампа светеше в кухнята и Деър видя през прозореца Кейси да поднася чиния с храна пред един войник, чиито жестове бяха несъмнено много женствени. Въпреки едрата фигура на мъжа Деър веднага разбра причината за веселостта на Смит и Мур, когато говореха за ефрейтор Фредерик. Лейтенант Потър беше избрал най-подходящия човек, когото имаше на разположение, за да пази Кейси – такъв, който не се интересуваше от нея като от жена, но беше достатъчно силен, за да защити собствеността на своя началник.

Деър изчака със затаен дъх, докато ефрейторът се навечеря и отиде в приемната. Кейси бързо си свърши работата в кухнята и изчезна в стаята вдясно. Това беше всичко, което Деър искаше да разбере, и съвсем лесно намери нейния прозорец; изчака, докато светлината угасне, и безшумно се плъзна през отвора.

Още в първия момент, когато видя ефрейтор Фредерик, Кейси беше усетила, че той няма да представлява заплаха за нея като за жена. Беше чувала за мъже като него, но беше очаквала да са с малко по-различна фигура и да имат женствени черти. Вместо това ефрейтор Фредерик изглеждаше доста красив, малко грубоват и достатъчно силен, за да печели награди в състезания по борба. Само погледът и някои жестове издаваха същността му.

Задължението на ефрейтор Фредерик беше да я пази, но бягството

изобщо не занимаваше ума ѝ. Къде би могла да отиде? Със сигурност не и при Деър. Вече беше съсипала живота на един мъж и не би могла да понесе мисълта да навлече нещастие на още един.

След като се съблече бързо, Кейси се пхна под чаршафа, защото силната горещина правеше излишно обличането на памучната нощница. Голотата ѝ беше лукс, който не би си позволила, ако Потър беше тук. Мятайки се неспокойно, тя не чу леките стъпки, прекосяващи стаята. Отначало помисли, че задавените думи идват отвън, от нощната тишина и са само ехо на нейните копнежи. Но тогава почувства топъл дъх на бузата ѝ и усети познатата, мъчително сладка миризма, която винаги я беше възбуждала. Никой друг мъж на света нямаше тази власт над нея.

– Деър.

Думата излезе от устните ѝ в задавен шепот.

– Кейси, любов моя.

– О, Деър, само да беше истински.

– Истински съм, скъпа. Почакай, ще запаля свещта, за да видиш сама. – Той потърси в тъмното и след миг едно трепкащо пламъче разля слабата си светлинка. – Ето – изрече той, обръщайки се към нея. – Сега върваш ли, че съм истински?

Пружините на леглото изскърцаха, когато той се отпусна до нея, привличайки я в прегръдките си. Тогава устата му бавно се прилепи към нейната – гореща, твърда и жадна, когато стремежът отново да почувства сладостта ѝ го овладя изцяло. Тя се отвори за него и го приветства, подтиквана от пламъка на изгарящата я любов. Толкова беше хубаво отново да се почувства в прегръдките на Деър и тя се топи в ръцете му. Но той изведнъж се отдели от нея и дръпна чаршафа от стройната ѝ фигура.

– Деър, какво има?

Кожата ѝ беше нежна и гладка, без никакъв белег. Деър можеше само да се визира омаян в прекрасното ѝ голо тяло. Ръцете му полека се вдигнаха, погалиха корема и горната част на бедрата ѝ и стигнаха до розовите връхчета на гърдите.

– Той не ти е сторил зло, нали? – запита Деър със стегнато гърло. – Това копеле изнасили ли те? Не виждам белези по тебе.

– Не ме е докоснал, Деър – бързо го увери Кейси. – Този човек е страхливец. Заплаших го с ножа, който Бен ми даде, и му казах, че ще намеря начин да го убия, ако ми посегне. За моя изненада, той ми повярва.

– Слава на бога, че е и глупак, освен че е страхливец – въздъхна с благодарност Деър.

Пренебрегвайки опасността от страна на ефрейтор Фредерик, който можеше да ги чуе, ако беше буден, Деър бързо се съблече и Кейси усети топлите му мускули да се притискат плътно до нейната мекота.

После той започна да я целува. Изгарящи целувки, които наकरаха главата ѝ да се замае и сетивата и да се разлюлеят. Огнени целувки, които събудиха у нея отведен огън, великолепни, магически целувки, които я наकरаха да забрави всичко с изключение на това, което ставаше сега с нея. Откъсвайки се нерешително от устните ѝ, Деър намери едно болезнено щръкнало зърно и го засмука като бебе. Тя отвърна, изстенвайки името му. Тогава той започна да прави възхитителни неща с пръстите си, търкайки и галейки, докато тя не разтвори широко краката си и не започна да се извива от удоволствие.

Използвайки езика и ръцете си по забележително умел начин, той почти я подлуди. Докато жаждата не започна да разкъсва тялото ѝ, изисквайки задоволяване.

– Хайде, Деър – подкани го тя, докато малката ѝ ръка намери мъжествеността му, гореща колона от изгаряща стомана, скрита в кадифе.

– Не, любов моя – изпъшка Деър накъсано. – Остави ме да те докосвам. Толкова отдавна беше. Искам да изследвам всеки инч от разкошната ти плът. Нека... Нека...

Небесно, прекрасно чувство започна да се набира у нея, докато пръстите му изследваха влажната ѝ мекота и търсеха най-оросените ѝ дълбини. Тогава устата му я намери и езикът му проникна вътре, където само допреди миг бяха пръстите му; тя изчезна, стопи се в безсетивност, останала само чувства и вълнения. В следния миг екстазът я овладя и я запрати в една бездна без мисъл и разум.

Възвръщайки си бавно сетивата, Кейси почувства бедрото му да се плъзва между нейните – драскащо с космите по него, мускулесто и твърдо. Усещането беше невероятно и тя още веднъж му позволи да изпълни сетивата ѝ и да я отнесе надалече. Той се вмъкна в нея с цялата си твърда дължина, докато тя не почувства страх, че ще се разцепи на две, но не я беше грижа, жаждата ѝ подклаждаше великолепното усещане.

– О, любов моя, толкова си топла, толкова стегната, толкова влажна. Сънувах те седмици наред – изстена дрезгаво Деър, докато хълбоците му се движеха в равномерни, решителни тласъци.

Стиснал седалището ѝ, той лесно размени позициите им и ѝ позволи тя да налага ритъма. Лъскави кичури червена коса гъделичкаха гърдите му, докато Кейси се извисяваше над него, отначало движейки се бавно, а после набирайки скорост, докато свикваше с позата.

Посрещайки с радост тласъците ѝ, които идваха отгоре, Деър се задържа на ръба на пропастта за един безтегловен момент, преди да смени отново мястото си с нея, полагайки я под себе си.

– Побързай, любов моя – подкани я той, останал без дъх. – Не мога да чакам повече. Толкова близо съм до небесата, колкото не съм и очаквал.

Чувствените му думи накараха Кейси да изстене и тя експлодира... отново и отново. В мига, когато Деър почувства тялото ѝ да се напруга и ножницата ѝ да го притиска силно, той се отдаде на собствената си изгряща страст, треперейки и стеноейки от екстаз, който граничеше с болка.

– Обичам те, Кейси – прошепна той, докато двамата плуваха в океан от еуфория. – Никога не се съмнявай в любовта ми, каквото и да се случи.

Кейси се сгуши в топлината му, твърде задоволена, за да чува нещо друго освен любовното му признание.

– Винаги съм те обичала, Деър, и винаги ще те обичам – изрече тя.

Умора тегнеше в гласа ѝ, но преди сънят да я призове, Деър я разбуди.

– Не заспивай, любов моя, трябва да бъдем далече оттук преди разсъзване.

– Далече ли? – повтори уморено Кейси. – За какво говориш?

– Ще те отведе оттук. Не мога да те оставя на произвола на човек като Потър. Знаеш ли какво разправял? Хвалел се пред всички, че ти... си споделяла леглото му. И че... ти харесвало.

Думите му стреснаха Кейси и тя окончателно се събуди.

– Но, Деър, това не е вярно!

– Вярвам ти, любов моя, но не мога да понеса мисълта да те оставя при него. Облечи се, тръгваме.

– Къде ще отидем? Няма място в колонията, където да можем да се скрием.

– Може да потънем в гората и да живеем там – отвърна Деър с мрачна решителност. – Ще се установим временно в пещерата.

Кейси поклати глава със съжаление.

– Не, Деър, не мога и не бива да искам това от тебе. Отказвам да те завлека надолу със себе си. Ти имаш твърде много да губиш. Не – възрази тя решително, – няма да тръгна с тебе.

– По дяволите, Кейси, нима ти харесва да живееш тук с Потър? – избухна Деър. – Вярно ли е това, което той разправя за вас двамата?

– Деър! Как можа да го кажеш? За тебе мисля. И за Бен, и за баща

ти. Ще оставиш ли Корпусът да конфискува всичко, за което Рой е работил години наред, всичко, което притежава и обича? Не мога да понеса отговорността за подобно нещо.

– Какво искаш да направя? – изпъшка Деър.

– Забрави ме – замоли го Кейси, изхлипвайки. – Нямам право да те моля да ме чакаш седем години.

– Обичам те. Имаш цялото право на света да искаш каквото и да било от мене. Освен да те оставя тук. Някой ден Потър ще прозрے хитрината ти и ще те вземе насила. Знаеш го и аз го знам. Моля те, Кейси, не спори, просто побързай и се облечи.

Мислейки, че е сложил край на възраженията ѝ, Деър стана и бързо се облече, но с изненада видя, че тя не е направила същото.

– Кейси...

– Върви, Деър, преди да са те открили – подкани го тя. Това бяха най-трудните думи, които някога беше произнасяла. – Моля те.

– Кой е тук? – долетя един глас откъм затворената врата. – Кой е при тебе, момиче?

– Никой! Няма никой при мене – отговори Кейси, преструвайки се, че току-що се събужда. – Събудихте ме, ефрейтор! Какво искате?

– Кълна се, че чух гласове от стаята ти – изръмжа той с явен скептицизъм. – Влизам.

– Не! Почакайте! Нека... оставете ме да се завия! – И изсъска към Деър: – Върви, Деър, моля те.

Понеже нямаше избор, той се прехвърли през прозореца, но се обърна, за да изрече:

– Ще се върна, любов моя. Някак си ще те убедя, че нищо друго няма значение за мене освен твоята сигурност. С радост ще пожертвам всичко за тебе.

Да остави Кейси беше най-трудното нещо, което Деър някога бе правил в живота си. Той изчезна бързо и тихо – така, както и беше дошъл.

След няколко секунди, когато ефрейтор Фредерик влезе през вратата, той намери Кейси сама, седнала в средата на леглото и увита чак до брадичката.

затворник беше хванат, преди да успее да излезне в гората. Потър беше в добро настроение, когато влезе в къщата си, защото беше върнал затворника за рекордно кратко време. Следотърсачът абориген, когото Корпусът бе наел, беше демонстрирал фантастичните си умения и ги беше отвел право при избягалия. Мъчейки се да се отскубне, затворникът беше убил един войник и щеше да бъде обесен заради престъплението си в някой от следващите дни.

След завръщането на Потър Деър разбра, че практически няма никаква възможност да отведе Кейси под носа му, защото лейтенантът я пазеше като ястреб. Защо не беше тръгнала с него, когато имаше възможност, не преставаше да се пита Деър. Нима се е съмнявала в способността му да я защити? Нима не знаеше, че той би пожертвал всичко за нея? Може би не го обичаше достатъчно. Не, укори се той строго. Такива мисли бяха недостойни за любовта, която съществуваше помежду им. Страхове на Кейси за семейството му ги бяха разделили. Не можеше да направи нищо, освен да се върне във фермата, както беше решил, и да измисли някакъв друг начин да я освободи. С времето, осъзна той с ужас, Потър щеше да подложи на изпитание заплахите на Кейси, а тя нямаше достатъчно сила, за да му се съпротивлява.

Цяла седмица след завръщането на Деър у дома нито Бен, нито Рой успяваха да прогонят мрачното настроение, което го беше обхванало. Той работеше неуморно, до капване. След тиха вечеря със семейството обикновено изчезваше в стаята си с една бутилка и прекарваше нощите в пиене и разхождане напред-назад. Дали спеше – това и Бен не знаеше, защото чуваше стъпките на брат си през тънката стена по всяко време на нощта.

Бен сериозно се тревожеше заради разбитите чувства на брат си, заради безсънните му нощи и мрачното настроение. Толкова много се тревожеше, че често говореше с баща си за това.

– Не можем ли да направим нещо, та да облекчим страданията на Деър, татко? – запита той един ден, когато двамата бяха сами. – Не знам колко още може да изкара така.

– Господ знае, че съм говорил с всеки, който пожела да ме изслуша – отвърна Рой, поклащайки отчаяно глава. – Но сякаш всички врати се затварят пред мене. Тези от Корпуса карат повечето хора да мислят като тях. Смятат еманципантите за хора втора категория, без никакви права, а осъдените за тях не са нещо повече от роби. Те вярват в строгото разделение между класите, а Деър прекрачи тези граници, като открито заяви намерението си да се ожени за осъдена.

– По дяволите, татко, любовта не признава граници! – възкликна Бен, мъдър не за годините си. – Кейси и Деър се обичат и имат правото да бъдат заедно. И двамата знаем, че тя не е способна да убие когото и да било. Осъждането ѝ е грешка. Чувствам се ужасно безпомощен.

– И аз, сине.

– Ами Тед Маккензи? Той подаде остава от Корпуса преди доста години, но има доста влиятелни приятели там. Двамата с полковник Джонстън са били доста близки, доколкото си спомням. Тед е и горещ защитник на Джон Маккартър.

– Откакто Деър изостави Марси заради любовта си към Кейси, Тед не ми говори. Държи ме отговорен за това, че съм довел Кейси в къщата си. А пък е и откровен поддръжник на Корпуса и на политиката му. Не, Бен – въздъхна Рой с болезнено примирение, – няма помощ отникъде, доколкото виждам.

Разговорът им свърши с това мрачно заключение, но грижите им не изчезнаха.

Деър се взираше унило в далечината. Обичаше тази богата, сурова земя, обрুলена от ветровете и изгорена от лятното слънце. Беше силна земя, неподдаваща се и непрощаваща, но по ниските хълмове никнеха храсти, сега изсъхнали, евкалипти и трънаци. Не беше съвсем пустинна, защото когато паднеха дъждовете, поникваха гъста трева и пищни цветя. Това беше неговият дом. Но той би го пожертвал на драго сърце, за да има Кейси до себе си. Загледа внимателно как слънцето потъва зад хълмовете във великолепието от червени и златисти багри и как мракът се настанява над земята. Време беше да се връща у дома. Време беше да се оттегли в самотата на стаята си, където единствената му утеха тези дни беше силният алкохол.

Когато Деър влезе в къщата, намери да го чака една изненада. Завари Тед Маккензи и Марси, седнали в приемната заедно с Бен и Рой. Напрежението в стаята беше толкова плътно, че сякаш можеше да се реже с нож, и неприятно предчувствие обхвана Деър. Мъжете бяха намръщени, но усмивката на Марси го порази като слънчев лъч в мрачен ден. Напомнише му на котка, която току-що е излочила купа със сметана.

– Тед, Марси – поздрави ги той, поглеждайки от бащата към дъщерята. – Какво става тук?

– Ще оставя Марси да ти обясни – каза Тед, явно не особено доволен от това, което го беше довело тук. – Просто искам да знаеш, че не

одобрявам това, което дъщеря ми предлага, но бих направил всичко, за да я видя щастлива.

– Каква е тази работа, Марси? – запита предпазливо Деър. Тед изведнъж се изправи.

– Нека оставим младите да си поговорят. Елате, Рой, Бен. Искам да опитам от онова ваше прекрасно бренди. Може би след малко ще има какво да празнуваме.

– Деър – започна нерешително Бен, – аз...

– Ела, Бен – посъветва го Тед строго. – Решението не е наше. Бен се обърна колебливо и последва Тед и Рой, които излизаха от стаята, но хвърли съжалителен поглед към Деър.

– Седни, Деър – започна Марси.

– Марси, не знам какво става тук, но ако не ми кажеш веднага, ще стана и ще те набия. Цялата тази тайнственост ми действа на нервите.

– Винаги си бил нетърпелив, Деър. В много отношения – намекна тя многозначително. – Така че ще говоря направо.

– Това е нещо ново – заяви Деър с предизвикателно дълбокомислен тон. – Продължавай.

Марси преглътна и изрече:

– Нека да започна, като кажа, че съжалявам за приятеля ти Робин. Макар че има вина, това наказание е извънредно строго.

Деър прие казаното от нея с кратко кимване, но без да каже нищо.

Изведнъж думите на Марси избликнаха бурно:

– Деър, мога да ти помогна. Не само мога да уредя да облекчат режима на Робин Флечър, за да работи където иска, но мога да получа и пълно помилване за Кейси О'Кейн.

Сребристите очи на Деър издаваха само измъчено неверие. Вълна от объркани мисли нахлу в мозъка му.

– Защо? – запита той с глас, треперещ от вълнение. – Защо ще правиш това? И как? Знам, че татко използва всичките си връзки, но напразно.

– Обичам те, Деър, какъв по-добър начин има, за да докажа любовта си?

– Ти, разбира се, съзнаваш, че когато Кейси бъде освободена, аз смятам да се ожения за нея. Какво удовлетворение можеш да получиш от „добрата си постъпка“? И кое те прави толкова уверена, че можеш да изпълниш това, което ми обещавах?

– Ще отговоря най-напред на последния ти въпрос – усмихна се сладко Марси. – Татко вече говори с полковник Джонстън. Те са стари

приятели, нали разбираш. А и полковникът дължи на татко известни услуги. По негова молба той се съгласи да еманципира Кейси. Но всичко, което може да гарантира за Робин, е облекчаването на присъдата. Трябва да признаеш, че това е доста по-добре от каменовъглените мини.

– Защо баща ти ще се наема да помага на Кейси и Робин? – запита Деър с подозрение. – Чувствата му към осъдените и еманципантите са добре известни.

– Заради мене, Деър. Защото го помолих. Татко ме обича и иска да бъде щастлива.

– Ще бъдеш ли щастлива, ако ме видиш женен за друга жена?

Сега Деър окончателно се обърка. Тя никога не беше правила нещо без мотивировка.

– Познаваш ме твърде добре, Деър – побърза да изрече Марси. – Не бих го направила, ако нямаше да получа нещичко. Ти си наградата, скъпи. Кейси получава свободата си, Робин излиза от каменовъглените мини, а аз... получавам тебе.

– По дяволите! Говори ясно!

– Скъпи, на татко не му харесва особено тази работа, но аз го искам. Той знае, че те обичам, и е склонен да използва влиянието си в Корпуса, за да изпълни желанието ми и да ми даде онова, което искам. А аз искам тебе, Деър. За свой съпруг. В мига, когато кажеш „да“, Кейси О'Кейн ще бъде свободна жена.

– Господи, Марси, та това е изнудване! – избухна Деър, смаян от дързостта ѝ. – Съзнаваш ли какво искаш?

– Така мисля – заяви безочливо Марси.

– Как можеш да ме искаш, като знаеш, че обичам друга?

– Разчитам любовта ти към Кейси да вземе връх. Знам какви чувства изпитваш, като знаеш, че живее при лейтенант Потър. Залагам бъдещето си на предположението, че ще направиш всичко, за да я видиш свободна. Дори да се ожениш за мене.

– Не мога да повярвам на ушите си – каза Деър, треперейки от ярост. – Ще ти бъде лош съпруг.

– Склонна съм да поема този риск – отвърна намръщено Марси. – Беше ни добре заедно едно време, скъпи, и пак може да бъде. Ти щеше да се ожениш за мене, ако не беше Кейси. Да се оженим, Деър, и ще спечелиш повече от нашия съюз, отколкото аз. Но аз съм хазартна душа. Склонна съм да се обзаложа, че след време ще ме обикнеш така, както аз те обичам. Разчитам на това, скъпи.

Да обича Марси? Гласът му прозвуча твърдо и безскрупулно.

– Заблуждаваш се, Марси. Ако се ожена за тебе, и наблюдам на „ако“, ще бъде само за да помогна на Кейси и Робин и поради никаква друга причина.

Презрителният му тон разпали гнева на Марси.

– Внимавай, скъпи, или ще оттегля предложението си. Помисли внимателно, преди да ми откажеш.

Налагайки си замислена маска, Деър кимна и отиде до прозореца, вглеждайки се унило в мрачината навън. Възможно ли беше Марси да постигне това, което беше казала, запита се той отчаяно. Някак си беше убеден, че това е така, предвид връзките на баща ѝ с Джонстън и Маккартър. Следващият въпрос, който си зададе, беше дали е склонен да прекара остатъка от живота си с жена, от която изобщо не се интересуваше, за да може да освободи Кейси и да помогне на Робин. Отговорът беше решително „да“. Никоя жертва не беше прекалено голяма за жена-та, която обичаше.

Като се обърна рязко, той изрече с остър тон:

– Откъде да съм сигурен, че ще удържиш на думата си?

– Ще ти донеса помилването и заповедта за Робин в деня, когато се оженим. Татко ще пази документите у себе си, докато се извършва церемонията, а след това ще ги даде на баща ти.

– Сигурна ли си, че баща ти може да направи това? – запита скептично Деър. – В края на краищата, и моят баща има известно влияние, но не постигна никакъв успех.

– Нямахме да съм тук, ако имах и най-малкото съмнение. Единственото, което спира нещата, е твоята гордост. Но съм уверена, че си достатъчно умен, за да разбереш, че съм единствената надежда за Кейси.

Борбеният дух напусна Деър, раменете му се смъкнаха в отчаяние. Тогаваше обаче в гълчелетата на устата му се появи презрителна усмивка и той се поклонил с подигравателна почитителност.

– Марси, ще ми окажеш ли честта да станеш моя съпруга?

Думите имаха вкус на жлъч.

Марси потисна едно трепване, изражението на лицето на Деър събуди моментно съжаление дълбоко в сърцето ѝ. Но беше твърде късно. За добро или за лошо тя се беше обвързала. И ако студеният, неумолим взор на Деър беше някаква индикация за бъдещето им, в живота ѝ щеше да се получи драстична промяна. Да бъде с мъжа, когото обичаше – това достатъчно ли ще компенсира неговото презрение? На никой мъж не му харесва да го тласкат насила към брак.

Уверена в способността си да се справи с Деър, Марси измърка

съблазнително:

– Ще те ощастливя, Деър. Решена съм да те накарам да ме обикнеш. Ще кажем ли на останалите добрата новина?

Рой и Бен размениха угрижени погледи, докато Деър седеше потънал в мрачни размисли с празен поглед. Беше се оттеглил в мълчанието си, отпивайки замислено от чашата, пълна с ром, още откакто семейство Маккензи си бяха тръгнали. Настроението му много се различаваше от явната веселост на гостите. Но пък и той нямаше особени причини да се радва.

– Не си длъжен да правиш това, Деър – посъветва го Рой. – Помисли за идващите години, как ще живееш с жена, която не обичаш.

– Съюз по любов в днешни дни е рядкост – забеляза разсеяно Деър.

– Как според тебе ще се почувства Кейси, когато разбере за жертвата ти? – осмели се Бен.

Деър внезапно се оживи и очите му блеснаха от вътрешен огън.

– Няма да ѝ казваш, Бен, разбираш ли? Нито пък ти, татко. Кейси се измъчва от чувство за вина, заради това, че е въвлякла Робин в тази работа. Ако разбере, че съм се съгласил на този брак само заради нея, това ще усилва угриженията ѝ. Не бива да узнава. Кажете ѝ всичко, само не и истината.

– Деър, когато Кейси научи за брака ти, по-скоро ще те намрази, освен ако не разбере каква е истината. Ти това ли искаш?

– Може би е по-добре наистина да ме мрази – каза отпаднало Деър. – Нямам какво да ѝ предложа, след като се ожения за Марси. Не бих искал тя да живее с любовта си към мене, когато няма да има абсолютно никаква надежда за нас двамата.

Изражението му говореше за няма страдание, унинието му тежеше като олово.

– Значи наистина възнамеряваш да направиш това – забеляза Рой със сърце, кървящо от болка заради сина му.

– След два дни Марси Маккензи ще бъде моя законна съпруга. Церемонията ще бъде извършена от съдията Адвокейт в резиденцията на губернатора. След като прекараме няколко дни във фермата на Маккензи непосредствено след церемонията, смятам да се върна у дома. Марси може да дойде с мене, ако поиска. Не ме интересува какво иска тя. Но отказвам да живея другаде освен в имението Пенрод.

– Ами Кейси? Как ще се издържа, когато бъде свободна? Мислил

ли си за това? Не можем да я оставим самичка в град като Сидни – възрази Бен. – Ще стане лесна плячка на мъже като Потър и Граймз.

Мъката на Деър разкъса последните остатъци от самообладанието му.

– По дяволите! – изригна той. – Няма да я освободя само за да я хвърля на вълците. Татко, доведи я обратно във фермата. Кажй й, че ще живее тук като член на домакинството ни, кажй й каквото и да е, само не я оставяй в Сидни.

– Ще можеш ли да го понесеш, Деър? Кейси да живее в една къща с тебе, искам да кажа. Смятам, че ако я виждаш всеки ден, това само ще увеличава страданията ти. Да не споменаваме за възраженията, които Марси сигурно ще изтъкне.

– Кейси може би толкова ще ме намрази, че ще откаже да говори с мене. Колкото до Марси, тя няма да има избор и ще й се наложи да приеме Кейси като член на нашето домакинство. Няма нужда да казвам, че всеки ден от живота ми ще бъде истински ад, ако Кейси не е наблизо.

Рой си помисли, че Марси ще вдигне огромен скандал, когато се върне от медения си месец и намери Кейси да живее във фермата. Със сигурност тук нямаше да има скука. Тоест, ако той успееше да убеди Кейси да се върне в имението. Задача, която вероятно нямаше да бъде невъзможна за осъществяване.

Когато Деър напусна Сидни, животът на Кейси се промени драстично. Необяснимо защо й позволиха да излиза от малката къща, за да ходи да купува храна и продукти с оскъдните пари, отпускани й от лейтенант Потър. Но тя не беше глупачка. Знаеше, че ако Деър се върне, отново щяха да я затворят в къщата и в задния двор.

Дните след нощното посещение на Деър бяха особено напрегнати за Кейси. Тя се питаше дали той й се сърди, задето беше отказала да избяга заедно с него. Нима не разбираше, че тя го обича толкова много, че не може да го изложи на риска обществото да го отхвърли?

Спомените за откраднатата им нощ бяха всичко, което щеше да я крепи през идващите дълги дни и нощи. Никой мъж освен Деър не можеше да я докара до върха на екстаза. Ръцете му, устните му, дори очите му я любеха с невиждана пламенност, присъща само на него. Нощните й фантазии често я отнасяха в царството на силния копнеж, където тя си представяше, че той лежи до нея. Несъзнателно посягаше към него, но като не го намираще, оставаше будна часове наред, мечтаейки за него и

за допира му.

Една нощ, може би две седмици след като Деър напусна Сидни, лейтенант Потър се върна в дома си мъртвопиян. Това само по себе си беше толкова необичайно, че Кейси веднага застана нащрек. Онова, което я накара да бъде още по-предпазлива, беше начинът, по който Потър се взираше в нея, докато му поднасяше вечерята. Той имаше да ѝ казва нещо, осъзна Кейси, защото пресметливият блясък в очите му го издаваше. Но беше решил да я тормози с мълчание. Ако не проговореше скоро, тя щеше да полудее. Дяволите да го вземат, реши Кейси раздражено. Защо да се върти наоколо и да става обект на упоритата му похот? Без нито дума тя излезе от трапезарията и се оттегли в сравнителната безопасност на своята стая.

За неин ужас скоро разбра, че няма място в малката къща, където да се скрие от Потър. Отворена със сила, породена от кипналата страст и силния алкохол, вратата на стаята ѝ се люшна на разклатените си панти и Потър, олюлявайки се, нахлу с мръснишки ухилена физиономия в стайката ѝ.

Кейси инстинктивно посегна към ножа, който винаги държеше в готовност на нощната си масичка, но видя, че го няма. Паника я овладя, докато ровеше из вещите на масичката, а после затърси с очи и на пода, но напразно...

– Това ли търсиш? – викна Потър завалено. Ножът блесна в дланта му. Залитна към отворения прозорец и го хвърли навън в нощта. – Взех го, докато ти приготвяше вечерята. Не бих искал да е някъде наблизо, докато ти съобщавам новината.

– Новина ли? – повтори Кейси предпазливо.

– Целият град празнува голямата сватба. Безплатен ром за всички.

– Вие сте пиян – изфуча презрително тя.

– Ами да – хлъцна Потър. – Но как да откажа да пия за здравето на булката и младоженеца? Прекрасно зрелище. Старият Маккензи знае как да омъжи дъщеря си със стил.

– Искате да кажете, Марси? Марси Маккензи се омъжва?

Предупредителни камбани звъннаха в мозъка ѝ и Кейси внезапно се почувства зле.

– Съдията Адвокейт извърши церемонията и щастливата двойка потегли незабавно към фермата на баща ѝ за меден месец, докато тук пиенето започна да тече като вода – осведоми я, хилейки се, Потър. – Трябва да призная, че и аз бих наградил това момиче, както го направи Пенрод. Чудесно парче. Пенрод сигурно е много доволен от себе си.

Нейният старец е богат и доста влиятелен.

– Пенрод! – ахна Кейси, зяпвайки в неверие. – Бен се е оженил за Марси Маккензи?

Презрителният смях на Потър ѝ даде първия сигнал за това, което предстоеше.

– Не! Не! – извика тя, отказвайки да приеме вестта, която лейтенантът като че ли нямаше търпение да ѝ съобщи.

– О, да, скъпа – изсъска той. – Твоят любовник се ожени за друга. Можеш ли да го обвиняваш, че отказва да те чака цели седем години? Дотук беше с любовта. Сега оставам само аз да се грижа за твоите нужди. Погрижи се за моите, Кейси, и аз ще облекча твоите.

Напълно в шок от вестта за женитбата на Деър, Кейси се усети замаяна, не можейки да произнесе и една дума, нито да реагира, когато Потър се приближи към нея. Едва когато ръцете му сграбчиха раменете ѝ и устните му залепнаха мокро по лицето ѝ, тя се освести.

– Не! – извика Кейси и се дръпна рязко, отблъсквайки го с всичка сила. – Не ме докосвай, отвращаваш ме.

– Отвращавам те, а? – изсмя се нахално Потър. – Ще ти покажа, че съм по-добър любовник от Деър Пенрод. Свършиха твоите глупости, Кейси – изръмжа той. – Искам те и бог ми е свидетел, смешните ти заплахи не ме стряскат. Сигурно съм бил луд, да повярвам, че можеш да ми направиш нещо.

Но съдбата отново се намеси в ключовия момент. Силни гласове пред предната врата накараха Потър да изругае цветисто. Тогава нещо у Кейси прещрака. Проклета да бъдеше, ако останеше тук покорно да лежи и да чака завръщането на Потър като жертвено агне, готово за заклане. Въпреки шока от внезапната женитба на Деър тя нямаше да си позволи да бъде малтретирана от работодателя си. Нито пък щеше да затъне в самосъжаление. Щом сега Потър беше зает другаде, тя щеше да избяга през отворения прозорец и да изчезне под прикритието на тъмнината.

Ставайки бързо, тя оправи дрехите си и започна да събира неща, необходими за оцеляването ѝ. Макар да беше посъветвала Деър да я забрави и да си устрои живота без нея, предателството му не можеше да не я ужаси. Не беше очаквала да я изостави толкова скоро. Какъв мъж беше той, че да прелита така лесно от жена на жена? Нейното сърце не беше толкова леко. Когато дадеше любовта си, то беше завинаги.

Гласовете пред вратата внезапно млъкнаха и Кейси реагира бързо, хвана торбата и се запъти към прозореца. Страхът ускоряваше стъпките

й. Какво щеше да направи Потър, ако я хванеше, че се опитва да избяга? Щеше ли да накара да я вържат на кола за бичуване и да я набият? Или лично щеше да се заеме с тази работа? Застанала пред отворения прозорец, прехвърлила вече единия си крак през перваза, Кейси изстена ужасено, когато вратата рязко се отвори.

– Кейси! Слава на бога!

– Бен!

Тя беше толкова смаяна, че изгуби равновесие и болезнено тупна на пода.

Очите на Бен се присвиха гневно, докато ѝ помагаше да се изправи; бледото лице и изпълнените със страх очи говореха красноречиво за изпитанието, което беше преживяла. Каквото и да се беше случило в тази стая, явно я беше накарало да рискува да излезе незащитна на улиците на Сидни или да се укрие в храсталаците.

– Какво стана, Кейси? – запита Бен с намръщено лице, привличайки хлипачето момиче в прегръдките си.

– Не мога да повярвам, че си тук – изплака тя, прегърнала широките му рамене.

– Кейси, отговори ми! Потър направи ли ти нещо?

Освестявайки се постепенно, тя поклати отрицателно глава.

– Н-не, той е страхливец. Можеше да ме насили, ако ти не беше дошъл навреме. Ще се опита пак, когато си тръгнеш. Вече нямам сили да се боря. Аз... щях да избягам.

– Вече няма нужда, Кейси, ще те отведе у дома – започна да я успокоява Бен, повеждайки я към вратата. – И татко е тук.

– Но... но, Бен, не мога да тръгна. Лейтенант Потър няма да позволи.

– Ти не разбираш, Кейси – усмихна се Бен. – Помилвана си.

– Аз... какво? Как е възможно? – заекна Кейси, отказвайки да повярва на невероятния си късмет. – Как... как стана това?

– Достатъчно е да ти кажа, че високопоставени чиновници бяха убедени да преразгледат случая ти и решиха, че помилването ти е действително – зараказва Бен, но без да я гледа в очите.

Дяволите да го вземат Деър, изруга той мислено, задето му беше изтръгнал обещание да не издава истината.

– Баща ти ли уреди всичко това? – запита Кейси.

Ако Деър знаеше, че Рой работи за освобождаването ѝ, защо се беше оженил за Марси в същия ден, когато нея я бяха помилвали, зачуди се Кейси. Тежестта на отговора я съкруши. Деър изобщо не я обичаше!

Думите му не бяха нищо друго освен безсмислени обещания, които да я привлекат в леглото му.

Вдигайки от пода торбата ѝ, Бен каза:

– Вземи си нещата, Кейси. Татко държи Потър на безопасно разстояние, така че няма да се меси. Ще поговорим по-късно.

Лейтенант Потър трябваше да бъде държан със сила, докато извеждаха Кейси от дома му. Макар че Рой беше два пъти по-възрастен от лейтенанта, прекрасното му физическо състояние му даваше сила да го обезвреди, особено в пияно състояние. Изригвайки грозни ругатни, Потър отказваше да повярва, че Кейси е била еманципирана, въпреки наличието на законен документ за помилване, подписан и приведен в сила от полковник Джонстън.

Съвсем зашеметена от шока и предателството, Кейси се притисна към Бен и не протестира, когато той я настани във фургона, с който бяха дошли с баща му в Сидни заради сватбата на Деър.

– Къде отиваме? – запита тя отпаднало.

– Ще останем за тази нощ у Дрю Стенли – отвърна любезно Рой. – Ще се върнем във фермата още утре.

Следващите въпроси на Кейси напиха на езика ѝ и думите се изсипаха една през друга.

– Вярно ли е? Деър наистина ли се е оженил за Марси Маккензи? Защо ще прави такова нещо?

Само мрачната гънка около устата на Рой издаваше мъката му.

– Да, Кейси, вярно е. Но не е... нали разбираш, Деър...

Той млъкна, припомняйки си какво бе обещал на сина си. Надеждата в погледа на Кейси, се превърна в горчиво разочарование.

Сърцето ѝ се втвърди и зелените ѝ очи се превърнаха в два ледени изумруда, когато си представи Деър и Марси заедно. Внезапно тя си спомни какво беше казал Рой. Смятаха да я отведат обратно в имението край река Хоксбъри! Невъзможно! Да вижда как Деър е щастлив с друга жена – това беше агония, която нямаше нужда да търпи, не и докато въздух влизаше в дробовете ѝ. Тя беше свободна жена и изборът беше неин.

– Не – възрази Кейси шокирайки Бен и Рой. – Няма да се върна във фермата с вас.

Гордостта ѝ беше заложена на карта. Колкото и трудно да се очертаваше бъдещето ѝ, то нямаше да включва Деър Пенрод. Тя щеше да върви по собствения си път и да си изгради самостоятелен живот. Това което не вземаше предвид обаче, беше решимостта на семейство

Пенрод да я закрилят, независимо какво щеше да струва на гордостта ѝ.

15

Деър се задържа в приемната на семейство Маккензи доста след като Марси беше излязла, за да се приготи за брачната си нощ. Съблазнителната усмивка и възбуждащата интонация на булката красноречиво говореха за това, което очакваше тя от него, но той не изпитваше никакво желание към съпругата си. Съпруга! Пфу! Думата горчеше на езика му. Трябваше Кейси да споделя името и леглото му. Краката му просто не искаха да го отведат към спалнята на Марси. Как би могъл да очаква тялото му да реагира, когато не изпитваше и искрица желание към нея? Мислите му бяха овладени от Кейси и тревогата дали Рой ще може да я заведе в имението Пенрод, ако тя все пак се възпротиви.

Като се надигна несигурно от стола, където беше седял, пресушавайки поредните чаши силен алкохол след онези, които не беше пестил непосредствено след церемонията, Деър отиде да потърси още една бутилка. Ако трябваше да се люби със съпругата си, искаше да е много пиан, за да не си го спомня след това. А съдейки по яснотата на ума си, още имаше като да се желае. А пък, помисли той с извратено задоволство, защо изобщо да се люби с нея? Насилственият брак решително не поражда романтика.

Така че той остана на място, мислейки за всичко друго, но не и за съпругата си. Не се учуди, когато по едно време вдигна очи и видя дребното сочно тяло на Марси облегнато в драматична, поза на вратата, всяка пишна извивка ясно очертана под прозирен водопад от сатен и дантели. Ако можеше да съди по модела и златистия оттенък на доста носената дреха, това може би беше нощница, обличана някога от майка ѝ на нейната брачна нощ.

– Деър – измърка тя дрезгаво, – моля те, ела в леглото, скъпи. Не ти ли стига толкова пиене за тази вечер?

Той я изгледа косо, решавайки да бъде брутално откровен.

– Нямам намерение да спя с тебе, Марси. Може да си ме принудила да се ожена за теб, но не съм обещавал да споделям леглото ти. Тялото ти не ме привлича. Често казано, не те желая.

– Но аз те желая, скъпи – прошепна тя с нисък глас, подплатен с обещания. – И двамата знаем, че съм достатъчно опитна, за да те накарам да ме пожелаеш.

Приближавайки се към Деър, Марси дръзко прокара ръце по тялото му, усмихвайки се на себе си, когато го почувства да се напряга. Мускулите на раменете му заиграха под върховете на пръстите ѝ; твърдата стена на гърдите му се стегна още повече, когато лекото като перце докосване на ръцете ѝ се превърна в едва доловима милувка, която слезе надолу, за да докосне стълба на неговата мъжественост. Под опитното докосване на ръцете ѝ неволната му реакция предизвика втвърдяване в онази част от тялото му, която тя желаше повече от всичко.

– Аз свърших моята част от сделката и сега искам да консумираме брака си – заяви тя, вдигнала предизвикателно брадичка. – Дадох ти всичко, което обещах. Кейси е свободна, а Робин вече не е в каменовъглените мини. Дължиш ми тази нощ. – Тя дръзко започна да гали мъжествеността му, изпълнала твърдия плат на панталоните. – Люби ме, Деър, и ти го искаш толкова, колкото и аз.

Тогава без никакви нежни встъпления Деър сграбчи Марси през кръста и я събори на пода. Красивата нощница, предназначена да вдъхва романтично настроение, беше разкъсана и захвърлена. Но за да добави и оскърбление към пренебрежението, той просто разхлаби стягащите го дрехи, без да се съблича.

– Деър, почакай! Не съм готова! – застана тя, извивайки се под него.

Ядосан извън мярка от безмилостните ѝ набези, усещайки по-скоро страст, отколкото любов, Деър нахлу в подготвящото се за него тяло, усещайки как мускулите ѝ се стягат в автоматична реакция, въпреки уверенията в противното. Дългите ѝ крака обгърнаха кръста му и ноктите ѝ се забиха в оголената плът на врата му, изтръгвайки от устата му болезнено изръмжаване. Отвращаваше го фактът, че бруталното му проникване послужи само да я хвърли на върха на екстаза, докато тя се мяташе и стенеше, посрещайки тласъците му. Тялото му се стегна, той не хаеше за нейното удоволствие, търсейки своето възможно най-бързо удовлетворение. Нямаше представа, че Марси се наслаждава на грубостта му, че се опиянява от страстта му, въпреки че той я обладаваше толкова безогледно, че това никак не приличаше на любов. Деър занемя, когато Марси се озова в кулминацията на екстаза си само секунди преди той да достигне своя. За нейно съжаление той успя да се сдържи и се дръпна, за да разпилее семето си на килима под телата им.

– Какво правиш? – извика тя, когато разбра какво става. Беше разчитала да зачене дете от Деър, за да спечели любовта му и да закрепни положението си.

– Очевидно е, нали, Марси? Не искам дете от тебе – отвърна Деър, изправяйки се на крака и вгледан безучастно в голото тяло на съпругата си.

– Още мислиш за нея, нали? Не разбираш ли, че Кейси е загубена за тебе? Ти ми се обеща.

– Може да имаш името ми, Марси – чу тя безапелационния отговор на Деър, – но това е всичко, което ще получиш от мене. Знаеше още от самото начало кого обичам, а аз давам любовта си само веднъж. Може да е много късно за мене и Кейси, но ти няма да имаш дете от мене. Нашият брак беше консумиран. Това ще получиш от мене, защото никога повече няма да бъдем интимни.

Студените му думи смаяха Марси. Тя не беше очаквала Деър да бъде толкова неотстъпчив. Сигурно обичаше Кейси повече, отколкото тя си беше представяла. Но времето беше на нейна страна. Щом Кейси я няма тук, тя очакваше Деър да отстъпи. Той беше мъж, а Марси изпитваше огромна увереност в способността си да го привлече в леглото.

– Ще видим – и тя се усмихна игриво. – Ще видим.

Колкото и основателни причини да изтъкваше Кейси за отказа си да се върне във фермата, и Бен, и Рой отговаряха със също толкова основателен контрааргумент. Тя не можеше да живее в Сидни без закрила; нямаше пари, нито пък средства за прехрана; не беше подготвена да живее сама в дивата среда на наказателната колония. Всичко това беше съвсем вярно, но не решаваше проблема на Кейси. Отвъд човешката издръжливост щеше да бъде да среща лице в лице Деър и съпругата му всеки божи ден. Как можеха да искат това от нея?

И Бен, и Рой проявяваха разбиране към дилемата ѝ, осъзнавайки, че и Деър се изправя пред същото изпитание – да преодолява всекидневния контакт с жената, която обича, бидейки в същото време женен за друга. Но те не виждаха друго решение на проблема. Бяха обещали на Деър да се погрижат за безопасността на Кейси, а връщането ѝ в имението край Хоксбъри беше единственият отговор на тази негова молба.

След като Кейси беше благополучно изтръгната от сладострастните попълзновения на Потър, я отведеха в дома на Дрю Стенли, където тя прекара една безсънна нощ, мразейки Деър и същевременно копнеейки за неговото докосване. Следващата сутрин я завари с подути от безсъние очи; непреклонният Рой и също толкова решителният Бен я очакваха на масата за закуска. Дрю Стенли, мил и състрадателен мъж, се беше

извинил и отсъстваше.

– Решено е, Кейси – парира протестите ѝ Рой. – Твоят дом е при нас.

– Не виждате ли колко болезнено ще бъде за мене? – възрази тя. – Помислете за Деър и... и съпругата му. – Думата едва не я задави. – Ще бъде най-добре за всички, ако остана в Сидни и си намеря някаква работа.

– Работа! – изфуча презрително Бен. – Като каква, като уличица ли? Осъдените вършат всички работи в колонията, така че за тебе остава само това или да се омъжиш.

Цветът се оттегли от лицето на Кейси, съкрушена от бруталната забележка на Бен, независимо че беше абсолютно вярна.

– Не бъди груб, Бен – укори го Рой. – Мисля, че Кейси добре осъзнава какъв избор има.

– Освен ако... – осмели се Бен. Когато Кейси насочи вниманието си към него, той изстреля: – Освен ако не се омъжи за мене. Тогава няма да има въпроси относно правото ѝ да живее в нашия дом.

Тежките златисти ресници, които засенчваха бузите ѝ, се вдигнаха в изненада от неочакваното предложение на Бен. Предложение, което тя нямаше намерение да приема, макар че то я накара да го обикне завинаги.

– Бен – усмихна се Кейси през мъгла от надигащи се сълзи, – ти си най-милият мъж на този свят. Но не мога да приема. Съсипах живота на достатъчно много хора, за да прибавям и тебе към списъка. Обичам те, наистина, но както сестра обича брат. И съм сигурна, че твоите чувства към мене са същите. Някой ден ще срещнеш жена, която ще обикнеш толкова, че да поискаш да се ожениш за нея, но това няма да съм аз.

Червенина полази по бузите на Бен, когато осъзна, че Кейси е достатъчно схватлива да проумее галантния му жест. Вярно беше, че я обичаше като сестра, а ако тя се беше съгласила на този брак, той никога не би я доближил с плътско желание. Тя принадлежеше на Деър и той щеше да я закриля и да я обгръща с грижи заради брат си. Бен изпитваше голямо състрадание към Деър и Кейси и би пожертвал собственото си бъдеще и щастието си заради своя брат, който, както Бен знаеше, би направил същото, ако ситуацията го налага.

Накрая Бен каза:

– Кейси, предложението ми е искрено. Бих бил щастлив да станеш моя съпруга.

Рой си пое дъх, очаквайки отговора на Кейси. Учуди го фактът, че

Бен така себепожертвувателно би се лишил от бъдеще, за да предпази Кейси от евентуална беда. Но един катастрофален брак в семейството беше достатъчен. Макар че Рой бе обикнал това момиче като родна дъщеря, само глупак не би видял, че подобна отчаяна стъпка би била грешка, плод на абсолютно неуместна причина. Той изпусна облекчено дъх, когато отговорът на Кейси разсея страховете му.

– Прости ми, Бен, не мога да се омъжа за тебе. Оценявам предложението ти, но и двамата знаем, че Деър... че ние с Деър... е, не е възможно, това е. Но предложението ти ме накара да осъзная, че ти и Рой наистина сте взели много присърце положението ми. Не мога повече да се противя на усилията ви да ме закриляте. Ще се върна във фермата с вас.

Бен скочи въодушевено и тупна баща си по гърба.

– При едно условие – добави Кейси с твърда решимост.

Бен веднага изтрезня.

– Какво условие?

– Не мога да приема благотворителност от ваша страна – настоя упорито Кейси. – Искам да работя, за да се издържам. Вие ще ми осигурите стая и храна, и малка месечна заплата в замяна на домакинстване и готвене. И ще бъда свободна да си тръгна, когато реша.

Бен остави на баща си да отговори и отговорът дойде бързо. Всичко беше приемливо, само и само Кейси да се върне във фермата.

– Съгласен съм – кимна Рой и се изправи. – Нека си вървим у дома. Робин получи документите си и вероятно ще се присъедини към нас след няколко дни.

– Робин? – хлъцна Кейси невярващо. – Господи, Рой, какво си направил, за да постигнеш всичко това? Първо аз, сега и Робин.

Рой се изчерви виновно, поглеждайки за помощ към Бен. Какво можеше да каже? Със сигурност не и истината, защото беше обещал да пази тайната на Деър.

– Достатъчно е да кажа, че един много високопоставен човек постигна освобождаването ти – отвърна загадъчно Бен. – Как, кога или защо – това няма значение.

Преди Кейси да ги засипе с още въпроси, Рой се намеси:

– Хайде, деца. Нямам търпение да се върна у дома.

Изровеният, прашен път към Парамата беше скучен и уморителен, без никакви произшествия и това позволяваше на Кейси да съзерцава околностите и да възприема суровостта на тази нова земя. Издигащите

се покрай пътя ръждивочервени скали изглеждаха поне на хиляда години, а храстите, покатерили се по ниските хълмове, й се виждаха сухи и безжизнени, но продължаваха да съществуват с малко вода и много слънце. Кейси чувстваше кожата си като гласпапир, цялата покрита с червения прах, който вятърът разносяше с яростните си пориви. Как й липсваше зеленината на родната Ирландия. Но тази величествена земя притежаваше някаква строга красота. Досега още никой не беше прекосявал Сините планини, но някой ден някой сигурно щеше да го направи, защото беше очевидно, че колонията скоро щеше да надрасне сегашната си площ с ширина петдесет и дължина сто и петдесет мили.

Мислите на Кейси се рееха напосоки, но накрая се съсредоточиха върху една тема, която тя напразно искаше да избегне. Деър. Слава на бога, че нямаше да се върне със съпругата си в имението Пенрод поне още няколко дни. Тед Маккензи предвидливо беше останал в Сидни, за да позволи на новобрачните да се усамотят за медения си месец. Може би Деър и Марси щяха да решат да останат в имението на Маккензи, надяваше се Кейси. В края на краищата, бащата на Марси отсега нататък щеше да остане сам. Тази мисъл й донесе известно успокоение, докато фургонът навлизаше в земите на имението Пенрод. За нейно учудване обаче тя се чувстваше така, сякаш се връщаше в собствения си дом.

Отказвайки да заеме стаята за гости на горния етаж, както предложи Рой, тя се настани в малката стаичка зад кухнята, в която беше живяла преди и където се чувстваше много удобно. Посрещането, което й устрои Марта, беше изблик на силни чувства, извиращи от сърцето й и Кейси изобщо не се съмняваше в искреността на приятелката си.

Кейси беше смаяна от промяната във външността на Марта. Преди поради постоянния глад тя изглеждаше мършава до невъзможност, но сега доброто хранене беше направило чудеса със стройната й фигура. Приятни заоблености бяха заменили острите ъгли и й придаваха мека, женствена привлекателност.

Марта вече не изглеждаше на четиридесет или повече години, както някога беше предполагала Кейси. Макар че никога нямаше да изглежда като класическа красавица, сравнително обикновените й черти сега повече издаваха истинската й възраст – тридесет години. Тромавостта, която Кейси бе забелязала изпърво у нея, беше заменена от самоувереност, постигната под благосклонното наблюдение на работодателя й. Косата й, сега в лъскав кестеняв цвят, издаваше нова жизненост, също както и нежните кафяви очи и Кейси не би могла да бъде по-щастлива заради приятелката си. Дружбата на Марта означаваше много за

нея, защото в цял Нов Южен Уелс тя нямаше нито една близка жена.

Дните се заредиха монотонно, докато Кейси отново привикваше към рутината на домакинските задължения, които на драго сърце бе поела. През седмиците, в които я нямаше, Марта беше станала доста добра готвачка и бе осъзнала, че намира удоволствие в предизвикателството всеки ден да приготвя най-различни ястия. Но Кейси не се отказа изцяло от готварството, което толкова много харесваше, и се зае да научи по-възрастната си приятелка на всичко, което знаеше. Двете си помагаха за прането и вършеха заедно по-тежките работи. През това време Кейси отчаяно се опитваше да не мисли за Деър или за деня, когато той щеше да се завърне, и се молеше то да се забави. Но в края на краищата молитвите ѝ не получиха отговор.

Съобразявайки се с желанието на Тед Макензи, Деър остана заедно с Марси във фермата му няколко дни, преди неочаквано да заяви:

– Отивам си у дома.

Беше му омръзнало всеки ден да язди в непоносимата горещина, докато не плувне в пот, мозъкът му не се замъгли и тялото му не се изтощи. След това едно силно питие притъпяваше болката, която го изгаряше ден и нощ, предизвикана от загубата на Кейси. Марси трескаво прибгваше до какви ли не хитрости, за да го изтръгне от унеса, който проваляше медения ѝ месец.

Меден месец! Как ли пък не! Само няколко дни бяха достатъчни на Марси, за да разбере колко е грешила, смятайки, че Деър ще забрави лесно Кейси. Това, което ѝ се беше сторило превъзходна идея, сега извикваше вкус на пепел в устата ѝ. Но поражението беше дума, която Марси не приемаше. Тя още не беше загубила. Имаше години пред себе си, за да плени любовта на Деър.

– Ами аз? – запита тя след внезапното изявление на съпруга си.

– Прави каквото искаш – сви рамене той с пълно безразличие. – Имението Пенрод е моят дом. Пропалях достатъчно време заради глупави претенции. Меденият ни месец е чиста подигравка.

– Понякога можеш да бъдеш упорит като магаре, Деър – нападна го Марси! – Мястото ми е при тебе и ще тръгна оттук заедно с тебе. За кога да се приготвя?

– Прецени сама – отсече Деър. – Тръгвам след един час. Вземи си само най-необходимото. Баща ти може да прати останалото после.

И той се обърна, готов да се отдалечи.

– Деър, почакай! – Той спря, но остана с гръб към нея. – Не можем ли поне да бъдем приятели? Имаме цял живот пред себе си. Трябва ли да се отнасяш така сурово с мене пред роднините си? Не можеш ли да оцениш, което направих за приятелите ти, вместо да ме мразиш, че съм те накарала да се ожениш за мене? Можеше да ми откажеш, сам знаеш.

Думите на Марси накараха Деър да се замисли. Вярно, тя бе направила почти чудо. И той не беше длъжен да се съгласява с плана ѝ. Но това не означава, че е длъжен да я обича или да спи с нея. Както и да е, тя е негова съпруга и заслужава известно уважение, особено пред семействата им. Освен това, ако искаше Кейси да вярва, че се е оженил за Марси по собствена воля, налагаше се да промени поведението си към своята съпруга.

– Имаш право, Марси – изрече неохотно Деър. – Длъжник съм ти заради това, което направи за Кейси и Робин. – Силна радост огря лицето на Марси, но угасна при следващите думи на съпруга ѝ. – Ще се опитам да се държа добре с тебе, но не съм променил намеренията си относно съпружеското ни легло.

След това той спокойно излезе от стаята, последван от яростния крясък на Марси.

Размахвайки сърчно метлата, Кейси не чу как предната врата се отвори, не усети и стъпки да спират зад нея. Рой и Бен бяха излезли от къщата доста рано, оставяйки Кейси и Марта да търкат и да мият колкото им душа иска. Облякла старата си рокля, закрила с тюрбан червената си коса, Кейси яростно атакуваше мръсотията.

– Кажи на прислужницата си да отнесе чантата ми горе в твоята стая, скъпи.

Звънният глас на Марси накара Кейси да замре на място и метлата падна от ръката ѝ.

Отначало Деър не позна дребната фигурка в избелели дрехи, мислейки, че Рой е наел друга осъдена да помага на Марта в домакинската работа. Първият проблясък дойде, когато крехките рамене на жената замръзнаха, щом тя чу гласа на Марси.

Нещо в гордото им изправяне му се стори ужасно познато:

– По дяволите! – избухна той в пристъп на силен гняв. – Какво си мислиш, че правиш, Кейси?

Не беше искал тя да става прислужница в дома му.

Кейси се обърна, вирайки се в Деър и съпругата му с поглед,

изпълнен с ужас. Първият ѝ импулс беше да избяга, но здравият разум надделя. Тя беше предполагала, че Деър и Марси ще се изненадат, като я видят в имението Пенрод, но грешеше. Марси беше единствената изненадана от развоя на събитията.

– Само си върша работата, господине – възрази Кейси с глас, изпълнен с горчивина. – Ще отнеса чантата на... съпругата ви горе. Предполагам, че е изморена от пътя и... изобщо – добави тя дръзко, поглеждайки към Марси.

– Какво, по дяволите, прави тя тук? – изпищя Марси съвсем не по дамски. – Това не беше част от...

– Внимавай – предупреди я Деър, хвърляйки ѝ унищожителен поглед. – Ще поговорим по-късно. Върви горе и се освежи, докато аз поговоря с Кейси.

– Отпрати я, скъпи – заувещава го Марси.

– Тази къща принадлежи на баща ми, Марси, и той има пълното право да наема когото си иска. Сега направи каквото ти казах. Ще дойда горе след няколко минути.

Мятайки убийствен поглед към Кейси, Марси взе чантата си и мина покрай нея, като внимателно подбра полите си, така че нищо нейно да не докосне другата.

В мига, когато Деър чу вратата на неговата спалня да се затваря, той се обърна рязко към Кейси.

– Какво си е мислил баща ми? Ти трябваше да бъдеш гостенка у дома, а не слугиня.

Думите му накараха Кейси да се олюлее. Деър знаел ли е, че Рой е възнамерявал да я доведе тук, във фермата? Явно това не се отнасяше до Марси, защото реакцията ѝ показваше непресторен шок. И пълно неодобрение на ситуацията.

– Да не би да си очаквал да живея от милостинята на баща ти? – отвърна разгорещено Кейси. – аз реших да работя срещу храна, подслон и малка месечна заплата. Когато спестя достатъчно пари, ще напусна. Разбирам, че присъствието ми тук оскърява твоята... съпруга, но нямах къде другаде да отида. Баща ти беше така любезен да ми предложи почтена работа.

Острият ѝ отговор поразил Деър. Колко копнееше да я вземе в прегръдките си и да я целува, докато не разсее и последните остатъци от неприязън и обида към него, които тя таеше в малкото си тяло.

– Кейси...

Не можеше да понесе, че трябва да я нарани.

– Ако не възразявате, господине, имам работа.

– Съжалявам, Кейси, наистина съжалявам.

Думите бяха предназначени да я успокоят, но само разпалиха гнева ѝ.

– Недей. Бях глупачка да вярвам, че се интересуваш от мене. Много неща стоят помежду ни. Не мога да те обвинявам, че искаш жена от своята класа. Но – и тя се задави от преглътнатия хлип – трябваше ли да ме лъжеш? Беше ли необходимо да ми казваш, че ме обичаш? Мразя те, защото ме измами, Деър Пенрод. Нищо, което кажеш, не може да промени това.

Деър сведе глава, не можейки да погледне Кейси в очите; направеше ли го, щеше да се пречупи и да издаде истината. Интуицията му казваше, че заради всички е най-добре любовта, която тя някога беше изпитвала към него, да увехне и да умре. Но въпреки всичко... въпреки всичко изпитваше невероятно силно желание да ѝ се изповяда, да я помоли да остане негова, въпреки че се беше оженил за друга, да не позволи на никой друг мъж да вкуси любовта ѝ. В сърцето си обаче той знаеше, че Кейси заслужава нещо по-добро от ролята на любовница. В края на краищата Деър не каза нищо, наблюдавайки мрачно как тя взе отново метлата и мина покрай него със сълзи, напирасци в очите ѝ.

Кейси сигурно би била шокирана, ако разбере, че малко след това Деър се изправи пред една разярена Марси в усмотението на съпругеската им спалня. Предложението му тя да вземе стаята за гости бе посрещнато с мълчание и открита враждебност. Макар че стаята на Деър беше прекалено мъжка за вкусовете ѝ, тя се надяваше да я промени и да я пригоди към собствената си личност. Нито за момент не ѝ хрумна да се настани в стаята за гости. Погледна замечтано към леглото, питайки се дали някога ще се люби там с Деър. Тогаваше си спомни за Кейси, която живееше в същата къща, и гневът се надигна в нея като вълна на погнуса.

– Какво прави тази малка кучка тук, Деър? – предизвика го тя разпалено. – Каза, че ще поговорим, и нямам търпение да чуя какво имаш да ми кажеш. Възможността Кейси да живее тук не се споменаваше в споразумението ни.

Деър успя да се съдържи да не изреве.

– Дръж обидните думи за себе си. Баща ми взема решенията тук. Нещо друго за разискване?

– Да, помоли баща си да ѝ каже да си опакова багажа. Аз съм твоя съпруга и за мене е обидно да живея под един покрив с твоята

любовница.

– Ако не ти харесва, винаги можеш да си тръгнеш – предложи Деър с надежда.

Очите на Марси блеснаха с предизвикателен огън.

– На тебе ще ти хареса, нали?

– Изборът е твой.

– Проклет да си, Деър! Можеше поне да се опиташ да направиш този брак истински.

Решавайки да остави избухването ѝ без отговор, Деър се обърна, готов да си тръгне, и отбеляза с пресилен учтивост:

– Извини ме, съпруго, но трябва да намеря татко и Бен. Ще се видим на вечеря.

И излезе.

Кипейки в безсилен гняв, Марси се заразхожда из стаята, планирайки стратегията си сега, когато Кейси О'Кейн отново се беше върнала в живота ѝ. Скоро в главата ѝ се оформи една идея и хитра усмивка изви устните ѝ. Кейси сигурно изпитваше неприязнени чувства към Деър, след като той се беше оженил за друга. Защо да не раздуха тези чувства в напълно оформена омраза, като ѝ осигури гориво?

Нямайки търпение да задвижи проектите си, преди Деър да ги е надушил, Марси бързо излезе от стаята и се натъкна на Кейси, която беше дошла на горния етаж да измете коридора.

– О! – възкликна Марси и се дръпна. – Внимавай къде вървиш, непохватница такава.

Стискайки зъби, Кейси измърмори:

– Извинете.

– Е, щом си тук, можеш поне да бъдеш полезна – забеляза високомерно Марси. – Татко обеща да ми намери камериерка в Сидни. Сигурно ще пристигне тук заедно с куфарите ми след един-два дни. Междувременно трябва да се задоволя с тебе. Ела тук – и тя махна на Кейси да влезе в стаята на Деър.

– Какво искате? – запита Кейси с враждебен тон, оглеждайки се из стаята, за да види дали нещо не е наред.

– Искам да направиш място за нещата ми – заповяда безцеремонно Марси. – Трябва ми половината гардероб и няколко чекмеджета. Знаеш колко са безпомощни мъжете в тези неща.

– Сигурна ли сте, че Деър е разрешил да премествате нещата му? – запита скептично Кейси.

Отмятайки русите си къдрици, Марси изсъска:

– Деър очаква да споделям стаята му... и леглото му. Каквото и да реша, той няма да възрази. Много е снизходителен към мене – добави тя преднамерено. – Започни с гардероба.

Кейси изпълни нареждането, автоматично сортирайки дрехите на Деър, за да отвори място за тези на Марси. Сърцето ѝ се късаше, като си представяше нещата на Марси в интимен контакт с тези на Деър, което водеше и до представата за други интимности, самата мисъл за които я нараняваше.

– Деър е толкова красив – ахна Марси, наблюдавайки действията на Кейси. – Меденият ни месец беше толкова романтичен.

Съзнавайки, че Марси нарочно я дразни, Кейси прехапа устни, за да се сдържи и да не ѝ отговори нещо язвително.

– Може би един ден ще си намериш любовник, също толкова умен като Деър – продължи безочливо Марси, наблюдавайки отблизо реакциите на Кейси. – Но се съмнявам, че има мъж, който да се сравни с него. Той е толкова мъжествен, кара ме да се чувствам...

– Стига! – извика Кейси. Преднамерената жестокост на Марси беше успяла да срази самообладанието ѝ. – Това, което правите с Деър насаме в стаята си, не ме засяга. Не ми пука дали той е най-добрият любовник на света...

– О, със сигурност е – въздъхна Марси с меко, съблазнително измъркване. – Но аз забравих, ти вече го знаеш, нали? Деър много иска да има дете. Може би то вече е на път. Ако ли пък не, със сигурност не е защото не правим опити.

Това е, помисли Кейси, затръшвайки вратата на гардероба с такава сила, че стаята завибрира.

– Мисля, че Деър би трябвало да докара тук още един гардероб за нещата ви – заключи тя хапливо. – Този е много малък за двама ви. Имам да върша други неща, а не да стоя тук и да слушам как описвате любовните умения на съпруга си.

Извъртайки се рязко, Кейси се запъти към вратата.

– О, Кейси, още нещо.

Тя спря, без да се обръща с лице към съперницата си, и зачака.

– Отсега нататък ще се обръщаш към мене по-почтително. Можеш да ме наричаш или „госпожо Пенрод“, или „госпожо“. И предпочитам да се обръщаш към Деър с „господин Пенрод“ или „господине“. Разбра ли?

– Напълно, госпожо.

От начина, по който го каза, думата прозвуча като обида.

Марта поднесе вечерята, спестявайки на Кейси последното унижение. Според думите ѝ обстановката била мрачна. Само Марси била в добро настроение и поддържала линеесия разговор, докато липсата на отговор я накарала да замълчи. Марси се оттеглила в стаята си веднага след вечеря и погледът ѝ, хвърлен към Деър, бил пълен с обещания. Според Марта той пренебрегнал очевидната подкана на съпругата си и решил да се уедини с баща си и брат си в кабинета. Кейси нямаше представа кога е отишъл да спи и дали е споделил леглото на съпругата си, а пък и това не я интересуваше. Или така поне се опитваше да се самоубеждава.

Сигурно много щеше да се изненада, ако беше научила, че Деър е прекарал нощта в спалнята за гости. Преди да излезе на следващата сутрин, той бе оправил леглото така спретнато, че по нищо не личеше да е спал там. Следващите нощи минаха по същия начин и това подлудяваше Марси. Толкова много пропуснати нощи, когато тя имаше какво да му предложи! Това просто нямаше никакъв смисъл. Той продължаваше да ѝ се противи въпреки факта, че Кейси го избягваше като чумав.

Не беше никаква тайна, че Кейси правеше всичко възможно, за да не се мярка пред очите на Деър, вършеше си работата мълчаливо и сръчно, но се скриваше в мига, когато той влезеше в къщата. Тя се опитваше да се самоубеждава, че го мрази, и известно време наистина бе така. Но в редките случаи, когато беше принудена да понася присъствието му, той следваше всяко нейно движение с жадните си сиви очи, изпълнени с такива угризения, че тя недоумяваше. Една жена не му ли бе достатъчна?

Един ден, малко след като мъжете излязоха, за да се заемат с работите си, силен шум при предната врата привлече вниманието на Кейси. Устните ѝ се извиха нагоре в радостна усмивка, когато високата фигура на Робин се показа на прага.

– Робин! – извика тя, хвърляйки се в широко разтворените му обятия. – Най-накрая дойде!

Начинът, по който я прегърна, говореше, че и той също много се радва да я види.

Когато най-накрая я пусна, Робин каза:

– Дадоха ми облекчена присъда, Кейси, и сигурно това се дължи на влиянието на Рой. Свободен съм да се наема на работа там, където реша, затова се запътих право насам. Слава на бога, че имах добри

ботуши, защото извървах целия път дотук пеша. Но кажи ми за себе си. И ти ли получи облекчена присъда?

– Не знам как е станало това, но Рой сътвори чудо. Еманципираха ме. Ела, седни – подкани го тя, повеждайки го към един стол. – Гладен ли си?

– Прегладнял – каза Робин, потупвайки хлътналия си корем. Марта, която беше в кухнята при пристигането му, предложи:

– Ще приготвя нещо. Има пресен хляб, току-що изваден от фурната, студено овнешко и пай с боровинки от снощната вечеря.

Робин се обърна, погледа Марта, но не я позна. После нещо в плахата ѝ усмивка му помогна да осъзнае коя е тази жена.

– Марта? Господи, жено, какво си направила със себе си? Нямахме да те позная.

Макар че слабата, кокалеста жена не се беше превърнала само за една нощ в строен лебед, преобразението ѝ бе смайващо. Сега се виждаше, че в нея има много неща, които я правеха привлекателна, дори красива.

Марта се изчерви прелестно, поласкана, но несвикнала на похвали. Макар че много беше обичала своя Джереми, той не беше по излиянията и рядко ѝ беше правил комплименти.

Усещайки смущението ѝ, Робин каза:

– Много ще се радвам да опитам от твоя хляб, Марта, а студеното овнешко и боровинковият пай са истински празник за човек, умиращ от глад.

Замаяната жена само кимна с глава и се захвана да пълни чинията на Робин. Струваше ѝ се, че е прекалено измършавял за внушителното си телосложение.

Оглеждайки критично приятеля си, докато той се хранеше, Кейси също помисли, че е прекалено слаб. Плътта като че ли се беше стопила върху костите му от последния път, когато го беше видяла. Лицето му беше издължено, челото – набраздено от трайни бръчки на изтощение. Ясно се виждаше, че последните седмици не са били леки за него. Някога здравият му загар беше избледнял до мръсножълто, изтънялата му кожа лъщеше болезнено. Нищо чудно, че Тим ненавиждаше каменовъглените мини и бе рискувал живота си, за да избяга оттам.

Робин въздъхна доволно, когато Марта постави едно сочно парче пай пред него.

– Ще ме разглезиш, момиче – ухили се той и в усмивката му блесна някогашният Робин.

– Сигурна съм, че Деър много ще се радва да те види – каза Кейси, когато той се нахвърли върху пая.

– И аз нямам търпение да се видя с него – каза той, дъвчейки замислено. – Със съпруга като тебе сигурно е неимоверно щастлив. Знаех си, че така ще бъде.

Макар да не го казваше като благопожелание, думите му бяха пропити с тъга. Защо той не беше имал късмета да спечели любовта на Кейси?

Кейси се напрегна, внезапно разбирайки, че Робин не е можел да знае за Деър и Марси.

– Робин, аз не съм...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато вратата се отвори и в кухнята влезе Деър.

– Робин! Божичко, колко се радвам да те видя! Бърлу беше в двора, когато си пристигнал, и нямаше търпение да ми го каже.

– Марта и Кейси погрижиха ли се за тебе? – запита той, оглеждайки доволно пая. – Случайно да ви се намира още едно парче от този пай? И чаша чай, ако не ви затруднява твърде много.

– Идват – усмихна се широко Марта.

Макар че говореше с Марта, очите на Деър се впиваха в Кейси. Като забеляза накъде гледа приятелят му, Робин се усмихна под мустак. Явно Деър беше много влюбен в съпругата си и макар че малко му завиждаше, на Робин не му се зловидеше щастieto, което приятелят му напълно заслужаваше.

– Марта е станала чудесна готвачка – похвали я Робин. – И предполагам, че трябва да ти изкажа моите поздравления, приятелю. Когато ме посети в затвора, ти ми разказа за плановете си да се ожениш за Кейси. Кога се случи това щастливо събитие?

Деър се изчерви, искаше му се да бяха сами, за да обясни нещата както трябва. Никак не му се искаше да говори пред Кейси и да утежнява болката ѝ.

– Ние с Кейси не сме...

– Струва ми се, че чух гласове – изрече сладко Марси, влизайки в кухнята. – О, Деър, скъпи, какво правиш у дома по това време на деня? Ах – ахна тя, когато погледът ѝ падна върху Робин. – Виждам, че най-накрая си дошъл.

Приближавайки се към масата, където седяха двамата мъже, Марси спря пред Деър, наведе се и го целуна по устата. Робин зяпна и очите му премигнаха няколко пъти, не можейки да повярва на видяното. Деър и

Марси? Като погледна към Кейси за обяснение, той видя, че тя се беше измъкнала тихомълком от кухнята след сценичното влизане на Марси. Обърна се към Деър с обвиняващ поглед. Забелязвайки объркването на Робин, Марси реши да го осветли възможно най-бързо, без да остави у бившия затворник и най-малкото съмнение за положението ѝ в живота на Деър.

– Деър, каза ли на Робин добрата новина за нас?

– Тъкмо щях да му кажа, Марси, когато ти влезе – отговори нетърпеливо Деър.

– Добра новина ли? – запита Робин, поглеждайки от единия към другия. – Ти и Марси?

– Ние с Деър се оженихме преди почти цял месец – изгука Марси, преди Деър да успее да измисли подходящ отговор.

– Марси – каза той сурово, – сигурен съм, че имаш работи за вършене. Защо не оставиш обясненията на мене? Ние с Робин имаме да говорим за много неща.

– Много добре – нацупи се тя, хвърляйки тъжен поглед към него. – Ще се видим на вечеря, скъпи.

Полюлявайки съблазнително поли, Марси отплува от стаята.

– По дяволите, Деър, надявам се да имаш добро обяснение – избухна Робин. – Мислех, че ти и Кейси...

Предупредителният поглед на Деър го накара да замълчи.

– Нека излезем навън, Робин – предложи той, като се изправи. – Не оставяме Марта да си върши работата.

Робин кимна и последва приятеля си.

Когато излязоха от кухнята, Робин засипа Деър с въпроси.

– Вярно ли е? Наистина ли си женен за Марси? Мислех, че обичаш Кейси. Ако Марси е твоя съпруга, какво прави Кейси тук? Сигурно не е прислужница! Какво, по дяволите, става тук, Деър?

Седмици преди този момент Деър беше решил да държи истината за брака си в границите на семейството. Това означаваше, че и Робин не бива да знае нищо, подобно на Кейси, абсолютно нищичко около подробностите за прибързания му брак. Понеже познаваше приятеля си, Деър знаеше, че разбере ли истината, ще се почувства ужасно виновен, както би се почувствала Кейси. Единственото му спасение бе надеждата, че може да задържи приятелството на Робин, без да издава прекалено много от истината.

– Не ти дължа обяснения, Робин – изрече късо той, – ще кажа само, че съм женен за Марси. А татко убеди Кейси да се върне тук въпреки

възраженията ѝ. Тя разбра, че не може да оцелее сама в Сидни. Татко смяташе тя да бъде наша гостенка, но Кейси настоя да работи срещу заплата.

– Кога се ожени за Марси? Преди Кейси да бъде помилвана или след това? – запита строго Робин.

Деър се изчерви и отговори:

– В същия ден.

– Защо? Господи, Деър, не можа ли да почакаш? Кейси те обича и знам, че и ти я обичаш. Какъв човек си ти?

Деър премига.

– Няма значение какво си мислиш, Робин, нещата не винаги са такива, каквито изглеждат. – След като изрече тези загадъчни думи, той побърза да се впусне в обяснения относно задълженията на Робин. – Пристигаш тъкмо навреме. Том спести достатъчно пари, за да си купи малка ферма, и напусна преди два дни. Твоите основни задължения ще са да надзираваш работещите затворници. Бих искал да ти предложи стая в къщата, но в момента няма свободна. Ще трябва да се задоволиш с жилището на Том, поне за първо време. Но ще се храниш с нас.

– Да, господине – изфуча презрително Робин.

– Робин – започна Деър, наранен от суровия отговор на приятеля си, – мисли за имението Пенрод като за твой дом. Отношенията ни няма да бъдат като между осъден и господаря му. Ти си ми приятел.

Робин внезапно се засрами за начина, по който се беше държал преди малко с Деър, и лицето му омекна.

– Благодаря ти, Деър. Винаги съм се чувствал като част от твоето семейство. И ако Кейси приема брака ти с Марси, и аз не мога да постъпя по друг начин.

16

Макар че Бен и Рой правеха всичко по силите си, за да облекчат съществуването на Кейси, никой не можеше да намали болката от това, че Деър беше толкова близо до нея и в същото време недостижим като луната и звездите. Сърцето на Кейси се късаше всеки път, когато Марси тръгнеше вечер нагоре по стълбите, защото осъзнаваше, че скоро след това Деър щеше да се люби със съпругата си в уединението на тяхната спалня. Дори честите посещения на Робин в кухнята не можеха да повдигнат духа ѝ. С отминаването на дните ставаше все по-ясно, че

интересът на Робин към нея се беше изострил драматично сега, след като Деър вече не беше обект на чувствата ѝ.

Една късна вечер, след като привърши работата си, Кейси излезе на двора, за да се освежи. Спря под едно огромно дърво, взряна в тъмнината, и се заслуша в серенадата на нощните насекоми. Трепна силно, когато Робин застана тихо зад нея и прошепна на ухото ѝ:

– Кейси, изглеждаш толкова красива, когато лунните лъчи превръщат косата ти в истински пламък.

– Робин, как ме изплаши – ахна тя и се обърна.

– Отивах към бараките, когато те видях тук. Имаш ли нещо против да постоя при тебе? Мина доста време, откакто за последен път говорихме насаме.

– Нямам нищо против – усмихна се Кейси, зарадвана от присъствието му. – Досега нямах възможността да ти благодаря както трябва заради това, че помогна на Тим. Ти си ми истински приятел, Робин.

– Бих искал да бъда нещо повече, Кейси, ако ми позволиш – изповяда се той. – Но няма да бъда свободен да ти предложа брак още цели седем години. Не очаквам да ме чакаш толкова време.

Стресната, Кейси успя само да каже:

– Робин, моля те, не говори така. Аз... много съм привързана към тебе, но не те обичам.

– Заради Деър, нали? – осмели се Робин. – Още го обичаш, въпреки че те предаде и се ожени за Марси.

– Аз... не мога иначе – призна Кейси и гласът ѝ трепна в отчаян хлип. – Опитвах се да го намразя, но не мога да намеря ненавист в сърцето си.

Тя заплака и в този момент Робин като нищо би убил приятеля си. Искайки само да ѝ предложи утеха, той я прегърна и положи главата ѝ на рамото си. Съвсем естествено беше да я целуне. Не със страст, защото сега знаеше, че за него няма надежда, но можеше да я успокои. Започна да ѝ говори нежни думи, полагайки леки целувки по бузите, очите, устата ѝ, докато тя не утихна в прегръдките му. После неохотно се отдръпна от нея.

– Благодаря ти, Робин – каза Кейси с насълзена усмивка. – Не... не знам колко още мъчение мога да понеса. Сериозно мисля скоро да си тръгна оттук и да намеря работа в Сидни.

Тя се приближи към него, целуна го леко по бузата и се отдалечи. Робин със съжаление загледа как тя си тръгва от живота му. Толкова беше объркан, че не можеше да разбере Деър и причината за женитбата му

с Марси, щом като Кейси толкова много го обичаше. Новобрачните обаче със сигурност не му изглеждаха най-щастливата двойка на света.

Изведнъж една фигура се отдели от сенките и се приближи съвсем тихо към Робин; той внимателно се взря в мрачното лице на Деър, осветено от луната.

– Деър! Какво, по дяволите, правиш тук в тъмното?

– И аз бих те попитал същото, но е съвсем очевидно какво правиш – отвърна Деър с невероятно напрегнат глас. – Стой настрана от Кейси, Робин, тя не е за тебе!

– Кейси вече не е твоя работа – възрази Робин, едва успявайки да сдържа гнева си. – Бих те посъветвал да се съсредоточиш върху съпругата си. Видях те как гледаше Кейси, когато мислеше, че никой не вижда. Ако толкова я искаш, защо се ожени за Марси? Никога не съм смятал, че имаш някакви предразсъдъци спрямо бившите затворници, но не намирам друга причина за прибързания ти брак с Марси, когато явно желаш Кейси.

– Робин, не искам да споря с тебе, нито пък ти дължа обяснение – защити се Деър. – Независимо от мотивите ми връзката между мене и Кейси е невъзможна. Ти не си свободен да ѝ предложиш брак, а тя не заслужава по-малко от това. Не те съветвам да си играеш с чувствата ѝ.

– Понякога си истински негодник, Деър. Кейси не ме иска. Аз само ѝ предложих утеха, нищо повече и нищо по-малко. Тя е нещастна и объркана от възмутителното ти поведение. Говорил ли си изобщо с нея? Обяснил ли си ѝ нещата? Тя заслужава това, Деър. Може да си мой работодател и приятел, но няма да ти позволя да се възползваш от Кейси. А точно това ще стане, ако правилно съм те разбрал.

– Несправедлив си към мене, Робин – намръщи се Деър.

– Може би, но все пак те предупреждавам. Вероятно Кейси е права. Ако си отиде, това ще те предпази от изкушение.

– Кейси мисли да напуска? Откъде знаеш?

– Тя ми го каза преди малко, ще си търси работа в Сидни.

– По дяволите! Знаеш също толкова добре, колкото и аз, какво може да ѝ се случи, ако си тръгне оттук.

– Да не мислиш, че съм глупак? – възрази разгорещено Робин. – Разбира се, че знам. Но Кейси е упорита. Предлагам внимателно да си помислиш върху това, което ти казах. Лека нощ, Деър.

Присвил замислено очи, Деър загледа как Робин изчезва в тъмнината. Трябваше да се досети, че гордостта на Кейси няма да ѝ позволи да остане под един покрив с него и Марси. Доколкото ѝ беше известно, той

споделяше леглото на Марси, и то всяка нощ, но това беше толкова далече от истината, колкото и предположението ѝ, че той е влюбен в съпругата си. Макар Марси да го дразнеше и предизвикваше, макар да използваше всички познати женски хитрини, Деър беше избрал целомъдрието пред любенето с жената, която го беше накарала да изостави истинската си любов.

Мисълта, че Кейси ще замине оттук, му се струваше ужасна. Тя имаше нужда от закрилата на семейство Пенрод и ако присъствието му тук беше причината тя да иска да замине, тогава той по-скоро сам би напуснал фермата, отколкото да позволи на Кейси да си тръгне. Това беше нещо, върху което Деър мислеше усилено от доста време насам. Взел решение, той се върна в къщата, влизайки през задната врата. Нарочно спря пред малката стаичка на Кейси, долепена до кухнята, и забеляза светлина, процеждаща се изпод вратата.

Знаейки, че Кейси няма да му позволи да влезе, ако я помоли, той натисна дръжката и видя, че вратата не е залостена. Страхувайки се да не събуди Марта, която сега спеше в бившата стая на Мег от другата страна на кухнята, Деър отвори тихо вратата и се вмъкна безшумно в стаята, затваряйки вратата също така тихо. Нито звук не издаде присъствието му.

Преуморена и не можеща да заспи след разговора с Робин, Кейси се беше приготвила да си легне, беше се измила и преоблякла в чиста риза, вместо да облече нощницата с висока яка и дълги ръкави, която беше прекалено задушаваша за това време на годината. След това притегли един стол до прозореца и седна да среши косата си, надявайки се еднообразното занимание да я успокои, да я откъсне от мрачните ѝ мисли.

Възможно ли беше едновременно да мрази и да обича един мъж, запита се тя унило. Чувстваше, че се люлее на тънкия ръб между тези две емоции, и ако останеше повече време в имението Пенрод, душевното ѝ здраве щеше да е сериозно застрашено. Нито веднъж през изминалите седмици Деър не обясни защо така прибързано се бе оженил за Марси в самия ден, когато тя беше получила свободата си. Защо? Със сигурност той не бе страхливец, който се плаши да не го одумват. И Бен, и Рой не отронваха нито дума по въпроса, упорито въздържайки се от коментари по повод женитбата на Деър. Макар че и двамата мъже се държаха учтиво с Марси, никой от тях не ѝ засвидетелстваше топлотата, дължимата на член на семейството. Всичко това действаше ужасно объркващо на

Кейси и само още повече подсилваше решимостта ѝ да напусне фермата.

Потънала в мислите си, тя не чу как Деър влезе в стаята. Нещо друго ѝ подсказа присъствието му. Неповторимото чувство, тръпнешото възбуждане; всепоглъщащото усещане, че я привлича нещо, на което не може да устои – всичко това накара сетивата ѝ да се фокусират, тя рязко обърна глава и го видя.

Деър спря само на няколко стъпки от мястото, където Кейси седеше и решише косата си; пламчето на свещта и лунната светлина я превръщаха в неземно същество, прекалено красива, за да бъде простосмъртна. Дългата ѝ червена коса представляваше прекрасна рамка за деликатно оформените черти на лицето, пълните устни и високите, екзотични скули. Крепки рамене с цвят на слонова кост преливаха в изпъкнали, високи гърди и тясна талия. Тя беше стройна като тръстика, невероятно гъвкава и той я обичаше така страстно, че би умрял за нея. Ако не можеше да има Кейси, би посрещнал смъртта си, без да се люби с никоя друга жена.

Кейси се изправи полека, за да се озове лице в лице с него. Той се виждаше омаян в неземното същество, окъпано в лунни лъчи, в чиито зелени очи блещукаха тайнствени светлинки. Озарено в златисто сияние, деликатното ѝ тяло, облечено само в тънката риза, изглеждаше невеществено, докато танцуващите светлинки позлатяваха раменете ѝ и целуваха сладките заоблени линии на хълбоците. Дългата разпиляна коса се спускаше по красивия ѝ гръб, стигайки до талията, като ярък магьоснически ореол, който зашеметяваше сетивата му.

В продължение на един безкраен, прекрасен миг двамата останаха вгледани един в друг, а въздухът помежду им се изпълваше с напрежение и копнеж. После изведнъж се озоваха в прегръдките си, а копнежът, жаждата, изгарящото желание, което бушуваше у тях като горски пожар, им отне и последните остатъци от самоконтрол. Никой от двамата не беше искал това да се случи, но нищо не можеше да го предотврати. Самата съдба ги тласна към експлозивно сливане, предизвикано от страст, граничеща с лудост.

Цялата сладост на тялото ѝ се преливаше в Деър, който шепнеше името ѝ със страстно желание, с копнеж, който надминаваше и най-лудото въображение, с алчност да докосва кожата ѝ, удавен в зелените дълбини на очите ѝ.

Кейси не можеше да отиде никъде другаде освен в прегръдките на Деър, ръцете ѝ се вдигнаха неспокойно към раменете му, докато очите ѝ

се вглеждаха в бездънните дълбини на сивите му очи, внезапно потъмнели от желание. Тя не видя там студенина, нито нещо, което да ги разделя, само отдаване и нежност, които накараха сълзи да избият в очите ѝ.

Какво правеше той тук, запита се тя, не искайки да наруши нежно-то мълчание. Безкрайни въпроси и диви предположения се блъскаха в ума ѝ, пораждайки у нея вихри на объркване, от които главата ѝ се замаиваше. Да не би да е дошъл да търси задоволяването, което съпругата му не му дава? Или да ѝ обясни защо е избрал да се ожени за Марси? Задавена от бликащите си емоции, тя изведнъж осъзна, че това няма никакво значение.

Чувства, които само Деър можеше да събуди, изригнаха от бездните на нейното същество и я погълнаха без остатък.

Той обхвана лицето ѝ с големите си ръце и започна да целува челото, клепачите, носа, устните ѝ, обсипвайки ги с леки, чувствени милувки. Кейси потръпна в наслада, когато той погали гърба и хълбоците ѝ. Без да искат, двамата се устремиха един към друг, пленени от взаимния си копнеж, обхванати от желанието, което проникваше през бариерите на плътта, за да съедини душите им. Ръцете ѝ неволно започнаха да бродят по тялото му, топло под допира на пръстите ѝ, пулсиращо със силата на мъжествеността. Задавен стон се изтръгна от устните му.

В желанието си само да ѝ се възхити, може би за последен път, Деър внимателно свали ризата ѝ и падна на колене, целувайки и галейки нежната кожа на талията и корема, докато ръцете му галеха и милваха гърба и седалището ѝ. Тя затвори очи пред замайващото опиянение, а после ги отвори, за да види главата му да се спуска надолу. Той обхвана задничето ѝ, притегли я към себе си и зарови търсещата си уста в огнените къдрици между бедрата ѝ. Устните и езикът му я вкусуваха жадно, наслаждавайки се на сладостта ѝ, която тъй дълго му беше отказвана. Тя трепереше цялата, остриите иглички на разкъсващата наслада се впираха в нея, докато предизвикателният му език търсеше и изследваше скритите ѝ дълбини. Чувството беше неповторимо, великолепно, караше я да тръпне цялата, спирайки дъха ѝ и правейки света да се люлее лудо наоколо ѝ.

За първи път, откакто той беше влязъл в стаята, Кейси проговори, изричайки задъхано:

– Деър! О, Деър, моля те!

Издаде лек стон, започвайки да се движи в ритъм срещу набезите на търсещата му уста. Остро поемане на дъх предупреди Деър, че

кулминацията ѝ е близка, че скоро няма да може да я контролира, затова той нерешително се отдели и устата му се плъзна нагоре, проправяйки огнена пътека към устните ѝ.

– Не точно сега, любов моя. – Измъченият му глас трепереше от потискани чувства. – Искам тази вечер да изпиташ повече радост, отколкото някога си познала. Искам те готова за мене така, както никога досега не си била.

Защото това ще бъде последният ни път, помисли той, но без да го изрича.

Как беше възможно да се възбуди повече, отколкото вече беше, запита се разсеяно Кейси. Той само трябваше да я погледне и тя се стапаше. Дълбоките му целувки и изгарящият допир на ръцете и устните му я бяха възбудили отвъд всичко познато. Огнени езици от желание я облизваха безмилостно; тя беше гореща и влажна, почти полудяла от желание да се съедини с него.

Вече нямаше никакво значение, че Деър има съпруга, и утре щеше да има достатъчно време да се самообвинява.

Пръстите ѝ минаха с любов по очертанията на лицето му, запомняйки го за предстоящите дълги, самотни дни. Устните ѝ вкусиха неговите в горчиво-сладки целувки, изпълнени със съзнанието, че тази вечер ще бъде последният път, когато можеха да бъдат заедно по този начин. Тя можеше да му предложи тялото си, да му даде сърцето си, но той никога нямаше да ѝ принадлежи. Само смъртта можеше да го освободи, за да предави претенциите си към нея, въпреки лудото желание, което изпитваха един към друг. Ако тази нощ беше всичко, което им беше позволено, тя се закле да я направи нощ, която щяха да запомнят завинаги.

Страстта им се разгоря като необузdana лятна буря, жадните им усти се срещаша в сблъсък, трескавите им ръце се търсеха и докосваха. Тя разкъса дрехите му, искаше и той да бъде гол като нея. Нямаше утре, нямаше вчера, само днес и тази стая, този мъж и любовта. С едно грациозно движение той я вдигна на ръце и нежно я положи на леглото, а пружините се отзоваха с тих протест, когато той се отпусна до нея и ръцете му я притеглиха, сливайки двете им тела в едно.

Пламъци забушуваха, когато телата им се докоснаха и устните им се сляха. Копнеейки за допира ѝ, Деър прошепна дрезгаво:

– Докосни ме.

Взе ръката ѝ и я плъзна надолу по тялото си. Тя остави ръката си да

последва неговата, минавайки покрай гъсталака, който ограждаше колоната от стомана между бедрата му. Ръката ѝ нерешително започна да го изследва, за да докосне гладкия връх, което го накара да изпусне влага, подобна на блестяща дъждовна капка. Членът му беше невероятно чувствителен към нейния допир и тя усети наслада, когато той остро си пое дъх, докато пръстите ѝ пътуваха по смайващата му дължина. Тя отново го обхвана, възхищавайки се на мъжествената му твърдост и усещайки как той пулсира.

– О, господи – изстена той, притискайки ръката ѝ. – Да, точно така. Не спирай, любов моя. О, господи, да...

Дълбока въздишка отекна в гърдите му, той не можеше повече да понася чувствената ѝ атака.

Сграбчвайки я през кръста, Деър я сложи под себе си и устата му се впи в нейната. Устните ѝ се разтвориха, позволявайки на езика му да се пъхне вътре, за да я дразни и милва. Снишил глава, той започна да възбужда гърдите ѝ, като най-напред взе едното розово връхче в устата си, а после другото. Чувството беше прекрасно. Топло, влажно и невероятно еротично.

Той влезе в нея с бавни, чувствени движения и с галещо поллюляване на хълбоците. Това я вдъхнови да го поеме дълбоко в себе си, за да се задвижи заедно с него, да му помогне да облекчи сладката болка в центъра на съществуването ѝ. После започнаха равномерните тласъци, отначало плавни, а след това дръзко, настоятелно, умело и телата им се сляха в извечния ритъм на любовта, докато сърцата им биеха като едно. Огън бликаше там, където плътта им се съединяваше, но той бледнееше в сравнение с вихрения сблъсък на душите им. Те се издигаха нагоре по спиралата, докато не се залюляха опасно на ръба. И с един мощен, дълбок тласък двамата полетяха към звездите. Когато устните им отново се срещнаха, имаха вкуса на сълзи и всеки беше сигурен, че са неговите.

Заспаха прегърнати, но само колкото да се възстановят. Толкова много неща искаше да ѝ каже, а толкова малко време имаше.

– Спиш ли, любов моя? – запита той, докосвайки с устни слепоочията ѝ.

Не исчайки да прогони магията, Кейси не отговори веднага.

– Будна съм, Деър.

– Прости ми, Кейси. Не исках това да се случи. Да си нещастна е последното, което бих искал.

– И аз не исках да се случи.

– Когато съм насаме с тебе, губя всякакви задръжки. Исках само да

поговоря с тебе тази вечер, да ти кажа, че не е необходимо да си тръгваш оттук. Но всичките ми добри намерения се изпариха в момента, когато те погледнах. И с тебе беше така, струва ми се...

Кейси сведе очи, признавайки, че той говори истината.

– Точно затова трябва да замина, Деър. Това, което съществува между нас, е твърде опасно, за да го отричаме. Но ти направи своя избор, когато се ожени за Марси, и аз нямам право да се намесвам. Няма да бъда твоя любовница. Не мога да прекарам живота си в очакване да решиш коя нощ ще дойдеш при мене и коя ще принадлежи на съпругата ти. Няма да те деля. Гордостта ми не го позволява. Тази нощ, няма да се повтори.

– Знам, любов моя – съгласи се Деър с тъга в гласа. – Ти заслужаваш нещо по-добро. Но не можеш да си тръгнеш оттук. Безопасността ти означава много за мене. Макар че не мога законно да предявявам претенции към тебе, мога да те закрилям по други начини. Точно затова реших да замина. Знам колко е болезнено присъствието ми за тебе и не мога да понеса ти да страдаш.

– Деър! Не! Това е твоят дом. Ако някой трябва да си замине, ще съм аз. Не можеш да изоставиш семейството си. Ами Марси? – Внезапно тя си спомни нещо, което Марси ѝ беше казала. – А ако тя носи детето ти?

Горчив смях се изтръгна от гърлото на Деър.

– Това е невъзможно.

Озадачено изражение сбърчи челото ѝ.

– Откъде можеш да бъдеш сигурен?

– Повярвай ми, Кейси, Марси няма да има дете от мене.

Отхвърляйки всяка предпазливост, Кейси запита:

– Не я ли обичаш?

– Да я обичам? Чувствата ми към Марси са най-различни, но никое от тях няма дори и най-малка прилика с любовта.

– Защо се ожени за нея? – Внезапно тя се изчерви, отговорът беше прекалено ясен. – Не, не ми казвай, знам. Не съм добра партия. Аз съм бивша затворничка, убийца, а ти си меринос. Очевидно си се разколебал и не си поискал да вземеш жена като мене за съпруга. Разбирам. Любовта няма нищо общо с това.

– Грещиш, любов моя – възрази разпалено Деър. – Бракът ми с Марси беше част от сделка, която сключихме с нея. Тя изпълни своята част и аз се чувствах задължен да изпълня своята. Тя поиска брак и аз се подчиних, макар силно да подозирам, че тя най-накрая е осъзнала

грешката си. Името ми е всичко, което някога ще получи от мене.

Усещайки, че вече е разкрил повече, отколкото бе искал. Деър млькна.

– Просто трябва да ми вярваш, любов моя, когато ти казвам, че се ожених за Марси не по свой избор. Не я обичам и не спя с нея, макар че тя би искала нещата да са различни. Ти си единствената жена, която някога съм обичал.

Кейси искаше да вярва на Деър, но ѝ бе трудно да си го представи принуден да извърши нещо против волята си. Нима мисли, че като изповяда любовта си, това ще намали болката ѝ? Тя не съжаляваше, че се любиха тази вечер. Напротив, приветстваше го, радваше му се, но това не биваше повече да се случва.

– Съжалявам? Деър, трудно ми е да ти повярвам. Можеш ли да ме обвиняваш? Благодарна съм за всичко, което семейството ти направи за мене, и ако това е някакво утешение, и аз те исках тази вечер. Ако не се беше любил с мене, щях да бъда дълбоко разочарована. Това е спомен, който ще пазя до края на живота си. – Тя замълча, за да си поеме дъх, и продължи: – Заминавам утре.

– Не, Кейси – отвърна късо Деър. – Вече ти казах, че аз ще замина. Научих за експедиция, която се събира в Парамата, за да изследва Сините планини. Няма достатъчно земя в Нов Южен Уелс, за да задоволи овцевъдите. Мъже като Маккартър гледат на запад за ново разширение, с надежда да намерят за стадата си по-зелени пасища. Те финансират проучването и аз реших да се присъединя към тях. Още има много време, преди да настъпи зимата, ще намерим път през планините и ще се върнем.

– Деър, чувала съм за хора, загубили се в тези планини – възкликна Кейси в тревога в гласа. – Помисли за трудностите, за опасностите. Други са се опитвали и не са успели.

– Решил съм го вече, Кейси. Ще загубя здравия си разум, ако остана тук с Марси. Отдавна мислех да отида някъде другаде.

– Казал ли си на баща си? Или... на Марси?

– Вече говорих с татко. Той не е особено въодушевен от решението ми, но разбира защо го правя. Колкото до Марси, смятам да ѝ кажа много скоро.

След сблъсъка си с Робин тази вечер Деър разбра, че не може да остане във фермата. Мисълта друг мъж да докосва Кейси го подлудяваше от ревност. Но както Робин беше изтъкнал много уместно, той нямаше право да се намесва, нямаше право да изисква любовта ѝ, независимо

колко доброволно му я даваше тя.

– Деър, бих искала... иска ми се...

– Не го казвай, любов моя – изрече меко Деър, – защото не мога да понеса мисълта, че не съм в състояние да удовлетвори желанието ти. Имаме само тази вечер. Нека остана при тебе.

Кейси нямаше силата да му откаже, нито пък искаше да го стори, когато срещна очите му. Очи с променящ се сребрист цвят, който можеше да става лазурен като лятно небе, сив като бурно море или да добива опасния блясък на толедска стомана.

– Люби ме пак, Деър. Дай ми спомени, е които да запълня идващите празни години.

Снишил глава, той вкушваше устните ѝ, а ръцете му галеха и милваха бедрата ѝ, докато тя не започна да стене, слабините ѝ вече пламтяха за неговия допир, а после въздъхна омаяно, когато умелите му пръсти започнаха да вършат чудеса с нея. Ръцете му пътуваха нагоре от глезените към вътрешната повърхност на бедрата, спирайки за миг в ямката зад коленете. Нежно, но решително той разтвори краката ѝ. Главата му се сведе и Кейси почувства влажната грапавост на езика му.

– Деър – изстена тя отмятайки назад глава в екстаз.

Големите му ръце обхванаха седалището ѝ, езикът му започна умело да дразни втвърдената пъпка на желанието, скрита сред меките гънки на набъбналата ѝ плът. Първите сладки тръпки на насладата я тласнаха към ръба на лудостта.

Тя трескаво се вкопчи в раменете му. Но Деър я стисна още по-здраво, заровил лице в нежната ѝ плът. Напускайки света на свързаните мисли, Кейси усети как той се плъзва нагоре и мъжествеността му я завладя. В това сливане нямаше никаква нежност, ръцете на Кейси държаха Деър в плен, тя повдигаше седалището си, за да посрещне тласъците му, отново и отново, все по-силно, все по-бързо. Тя се държеше отчаяно за него, докато експлозиите разтърсваха тялото ѝ, усещаше силното треперене на стегнатото му тяло под пръстите си, докато двамата заедно се изкачваха към върха на екстаза.

17

Дневната светлина обля земята внезапно и Деър, както винаги, се възхити на гледката. Той се беше събудил само преди мигове и лежеше тихо, наблюдавайки спящата Кейси; знаеше, че я е изтощил с любенето

си. Дори заспала, тя го трогваше дълбоко. Всяка извивка на тялото ѝ беше прекрасно оформена; заоблените гърди с техните набъбнали розови връхчета, нежната издутина на седалището, която преминаваше в дълги, стройни крака, златистият отенък на кожата ѝ, тихо проблясваща под фината пелена на избилата по нея пот.

– По дяволите! – изруга той тихо.

Никога нямаше да може да тръгне, ако се задържеше тук още един миг. С неохота, внимавайки да не я събуди, отдръпна ръце от топлото тяло на Кейси и стана, за да се облече мълчаливо. Сякаш спомнил си нещо, свали пръстена с инициалите си, който винаги носеше, и го остави в ръката ѝ, затваряйки пръстите ѝ около него. Тя се размърда, но не се събуди.

Деър излезе в кухнята, без да разбере, че Марта и Робин са седнали тихо на масата, наслаждавайки се на чаша чай, преди да започнат деня си. Това се беше превърнало в навик у Робин; той обожаваше утринните си срещи с Кейси, която поради някаква необяснима причина тази сутрин не се беше появила в обичайното време. В мига, когато Деър се измъкна от нейната стая, причината за закъснението ѝ стана съвсем ясна. Вдълбочил се в собствените си мисли, Деър нямаше да ги забележи, ако не беше тихото ахване на Марта.

Учудването накара лицето му да пребледнее и да добие цвета на пепел, докато вниманието му се съсредоточаваше върху двамата, седнали край кухненската маса. Изненадата му отне дар слово и той изстена вътрешно, проклинаяки лошия си късмет. Марта бързо извърна лице, но дръзкият поглед на Робин издаваше несъмнено презрение. Думите бяха излишни, затова Деър не проговори, а само кимна, преди да излезе набързо от кухнята. За нищо на света не беше искал това да се случи, но беше твърде късно за угризения, отдавна бе отминал моментът да поправи бъркотията, която бе натворил.

Марси още спеше, когато Деър нахлу в стаята, която никога не бяха споделяли като съпрузи. Събуждайки се, тя се учуди, когато го видя да отваря чекмеджета и скринове, където стояха дрехите, които още не беше преместил в стаята за гости.

Надигайки се в леглото, Марси започна да наблюдава Деър през присвитите си клепачи. Когато той не направи никакъв опит да обясни действията си, тя взе нещата в свои ръце.

– На какво дължа това удоволствие, Деър? – измърка Марси, стаила

гнева си под повърхността на любезните думи. – Това е първият път, когато сме заедно в тази стая. Означава ли, че най-накрая си си възвърнал здравия разум?

– Както сама виждаш, събирам си нещата – подхвърли той през рамо. – Напускам имението Пенрод.

– Напускаш? Къде отиваш? Ами аз?

– Заминавам с експедиция, която ще изследва Сините планини. Ако имаме късмет, ще се върнем към юли. Но не разчитай на това. Ако намерим път през планините, вероятно ще остана там, за да помогна да се основе нова колония.

– Господи, Деър, хората опитваха и не се върнаха от тези проклети планини! – възрази Марси. – Не можеш да отидеш!

– Решил съм – отговори Деър, извърщайки се, за да застане с лице към съпругата си. – Не мога да живея така. Бракът ни е фарс и двамата се чувстваме нещастни. Същото е и с Кейси.

– Тогава я отпрати, скъпи – замоли се Марси, усещайки, че всеки момент ще изпадне в паника. – Ако я няма, ние двамата ще се разбираме по-добре. Знам, че нещата могат да бъдат подобри, ако дадеш шанс на брака ни.

– Съжалявам, Марси. От една страна, съм ти благодарен за всичко, което направи, за да освободиш Кейси и да облекчиш участието на Робин. Но друга част от мене те ненавижда, защото разруши живота на всички ни, когато настоя за този съюз без любов – изрече с горчивина Деър.

– Не! Не го казвай! – извика Марси, скачайки от леглото, за да се хвърли към него. – Не ме оставяй.

Сваляйки ръцете ѝ от врата си, Деър без никакво угризение я отсрани от себе си. Погледът на присвитите ѝ очи стана още по-остър, докато тя го изучаваше внимателно, забелязвайки тъмните сенки под очите му и наболата брада; носеше същите измачкани дрехи, с които го беше видяла предния ден. Изглеждаше така, сякаш... Набръчквайки нос, тя го нападна разгорещено:

– Идваш от нея, нали? Воняш на секс! Вместо да прекараш последната нощ в моето легло, където ти е мястото, ти си бил с Кейси. Копеле такова!

– Бях там, където исках да бъда – каза загадъчно Деър.

– Ами аз? Какво да правя, докато тебе те няма?

– Прави каквото искаш – сви рамене Деър с пълно безразличие. – Може би баща ти ще се зарадва, ако му гостуваш за повече време – предложи той. – Но ако решиш да останеш тук, татко ще се погрижи да

имаш всичко необходимо... стига да се държиш както трябва – предупреди я той строго.

Извиквайки цялата си присъща гордост, Марси изправи тесните си рамене, отказвайки да се пречупи в негово присъствие.

Когато усети, че лицето ѝ е придобило стоическо изражение, тя каза:

– Сбогом, Деър. Желая ти късмет. Макар че може би няма да се съгласиш с мене, аз винаги съм се грижила за твоите интереси. Може би един ден ще го оцениш.

Кейси се протегна лениво, мускулите ѝ протестираха срещу изтощителната нощ, която беше споделила с Деър. Великолепна нощ, най-фантастичната в живота ѝ. Той беше направил раздялата им нещо изключително със своята нежност, внимание и старание да ѝ даде толкова наслада, колкото изобщо беше възможно. Тя вече не се съмняваше в любовта му, защото никой мъж не бе достатъчно добър актьор.

От момента, когато отвори очи, Кейси интуитивно осъзна, че Деър го няма. Не само в леглото ѝ, но и в къщата, и в живота ѝ. Тя почувства празнота в сърцето и болка в душата. Разбирайки, че отдавна е минал моментът, когато обикновено се появяваше в кухнята, за да започне деня, тя побърза да стане, внезапно осъзнавайки, че в центъра на затворената ѝ длан има някакъв твърд предмет. Разтваряйки полака пръсти, тя се взря с благоговение в златния пръстен, който Деър беше оставил в ръката ѝ. Вдигна го към светлината и видя, че това е пръстенът с инициали, който той постоянно носеше на пръста си, фактически рядко го сваляше. Това, че беше пожелал тя да го има, представляваше неопровержимо доказателство за любовта му. Само да ѝ беше повярвал достатъчно, за да ѝ обясни причината да се ожени за Марси, вместо просто да прави неразбираеми намеци.

След малко Кейси влезе в кухнята, без да знае, че Марта и Робин са видели преди малко Деър да излиза от стаята ѝ. Робин беше вече излязъл, но Марта стоеше край огнището и бъркаше нещо в едно гърне. Рой и Бен вече бяха закусили и излезли.

– Успях се – каза плахо Кейси, свеждайки поглед.

Ако беше вдигнала очи, щеше да види, че Марта я гледа със съчувствие.

– Няма значение, Кейси – отвърна по-възрастната жена. – Всеки има нужда от малко почивка от време на време. Седни и хапни. Рой и

Бен излязоха на полето преди няколко часа, а Деър...

– Деър го няма – каза унило Кейси и гласът ѝ трепна в сподавен хлип. – Никой не е казал, че животът е лесен. За мене никога не е бил.

– Видях Деър да излиза от стаята ти рано тази сутрин – разкри Марта, снишавайки глас. – Помислих, че е най-добре да те предупредя, че не бях сама. Робин беше с мене. – Ахването на Кейси накара Марта да добави: – Не се притеснявай. Робин няма да каже на никого. Но беше ужасно ядосан на Деър. Достатъчно, за да се скара с него, ако той не беше тръгнал така внезапно. Той ми каза, че го е предупредил да не се възползва от тебе.

– Съжалявам, че вие двамата сте станали свидетели на нашата... недискретност. Но аз обичам Деър. Нищо няма да промени това. Нито бракът му, нито заминаването му.

– Ако това е някаква утеха, нито Робин, нито аз те обвиняваме. Деър е виновен за всичко. Робин не разбира постъпките му, нито пък нежеланието му да говори за прибързания си брак – призна Марта с приглушен глас. – Озадачава ме още едно нещо. Ти знаеше ли, че той спи в една от свободните стаи? Онзи ден ме помоли да сменя чаршафите. Леглото изглеждаше така, сякаш някой спи в стаята от известно време насам. Това не ми прилича на мъж, влюбен в жена си.

Невероятна радост преобрази измъчените черти на Кейси. Деър не я беше излъгал! Не споделяше леглото на Марси и не се любеше с нея, както тя бе предполагала.

– Искан ми се Деър да ми се беше доверил, преди да замине – изрече замислено Кейси. – Може никога да не науча защо двамата с Марси са се оженили, освен ако тя не реши да ми го каже.

Марта изсумтя презрително.

– Не ми се вижда вероятно. Мислиш ли, че Рой и Бен знаят?

– Възможно е – продължи все така замислено Кейси. – Но и те са потайни като Деър.

– Като говорим за Бен, той беше ужасно ядосан, че брат му отказва да го вземе със себе си на тази експедиция – каза Марта. – Заплаши да избяга от къщи и да се присъедини към тях, но Рой най-накрая го убеди, че има нужда от него във фермата, щом Деър няма да го има. Сигурна съм, че Бен завижда на брат си за приключението, което е предприел.

– Опасно приключение – наблегна Кейси.

– Деър може сам да се грижи за себе си – отвърна Марта, надявайки се да разсее опасенията на приятелката си.

Двете жени се заеха отново със задълженията си.

Но Кейси съвсем не беше спокойна. Някак, по някакъв начин тя смяташе да научи истинската причина, поради която Деър се бе оженил за Марси.

Бен мълча няколко дни след заминаването на Деър, видимо сърдит, че е бил оставен у дома, докато по-големият му брат се е впуснал в опасни приключения. Но Кейси с радост забеляза, че доброто му сърце скоро взе връх и той се върна към всекидневните си занимания. Предчувствие за есен се носеше из въздуха, особено през нощта, и това много се харесваше на всички. Кейси се готвеше да преживее първата си австралийска зима. Тя научи от Бен, че юли е най-студеният месец, но рядко бивал извънредно студен. Почти не валило сняг, освен в най-високите части на Сините планини, и макар че температурите по крайбрежието оставали умерени, по-навътре покрай река Хоксбъри имало и силни студове, които често унищожавали реколтата.

При едно от пътуванията си до Сидни, когато беше отишъл да продаде реколтата и овцете си на правителствените складове, Рой се върна с топли наметала за Марта и Кейси. Кейси нямаше търпение да настанат по-студени дни и по-приятни нощи, когато щеше да заспива по-лесно.

Но продължителното отсъствие на Деър много я притесняваше. Нощ след нощ тя се мятеше неспокойно, преживявайки в съня си магията на неговите ръце и устни, усещаше как непрестанно я довеждат до екстаз. Никога повече нямаше да познае насладата на неговото любене. Защото щом се върнеш – ако изобщо се върнеш, – тя трябваше да замине, независимо колко убедителни биха били аргументите му в полза на оставането ѝ.

Още от деня, когато Деър замина, отношението на Марси към Кейси се промени драматично. Тя вече не се държеше възкрателно или властно, а по-скоро приятелски. Това беше толкова необичайно, че Кейси стана подозрителна и изобщо не ѝ вярваше. Доскоро тази жена рядко беше намирала добра дума за нея, защо отсъствието на Деър да промени това положение? Ето този въпрос Кейси си задаваше непрекъснато.

Но колкото повече време минаваше, толкова по-малко Кейси се безпокоеше за Марси. Нямаше вест от Деър, вече седмици наред; не че тя очакваше да получи, но все пак таеше надежди. Почти два месеца след заминаването му Кейси разбра със сигурност, че той е оставил част от себе си у нея. Беше бременна. Първия път, когато пропусна месечно-то си течение, почти не обърна внимание. Но когато и следващия месец

измина, всички признаци вече сочеха, че близостта им е дала неочакван плод.

Защо сега, безмълвно се вайкаше Кейси. Нищо не се беше случило миналите пъти, когато бяха заедно. Какво беше толкова различно последния път? Възможно ли е невероятната наслада, която той ѝ беше дарил, да е направила утробата ѝ по-възприемчива? Каквато и да беше причината, след седем месеца тя щеше да роди детето на Деър – в срам и унижение. Не, едва не подскочи тя, не в срам, но от любов. Единственото, което нямаше да направи, беше да посрами семейството на Деър, не и след всичко, което те бяха направили за нея. Преди бременността ѝ да започне да личи, щеше да вземе оскъдните си спестявания и да заминее да си търси късмета другаде. Със сигурност щеше да се намери някой в Нов Южен Уелс, който да е склонен да я наеме на работа.

Дилемата на Кейси стана нетърпима, когато в един хладен есенен ден Бен започна да крои планове за завръщането на Деър. Юли наближаваше, вече се забелязваше сняг по високите върхове на Сините планини. В този ден Марси потърси Кейси за разговор. Намери я сама в зеленчуковата градина, заета да събира последните летни плодове.

– Кейси, може ли да поговорим? – запита приветливо Марси.

– Не мога да си представя за какво имаме да говорим двете – отвърна Кейси; не беше в настроение за сблъсъци.

Току-що беше повърнала и коленете ѝ още трепереха.

– Ела вътре, тук е доста хладно за мене. Няма никой, можем да поговорим в приемната.

Не допускайки отказ, Марси се обърна рязко и тръгна към къщата. Кейси се намръщи, но я последва.

– Така е по-добре – каза Марси, като отиде към камината, която гореше, за да прогонва студа. – Знаеш, че Деър скоро ще се върне у дома, нали? – Кейси кимна предпазливо. – И трябва да ти е ясно колко неудобно е той да живее тук, под един покрив с тебе.

– Не увъртай, Марси. Какво искаш?

– Само това, че вече е време да се преместиш. Длъжница си ми, Кейси. Сега искам да си платиш дълга.

– Какъв дълг? Не ти дължа нищо, доколкото ми е известно.

– Деър не ти ли каза? Бях сигурна, че ти е казал. Ако не е, значи е време да го узнаеш – заяви Марси, вече със суров глас. – Явно съпругът ми е имал... други неща предвид, когато е бил с тебе. Той е прекрасен любовник, нали?

– О! – изпъшка Кейси, ставайки яркочервена.

Деър беше ли казал на Марси за... невероятната им нощ?

– Да не мислиш, че не знам? – продължи злобно Марси. – Независимо какво си мислиш, аз не съм глупачка. Деър е извънредно мъжествен и целомъдрието не спада към добродетелите му. Не е бил в моето легло, предполагам, че е бил в твоето. Намесата ти в живота ни не позволи на нашия брак да успее.

Кейси смяташе, че съюзът им е бил обречен още от самото начало. Но вместо да спори, предпочете да смени темата.

– Спомена, че съм ти длъжница. Какво точно ти дължа?

– Свободата си – отговори Марси. – За да ми достави удоволствие, баща ми уреди твоето помилване и облекчаването на присъдата на Робин. Полковник Джонстън дължеше някои услуги на татко. Те са близки приятели от много години насам. Заради мене татко се съгласи да помолви Джонстън да те освободи и да пусне Робин от каменовъглените мини.

Изражението на Кейси – ето това искаше да види Марси. Не мислеше, че е проявила извънредна жестокост. Само искаше това, което по право си беше нейно. Докато Кейси останеше да живее в имението Пенрод, дотогава нямаше да има бъдеще за нея и Деър.

Устата на Кейси се откряна.

– Ба... баща ти е уредил да ме помилват? Сигурна ли си? – Абсолютно.

– И да облекчат режима на Робин? – Защо повтаряше това? – Защо Деър не ми го е казал?

– Трябва да питаш него.

Внезапно Кейси прозря истината и тя се стовари на раменете ѝ като оловна тежест. Женитбата с Марси е била част от сделката, за която беше нарекнал Деър. Свободата на Кейси срещу името на Деър! Господи! Той не я беше излъгал. Нейната свобода и облекченият режим на Робин бяха пряк резултат от брака му с Марси. Ужасно я заболя, когато осъзна, че нищо от това нямаше да се случи, ако тя не бе попаднала на Тим и не беше поискала помощта на Робин. Ако знаеше за жертвата, която Деър бе направил заради нея, никога не би го допуснала. Това ли е причината, поради която Деър крие истината от нея? Внезапно Кейси прозря смисъла в думите на Марси. Наистина има огромен дълг към тази жена, който би могла да изплати само ако напусне имението и излезеше от живота на Марси. Освен това бременността ѝ сама по себе си не беше ли достатъчна причина да замине?

Накрая тя каза:

– Ти си абсолютно права, Марси. Дължа ти повече, отколкото мога да ти се отплатя. Ако знаех истината, никога нямаше да се върна тук. И ако щеш вярвай, но вече бях решила да замина, преди Деър да се е върнал. Ще го направя веднага.

Веждите на Марси се вдигнаха с четвърт инч. Трудно ѝ беше да поярва, че Кейси ще си замине по собствено желание. Само за да се увери, че тя няма да си промени решението, Марси реши да подслади сделката.

– Не съм чак толкова безсърдечна, Кейси. Искам Деър да ме обикне, а ако ти си тук, това е невъзможно. За да ти покажа, че не ти желая злото, искам да ти помогна. Би ли искала да си отвориш някакво магазинче в Сидни? Мога да ти осигуря средства да го направиш. И двете сме жени, знам колко неизгодно ще бъде да живееш сама в Сидни, без да има от какво да преживяваш. Деър ще ме намрази за цял живот, ако ти се случи нещо лошо.

– Ти си твърде любезна – забеляза сухо Кейси. – Не искам парите ти. Мога сама да се грижа за себе си.

– Настоявам – каза твърдо Марси. – Това е най-малкото, което мога да направя.

– Не... аз... – заекна Кейси, връхлетяна от внезапна мисъл.

Защо да не приеме помощта на Марси? Скоро ще трябва да издържа дете. То заслужаваше да му се даде шанс. Ако нямаше средства, какво щеше да стане с нея и детето ѝ? Да моли семейство Пенрод за помощ – не можеше и дума да става, защото направеното от тях за нея беше повече от достатъчно. Беше повече от това, на което тя имаше право да се надява.

– Ако наистина искаш да помогнеш, Марси, тогава приемам – изрече Кейси, преглъщайки гордостта си. – Молбата ти да си замина е напълно основателна, и аз ти го дължа заради свободата си. После може би ти и Деър ще... ще постигнете нещо в брака си.

– Ти си умна, Кейси. По-умна си, отколкото те мислех. Не ти се сърдя, задето... си обичала съпруга ми, и ако някога ти потрябва помощ, само ми кажи. Сега – произнесе тя щастливо – трябва само да вземем парите, които ти обещах. Утре ще ме придружиш до имението Маккензи. Татко пази парите, които ми останаха от мама.

Тази нощ беше най-трудната, която Кейси беше преживяла от заминаването на Деър досега. Питаше се дали Робин знае за саможертвата на Деър в негова полза. Може би не, реши тя, защото и той като нея никога не би го допуснал. Собствената ѝ вина беше огромна и именно тя бе

причината, поради която Деър ѝ беше спестил истината, предположи Кейси. Животът беше толкова несправедлив. Тя знаеше, че Деър я обича, колкото и абсурдно да ѝ се струваше сега. Ако не беше навременната намеса на Марси, тя щеше да бъде пленница на страстите на лейтенант Потър. Тази жена заслужаваше да получи шанс да спечели любовта на Деър. Единствената утеха на Кейси беше неговото дете, което растеше под сърцето ѝ. Никой не можеше да ѝ отнеме това, помисли тя, обгърнала леката издутина на корема си.

Заспа чак на разсъмване. През дългите часове между полунощ и зората тя реши да не казва на Бен и Рой, че заминава, за да не оспорват решението ѝ. Междувременно щеше да придружи Марси до имението Маккензи, както тя беше пожелала. След това щеше да поеме живота си в собствените си ръце.

Марта протестира разпалено, когато на следващия ден Кейси обяви решението си да отиде заедно с Марси до имението Маккензи.

– Тази жена те мрази, Кейси. Не ѝ вярвам. Вземи Робин със себе си, ако трябва да отидеш.

– Мисля, че сме подценили Марси – забеляза Кейси, с което смая Марта. – Тя... има причина да ме мрази. Разглезена е и е свикнала да получава каквото си поиска, но животът ѝ съвсем не е лесен, откакто Деър я доведе тук.

– Да не си се побъркала? Тази жена си умира да те тормози. Какво е направила, че да спечели доверието ти?

– Аз... не мога да ти го обясня, Марта. Каквото и да кажеш, отивам с нея.

– Двете не бива да ходите никъде сами – настоя Марта. – Снощи Бен каза, че разбойници бродели наоколо. Не минава ден да не оберат някого.

– Прекалено много се притесняваш – укори я Кейси, докато вземаше наметалото си и се отправяше към вратата. – Ще се върнем, преди да си усетила.

18

Унилото сиво небе и ниско надвисналите облаци не можеха да разсеят тежестта в гърдите на Кейси, докато Марси умело караше фургона по утъпкания път покрай река Хоксбъри. Като знаеше, че сама е причината Деър да се ожени за жена, която не обичаше, и за неизмеримото му

нешастие, усещаше се така, сякаш нож беше забит право в сърцето ѝ. Вината щеше да я преследва до края на живота ѝ. Слава на бога, че имаше детето на Деър; то щеше да ѝ напомня за любовта, която бяха споделяли. Парите на Марси щяха да влязат в употреба, с тях тя щеше да се устрои в Сидни и да издържа детето си.

– Кейси, внимавай – изрече остро Марси. – Когато стигнем имение-то Маккензи, ще ме изчакаш отвън във фургона, докато говоря насаме с татко. Няма да се бавя.

Кейси кимна замаяно. В деня, когато Деър замина, цялата ѝ енергия беше угаснала. Ако не беше детето, което носеше...

Пътят, по който вървеше фургонът, беше пуст, от едната страна течеше Хоксбъри, а от другата се редуваха гъсти гори и непроходими храсталаци. Макар Кейси да нямаше търпение всичко това по-бързо да свърши, биволът едва пристъпяше. С нарастващо притеснение тя усети как ситен дъждец заваля от оловното небе, мокреше я и увеличаваше унието ѝ.

– По дяволите! – измърмори Марси. – Сега ли трябваше да завали? Ако можехме да накараме бивола да върви по-бързо...

Думите замряха в гърлото ѝ, заменени от див вик на ужас.

Кейси подскочи на мястото си. Ръцете ѝ се вдигнаха към устата, за да заглушат писъка ѝ, когато няколко брадясали, дрипави мъже изскочиха от храсталациите и обградиха фургона.

– Я виж ти какво сме си имали тук!

– Не! – извика Кейси, разпознавайки в дрипавия разбойник мъжа, който два пъти се беше опитал да я изнасили.

Онзи, когото Деър беше прострелял при втората им среща край пещерата.

– Виждам, че ме позна – озъби се Бърт в пародия на усмивка. – Доста време те чакам, момиче.

– По... познаваш ли този мъж, Кейси? – запита Марси, като се притисна панически в нея.

Дишайки плитко и бързо, Кейси кимна.

– Този... този тип и приятелите му ни нападناха по пътя между Сидни и Парамата. Надвиха Рой, но Деър и Бен дойдоха навреме, за да... за да не им позволят да ни изнасилят двете с Марта. Втория път...

– Млъквай и слизай долу – заповяда троснато Бърт и посегна да хване Кейси за ръката.

Тя се спусна трмаво на земята, а Марси я последва, когато партньорът на Бърт, Арти, я издърпа грубо от капрата.

– Какво означава това? – изсъска презрително Марси, борейки се да се освободи. – Не смейте да ме докосвате. Аз съм Марси Маккензи Пенрод, съпругата на Деър Пенрод.

– Ужасно ме уплаши – изръмжа Бърт и горната му устна се изви презрително. – Жалко, че мъжът ти не е тук. Щях да му се отплатя за раната. Седмици наред не можех да седна.

– Не знам за какво говориш – отвърна Марси.

– Червенокосата знае – ухили се мръснишки Бърт, опипвайки Кейси с алчни очи, докато отправяше към нея следващите си думи. – Мислех, че ти си жената на Пенрод. Не си ли достатъчно добра за него? Или му трябва повече от една жена? Защо любовникът ти се е оженил за госпожица Голяма Ключка Маккензи?

– Нищо не знаеш – защити се разпалено Кейси.

– Чух да се говори – възрази Бърт намусено. – Арти беше в Сидни, когато те съдиха. Чул, че младият Пенрод казал на всички, че си му годеница. След това разбрах, че се оженил за щерката на стария Маккензи. Това копеле не знае какъв късмет има, да чука две жени.

– Как смееш да говориш такива мръсотии! – изригна Марси; очите ѝ хвърляха сини пламъци.

– Огнена малка кучка, а, Арти? Честита да ти е, приятел. Червенокосата е моя. Разбира се, ще трябва да делим с другите, но и за нас има достатъчно.

– Ами Големия Джон? – запита Арти, облизвайки се. – Той ще дойде на срещата, както говорихме.

Бърт се намръщи.

– Него го остави! Ще съсипе жените тоя кучи син, ако ги докопа първи.

– Не съм страхливец, обаче със сигурност не искам да си имам работа с това огромно копеле. Казвам да вземем жените, преди да е дошъл тук.

– И мене ми се иска още сега да ги опънем, обаче един от двама ни трябва да стои нащрек. Много е опасно да го правим тук, на пътя, можем да мине някой А и не ми харесва, че е много близо до фермата на Маккензи. Ще вземем жените с нас. Хайде момчета – извика той към другарите си.

– Ами фургонът? – запита някой. – А биволът?

– Остави ги. Фургоната не го бива, а биволското месо е много жилаво за ядене. – Следващите му думи бяха отправени към Кейси и Марси. – Идват с нас.

Притиснали се една към друга, за да потърсят опора, двете жени отказаха да помръднат от място, твърде шокирани, за да повярват, че това се случва именно на тях. Жестокото смушкване на Бърт раздвижи Кейси.

– Ти си полудял! – изпъшка тя, извивайки се, за да се измъкне от хватката му. – Не тръгвам никъде с тебе, и Марси също. Само почакай Пенрод и Маккензи да разберат какви си ги свършил!

– Кейси е права – изчурулика Марси, събрала смелост. – Полковник Джонстън и татко са много добри приятели. Корпусът ще започне да претърсва гората веднага щом разберат за нас.

– Кучката има право, Бърт – съгласи се Арти, почесвайки брадичката си под рошовата растителност върху нея.

– Никой няма да ни намери там, където отиваме – намръщи се Бърт. – Още не са ни открили и сега няма да ни намерят. Откакто Големия Джон и приятелчетата му се присъединиха към нас, ни бива повече от червените мундири. И няма да оставя жените. Време е да си имаме собствени курви. Дори Големия Джон ще се съгласи.

И той се изкикоти мръснишки, докато останалите разбойници започнаха да изчезват в храсталаците, оставяйки Арти и Бърт да се справят с двете жени.

Докато двамата стояха и спореха, а останалите се отдалечаваха, Кейси видя, че има възможност да избяга, макар и много малка. Като хвана Марси за ръката, тя произнесе само една дума: „Бягай!“ Реагирайки инстинктивно, Марси сякаш полетя, следвайки плътно Кейси. Ако успееш да стигнат до гората, щяха да имат макар и слаба възможност да се скрият. Кейси започна да се задъхва, дрезгавото дишане на Марси звучеше в ушите ѝ като гръмовен екот. Шумът откъм преследвачите ставаше все по-силен, но Кейси не се осмеляваше да погледне назад. Дивият им бяг към свободата им даваше шанс да се изплъзнат. Пред тях се очертаваше спасителен гъсталак; сърцето на Кейси бумтеше, пулсът ѝ препускаше, докато се стремеше към свободата си. Зад нея, вече стигнала предела на издръжливостта, Марси внезапно се спъна и падна.

– Марси! – извика Кейси и паниката стегна във възел гърлото ѝ. – Тичай, моля те!

– Не мога – изхлипа Марси отчаяно. – Спасявай се.

– Не! – отказа упорито Кейси. – Нека ти помогна. Можеш, хайде, само няколко крачки ни остават до гората.

Пренебрегвайки увещанията на Марси, Кейси я накара да се изправи и започна да я бутва пред себе си въпреки факта, че би се справила

много добре, ако тичаше сама. Но вродената ѝ доброта ѝ оказа лоша услуга. Едва-що Марси се изправи на краката си, и Бърт и Арти ги сграбчиха изотзад.

– Кучка такава! – изсъска Бърт, задъхан от усилието. – Да не мислиш, че толкова лесно можеш да избягаш?

Кейси трепна, пръстите на Бърт, които я стискаха ужасно силно, изкараха сълзи на очите ѝ. Когато той я удари, в главата ѝ избухнаха звезди и очите ѝ се замъглиха. След миг обаче тя се освести и започна пак да се дърпа. Този път обаче нямаше спасение, двете с Марси бяха завлечени навътре в хрусталаците. Биволът остана зад тях, доволно дъвчейки високата трева, която растеше покрай пътя.

Потънала в нещастieto си, Кейси трепереше под мокрото намета-ло. Не само студът я хвърляше в отчаяние. Тормозеше я мисълта какво ще стане с тях, когато Бърт и приятелят му се срещнеха с разбойника, наричан Големия Джон. Той сигурно беше някакво чудовище, щом внушаваше страх у мъже като Бърт и Арти.

Кейси бързо се умори, докато се тътреше из хрусталаците, безмилостно влачена от Бърт. Съдейки по отпуснатите рамене на Марси, и тя не беше по-добре. Но тя поне нямаше допълнителния товар на бременността. Неуспешният порив към свободата беше струвал скъпо на Кейси, изцеждайки жизнената ѝ енергия. Тя знаеше, че краят на силите ѝ бързо приближава, и се питаше какво ли щеше да направи Бърт с нея, когато вече не успееше да следва бързите му крачки. Всеки път, когато се спънеше, това ѝ костваше жестоко смущаване и тя всеки момент бе готова да повърне.

Точно когато Кейси усети, че е дошъл краят на силите ѝ, стигнаха до малка полянка, на която растеше високо Дърво, и Бърт спря там.

– Стигнахме – обяви той.

Дишайки накъсано, Кейси предпазливо се огледа наоколо. Някои от останалите разбойници също бяха пристигнали и седяха на мократа земя в очакване. Какво чакаха – за това Кейси нямаше ни най-малка представа. Но скоро разбра.

– Къде е Големия Джон? – запита Бърт.

– Още не е дошъл – отвърна някой.

Кейси изведнъж се озова грубо блъсната на земята.

– Почивай си, докато можеш. Като дойде Големия Джон, няма да имаш време за почивка.

И разбойникът се изсмя просташки.

– Трябва ли да чакаме Големия Джон? – изхленчи Арти,

оглеждайки жадно жените. – Знам, че искаш червенокосата, мене пък русата ми харесва. Твърд съм като камък още откакто ги видях.

– Първо трябва да ме убиеш – предизвика го Кейси с престорено храбър тон.

Колкото и да я искаше, Бърт беше намислил за нея нещо по-извратено. Откакто Големия Джон се беше присъединил към тях, Бърт бързо губеше контрол над бандата си за сметка на авторитета на едрия мъжага и това не му харесваше. Търсейки начин да спечели благоволенieto на едрия ирландец и да го накара да се съобразява с него, Бърт помисли, че жените са идеалното решение. Колкото и да не харесваше идеята да се откаже от червенокосата, той смяташе да предостави на Големия Джон да си избере една от двете жени и сам да се задоволи с другата. По един или друг начин тази червенокоса кучка щеше да си получи заслуженото за неговите страдания. Още усещаше болка на мястото, откъдето беше изваден куршумът; операцията беше направил един от неговите хора.

– Реших да изчакам Големия Джон – каза Бърт. Гримаса на остро разочарование разкриви лицето на Арти. – Искам това едро копеле да ни бъде задължено. Без съмнение, и той е загорял за жена след толкова време. Нашият „специален подарък“ сигурно ще му хареса достатъчно, че да не ни пречупи вратовете. Приятелчетата ни много се впечатляват от височината и дързостта му, а това хич не ми е приятно.

– Както кажеш, Бърт – изрече намусено Арти, – но дяволски трудно ще ми бъде да го чакам. Ами ако ги поиска и двете? Какъвто е голям, сигурно има и голям апетит.

– Тогава ще вземем каквото остане от него и няма да спорим – направи гримаса Бърт. – Не бива да го ядосваме.

Кейси потръпна, проследявайки с поглед Бърт, докато той се отдаляваше. Двете с Марси бяха получили съмнителна отсрочка, но за колко време? Какво чудовище беше този Голям Джон, зачуди сетя, че да вдъхва страх у мъже като Бърт. Имаше ли дори и малка възможност да избягат?

– Марси – прошепна тя, побутвайки малкото й тяло, което се беше свило под мокрото наметало. – Чу ли какво каза Бърт?

– Разбира се – изсъска Марси. – Не съм глуха. Кълна се, няма да оставя оня огромен звяр да ме докосне.

– Не виждам да имаме избор – отвърна сухо Кейси. – Освен ако не измислим начин да избягаме, преди да е пристигнал Големия Джон.

– Мислиш ли, че можем? – запита Марси.

– Няма невъзможни неща, само по-трудни. Ако се понапрегнем, все

ще измислим неща. Бъди готова да действаш бързо.

Но за съжаление най-зорко ги наблюдаваха. Когато се свечери, разбойниците накладоха огън, за да прогонят студа, и един от тях им донесе сушено говеждо, питки и чай. Все още не се виждаше никакъв знак от мъжа по прякор Големия Джон. След като излапаха вечерята си, бандитите получиха и ром; скоро Кейси и Марси бяха почти забравени, докато мъжете се наливаха със силната напитка. Лека усмивка се плъзна по устните на Кейси, когато възможността, за която толкова се беше молила, най-накрая се появи.

– Марси, време е – прошепна тя, изтръгвайки другарката си от дрямката.

– Кога? – прошепна Марси в отговор, събудила се отведнъж.

– Сега, докато разбойниците се наливат с ром. Ти върви първа – нареди Кейси. – Свали си наметалото, студено е, но не чак толкова. Ще го натъпча с трева и ще го наглася така, все едно, че спиш. След като се измъкнеш, ще те последвам. Ако... ако нещо се обърка и аз не успея, върви без мене и потърси помощ. Бърлу е прекрасен следотърсач, лесно ще открие следите ни. Побързай, Марси, докато никой не ни гледа.

Марси кимна и свали наметалото си, потръпвайки от студа, но беше твърде развълнувана, за да мисли за това. Хвърли само един бегъл поглед към Кейси, която бързо тъпчеше дрехата с туфи от високата трева, нагласявайки я така, сякаш Марси лежеше настрана, потънала в спокоен сън. Не беше съвършено, но поне отдалече можеше да заблуди пийнал човек.

Плъзейки на четири крака, Марси измина краткото разстояние, без да привлече вниманието на разбойниците. Вече се беше превърнала в сянка, когато Кейси рискува да погледне след нея. Доволна, тя започна подготовката за собственото си бягство. Но лош късмет я лиши от възможността да последва Марси.

– Спиш ли? – запита Бърт и се оригна. Тишина. – Тия дръвници не са достатъчно трезви, за да водят разговор, а пък на мене ми се приказва. – Пак никакъв отговор. – Събуди се, казвам ти!

Кейси изстена от болка, когато обутият му в ботуш крак я ритна в ребрата. Преструвайки се, че се събужда от дълбок сън, тя отвори очи и хвърли убийствен поглед към разбойника.

– Остави ни на мира. Не виждаш ли, че спим?

– Другата кучка не ми трябва чак толкова – изрече завалено Бърт, – искам тебе. И ще те имам веднага щом Големия Джон ти се насити. Не ща да го дразня, като го преваря. Само се надявам онова огромно копеле

да не те разкъса надве.

За голямо смущение на Кейси той се просна до нея и положи глава на скута ѝ. Изхлипвайки отчаяно, тя се опита да го отмести.

– Моля те, уморена съм.

– И аз съм уморен, момиче, и аз съм уморен – въздъхна Бърт, – и най-малкото, което можеш да направиш за мене, е да ме оставиш да си сложа главата на меките ти цици. Ако не бях толкова пиан, щях да те взема сега и Големия Джон да върви по дяволите.

За първи път в живота си Кейси беше благодарна на алкохола и опустошителното му въздействие върху човешкото тяло.

Но дилемата ѝ не беше изчезнала. С Бърт, който хъркаше в скута ѝ, бягството ставаше невъзможно. Не можеше да направи нищо друго, освен да се надява и да се моли Марси да успее да стигне безпрепятствено до фермата и да повика помощ. Поне едната от тях имаше шанс.

В това време Марси стигна под сигурната защита на дърветата и хукна да бяха. Тръни закачаха косата и дрехите ѝ, но луната се издигаше все по-високо в небето и осветяваше всичко. Тя се отправи в посоката, откъдето бяха дошли, знаейки, че рано или късно ще стигне до Хоксбъри и ще върви покрай реката, докато си иде у дома. Доброто ѝ чувство за ориентация и острата наблюдателност ѝ вършеха добра услуга.

Шестимата пийнали мъже, спящи на малката полянка, започнаха да се размърдват. През дългата нощ Бърт все така държеше Кейси в плен и дори да беше имала желание да се отскубне и да последва Марси, надеждите ѝ скоро се бяха изпарили. Главата на разбойника не само че цялата нощ бе лежала на гърдите ѝ, но огромната му ръка властно се бе обвила около бедрото ѝ и не я пускаше. Силното му хъркане и пианското бълнуване не ѝ позволяваха да задреме, а и се беше схванала от неподвижност.

Сега, когато лагерът вече се събуждаше, Кейси се приготви за момента, когато откриеше, че Марси е изчезнала. Питаше се какво ли ще ѝ направи Бърт и започна да трепери от страшните представи, които нахлуваха в мозъка ѝ.

– Господи, усещам си главата така, сякаш някой цяла нощ я е блъскал – изстена Бърт, докато се изправяше. Зачервените му очи съзряха Кейси и устата му се изкриви в пародия на усмивка. – Ти си била добра възглавница, момиче. Размърдай си кокалите и направи някаква кльопачка. Ще намериш храна в торбата ми под дървото. Събуди и

приятелката си да помага.

Кейси се разкъсваше от ужас. Да направи ли това, което Бърт ѝ беше заповядал, или да не помръдва, както беше легнала близо до наметалото на Марси? Тялото ѝ отчасти скриваше дрехата, изчезването на Марси засега оставаше неразкрито. Изборът обаче ѝ беше отнет, когато Бърт се надигна неуверено и я издърпа да стане заедно с него.

– Какво ѝ има на приятелката ти? Мързи ли я, или е прекалено префинена, че да ни помогне?

С презрителна усмивка той вдигна обувтия си в ботуш крак и изрита силно наметалото. За негово учудване то излетя във въздуха, посипвайки трева и клони по главата му.

19

Изигран от жена, Бърт изпадна в ярост.

– Кучка такава! Къде е тя? – изрева той, удряйки Кейси с опакото на дланта си, което я повали на земята. – Отговаряй, дяволите да те вземат! Кога е избягала?

– Отдавна е на сигурно място – отвърна Кейси, надигайки се след оглушителния удар на разбойника.

– Ще си платиш за това! – заплаши я той с изкривена физиономия. – Някоя жена не може да прави Бърт на глупак и да ѝ се размине! Отвори си краката, кучко, защото аз и приятелите ми ще те използваме така, както е наредил Господ.

Другите разбойници вече се бяха събудили и се тълпяха наоколо, наблюдавайки ставащото с жив интерес. Когато стана ясно какво възнамерява да прави Бърт, Арти го насърчи.

– Дай ѝ да се разбере, Бърт. Разчекни кучката. Като свършиш, аз ще съм втори. От два дена вече опъвам панталоните за това апетитно парче.

– Не ме докосвай! – изкрещя Кейси, изправяйки се на крака. – Няма да ти позволя да повредиш бебето ми.

– Бебе ли? – повтори Бърт, извънредно смаян. – Ти си бременна? Кой от всичките Пенрод е направил това копеленце? – И преди Кейси да отговори, той добави: – Няма значение, когато свърша с тебе, няма да остане нищо от него.

Единствената мисъл на Кейси беше да избяга, дори ако опитът щеше да ѝ коства живота. Животът на детето ѝ беше заложен на карта. Нямаше да се остави покорно на животни. Смъртта беше за предпочитане

пред позора. И кой знае какво щеше да се случи с нея, когато пристигне Големия Джон. Ужасът ѝ вдъхна нови сили и тя хукна към гората, към дивия австралийски гъсталак, който предлагаше единствената надежда за избавление.

– Върни се! – изрева Бърт. – Няма да стигнеш далече в това състояние.

Кейси сниши глава и затича още по-бързо, но спря внезапно. Онова, в което се блъсна, беше твърдо като евкалипт и за неин ужас също толкова високо.

Две огромни ръце стиснаха тесните ѝ рамене, убивайки скоростта ѝ, и я откъснаха от земята. Вдигайки стреснато поглед, Кейси видя гърди, широки и неподвижни като същинска стена. Очите ѝ продължиха нагоре, съзирайки необятни рамене и бича шия, за да стигнат до брадатото лице на един мъж, какъвто не беше виждала досега. Крайници като яки дъбове, ръце с издуващи се по тях мускули – този гигант не можеше да бъде друг освен Големия Джон.

Косми с цвят на ръжда покриваха огромната му глава и украсяваха брадичката му; ярките му сини очи бавно се спуснаха по стройното тяло на Кейси. Когато заговори, бумтящият му глас изпълни полянката, отеквайки от едно дърво към друго.

– Какво прави тук това момиче, човече?

– Намерихме я, нея и приятелката ѝ, пътуваха сами. Помислихме си за тебе, че ще ти хареса някоя от тях. Но другата жена избяга през нощта. Щях да накажа тази, задето ни е измамила, и ти се появи.

– На мене ми изглежда, че се канехте да се изредите на момичето – прогърмя го Големия Джон с презрение. – Ще поругаеш ли свещеното състояние на майчинството? Не чу ли, тя каза, че е бременна?

Бърт беше чул, но не знаеше, че и Големия Джон също го е чул.

– Е... ами... Бременна била, голяма работа. Знаеш ли какво ще ти кажа – изрече той хитро, – можеш да я имаш пръв. Пазех за тебе. Ние с момчетата ще си поделим каквото остане.

– Ще отведа момичето там, където му е мястото – отсеке Големия Джон.

Той беше придружен от трима мъжаги, с което броят на разбойниците, ставаше общо десет.

– Да не си полудял, приятел? – изрева Бърт. – Не бъди такъв светец. Тя не е нищо особено. Можем да я задържим при нас, да ни бъде курва, никой няма да се разтревожи.

– Ами бащата на детето?

– То е копеле. Пенрод ще се радват да се отърват от него. Тя сигурно е само едно неудобство за тях. По-големият син е вече женен, тя може би е курва и на тримата.

Големия Джон изгледа Кейси от внушителната си височина.

– Така ли е, момиче?

Усещайки, че този гигант не ѝ мисли злото, тя преглътна страха си и се насили да проговори.

– Д... детето ми си има баща, той ме обича.

– Тогава защо не се е оженил за тебе? – подразни я Бърт.

Пронизителните сини очи на Големия Джон дълбаеха в душата ѝ. Въпросът му се четеше в тях, но той не го зададе.

– Вие не разбирате – защити се упорито Кейси. – Деър се жени за Марси Маккензи поради основателни причини, но те не ви интересуват.

– Какво значение има? – заспори Бърт, все по-сърдит. – Жената сега е наша и искаме да ни бъде курва. Нали така, приятели?

Едно-две утвърдителни подвиквания, разбира се, с участието на Арти, последваха забележката на Бърт, но Големия Джон бързо забеляза, че повечето не дадоха никакъв отговор. Общуването с отчаяни мъже като Бърт го беше направило груб и корав. От наивното фермерче, борещо се за свободата на Ирландия, той беше станал мъж, знаещ как да оцелява по трудния начин, сдружавайки се с убийци, крадци и изнасилвачи. Но не беше забравил скромния си произход, нито пък светостта на майчинството, както го беше учила скромната му майчица, мир на душата ѝ.

– Ще отведе момичето обратно – повтори Големия Джон с непоклатима решителност.

Очите на Бърт се присвиха. Той се плашеше от Големия Джон, но не желаше толкова лесно да се откаже от момичето. Внезапно в мозъка му шукна една мисъл, един начин как да попречи на странния порив на гиганта към почтеност.

– Когато се присъедини към нас, Джон, ти и твоите хора се съгласихте да се подчинявате на мнозинството. Нека да гласуваме. Ако държиш на думата си, ще приемеш решението.

Хванат в клопката на собствените си думи, Големия Джон направи гримаса. Надяваше се, че може да разчита на собствените си хора, но това не беше достатъчно. Ако момичето бъде принудено да стане тяхна курва, сигурно ще загуби бебето, а може би и живота си. Вглеждайки се в лицата на сбирщината от престъпници, той осъзна, че не би могло всички да са толкова лоши.

– Колко от вас, дръвници такива, ще изнасят жена, която носи в корема си бебе? Всички имате майки, някои от вас и сестри. Помислете за тях, преди да гласувате за съдбата на момичето.

– Големия Джон има право – съгласи се един от разбойниците. – Не ми харесва идеята да изнасилваме бременна жена.

– Така си е – съгласи се друг. – Може да съм крадец и обирджия, но не искам да изнасилвам бременна.

Бърт кипеше отвътре, разбирайки, че губи контрола над ситуацията. Самата фигура на Големия Джон беше застрашителна с размерите си, но най-вече го объркваше това, че този гигант беше запазил някаква почтеност, а и отгоре на всичко приказваше така убедително. Досега беше по-скоро мълчалив и затворен, отнасяше се приятелски само със собствените си хора, но най-много предпочиташе да стои сам. Макар че по своя воля участваше в набезите им, Големия Джон плашеше Бърт. Но той още не беше победен. Не, уважаеми, старият Бърт не беше вчерашен. Жената все можеше да им послужи за нещо.

– Убеди ме, Джон – съгласи се Бърт кротко. – В нейното положение тя по-скоро ще умре, ако я използваме така, както искахме. Но може би не всичко е загубено. Има и друг начин тя да ни свърши някаква работа.

– Какво си намислил? – запита Големия Джон и ръката му се обви около тесните рамене на Кейси.

– Трябва да получим нещо от това момиче, понеже тя е отговорна, че другата жена избяга.

– Продължавай – каза Големия Джон със суров глас.

– Ето какъв план имам. Пращаме човек в имението на Пенрод да иска откуп.

– Ти си откачил – намръщи се едрият ирландец. – Никой в Нов Южен Уелс няма много пари. И Пенрод не са изключение.

– Точно това му е хубавото на плана ми – ухили се Бърт, извънредно доволен от себе си. – За да им върнем момичето, ще искаме ром. Достатъчно ром, за да ни стигне за дълго време.

Когато спомена рома, Бърт привлече вниманието на всички разбойници на полянката, включително и на Големия Джон, който много добре познаваше тази пасмина, за да е наясно, че идеята ще им хареса. Дори да беше имал някакви съмнения, хоровото „да“ го извади от заблудата му.

– Пращаме човек до имението на Пенрод да им каже какво искаме – продължи Бърт все по-ентузиазирано. Забеляза с радост, че бързо започва да овладява положението. – Даваме му време да се върне тук с рома и

тогава пускаме момичето.

– Мамка му! – изръмжа Арти. – Колко ром може да носи един човек?

– Недостатъчно – обади се един слаб мъж с физиономия на лисица, чието име беше Дан.

Бърт се намръщи. Не бе помислил за това. Но мрачната му физиономия светна в усмивка, когато решението навести ума му.

– Ще се скрием край пътя, където хванахме жените. Пенрод ще наговори един фургон с ром и ще го закара там. Ние ще пренесем рома до лагера. После момичето ще си отиде с фургона.

Впечатлен от собствената си изобретателност, Бърт огледа внимателно всяко лице, докато мъжете премисляха усилено идеята му, Големия Джон се навъси, не можейки да направи нищо, докато хората не гласуват. Но дори гласуването да бъдеше против него, помисли той, Кейси няма да пострада. Във всички случаи тя щеше да бъде върната на онези, които я обичаха.

– Кой ще отнесе съобщението? – запита Големия Джон, оглеждайки мъжете. Според него нито един от хората на Бърт не притежаваше достатъчно интелигентност, за да се заеме с тази задача. – А какво ще правим с жената, която избяга? Ще искат да върнем и нея.

– Другата вече сигурно си е у дома – предположи Бърт. – Не сме толкова далече от имението на Пенрод или на Маккензи. Когато чуят какво ѝ се е случило, ще разберат, че говорим сериозно.

Извънредно доволен от измисленото, Бърт погледна остро всеки разбойник поотделно, нарочно пренебрегвайки Големия Джон. Знаеше, че никой от тях не е достатъчно умен, но трябваше да избере все пак един, който да отнесе съобщението. Очите му се плъзнаха по Арти, но го отхвърли, защото беше прекалено глупав, и накрая се спряха на Дан, слабия крадец с лице на пор, ловки пръсти и бърз език. Бързоног и бързо мислещ, той беше идеалният избор въпреки склонността му да нареджа нещата така, че да се облагодетелства лично.

Големия Джон би искал лично да отнесе съобщението, но не настоя, защото се страхуваше да остави Кейси сама и незащитена. Изчака търпеливо, докато Бърт направи избора си. След като това стана, едрият ирландец реши, че Дан не е по-добър или по-лош от останалите в бандата.

– Дан може да бъде наш говорител – обяви накрая Бърт. – Искаш ли, приятел?

Издувайки важно гърди, Дан пристъпи напред с хитра усмивка на

лисичата си физиономия.

– Аз съм твоят човек, Бърт. Каж ми какво да им кажа и ще го повтора дума по дума. Ще ти докарам рома.

Измамник до мозъка на костите си, Дан никога не правеше нещо, което да не му е от лична изгода. Роден в лондонските бордеи от проститутка, пристрастена към джина и към мъжете, Дан беше излязъл на улицата от ранна възраст и дребният му ръст в съчетание с хитрината му бяха спечелили титлата майстор джебчия още докато беше на дванадесет-тринадесет години.

Успешната му кариера му осигуряваше средства да се отдава на собствената си страст – жените. Нуждата му от жени беше легендарна, а откакто го бяха осъдили и депортирали, липсата им му се отразяваше много зле.

След като получи подробни наставления от Бърт, Дан най-накрая запомни съобщението, което трябваше да предаде в имението Пенрод, нарами торбата си и тръгна на път. Ако не се плашеше толкова много от Големия Джон, направо щеше да забрави за проклетия ром и да вземе жената.

Кейси загледа как Дан изчезва в храсталаците и усети огромно облекчение. Беше сигурна, че Пенрод ще дадат рома, който Бърт беше поискал, и тя скоро ще бъде свободна. Доколкото знаеше, Деър още не се беше върнал от експедицията, но очакваше Бен и Рой да ѝ се притекат на помощ.

Забелязвайки, че се е замислила, Големия Джон каза:

– Не се тревожи, момиче. След няколко дни ще бъдеш при семейството си.

Семейство. Да, помисли Кейси, донякъде стресната. Въпреки всичко, Пенрод ѝ бяха станали нещо като семейство. В цялата колония те бяха единствените, които се интересуваха от нея.

Няколко безкрайни часа, след като се изплъзна от лагера на разбойниците, Марси разбра, че се върти в кръг. Тъмни облаци се събраха на небето, започна да вали студен дъжд. Премръзнала и неудържимо трепереща, тя почти не си беше почивала през тази безкрайна нощ. Тръните бяха изпокъсали роклята ѝ, косата висеше на сплъстени кичури по гърба ѝ.

Трескава червенина обагрваше бузите на Марси; невероятната слабост я накара да спре и да си даде почивка. Треперейки от изтощение, тя

се отпусна на мократа земя и моментално заспа. Нямаше откъде да разбере, че е много близо до имението Пенрод.

Дан си подсвиркваше някаква неопределима мелодия, вървейки по следите на Марси. Чувството му за ориентация го водеше към река Хоксбъри и имението Пенрод, докато си повтаряше на ум съобщението, което трябваше да предаде. Проклинайки капките, които падаха от клоните на евкалиптите, той вдигна яката си и си пожела слънцето да беше пробило облаците, останали от снощния дъжд.

Мислите му го отведоха до пленените жени и до силното му желание да ги има. Или едната, или двете – няма значение, все щяха да му свършат добра работа. Червенокосата, която Големия Джон взе под крилото си, беше ослепителна, но и русата, която беше избягала, също си струваше. Издутината в панталоните му го притесняваше и той я потърка, наслаждавайки се на стимулацията, но съзнаваше, че няма време да спре и да облекчи възбудата. Едва не се спъна в спящото тяло, свито на земята, и в следния миг разбра кого има насреща си.

– Леле – измърмори той и очите му изхвъркнаха невярващо, – това сигурно ми е щастливият ден.

Побутна предпазливо Марси с крак, но не постигна нищо друго освен леко изпъшкване. Насърчен, той опита отново и този път я изтръгна от унеса ѝ.

– Ка... какво! – ахна тя уморено, излизайки от бебешката поза, която беше заела, за да запази оскъдната си телесна топлина. Когато отвори очи, веднага позна, че Дан е един от разбойниците на Бърт. След всичките си усилия трябваше ли отново да се озове в плен? – Какво искаш? Следиш ли ме?

Дан се изсмя, подвижният му ум работеше трескаво. Тази жена щеше ли да се съпротивлява, ако се опиташе да я има сега? Тук? Можеше да я вземе против волята ѝ, но щом стигнеше в имението Пенрод, те щяха да го убият още преди да е успял да предаде съобщението на Бърт. Разбира се, разсъди той, можеше да я убие след това, но някак си не му харесваше идеята да убива жени. Повече му допаднаше да ги умори от любовене.

– Отивам в имението Пенрод да предам едно съобщение от Бърт – каза разбойникът. – Мислехме, че вече си стигнала там. А пък те намирам тук да спиш на мократа земя толкова близо до имението.

– Толкова близо ли? Загубих се в тъмното. Какво ще правиш в

имението? Къде е Кейси?

– Бърт държи червенокосата за откуп. Аз трябва да предам съобщението и да искам ром в замяна на момичето – отговори Дан, оглеждайки безсрамно фигурата на Марси, която се очертаваше съвсем ясно под мократа рокля.

– Държат Кейси за откуп? – запита Марси смаяна. – Мислех, че Големия Джон...

– И ние така мислехме – изсмя се Дан гадно, – но поради някаква причина тоя великан не дава да чукаме бременна жена.

– Бременна? – извика Марси с неопишимо озадачен глас. – Искаш да кажеш, че Кейси... е бременна?

– Тя така казва. Казва, че бащата я обичал. Да не би случайно да говори за твоя мъж? – запита той хитро, наблюдавайки как лицето на Марси става яркочервено от гняв.

– Тая кучка! – изрева тя, размахвайки ръце във въздуха. – Тая противна никаквица! Надявала се е да отгъмкне съпруга ми, но няма да го има. – Изведнъж Марси се замисли и едно ехидно изражение промени чертите ѝ. – Какво ще трябва, господин...

– Просто Дан.

– Какво ще ти трябва, Дан, за да се върнеш при твоите приятели и да им кажеш, че Пенрод отказват да платят откупа?

– Божке, ама и тебе си те бива – подсвирна оценяващо разбойникът. – Ако няма да има ром, тогава Големия Джон няма да успее да спаси момичето от Бърт и другите. Това ли искаш?

Очите на Марси се присвиха в размисъл. Способна ли беше да обрече Кейси на съдба, по-лоша и от смъртта? Дори това да означаваше, че ще унищожи детето на Деър? Отговорът не ѝ хареса, но нямаше друг. Нямаше никакво значение, че щеше да бъде осъдена вечно да гори в ада, тя би направила всичко, само и само да задържи Деър. Нищо не бе прекалено долно, прекалено презряно, стига да попречи на Кейси да се меси в брака ѝ. С това бебе... Марси не вярваше, че Кейси наистина ще се махне от живота ѝ. Един ден Деър ще научи, че има дете, и всичко ще бъде изгубено.

Затваряйки ума си за злото в сърцето си, Марси погледна Дан право в очите и повтори въпроса си:

– Какво ще ти трябва, за да не отидеш в имението Пенрод?

Отначало Дан помисли, че Марси се е побъркала от треска.

Тя трепереше неудържимо, устните ѝ бяха посинели от студ, бузите ѝ се червенееха, дишаше дрезгаво. Оттам, където беше застанал, той

ясно виждаше топлината, която се изпаряваше от треперещата ѝ фигура. Но студеният, пресметлив блясък в сините ѝ очи го убеди, че тя говори напълно сериозно. Разкривайки в усмивка два реда оредели, проядени зъби, той запита весело:

– Какво предлагаш?

Очите му се спуснаха многозначително по мократа рокля, атрактивно прилепваща към пищните ѝ извивки, и болката в слабините му стана вече неудържима.

– Мога да взема пари от баща си, може и ром, ако предпочиташ – отвърна с готовност Марси. – Ще се видим на място, което определиш, и ще ти дам каквото искаш.

– Всичко?

– В границите на разумното – отвърна Марси, застанала нащрек.

Тя усети, че този хитрец иска повече, отколкото бе склонна да му даде. Докъде би стигнала, запита се тя, за да премахне Кейси от живота си и да спечели Деър?

Хващайки я над лактите, Дан я привлече към себе си, докато гърдите им не се допряха. Трескавата ѝ горещина пареше зажаднялата му плът; би направил всичко, само и само да усети голото ѝ тяло под себе си.

– Знаеш какво искам, жено – изпъшка той пресипнало, миг преди устата му да се залепи в нейната.

Марси се задави и не само от треската, която започваше да я побеждава. Дробовете ѝ горяха, усещаше гърлото си така, сякаш бе пълно с пясък, болката в гърдите ѝ се усилваше с всяко вдишване. Ако не стигнеше скоро до човешко жилище, най-вероятно щеше да умре от глад и студ. Изминалите два дни бяха същински ад. Тъй като никога не се бе радвала на особено здраве, Марси разбираше, че е изложена на огромна опасност.

След като успя да отблъсне устата на Дан, Марси отчаяно си пое дъх.

– Ако... ако ти, дам... каквото искаш... ще направиш ли каквото ти казах? Ще кажеш ли на другите, че на Пенрод не им пука за момичето и отказват да дадат откуп?

Черните вежди на Дан се срещнаха в средата на челото, докато разбойникът внимателно премисляше предложението на Марси. Ромът не беше кой знае колко важен за него. Обичаше го, но никога не беше изпитвал огромна „жажда“. Алкохолът не само замъгляваше ума, но и пречеше на сексуалните му апетити. За него беше много по-важно да

има жена, която да му се отдаде доброволно, вместо в торбата му да влезе бутилка ром. Изборът му беше съвсем прост.

– Да – ухили се той възторжено. – Като ти се наситя, можеш да си вървиш по пътя, а аз ще кажа на моите хора, че Пенрод не искат да се разделят с рома си.

– Обещавах ли? – изхърка пресипнало Марси, питайки се дали може да му вярва.

– Казах „да“, нали? – отвърна той троснато. – Сваляй дрехите.

– Студено е – възрази Марси.

– Аз ще те стопля. – Когато тя се поколеба, разбойникът добави хитро: – Искаш онази О'Кейн да ти се махне от главата, нали? Аз ще изпълня моята част, обаче и ти трябва да си удържиш на думата.

Дишайки тежко, Марси бързо свали дрехите си и стисна зъби, изтърпявайки без нито дума опипващите ръце на Дан, преди той да я свали на земята. Разтваряйки краката ѝ, той я взе бързо, за голямо нейно облекчение. Когато свърши, се отпусна върху треперещото ѝ тяло, дишайки тежко.

– Ставай – изпъшка Марси, блъскайки по гърдите му.

Но за нейно огромно смущение тя скоро разбра, че апетитът на Дан е ненаситен.

– Казах, като ти се наситя – напомни ѝ той остро. – Пак съм твърд. Не съм имал жена от месеци.

Дан я облада още два пъти, с голяма бързина, но когато се опита за трети път, не успя. Отслабнал и изцеден до крайност, разбойникът позволи на Марси да измъкне бодящото си и изпонатъртено тяло изпод него и да навлече мокрите си дрехи. Никога до този момент тя не беше усещала по-ясно опустошителната треска, която разтърсваше тялото ѝ.

– Не забравяй какво ми обеща, Дан – напомни му тя с дрезгав шепот, докато очите му следяха всяко нейно движение.

За първи път в живота му една жена беше го задоволила изцяло и той възнамеряваше да удържи на думата си.

– Няма да забравя – кимна Дан, пожелавайки си да беше имал сила поне за още един път.

Без да отговори, Марси се обърна и накуцвайки, се отдалечи от мястото, където беше преживяла такъв срам, смазана от онова, което беше извършила. Но също като баща си и тя мислеше само за собственото си оцеляване. Беше избрала пътя си. Кейси също се бореше да оцелее и Марси не изпита никакви угризения, че я беше изоставила на милостта на разбойниците.

Тед Маккензи взе стълбите за секунди и влезе, без да чука, прекъсвайки вечерята на Бен и Рой. Той току-що беше научил от Робин, че предния ден Марси и Кейси са взели фургона и още не са се върнали. Рой и Бен естествено предположиха, че жените са останали да преспят у Маккензи заради лошото време.

– Тед! Какво има? – запита Рой с нарастващо безпокойство. – Марси и Кейси при тебе ли са?

– Няма ги и ми се иска да знам къде са – отвърна Тед, тревожно прокарвайки дебелите си пръсти през оредяващата посивяла коса. – Нещо ужасно се е случило с дъщеря ми, чувствам го.

– Успокой се, Тед, и разкажи какво става – започна да го увещава Бен. – Марта ни каза, че Марси пожелала да те посети и уговорила Кейси да дойде с нея. Ако ни беше казала, някой от нас щеше да ги придружи. Предположихме, че лошото време ги е накарало да останат да преспят у вас.

– Те изобщо не са идвали у дома, Бен. Тази сутрин един от моите работници намерил бивола и фургона на около две мили по пътя. Изобщо не ми беше хрумвало, че може Марси да е карала фургона, докато не спрях преди малко при добитъка и Флечър ми каза, че жените са тръгнали още вчера. Ако знаех, нямаше да го връщам. Да не си полудял, човече, че ги си пуснал сами? Къде са могли да изчезнат?

Силно озадачен, Рой се опита да разбере какво му говори Тед. До този момент беше смятал, че Марси е отишла на по-дълго посещение при баща си.

– Каж ми точно къде е бил открит фургонът, Тед. Твоят работник не е ли намерил нещо друго? Никакви следи, за да разберем какво може да се е случило с жените?

– Къде е дъщеря ми, Рой? – запита Тед задавено. – Освен нея друго нямам. Бих направил всичко, само да си върна момичето. – Кейси изобщо не го интересуваше. Само дъщеря му беше от значение. – Твоя е вината, че си ги пуснал да пътуват сами.

– Седни, Тед – подкани Рой измъчения си съсед. – Сега ни разкажи всичко, което знаеш. Нали разбираш, не бих допуснал нещо да се случи на Марси. Нямах представа, че без да ни каже, ще тръгне на път. Ако го беше направила, някой от нас двамата щеше да я придружи. Според Марта тя е решила внезапно, след като ние излязохме да си вършим

всекидневната работа.

Изгълтвайки чая, който Бен сложи пред него, Тед се успокои достатъчно, за да каже:

– Фургона намериха на един пуст участък от пътя, на около две мили от дома ми. Съобщиха ми го късно през деня. Веднага отидох там да вида какво става. Наоколо нямаше никакви следи, не се знаеше кой е карал фургона или защо е бил изоставен, макар веднага да познах, че е вашият. Едва когато се върнах преди малко, научих, че това има нещо общо с дъщеря ми.

– Намери ли нещо, което да подсказва какво се е случило?

– Нищо – повтори Тед. – Но трябва веднага да тръгнем да я търсим. Кога ще можете да се пригответе?

– Мислиш ли, че разбойниците... Бен спря, не можейки да продължи.

– Нарочно не допуснах такава възможност, макар че всички признаци сочеха точно към това. Две жени не могат да изчезнат внезапно, без никаква причина, а разбойниците напоследък доста често шетат наоколо.

– Ще събера няколко души – каза Рой. – След час тръгваме.

След по-малко от час няколко мъже, включително Бърлу, следотърсачът абориген, Робин и двама от осъдените работници, на които можеше да се разчита, се приготвиха да тръгнат да търсят изчезналите жени.

Едва бяха потеглили, когато се натъкнаха на самотна фигура, която куцукаше по утъпкания път. Беше жена, чийто съсипан вид и пълна изнемога свидетелстваха за преживените изпитания.

– Марси! – извика Тед, скочи от коня и хукна към дъщеря си.

– Татко!

Тед стигна до нея точно навреме, когато последните й сили я напуснаха и тя бавно започна да се свлича към земята. Ръцете му я подхващаха миг преди тя да падне.

– Насам – нареди Рой, поемайки нещата в свои ръце. – Тя изглежда изтощена, да я сложим да легне. Ще кажа на Марта да я съблече и да се погрижи за нея.

– Цялата гори в треска – обади се Тед, силно разтревожен.

Докато Рой и Тед се суетяха около Марси, Бен и Робин внимателно сезираха в пътя с отчаяна надежда да открият Кейси. Времето минаваше мъчително бавно. Със свити сърца те постепенно започнаха да осъзнават, че няма да я намерят. Очите им се срещнаха в неизказана тревога и двамата се насочиха обратно към къщата. Само Марси можеше да

обясни защо Кейси не се връща. Когато Бен се опита да влезе в стаята ѝ, за да я пита, Тед не му позволи, докато тя не бъде изкъпана и сложена в леглото. До момента още никой не осъзнаваше колко тежко е болна Марси, но ясно се виждаше, че положението ѝ е сериозно.

Разхождайки се неспокойно пред стаята на болната, четиримата мъже трепнаха, когато вратата се отвори и Марта излезе в коридора.

– Как е тя? – запита притеснено Тед.

– В съзнание ли е? – обади се Рой.

Марта поклати отрицателно глава, в очите ѝ се четеше смут. Макар че не харесваше Марси, никога не беше пожелавала тя да умре или да страда ненужно.

– Много е болна, господине. Направих всичко, каквото можах. Тя само шепне, а възпалението в гърдите не ѝ дава да диша. Има ли лекар наблизо?

– В Сидни – обади се Робин. – Тръгвам веднага, ако това е вашето желание, господин Маккензи.

– Да – каза Тед. – И се моля на бога дано не е твърде късно.

– Можем ли да говорим с Марси, Марта? – запита Рой с надежда. – Ще ни разбере ли, ще може ли да ни отговаря? Наложително е да узнаем какво се е случило с Кейси и защо тя не се връща.

– Марси чува и може да отговаря, господине – отвърна Марта, тревожейки се също като останалите за съдбата на Кейси. – Дали ще може да ви отговори, това само господ знае.

– Ще рискуваме – отвърна Бен, хванал дръжката на вратата.

– Чакайте! – намеси се Тед. – Няма да позволя да тревожите моето момиче. Тя е болна, има нужда от почивка.

– Тед – обади се укоризнено Рой, вече изгубил търпение. – Става дума за още един живот. Нима забрави за Кейси?

Тед се изчерви, защото в действителност не го интересуваше никой друг освен дъщеря му. Някаква си бивша затворничка не беше достойна за вниманието му. Но явно семейство Пенрод много уважаваха тази жена.

– Добре – изрече той намусено. – Можете да говорите с нея, но само за малко.

Мъжете влязоха в стаята, където Марси се мятеше в леглото си. Лицето ѝ беше зачервено, дишането – учестено и хрипкаво. Лекото повдигане и спускане на гърдите ѝ едва се долавяше под чаршафите. Тя обърна глава, чувайки звука от отварянето на вратата, и се приготви за порая от въпроси, свързани с Кейси.

– Марси – изрече Тед, отмятайки русите кичури коса от пламналото ѝ лице, – Рой иска да ти зададе някои въпроси. Ако си твърде уморена, ще дойдем пак по-късно, но и аз искам да разбера, също както и той, какво се е случило. Можеш ли да говориш, скъпо дете?

Събирайки изчерпаните си сили, Марси кимна и поде с прекъсващ се глас:

– Д... добре, татко, ще се опитам. Искам да ви кажа всичко.

– Къде е Кейси? – запита Рой, преди Тед да беше успял да отвори уста.

Очите на Марси се затвориха, когато пристъп на болка изкриви устата ѝ в гримаса.

– Кейси е мъртва – излъга тя убедително с глас, не по-силен от едва доловим шепот. – Разбойниците я убиха.

Бен си пое остро дъх и това породило чувство за вина у Марси, но тя бързо я сподави, когато помисли за детето на Деър.

– Мъртва? Сигурна ли си? – запита Бен, целият разтърсен. – Как? Как успя да избягаш без нея?

Тонът му тежеше от неизказано обвинение и Тед скочи в защита на дъщеря си.

– Какво намекваш, Бен? Че Марси е отговорна за смъртта на Кейси?

– Не, разбира се, че не – отрече Бен. – Просто искам да знам как е умряла Кейси.

– Бяхме обградени от разбойници, на около една-две мили от дома на татко – изрече със слаб глас Марси. – Те ни завлякоха със себе си в храсталаците, възнамеряваха да... да ни изнасилят. Оставиха Кейси за някакъв мъж на име Големия Джон. Той трябваше да се присъедини към тях в лагера им. Беше... беше ужасно.

– Кое беше ужасно? Те... сториха ли ти зло? – запита Тед. Марси поклати отрицателно глава.

– Не. Когато се стъмни, започнаха да пият и ние с Кейси измислихме план да се измъкнем и да се скрием сред дърветата. Аз тръгнах първа, но когато дойде редът на Кейси, техният водач Бърт я хвана. Разяри се, когато разбра, че аз съм изчезнала, и... видях го да напада Кейси. После всички ѝ се изредиха. Тя не можеше да оживее... толкова много кръв... След това не посмях да чакам повече. Не спрях да тичам, докато не стигнах до имението Пенрод.

– Възможно ли е да си срешила? – запита остро Рой. – Може би Кейси само е била ранена?

– Ако тръгнем сега, татко, лесно ще намерим следите на тия негодници. Нямаат шанс, ако Бърлу ни е водач.

– Не! – изпъшка Марси, събирайки мислите си. – Тя е мъртва. Последното, което чух, беше Бърт да казва на останалите, че Кейси е мъртва. Безполезно е да я търсите.

Тя толкова се разстрои, че Тед прекрати разпита, изкарвайки всички от стаята.

– Какво мислиш, татко? – запита Бен, когато останаха сами.

– Марси е много болна, синко. Надявам се лекарят да пристигне навреме – прибави той многозначително.

– Не исках това да кажа. Говорех за Кейси.

– Знам какво искаше да кажеш, Бен, но се опитвам да не мисля за това. Кейси ми беше като дъщеря. Всички я обичахме. Ако Марси се къдне, че е мъртва, трябва да е вярно.

– Да – съгласи се Бен с тихо примирение. – Все пак ще претърся наоколо както трябва. Робин може да се присъедини към мене, след като се върне от Сидни заедно с лекаря.

Състоянието на Марси се влоши през нощта. Дрезгавото ѝ дишане и болезнените хрипове късаха сърцата на всички в къщата. Виждаше се, че стои на прага на смъртта. Според Марта, която бдеше край леглото ѝ, Марси непрекъснато викала Деър и често споменавала похитителите си, мятайки се в пристъпите на треската. Тед не беше на себе си от мъка и не можеше да го отстранят от леглото на дъщеря му. Очаквайки най-лошото, Рой и Бен не се отдалечаваха от къщата през дългите часове на треската.

По-късно през деня, докато баща и син споделяха набързо приготвения обяд, се чу силен шум пред вратата и това наруши мрачните им мисли.

– Робин идва с лекаря! – извика Бен, скачайки на крака.

– Рано е – отвърна Рой, тръгвайки след Бен към вратата.

Тед беше на горния етаж при Марси и не знаеше какво става долу.

Един висок, слаб мъж, подкрепян от друг, също толкова слаб, влезе с накуцване в двора. Отначало никой не позна брадясалия странник в одърпани дрехи, който се облягаше тежко на рамото на спътника си. Външността на двамата мъже издаваше, че са преживели невероятни изпитания.

– Исусе! – извика Бен, треперейки от вълнение. – Това е Деър! Деър

се върна, тъкмо навреме.

Рой хукна към двамата мъже, освободи непознатия от товара му, подпомогнат от Бен, и двамата подкрепиха Деър.

– Какво се е случило, синко? – Очаквахме те да се върнеш преди седмици, когато падна първият сняг по планините.

– Добре съм, татко – направи гримаса Деър, с което опроверга думите си. – Имах лошия късмет да падна и си счупих крака на няколко места по време на експедицията. Брад Търнър, водачът, който е и малко лекар, го оправи и остави Милт, този човек тук, да ме наглежда, докато се върнат. Но те не се върнаха. Страхувам се, че са се загубили някъде в планините. Ако не бях ранен, и аз сега щях да бъда с тях.

– Слава на бога, че си бил ранен – извика разгорещено Бен. – Много хора не се върнаха от Сините планини. Други се губиха с месеци, дори с години. Много сме задължени на Милт, защото се е грижил за тебе.

– Страхувам се, че не бях много доволен, че останах – призна Милт, отправяйки виновна усмивка към Деър. – Но както излезе, ние с Деър сме били късметлиите.

– Добре дошъл и остани при нас колкото искаш, Милт – изрече Рой с благодарност.

– Благодаря, господин Пенрод, но по-добре е веднага да се върна в Сидни и да съобщя на властите. Може би, когато дойде пролетта, ще тръгна да търся изчезналите изследователи.

– Най-напред хапни и се освежи – посъветва го Рой. – Ще помоля някого да те откара в града с фургона.

– На драго сърце приемам – отговори Милт с усмивка. – Чувствам се така, сякаш съм вървял цял един живот.

Докато Деър и Милт поглъщаха поднесената им храна, Рой се въртеше нервно. Никак не му се искаше да казва на Деър за смъртта на Кейси. А предвид сериозното състояние на Марси беше напълно възможно болестта да я сломи. Щеше да бъде горчив удар за сина му, помисли той, след като беше преживял такива изпитания в планините. В края на краищата самият Деър подхвана темата.

– Къде е Кейси, татко? Още е при вас, нали?

Най-голямата тревога на Деър през седмиците, които прекара на легло, беше не собствената му безопасност, а тази на Кейси. След последната им среща в нощта, преди да замине, той се страхуваше, че тя може да е решила все пак да се махне от тук.

Погледът, който си размениха Рой и Бен, внезапно смрази сърцето на Деър. Усещайки, че се надига семейна криза, Милт се извини и отиде

да се преоблече в дрехите, които Бен предвидливо му беше осигурил.

Гласът на Деър проряза настъпилата тишина:

– Какво криеш, татко?

Докато Деър слушаше разказа за ужасната трагедия, Марси се по-свъзе, разбирайки в пристъп на внезапно прозрение, че умира и всичките ѝ интриги са били напразно. Погледът ѝ се фокусира върху баща ѝ, който не се отделяше от леглото ѝ.

– Татко – изстена тя отпаднало.

– Дъще? – отзова се Тед, преглъщайки сълзите си. – Тук съм.

– Умирам ли?

– Лекарят скоро ще дойде – отговори той уклончиво.

– Кажй ми, татко, не ме е страх.

– Никой от нас не е господ, дъще. Ако ми беше по силите, нямаше да страдаш. Какво се случи с наметалото, което ти купих? Не го носеше, когато се натъкнахме на тебе вчера сутринта.

Крайно изтощена, Марси затвори очи, изпитвайки огромна вина. Ако трябваше да умре, не искаше да се изправи пред Създателя с грях, опетнил душата ѝ. Трябваше да каже на баща си истината за Кейси, докато още имаше дъх в гърдите си.

– Татко, за Кейси...

– Не се измъчвай, дъще. Ще ми кажеш по-късно.

– Не може и да няма по-късно. Съжалявам за всичко, татко.

Мислейки, че Марси намеква за това, че беше накарала Деър да се ожени за нея в замяна на освобождаването на Кейси, Тед отвърна:

– Ти направи благодеяние на тази жена, дъще. Тя беше помилвана и позна малко свобода преди смъртта си.

– Не, татко, тя... не е...

Гласът ѝ секна, хриптенето в гърдите не ѝ позволяваше да говори. Ако Деър беше тук, помисли тя, започвайки да се унася.

И тогава, като по някакво чудо, желанието ѝ се изпълни, Деър коленичи до нея. Беше брадясал, облечен в дрипи, но Марси би познала любимото му лице навсякъде и винаги. Ако подозренията ѝ бяха верни, значи животът ѝ си отиваше и тя имаше много малко време, за да разясни нещата с Деър. Той имаше право да узнае за съществуването на детето си.

– Деър... ти се... върна.

– Тук съм, Марси. Трябва да се оправиш – каза той, дълбоко

трогнат от тежкото ѝ състояние.

– Страхувам се... че е... много късно – изпъшка болезнено Марси.
– Искам... да ми простиш.

– За каквото и да е, прощавам ти.

– Кейси...

– Какво за Кейси? – запита той остро. – Има ли нещо, което трябва да знам?

– За бога, не я измъчвай! – укори го Тед. – Не виждаш ли, че...

– Всичко е... наред, татко. Трябва... да кажа на Деър... Кейси не е...

– Какво да ми кажеш? Кейси не е какво?

– Прости ми. Иди потърси...

Изведнъж дъхът ѝ замря, стегнат в гърдите като пленена птица, и тя не можа да отрони нито дума повече. Само силното хриптене и измъченият дъх, излизащи от посинелите ѝ устни, свидетелстваха, че е още жива.

– Какво искаше да каже? – запита Деър, поглеждайки към Тед за някакво обяснение.

– Тя не е на себе си от треската – обясни скръбно Тед. – Мисля, че съжалява, задето... задето настоя да се омъжиш за нея, докато всъщност си обичал Кейси.

Когато Рой каза на Деър всичко, което знаеше за отвличането на Кейси и Марси, както и оскъдните факти около смъртта на Кейси, той отказа да повярва, че жената, която обичаше, е мъртва. Нямах ли да почувства със сърцето си, ако неговата любов вече не пристъпваше по земята? Първата му мисъл беше да се втурне в стаята на Марси и да изтръгне истината от нея, докато Рой не му каза колко болна е съпругата му. Пневмония, както подозираше, докарана от силната простуда. Те знаеха от години, че дробовете на Марси са отслабени, защото като дете често беше боледувала от простуди и възпаления в гърдите.

Забелязвайки, че тя е изпаднала в безсъзнание, Деър нерешително излезе от стаята, но не преди да получи от Тед обещанието, че ще го повика в мига, когато Марси се свести. Чакайки този миг, той се изкъпа, смени дрехите си и се отпусна в леглото за толкова нужната му почивка. Кракът му пулсираше болезнено поради дългия преход до дома и той знаеше, че ще мине още много време, преди да може да си служи с него.

За голямо съжаление на Рой Деър упорито отказваше да приеме смъртта на Кейси, изказвайки намерение да тръгне да я търси, след като се наспи тази нощ. Щеше да вземе Робин и Бен, стига да са съгласни, и

Бърлу, който да търси следите. Месеци наред не беше мислил за нищо друго освен за Кейси, колко много я обичаше и колко силно имаше нужда от нея. Последната им нощ беше същински екстаз, много повече, отколкото някога се беше надявал или изживявал. Той беше стигнал до решение през изминалите дълги и самотни дни и нощи в планината, страдайки от болка, студ и глад, без никаква друга компания освен Милт.

Не можеше да живее без Кейси, без любовта ѝ, без нейната нежност. Дори това да означаваше, че трябва да напусне имението Пенрод, за да живее някъде другаде, той смяташе да отведе Кейси и да живее с нея извън ограниченията на обществото. Нямахме значение, че равните нему щяха да го отбягват, че Марси и баща ѝ щяха да го презират, стига да имаше любимата жена до себе си. Може би щяха да се върнат в Англия, стига Кейси да пожелаеше. Можеха да си устроя дом при дядо му, който със сигурност щеше да ги приеме добре. Последната му мисъл, преди сънят да го завладее, беше, че Кейси е жива и отчаяно се нуждае от него.

На следващата сутрин Робин пристигна заедно с доктора – осъден лекар, депортиран тук, защото в пияно състояние беше направил операция на един лорд. Пациентът му починал и вбесените роднини се погрижили докторът да бъде арестуван за убийство. Процесът му бил светкавичен, присъдата – депортиране. Беше пристигнал в Нов Южен Уелс едва преди шест месеца.

Независимо от героичните му усилия Марси умря в ръцете на баща си малко след като лекарят дойде, без дори да дойде в съзнание. Изтощените ѝ дробове се предадоха, освобождавайки я от страданията. С нея умря и истината за Кейси.

Дъер не беше на себе си от мъка. Макар че оплакваше ненавременната смърт на Марси, тревогата за Кейси беше на първо място в съзнанието му. Съпругата му беше мъртва, никой не можеше да ѝ помогне. Но Кейси имаше нужда от него, ако беше жива, в което той твърдо вярваше. Той остана у дома, колкото да погребее Марси до майка ѝ в имението на Маккензи, преди да тръгне да търси Кейси. Бен, Робин и Бърлу го придружиха. Усилията на Рой да го разубеди претърпяха провал, той искаше синът му да не тръгва на път, докато чуленият му крак е толкова зле. Въпреки всички мрачни перспективи, четиримата мъже, нарамили торби с най-необходимото, потеглиха още на следващия ден след погребението и навлязоха пеша в гората близо до мястото, където бяха

намерили бивола и празния фургон.

21

Кейси потрепера, усещайки мънистените очички на Бърт да се спират върху нея. Скоро щяха да тръгнат, за да се срещнат с Дан, и тя щеше завинаги да се освободи от противната компания на разбойника. Двамата с Арти бяха най-отблъскващите създания, които някога беше срещала. Един-двама от другите бяха що-годе поносими, но Кейси беше убедена, че само фигурата на Големия Джон я пазеше да не бъде изнасилена или от нещо по-лошо. Вече беше решила, че ще самоубие, преди да позволи на някого от тях да я докосне.

Дойде време да напуснат импровизирания лагер на полянката и Кейси се държеше близо до Големия Джон, обкръжен и пазен от своите другари. Трябваше да вървят почти цял ден, докато стигнат мястото, където трябваше да се срещнат с Дан и да вземат рома, даден от Пенрод. В ума на Кейси не се мяркаше и сянка от съмнение, че скоро ще бъде свободна. Тя предполагаше, че Марси вече е стигнала у дома и е потвърдила думите на Дан. Въпреки по-ранното си решение да напусне имението Пенрод, Кейси щеше да бъде повече от доволна да се върне у дома, при хората, които се интересуваха от нея. Поне да се сбогува с тях.

– Добре ли си, момиче? – запита Големия Джон, когато Кейси се препъна в един корен.

– Добре съм, Джон. Но нямам търпение да се прибера у дома. Не че не съм ти благодарна – добави тя бързо, не искайки да обиди добродушния гигант, който бдеше над нея.

– Разбирам те, момиче. Не биваше да тръгваш сама в гората. Скоро ще бъдеш при мъжа си.

– Той не ми е мъж – възрази Кейси.

– Носиш детето му, нали? Бъди търпелива, момиче, нещата ще се изяснят.

Кейси не отговори, не искаше да лишава Големия Джон от романтичната му представа, че двамата с Деър един ден ще се съберат. Докато Марси беше жива, това нямаше изгледи да се случи.

Групата внезапно спря, когато Дан изскочи от гъсталака, с което ги изненада.

– Няма ром – каза той намусено.

Играеше ролята си безупречно, като същински актьор.

– Какво говориш? – запита Арти с войнствен тон. – Разбира се, че има.

– Няма, казвам ти.

– Може би ще е по-добре да ни кажеш какво стана – заповяда Бърт със заплашителен глас. – И ако лъжеш, няма да доживееш да го кажеш на друг.

– Не лъжа – произнесе убедително Дан. – Занесох съобщението на Пенрод, обаче тях не ги интересува.

– Не! – извика Кейси, смутена и наранена. – Не е вярно! Той лъже.

– Млъквай! – озъби се Бърт през рамо. – Остави Дан да продължи. Аз ще преценя дали лъже или не. С кого говори, приятел? Видя ли онази Маккензи?

– Видях я, но говорих с Деър Пенрод – каза Дан, следвайки инструкциите на Марси. – Той каза, че жена му се е върнала и само това го интересува. Каза, че червенкосата била курва – додаде лукаво.

– Деър е на експедиция в Сините планини – каза Кейси предизвикателно. – Не може да си говорил с него.

– Върнал се е – отговори Дан, придавайки си обидено изражение. – И не лъжа. Бащата също не те иска. Поне отказа да поделит рома си с нас.

– Каза ли им, че е бременна? – запита Големия Джон, разярен от безсърдечното отношение на семейство Пенрод към Кейси.

– Да, казах им – кимна Дан, – но не се трогнаха. Казаха съвсем ясно, че не щат копелета в семейството.

Кейси отпусна рамене, унижението смразяваше кръвта ѝ. Почувства как ѝ се повдига от отчаяние, на лицето ѝ се изписа смаяно неверие. Сякаш беше получила удар право в лицето. Ако масивната ръка на Големия Джон не я беше подкрепила, краката ѝ сигурно нямаше да я удържат изправена.

– По дяволите! – изрева Бърт, излязъл от кожата си. – Значи казваш, че няма да получим ром?

– Тръгнах веднага, за да донеса съобщението, вместо да стоя и да ви чакам да се покажете на уговореното място. Знаех, че ще се ядосаш много.

– Всичко това е заради нея! – разбесня се Бърт, размахвайки юмрук към Кейси. – Ще си платиш, кучко. Трябваше да се сетя, че Пенрод няма да платят за една курва. Време е да ни се отплатиш за всичките ядове и да си спечелиш издръжката. Ще си взема моя дял сега.

Когато Бърт скочи към Кейси, Големия Джон я избута зад себе си и

го възпря.

– Първо ще си имаш работа с мене – предизвика го той, забил в земята два крака, подобни на два дъба.

Приливът на гняв накара Бърт да изгуби самообладание, заслепи мисълта му и той пренебрегна ръста и силата на Големия Джон. Нищо друго нямаше значение, само желанието му да накаже Кейси и в същото време да засити страстта си. Той я обвиняваше заради това, че беше лишила него и другарите му от така необходимия им запас от ром, искаше тя да страда, задето беше обърнала Големия Джон против него.

– Не можеш да ме спреш, копеле такова! – изсумтя той, посягайки към ножа, запасан на колана му. – Не ме е страх от тебе.

Като бутна внезапно Кейси на земята, Големия Джон реагира моментално, не вярвайки, че Бърт ще дръзне да го предизвика. Той сигурно беше полудял, за да предприеме такова необмислено действие.

Кейси наблюдаваше с разтуптяно сърце как Големия Джон, изненадващо подвижен за едрия си ръст, сръчно отби първото нападение на Бърт. Заслепен от гняв, Бърт изрева, отдръпвайки се назад за нова атака. Но неконтролируемият му темперамент го подведе и той се спъна, падайки по лице. Прострян в калта; разбойникът остана да лежи неподвижен, с лявата ръка протегната напред, а дясната притисната под тялото му.

Изправяйки се колебливо на крака, Кейси щеше да се доближи до пронатотото тяло, ако Големия Джон не я беше дръпнал.

– Стой настрана, момиче, тоя дръвник може да се преструва.

Кейси се дръпна, но ѝ се струваше, че Бърт едва ли се опитва да заблуждава някого. Гневът му би го вдигнал на крака за ново нападение. Но вместо това той лежеше неподвижно, само крайниците му от време на време потрепваха. Големия Джон го бутна с върха на ботуша си, преобърна го и шокираното ахване на Кейси накара останалите да се стълпят край тях.

Острието на ножа, който ръката му още стискаше, беше пронизало плътта му близо до сърцето. Падайки на колене до него, Големия Джон измъкна ножа и се взря смутен, когато силен поток от кръв блисна и оцвети земята в червено. Действайки по инстинкт Кейси откъсна долния волан на фустата си и го подаде на едрия ирландец, за да запуши раната.

– Мъртъв ли е? – запита тя с приглушен глас.

– Не, но скоро ще умре – измърмори Големия Джон, докато наблюдаваше безпомощно как потокът на живота изтича от гърдите на умиращия разбойник.

Другарите му също видяха как дъхът напусна тялото на Бърт в една последна потрепваща въздишка.

– Умря – изрече обвинително Арти, хвърляйки убийствен поглед към Големия Джон. – Ти го уби.

– Сам си го изпроси – отвърна ирландецът.

– Какво ще правим сега? – изхленчи Арти. – Бърти ни беше водачът.

– Нека Големия Джон да заеме мястото му – предложи Дан. – Няма друг достатъчно умен.

– Да – съгласи се един от другарите на Големия Джон. – Само него признавам. Вие какво ще кажете, приятели?

Само след миг се възцари единодушно съгласие и Кейси си отдъхна успокоено, когато Арти не протестира. Не само той се боеше от силата на Големия Джон.

– Така да бъде – съгласи се сухо едрият мъж. – Нека да погребем това нещастно копеле.

– Ами аз? – запита Кейси, докато разбойниците копаеха.

– Ще те отведе у дома, където ти е мястото, момиче. Трябва някой да се грижи за тебе, имаш нужда и от баща за детето си.

– Не! – протестира настоятелно Кейси. – Няма да се върна там, където не ме искат. Ти чу какво каза Дан. Не, Джон, ще си устроя живота сама заедно с детето си, без помощта на Пенрод.

– Бъди разумна, момиче – заувещава я Големия Джон. – Сидни не е място за жена, камо ли пък с дете. Как ще се издържаш?

– Ще се оправя – заяви упорито Кейси. – Няма да завися от Пенрод за прехраната си.

Докато двамата спореха, гробът беше изкопан и тялото на Бърт, увито в останките от окървавената фуста на Кейси, положено вътре. След като го затрупаха с пръст, натрупаха камъни, за да попречат на дивите животни да изровят трупа.

– Имам малко спестени пари и ценности – каза Големия Джон, когато осъзна, че Кейси не желае да приеме съвета му. – Ще ги вземеш, иначе аз сам ще отида при Пенрод и ще настоявам да се погрижат за тебе и за детето ти. Може би с парите ще успееш да си купиш билет до Англия или Ирландия. Имаш ли роднини там, в старата родина?

– Не, доколкото знам – каза замислено Кейси. – Но може би ще е по-добре да напусна Нов Южен Уелс. Колкото по-далече съм от Деър и съпругата му, толкова по-добре.

– Значи ще приемеш парите ми?

Кейси се изчерви, мислейки за хората, които той беше ограбил, за да натрупа пари и ценности.

– Знам какво си мислиш, момиче – вметна Големия Джон още преди тя да беше се накарала да отговори. – Нечестно спечелени пари. И си права. Почти. Аз не ограбвам почтени фермери или заселници. Единствените провинения, които имам, са срещу членове на Корпуса и спекуланти. Те държат големите пари.

– Радвам се, че ми го каза.

– Значи ще приемеш помощта ми?

– Какъв избор имам? – изрече Кейси с подчертана горчивина.

– Ще се върнеш ли в Ирландия?

– Аз... може би. Или може да остана в Англия.

– Ще те придружа до предградията на Сидни, Но след това ще останеш сама. Търсят ме от Корпуса, а и ръстът ми пречи да се придвижвам незабелязано. Ако няма кораб на пристанището, има ли къде да отседнеш, докато не дойде някой?

– Не, няма при... – Тя се поколеба. Всъщност познаваше един човек. Господин Стенли, приятеля на Рой. Милият стар ерген можеше да й предложи убежище, докато успее да си купи билет за връщане. Корабите вече идваха редовно и тя нямаше твърде дълго да се възползва от гостоприемството на господин Стенли.

– Сети ли се за някого, момиче?

– Да, един приятел на Рой Пенрод. Казва се Дрю Стенли и бях там веднъж, преди ние с Деър... е... била съм у тях.

– Добре, значи това е уредено – въздъхна, очевидно облекчен, Големия Джон.

Бърт беше оставен да почива в мир и разбойниците започнаха да се шурат безцелно наоколо, поглеждайки към Големия Джон за напътствия. Дан се държеше в сянка, разкъсан от една дилема. Сега, когато Бърт беше мъртъв, трябваше ли да признае, че не е виждал и не е говорил с никого от семейство Пенрод? Глупаво щеше да бъде да си признава точно сега. Големия Джон сигурно щеше да се разяри също толкова, колкото и Бърти би му се ядосал, но поради различни причини. Може би другарите му щяха да искат възмездие заради това, че бяха се простили със своя ром. Беше твърде късно да си признава, реши той, нямаше смисъл да обяснява, че ги е измамил. Освен това другите сигурно щяха да му завидят, като научат, че е имал другата жена, а те не са получили нищо. В края на краищата той реши да си държи езика зад зъбите. Казването на истината най-вероятно щеше да му донесе нещо повече от

порицания, а Големия Джон би могъл да го прекърши на две само с едната си ръка.

Кейси и Големия Джон извървяха всичките петнадесет мили до Сидни. Отне им почти два дни, вървяха по-бавно, заради нея. Когато стигнаха предградията, той извади една тежка торбичка от торбата си и я положи в ръката ѝ, без да обръща внимание на слабите ѝ протести.

– За какво са ми парите там, момиче? В гората намирам всичко, което ми е необходимо. Вземи ги и мисли за мене, когато отново стъпиш в старата родина.

– Сбогом, Джон, няма да те забравя – каза Кейси през сълзи, – няма да забравя и какво направи за мене.

– Пази се, момиче, късмет на тебе и на малкото.

Кейси загледа как Големия Джон се отдалечава, питайки се дали някога пак ще го види. Нямахше такава вероятност, освен ако не се върнеше в Нов Южен Уелс в обозримото бъдеще.

Кейси навлезе в града и мина покрай резиденцията на губернатора, където Блай беше затворен под домашен арест. Отиде на пристанището, но много се разочарова, когато научи, че няма никакви кораби. Почувства се донякъде по-добре, щом разбра, че един кораб с запаси се очаква да пристигне в скоро време.

Взирайки се разсеяно в пенещата се вода, Кейси се замисли за възможностите си. Идеята ѝ да помоли Дрю Стенли за убежище ѝ изглеждаше единственото възможно решение. В Нов Южен Уелс през 1808 г. нямаше странноприемници, нямаше хотели. В града човек отсядаше у приятели. Като бивша затворничка Кейси нямаше приятели в Сидни с изключение на господин Стенли. Преглъщайки гордостта си, тя се обърна и бавно се запъти към мястото, където се намираще малката къща на Стенли. Би направила всичко, за да защити детето си.

Дрю Стенли отвори вратата и се изненада, като я видя. Взя се в нея, присвивайки късогледите си очи, преди да я разпознае, и приятното му, понабръчкано лице се озари от широка усмивка.

– Кейси О'Кейн, нали? Влез, скъпа, колко хубаво, че се отби. С някой от семейство Пенрод ли си в града? Мислех, че имат доста работа по това време на годината.

– Аз... сама съм – призна нерешително Кейси.

– Е, влез, скъпа, и ми разкажи какво те е довело в Сидни.

Кейси не знаеше, че Дрю Стенли е единственият човек освен

семейство Пенрод и Тед Маккензи, на когото беше известна истинската причина за женитбата на Деър и Марси.

Настанена удобно в приятната приемна на Стенли, Кейси не виждаше причина да удължава мъките си. Той или щеше да ѝ позволи да остане, или нямаше.

– Реших да се върна в Ирландия – започна тя – и трябва да намеря къде да остана, докато не дойде някой кораб. Не познавам никого другичко в Сидни и... се надявах, че... бихте могли...

– Не казвай нищо повече, Кейси – прекъсна я Дрю, спасявайки я от по-нататъшно притеснение. – Няма да те питам защо заминаваш, защото знам и те разбирам напълно. Деър ми е приятел и заради него ще ти предложи нещо повече от място, където да останеш, докато пристигне кораб. Имам възможността да ти осигурия безопасно пътуване до Англия.

Кейси сви вежди.

– Не... не разбирам.

– Съвсем просто е, скъпа. Но нека първо да ти обясня какво става тук, в Сидни. Губернаторът Блай беше вече пратен обратно в Англия. Бях помолен от името на гражданите в Нов Южен Уелс да отида в Англия и да представя истинската картина на положението тук. Особено действията на Корпуса на Нов Южен Уелс и бунта им.

– Корпусът ли ще управлява колонията, докато пратят нов губернатор? Джон Маккартър още ли е безспорният водач?

– Маккартър е костелив орех. Решен е да се върне в Англия и да се опита лично да се оневини пред Парламента. Приготвя се да тръгне с първия кораб. Докато не пристигне нов губернатор, Корпусът ще бъде управляващата сила тук.

– Което означава, че вие и Маккартър ще пътувате на един и същи кораб – изрече замислено Кейси, схващайки ситуацията.

– Да. Но щом аз съм в Англия, той няма да има възможността да постъпва по своему. Някой ще дойде и ще защити губернатора Блай. Аз ще представлявам почтените заселници и еманципантите и ще представя тяхното виждане пред правителството. Само се надявам старите ми кости да издържат това дълго пътуване.

Поглеждайки към Стенли, Кейси си пожела същото. Той съвсем не беше силен, виждаше се, че най-добрите му години отдавна са отминали. Изглеждаше ѝ твърде крехък, за да предприеме такова дълго пътуване.

– Може би има някой по-млад, който да отиде вместо вас.

– За съжаление, повечето заселници са фермери и не могат да оставят стопанствата си – обясни Дрю. – А аз съм цивилен служител, без поземлена собственост или роднински връзки, без съпруга и деца. Освен това притежавам земи и къща в самия Лондон. Така че, скъпа, в състояние съм да ти осигуря безопасно пътуване до Англия. Сигурен съм, че Пенрод ще оценят предложението ми.

Макар Кейси да знаеше, че нещата стоят другояче, тя реши да не разбива илюзията на Дрю, че семейство Пенрод се интересуват от нея и от детето, което носеше. Вместо това тя с благодарност прие предложението му, като каза, че има достатъчно пари, за да си купи билет и да плати за храната и подслона, на което той категорично се противопостави.

Макар че дрехи се намираха трудно, Кейси се възползва от времето, преди, корабът да пристигне в Сидни, за да си купи някои неща, необходими за пътуването. С приятната компания на Дрю дните минаваха бързо, но тя въздъхна облекчено, когато той се върна един ден у дома си и обяви, че корабът „Южен кръст“ е акостирал в пристанището. Кейси живееше в постоянен страх, че Деър може да дойде в Сидни и пътищата им да се пресекат.

След като напуснеше Австралия, всички връзки с любимия мъж щяха да се прекъснат завинаги. Тя живееше в някаква празнота още от деня, когато научи колко малко се интересуват Деър и семейството му от нея. Болеше я, като си помислеше, че детето ѝ ще се роди като копеле, докато Марси ще ражда законни наследници на семейството. Как можеха да бъдат толкова жестоки и да изоставят собствената си плът и кръв?

Защо Деър толкова рязко беше променил чувствата си, питаше се тя отчаяно. Или е лъгал, когато ѝ е казал, че я обича? Беше ѝ говорил толкова искрено, беше я любил толкова пламенно, че тя бе попаднала под властта на неговата магия. Явно една жена не можеше да задоволи ненаситните му желания и тя беше станала жертва на рафинираната му съблазън. Може би беше вярно това, че е бил принуден да встъпи в този брак, но нерешителността му сигурно се е изпарила в любящите обятия на Марси.

Беше ли я обичал наистина Деър, замисли се Кейси. Може би единственият начин, по който тя го беше задоволявала, да е бил най-първичният; тя засищаше страстта му, нищо повече. Ако беше така, защо не можеше да забрави онези сърцераздирателни моменти, когато ръцете и устните му я милваха тъй нежно, когато тялото ѝ му се отдаваше, за да

бъде отведено до върха на екстаза? Отговорът прогаряше мозъка ѝ. Тя обичаше Деър. Арогантен, егоцентричен, горд – Кейси признаваше всичките му недостатъци. И въпреки това го обичаше.

След три дни Кейси и Дрю се качиха на борда на „Южен кръст“. Явно Джон Маккартър се бе качил преди тях, защото не се виждаше никакъв. Капитанът, Чад Бейли, ги приветства с добре дошли, настани ги в две тесни каюти и ги осведоми, че освен Джон Маккартър никакви други пътници не са се качили за това пътуване. С купуването на билета кейсията на Кейси олекна, но ако бъдеше пестелива, щеше да има достатъчно пари, докато се роди детето. Тя твърдо отказа галантното предложение на Дрю да плати пътуването ѝ. Според нейните пресмятания щеше да роди около месец след пристигането на „Южен кръст“ в Англия. Но тя разполагаше с много месеци, през които щеше да обмисля бъдещето си – дълги, празни месеци, през които да забрави Деър и любовта, която бяха споделяли.

Бърлу, следотърсачът абориген, нает от Деър, лесно намери пътеката, по която бяха тръгнали разбойниците след отвлечането на Кейси и Марси. Стремейки се да не изостава от бързия му ход, Деър едва не припадна, болката в крака му беше непоносима. Но той упорито вървеше, защото знаеше дълбоко в сърцето си, че Кейси е жива и има нужда от него. И когато я открие, тя ще стане негова съпруга и вече нищо не ще ги раздели.

Вървейки доста преди другите, Бърлу внезапно спря и коленичи пред малка купчина, покрита с камъни и изчака останалите. Сърцето на Деър трепна, когато видя Бърлу да изследва могилката, което му заприлича на гроб. Кръвта се оттече от лицето на Робин, а Бен изруга, изливайки гнева си по най-яростен начин.

– Какво става тук? – запита Робин с разтуптяно сърце.

Без да отрони и дума, Деър се взря в малката купчинка пръст. Не искаше да мисли какво е заровено в този гроб. Накрая Бен изказа онова, което всеки от присъстващите си мислеше.

– Сигурно е Кейси. Няма причина да се съмняваме в думите на Марси.

– Исусе! – изпъшка Деър, падайки на колене, и започна да разхвърля настрани камъните като обладан от зъл дух.

– Почакай! – намеси се Робин, като положи ръка на рамото му, за да го възпре. – Нека аз и Бен да го направим.

Кимвайки мрачно, Деър нерешително се отмести настрана, а Бен и Робин заеха мястото му. Когато камъните бяха внимателно отстранени, разкривайки купчината пръст отдолу, двамата си размениха многозначителни погледи. Копаяйки с ръце, те се заеха със зловещата задача за разровят гроба, докато Деър ги наблюдаваше от разстояние.

– О, божичко! – изстена Бен, стряскайки Деър, като се отпусна назад на пети и погледна към него с изцъклени очи.

– Не! – изкрещя Деър пребледнял. – Не може да бъде! Не и Кейси! – Когато Бен не можа да отрони и дума, той погледна към Робин за обяснение. – Робин, Кейси ли е?

– Аз... може да е тя, Деър – изрече зададено Робин. – Намерихме женска фуста. Ис... искаш ли да продължим?

Стягайки се, за да посрещне най-лошото, Деър си пое дълбоко дъх и бавно се приближи към неумело изкопания гроб. Парче бял плат, подаващо се от пръстта, го хвърли в отчаяние, надигнало се от дълбините на душата му. Но доказателството беше неопровержимо. Сълзи стиснаха гърлото и избиха в очите му, той се отпусна на колене и в лудо отчаяние прегърна гроба.

– Да продължаваме ли? – запита Бен с приглушен глас.

Бялото парче плат явно бе от женска фуста и Деър го гледаше така, сякаш вижда отровна змия. Гробът беше пресен, но това не означаваше с абсолютна сигурност, че трупът в него принадлежи на Кейси. Може би друга жена... Не, заключи той с разкъсвано от болка сърце. Нямаше друга изчезнала жена, фактите говореха сами. Марси не бе излъгала. Кейси лежеше в този грубо изкопан гроб и той трябваше да приеме това, дори нейната смърт да означаваше края на собствения му живот.

– Няма смисъл да нарушаваме покоя на Кейси – изрече Деър. – Върнете всичко както си беше. Нека почива в мир.

– Но, Деър – протестира Робин енергично, – не искаш ли да знаеш дали тя...

Гласът му секна, но беше ясно за какво намеква.

– Знаем всичко, което исках да узная, Робин – изрече Деър зададено. – Не мога да понеса повече.

– Абсолютно сигурен ли си? – запита внимателно Робин.

– Остави го – изпъшка Бен. – Вече не му останаха сили. Най-накрая прие факта, че жената, която обичаше, е мъртва.

– Коя жена? – запита Робин с глас, вгорчен от сарказъм. – Той се ожени за Марси и тя също е мъртва.

Като се увери, че Деър няма да го чуе, Бен, който смяташе, че е

крайно време Робин да научи истината за брака на брат му, поде:

– Слушай внимателно, Робин, и ще ти кажа точно защо Деър се ожени за Марси.

И той заразказва, като в същото време затрупваше с ръце могилката. Когато свърши, Робин се взря в него потресен.

– Деър е направил тази жертва заради мене и Кейси?

– Да – кимна Бен. – Той обича и двамата ви и е готов на всичко, само и само да ви види свободни. Знаеше какво прави.

– Кейси разбра ли?

– Деър сметна, че е най-добре да задържи истината за себе си. Представяше си, че животът ѝ ще бъде по-лек, ако тя го мрази.

– Съжалявам, че съм го преценил погрешно – извини се Робин. – Сега не знам как ще живея с тази вина. Ако не бях аз...

– Не си го и помисляй. Точно това е причината, той да не ти каже. Хайде – изрече Бен, надигайки се. – Да си вървим у дома. Мисля, че на Деър всичко това му дойде в повече.

След шест месеца Деър още се не беше възстановил от потреса, предизвикан от смъртта на Кейси. Почти толкова трябваше и на крака му, за да оздравее; страданията му бяха непоносими. Но за отчаяние на Рой синът му вече не беше онзи горд, арогантен млад мъж, какъвто беше преди смъртта на Кейси. Бащата отчаяно търсеше да измисли някакъв начин да извади Деър от униинето, но без никаква полза. Деър стана капризен, дистанциран, човек не можеше да се доближи до него. Нито младежките лудории на Бен, нито преданата компания на Робин успяваха да го изтръгнат от дълбоката му депресия. Но един ден кораб с провизии достави писмо от Англия. Донесе го Тед Маккензи, който случайно се намирал в Сидни, когато корабът пристигна.

Ангъни Уинстън, престарелият дядо на Деър, бащата на майка му, беше починал в Англия, оставяйки цялото си състояние на големия си внук. Това дойде като гръм от ясно небе, защото нито Рой, нито Деър си бяха представяли, че старецът притежава такова богатство и ще е склонен да го остави на внука си. Освен къщата в провинцията и тази в Лондон в наследството влизаха още няколко хиляди лири стерлинги, които само чакаха Деър да иде да ги прибере. Писмото беше от адвоката на дядо му, който молеше Деър да отиде в Лондон, да подпише документите и да влезе във владение на наследството. Хитрият старец бе живял песеливо, бе инвестирал мъдро и беше събрал голямо богатство през

годините, когато Рой живееше със семейството си в Нов Южен Уелс.

Отначало мисълта да притежава такова състояние замая главата на Деър, защото семейството му, макар и заможно, съвсем не беше богато, особено що се отнася до парите в наличност. Благодарение на Корпуса на рома обичайното заплащане за зърното и овнешкото, продавани на правителството, ставаше с ром, никога с пари. С парите на дядо си Деър можеше да купи собствена земя. Можеше да купи и овце от чиста мериносова порода от Африка като Джон Маккартър, и да експериментира с развъждането им. С пари можеше да направи всичко. Скоро някой щеше да открие път през Сините планини и той възнамеряваше да бъде един от първите, възползващи се от разширяването на колонията.

Новината повдигна духа на Деър и това много зарадва Рой. Тед му каза, че корабът, донесъл писмото, ще остане в пристанището цели две седмици, за да продаде товара си. Деър реши да си купи билет за обратния курс.

Вечерта преди заминаването му мъжете седяха в кабинета. Рой даваше наставления на Деър да се обади на няколко стари семейни приятели, останали в Англия. По-специално на сър Доналд Хърли, който живееше близо до лондонската къща на Антъни Уинстън. И разбира се, на Дрю Стенли, който преди шест месеца бе заминал за Англия, за да представява там колонията.

– Знам, че Доналд Хърли ще те приеме с радост, Деър – каза Рой, – и ще те въведе в лондонското общество. Ако правилно си спомням, той имаше син на твоята възраст и по-малка дъщеря. А и мнозина влиятелни приятели.

– Не отивам в Лондон, за да се появявам в обществото, татко – отвърна Деър с лек укор. – Това е делово пътуване.

– Няма да ти навреди и да се позабавляваш малко, докато си там – намеси се Робин. – Възможно е това да ти бъде последното пътуване за доста дълго време.

– Може би ще си намериш жена – подметна Бен с намигване.

– Това никак не е вероятно – намръщи се Деър и болка прозвуча в гласа му.

Ако не можеше да има Кейси, не искаше никоя друга жена. Шест месеца смъртта ѝ раната още беше жива и отказваше да зарасне. Той се хранеше, спеше, работеше, но не живееше. Искрицата беше напуснала живота му. Никоя жена не можеше да заеме мястото на неговата огненокоса, зеленоока ирландска красавица. Ако по някакво чудо се оженеше един ден, щеше да го направи само за да има наследник, син, способен

да поеме империята, която се надяваше да съгради в Австралия.

– Не се затваряй, потърси си жена – подметна Рой с надежда.

– Други поръчки, татко? – запита Деър, сменяйки темата.

– Не, синко, просто се забавлявай.

– Искаш ли нещо да ти донеса, Бен?

– Едни ботуши ще ми дойдат добре.

– Ще ти донеса няколко чифта. И, Бен – добави той след многозначителна пауза, – смятам да разделя наследството с тебе. Има достатъчно и за двама ни.

– Аз... не знам какво да кажа, Деър – възкликна Бен с внезапно овлажнели очи.

– „Благодаря“ ще е напълно достатъчно, братко – ухили се Деър, повеселял за пръв път през последните шест месеца.

След два дни „Смели“ отплава от Порт Джаксън. Застанал на перилата, Деър се питаше какво ли го очаква в Англия и колко време ще мине, преди отново да види Австралия.

КНИГА ТРЕТА
ДРЪЗКО НАЧАЛО
1809–1810

22

„Южен кръст“ пристигна в лондонското пристанище в същия ден, когато Деър напусна Австралия на хиляди мили оттам. Първият човек, минал по дъската за качване, беше Джон Маккартър. Той се забави само колкото да събере багажа си, преди да наеме карета и бързо да се отдалечи. Не си даде труда да се сбогува с двамата си спътници, застанали на пристана. През шестмесечното пътуване той се беше държал настрана, подготвяйки се да се защитава заради участието си в бунта против губернатора Блай.

Когато се срещнеха на палубата или в трапезарията, Маккартър се държеше любезно с Кейси, но внимателно избягваше Дрю, знаейки с каква мисия отива той в Англия.

Ако не беше Дрю, Кейси можеше и да не оцелее през дългото преокеанско пътешествие. Времето през първите няколко седмици беше всичко друго, само не и приятно. Подмятан от високи вълни и шибан от яростни ветрове, „Южен кръст“ подскачаше като тапа в сърдитото море. Кейси посрещаше всеки ден така, сякаш й беше последният, защото наистина сериозно се съмняваше, че ще преживее това изпитание. Най-вече поради бременността стомахът й изхвърляше оскъдното си съдържание почти всеки ден, отказвайки да поема дори вода. Дрю се грижеше за нея така, сякаш беше любимата му дъщеря.

Но когато бурите отминаха, а неразположението й продължаваше, Дрю веднага схвана положението. Той зачака Кейси да му се довери и когато това не стана, сам подхвана темата.

Навила глава от срам, Кейси не отрече истината и призна, че носи детето на Деър.

– Какво ще правиш, когато стигнеш в Англия? – запита Дрю с искрено съчувствие. – Как ще издържаш детето си? Имаш ли роднини, които да се погрижат за тебе?

– Ще се справя – отвърна тя с леко вироглавство в гласа.

– Деър знае ли? Сигурен съм, че би се погрижил за детето си, ако

знаеше за състоянието ти. Пенрод са почтени хора.

За да не накърни вярата на добрия човек в неговите приятели, Кейси не пожела да издаде какво точно си мисли за мъж изоставил безогледно една жена на съдба, по-лоша и от смъртта. За този мъж не бе имало никакво значение, че тя носи детето му. Преглъщайки язвителния отговор, Кейси предизвикателно вдигна брадичка и каза:

– Решението ми да напусна Австралия беше за доброто на всички. Ще се справя някак си.

– Ти си смела жена, скъпа – съгласи се Дрю с възхищение. – Но не вярвам да оценяваш напълно проблемите, с които ще се сблъскаш в Англия. Отговорността за едно дете би била твърде тежка и за най-смелата жена.

Дълбоко в сърцето си Кейси знаеше, че разсъжденията на Дрю са продиктувани от здравия разум, но това не облекчаваше живота ѝ. Нищо и никой не можеше да ѝ помогне. Тя беше бременна, неомъжена, изоставена от любимия си и без никакви средства. Имаше ли сили да се справи с такова огромно предизвикателство? Способна или не, щеше да оцелее, както и детето ѝ.

Тогава Дрю каза нещо, което я остави безмълвна.

– Кейси, аз съм стар човек, здравето ми не е добро, съмнявам се, че отново ще видя Австралия.

– Дрю, моля те, не говори така – протестира Кейси, макар да знаеше, че в думите му се съдържа истина.

През изминалите седмици той като че ли се беше състарил пред очите ѝ. А тя прибавяше към това и задължението да се грижи за нея, което беше легнало върху слабите му плещи.

– Вярно е, Кейси. Не ти казвам това от съжаление. Обикнах те като родна дъщеря, каквато никога не съм имал. Не бих понесъл мисълта, че детето ще расте в срам. Един Пенрод не заслужава да бъде наричан копеле. Това, което ще ти предложи, на мен лично ще ми донесе удовлетворение, а на теб сигурност.

Очите на Кейси се разшириха невярващо, когато внезапно осъзна за какво намекваха думите на възрастния мъж.

– Дрю, не... аз...

– Не ме прекъсвай, Кейси – помоли я той меко. – Това, което предлагам, е брак. Само по документи, разбира се. Ти си и винаги ще си останеш като дъщеря за мене. Искам детето ти да има име – почтено име, бих добавил. След смъртта ми всичко, което имам на този свят, ще принадлежи на тебе и на детето. Не съм най-богатият мъж на света, но не

съм и без средства. Моля те, позволи на един стар човек това малко щастие. Ако се съгласиш, капитан Бейли може да ни венчае незабавно.

– Аз... не знам какво да кажа – заекна Кейси с навлажнени очи.

– Просто „да“, това ще бъде достатъчно.

– Но не е справедливо.

– Не е справедливо и твоето дете да няма баща. Ако нещата се бяха развили другояче, ти щеше да бъдеш съпруга на Деър и детето ти щеше да бъде законно. Направиха се много жертви, но моята ще бъде удоволствие и чест.

Кейси не можа да измисли никаква причина да откаже. За нея любовта на живота идваше само веднъж, така че не можеше и дума да става да се омъжи по любов. Освен това щеше да бъде истинско облекчение да се остави на грижите на един мъж, към когото се беше привързала, достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща, който нямаше сексуални намерения спрямо нея. Детето ѝ заслужаваше име и любящ баща.

В края на краищата слабите протести на Кейси бяха преодолен и двамата с Дрю се венчаха по-късно същия ден. Капитан Бейли официално ги обяви за съпруг и съпруга. Дори капитанът да смяташе, че да свърже младо момиче с един мъж, три пъти по-възрастен от него, е нещо нередно, той не каза нищо. Мъж с голям опит, той бе видял какво ли не през годините.

След венчавката Кейси и Дрю продължиха да спят поотделно, а той се отнасяше с нея така, както и преди. Като баща към дъщеря, с единствената разлика, че сега тя и детето ѝ щяха да носят името Стенли.

В следващите месеци Кейси се възстанови от неразположението си и изглежда, морето започна да ѝ се отразява добре, въпреки еднообразната храна. Когато талията ѝ взе да наедрява, Дрю стана още по-внимателен и грижовен, а тя имаше защо да благодари на провидението, че я беше поверило на нежните грижи на този мъж.

Тя се опитваше да не мисли за Деър, който, без съмнение, живееше щастливо с Марси. Но сънищата не ѝ даваха мира. През нощта ръцете на Деър я прегръщаха, устните му я изгаряха и ѝ нашепваха думи, които тя копнееше да чуе. Докато зората не донесеше жестокото събуждане, сърцераздирателното отричане – и сълзите.

Накъде около бреговете на Франция, в един мъглив ден в края на декември, Кейси получи родилни болки. Не беше съвсем неочаквано, но и тя, и Дрю се бяха надявали благословеното събитие да не се случи, преди да са стигнали в Лондон. С помощта на корабния лекар синът на Кейси се появи на белия свят, високо протестирайки против

внезапността на събитието. Раждането не беше много трудно и Кейси можа да произнесе няколко думи, за да уведоми Дрю, че тя и синът ѝ ще оцелеят, когато той дойде да ги навести малко по-късно.

На следващия ден всички корабни офицери дойдоха в каютата ѝ, за да ѝ поднесат поздравленията си. Включително Джон Маккартър, който беше абсолютно сигурен, че Дрю не е бащата на детето. На Кейси ѝ трябваше близо седмица, за да реши какво име да даде на сина си. Спря се на Брендън. Брендън Стенли. Но без тя да знае, Дрю прибави като второ име Пенрод, когато капитан Бейли вписа благословеното събитие в корабния дневник. Той подготви и документ, подписан от лекаря, с който раждането беше надлежно регистрирано.

След две седмици „Южен кръст“ влезе в Темза на път за Лондон. Акостираха в лондонското пристанище на 7 януари 1809 година. На Кейси ѝ беше трудно да повярва, че е омъжена жена с дете. Винаги си беше представяла Деър като свой съпруг. Но поне имаше детето си, помисли тя с любов, поглаждайки тъмната косичка, която покриваше главата на Брендън. Косата му щеше да стане също така тъмна като на Деър, а неговите сиви очи вече я гледаха от детското лице.

Студеният януарски вятър подхвана полите ѝ и Кейси притисна сина си. Ако капитанът така великодушно не беше извадил платове от запасите си, за да се направят пеленки за малкия, Брендън щеше да бъде съвсем гол. Но както се оказа, сега той имаше прекрасни пеленки от мек фланелен плат, както и топла вълнена завивка.

Пристъпвайки гордо, не за годините си, Дрю преведе Кейси по дъската за слизане и я настани в каретата, която беше наел. Изчакаха, докато натовариха багажа, благодарни, че вятърът не може да ги достигне.

– Настани ли се удобно, скъпа? – запита загрижено Дрю. – На бебето топло ли му е?

– Добре сме, Дрю – усмихна се топло Кейси, питайки се как двамата с Брендън биха оцелели без този човек.

– Наредих на кочияша да ни откара в най-добрия хан в Лондон, но ще останем там само докато градската ми къща бъде пригодена за тебе. Тя е стояла затворена години и сега искам всичко да бъде съвършено. Намира се в един от най-хубавите квартали. Това харесва ли ти? Имам и едно старо семейно имение в Корнуол, но ми се струва твърде отдалечено.

– Както решиш, Дрю – отвърна Кейси.

За нея нямаше особено голямо значение къде ще живеят, стига синът ѝ да е с нея. Тя щеше да се постарее да направи живота на Дрю

възможно най-приятен, но накъде щеше да поеме нейният личен живот – това нямаше никакво значение.

Ханът „Червеният лъв“ се оказа точно какъвто го беше описал Дрю – най-добрият в Лондон. Стаята, ангажирана за нея и Брендън, беше голяма, удобна и извънредно чиста. Приветливата обща зала, където се хранеха гостите, беше приятна, ярко осветена и декорирана с вкус. Сервитьорите и камериерките изпълняваха задълженията си умело и любезно.

Тъй като Кейси още се възстановяваше от раждането, тя реши да се храни в стаята си, нерядко заедно с Дрю, който ѝ разказваше забавни истории. Брендън растеше и за щастие – но и за мъка – на Кейси с всеки отминал ден започваше все повече и повече да прилича на баща си.

Две седмици след пристигането им Дрю осведоми младата майка, че къщата е готова за обитаване. Тя се намираше на една малка уличка близо до Грозвенър Скуеър. Преместиха се още на другия ден – без особени затруднения и излишна суетня. Дрю беше наел изцяло нов персонал от способни прислужници, оставяйки на Кейси само грижата да издава заповеди. Не мина много време и тя се нагоди към всекидневието, съсредоточено около храненето и отглеждането на малкия Брендън.

По настояване на Дрю Кейси се снабди с моден гардероб, който включваше ослепителна бална рокля от зелена коприна, в тон с цвета на очите ѝ. Макар да знаеше, че никога няма да носи това великолепно творение, купуването му като че ли достави толкова голямо удоволствие на Дрю, че тя нямаше сърце да го упрекне за екстравагантния му каприз.

– Дрю, ти ме разглезваш – протестира Кейси, когато една бавачка се присъедини към персонала, освобождавайки я от голяма част от задълженията ѝ. – Не ми остана какво да правя.

– Не се предполага да работиш, скъпа – отговори Дрю с намигване. – Само ми позволи да ти доставя това удоволствие и нямай грижа. Животът ти беше твърде изтощителен за млада жена като тебе. Посещавай съседите, ходи на покупки, бродирай, прави каквото правят днес жените на твоя възраст.

– Като говорим за почивка – каза Кейси, – и ти трябва да последваш собствения си съвет. Излизаш рано сутрин и се връщаш късно вечерта, съвсем изтощен.

Дрю се усмихна, доволен, че Кейси се интересува от него. Вярно беше, че напоследък се изморяваше доста, но не можеше нищо да направи. Твърде много хора зависеха от него.

– Това е заради вътрешните изслушвания, Кейси – каза той. –

Заселниците и еманципантите разчитат на мене да убедя Парламента да прати силен губернатор в Нов Южен Уелс и да разпусне сто и втори полк. Корпусът на рома вече достатъчно дълго своеволничи. Змийският език на Джон Маккартър почти убеди правителството, че Корпусът се е разбунтувал против губернатора Блай, за да му попречи да унищожи колонията, и че е било в интерес на правителството военните да овладеят положението и да арестуват Блай.

– Можеш ли да ги убедиш в противното? – запита Кейси. Липсваха й дивите простори на Нов Южен Уелс, независимо че там бе преживяла много неприятни неща.

– Това е причината, поради която работя толкова усилено. За доброто на колонията не мога да позволя на Маккартър да прави каквото му се прииска.

– Избрали ли са нов губернатор?

– Още не е сигурно, но мисля, че тази чест ще се падне на Локлън Макуори. Ако бъде избран, ще пристигне в Австралия към края на годината. Междувременно аз трябва да премахна последиците от щетите, които Джон Маккартър вече нанесе.

– Ще съм по-спокойна, ако се грижиш и за здравето си – каза Кейси с искрена тревога.

Очите на Дрю се навлажниха.

– Нямам представа колко добре се чувствам от това, че някой се интересува от благополучието ми, Кейси. Последните седмици бяха най-щастливите от живота ми. Ти и Брендън сте ми като скъпа дъщеря и внук. Харесва ми, като си помисля, че той ще наследи всичко, което притежавам, когато аз си отида от този свят.

– Не говори така, Дрю – упрекна го мило Кейси. – Ние с Брендън имаме нужда от тебе.

Макар Дрю да осъзнаваше, че здравето му, в най-добрия случай, е нестабилно, той беше твърде ангажиран със задълженията си, за да послуша съвета на Кейси. Дори острите спазми в областта на сърцето или внезапните задъхвания не можеха да му попречат да изпълнява задълженията си възможно най-съвестно. Твърде много почтени мъже и жени зависеха от него.

Последвалите месеци бяха мирно време за Кейси. Посетиха я няколко дами, но тя още не беше върнала визитите им, предпочитайки да прекарва времето си с Брендън, чието хранене все още заемаше по-

голямата част от времето ѝ. Дрю оставаше неизменно любезен, макар и малко разсеян, но продължаваше да се преуморява. Един ден той се върна у дома и обяви, че Локлън Макуори е напуснал Англия, за да поеме задълженията си като губернатор на Нов Южен Уелс. Дрю като че ли беше доволен от избора и каза на Кейси, че Корпусът на рома ще бъде разпуснат, щом Макуори пристигне на място. Макар че дългите дни на изслушванията бяха подкопали силите му, той си беше свършил работата както трябва.

Губернаторът Макуори вече беше заминал от Англия, когато Деър пристигна на борда на „Смели“ на 10 юни 1809 година. Времето в морето беше хубаво, с попътни ветрове, които правеха пътуването приятно развлечение. В Лондон Деър намери къщата на дядо си заредена с храна и благодарение на адвоката му – снабдена с готов да му служи персонал.

Първите му седмици в Лондон бяха запълнени с уреждане на юридически въпроси, подписване на документи, огледи на имотите и прехвърляне на средствата. Когато всичката работа приключи задоволително за него, той обърна внимание на отдавнашните приятели на семейството и най-вече на сър Доналд Хърли. Разбира се, Деър непременно щеше да посети и Дрю Стенли. Може би сър Доналд знаеше нещо повече за възрастния джентълмен.

Минаха няколко дни, преди Деър да намери време да посети дома на сър Доналд. Там той беше посрещнат от спретната камериерка, която веднага го въведе в приемната. Един млад мъж, приблизително на негова възраст нахлу изведнъж в стаята, докато Деър стоеше и се възхищаваше на картините.

– О, извинете – каза мъжът, спирайки внезапно. – Не знаех, че има някой тук!

Деър се усмихна, човекът му хареса още от пръв поглед.

– Аз съм Деър Пенрод от Австралия – отвърна той, протягайки ръка. – Дойдох да се срещна със сър Доналд по молба на баща си Рой Пенрод.

– Пенрод! Татко често говори за вашето семейство. Първопроходци, така ви нарича. Аз съм Едгар Хърли – представи се той ентузиастично, стискайки протегнатата ръка на Деър. – Приятелите ме наричат Еди. Какво ви води в Лондон?

– Смъртта на дядо ми – осведоми го Деър. – Тук съм, за да уредя

въпроса с наследството.

– Съжалявам, че старият джентълмен се е поминал – беше реакцията на Еди. – Сам ли доходхте?

– Да. Татко и брат ми Бен трябва да управляват фермата.

– Напоследък тук имаше доста вълнения около колонията. Джон Маккартър не успя да хвърли вината за тамошните проблеми върху Уилям Блай. Нов губернатор замени Блай, а Корпусът на Нов Южен Уелс ще бъде разпуснат.

– И аз чух добрите новини – каза Деър, – време беше това да се случи. Корпусът на рома доста дълго време си позволяваше да се разпорежда както си иска. Надявам се нещата да потръгнат по-добре без тях.

Деър и Еди продължиха да си бърбят приятелски, докато сър Доналд не се появи. Еди ги представи един на друг и Деър изведнъж се видя да отговаря на безброй въпроси за Рой, Бен, губернатора Блай и условията в Нов Южен Уелс. Времето минаваше и Деър беше поканен да остане на вечеря. Тъй като намираше компанията за много приятна, той се съгласи на драго сърце.

Вечерята беше първата от многото, които щеше да споделя със семейство Хърли. Той и Еди станаха първи приятели, често посещаваха „Олмак“ и други клубове, за да играят хазарт и да пийнат по нещо вечер. Освен това тук беше и Лидия Хърли, жизнерадостната деветнадесетгодишна дъщеря на сър Доналд, която веднага се влюби в Деър.

Той трябваше да признае, че чернокосата красавица имаше какво да предложи и ако си търсеше съпруга, тя би била съвършеният избор. Не ѝ липсваха ухажори, но Лидия като че ли предпочиташе Деър, който я беше придружил на няколко приема и намираше компанията ѝ за много освежаваща.

Колкото повече Лидия Хърли се виждаше с Деър, толкова повече го желаше. Много мъже се домогваха до вниманието ѝ, но никой не можеше да се сравнява с Деър по външност и мъжественост. Някои бяха високи, други – мургави красавци, но никой не беше толкова интригуващ или тайнствен, с аурата на трагедията, витаеща около него. Лидия знаеше, че е вдовец, защото Деър ѝ го беше казал. Толкова много ли беше обичал съпругата си, че да не помисли да си намери друга? Святкайки решително с тъмните си очи, Лидия си постави за цел да го омае. Тя знаеше, че баща ѝ ще одобри този съюз, защото Деър беше приятел на семейството, а и достатъчно богат, за да му се хареса.

Един ден Деър запита сър Доналд за Дрю Стенли и научи, че той наистина има новини за него.

– Стенли имаше много работа, откакто дойде в Англия – осведоми го сър Доналд. – Не само вложи огромни усилия, за да бъде разформиран Корпусът на Нов Южен Уелс, но и невероятно силно защити губернатора Блай.

– Още ли е в Англия?

– Да, тук е, поне доколкото ми е известно. Не е много добре. Освен това, сега, когато има съпруга и дете, може да реши да остане в Англия завинаги.

– Дрю има съпруга? – ахна Деър смян. – И дете? – Неверие личеше в думите му. – Кога се е случило всичко това? Предполагах... по дяволите, ами предполагах, че Дрю е заклет ерген.

– Не се знае много за женитбата му, освен че имаше жена и малко дете, когато пристигна в Англия – каза сър Доналд. – Бебето сега е на около шест месеца и онези, които са виждали съпругата му, казват, че била истинска красавица.

– Виж го ти стария дявол! – засмя се Деър, развеселен и очарован от развитието на събитията. – Кой да помисли, че Дрю ще има такъв късмет на стари години? Трябва да се видя с него. Къде живее?

– Недалече оттук. Но защо не почакаш няколко дни? Лидия и майка ѝ ме уговориха да устроя бал следващата събота, Дрю със съпругата му също са поканени. Получих отговора им точно днес.

Деър кимна в знак на съгласие. Така и така трябваше да напусне града за два или три дни и нямаше да се върне преди деня на бала. Беше решил да продаде провинциалното имение на дядо си и трябваше да го посети, за да вземе ценните вещи оттам, преди да бъдат подписани окончателните документи. Изправи се с намерение да си тръгне.

– Деър – започна колебливо сър Доналд. Виждаше се, че му трудно да говори, затова Деър седна и учтиво го зачака да заговори. – Надявам се да не ме сметнеш за нахален, но бих искал да поговоря с тебе за Лидия.

– За Лидия ли? – запита Деър любопитно. – Тя е очарователно момиче, сър Доналд, какво искате да ми кажете за нея?

– Ти сигурно си наясно, че тя е силно увлечена по тебе. Вече говори с мене за тебе и аз ѝ дадох благословията си за съюз между вас, ако ти си съгласен.

– Сър Доналд, ние едва се познаваме с Лидия – отвърна Деър и смущението извика необичайна руменина по лицето му.

– Бракове се градят и върху по-малко – настоя сър Доналд. – Можеше да нямаш такъв късмет, нали разбираш. Зестрата ѝ никак не е малка.

– Съзнавам това, но аз не обичам Лидия. А тя е твърде млада, за да знае точно какво иска.

– Мисля, че я преценяваш погрешно. Тя е напълно способна да направи избора си. Първият ти брак по любов ли беше? – запита той невинно.

Въпросът толкова стресна Деър, че той нямаше време да овладее изражението си, за да скрие истината. Изразителните му очи сами говореха. Тъй като беше проникателен и същевременно чувствителен към чуждите емоции, сър Доналд си отговори сам.

– Не отхвърляй с лека ръка Лидия, Деър – продължи той, когато помежду им се възцари напрегнато мълчание. – Тя разчита да я придружиш на бала.

– Ще бъда щастлив да придружа Лидия – изрече Деър любезно. – И... ще си помисля много добре за това, което току-що казахте. Но не мога да ви обещавам нищо.

След завръщането в градската къща умът на Деър заработи трескаво. Неправилно ли постъпваше, като отхвърляше Лидия? Може би, отговори си сам. Само Кейси имаше силата да вдъхне любов в сърцето му, но едно дете или деца, които да носят името му – това му изглеждаше невероятно примамливо. Би ли се съгласила Лидия да изживее остатъка от живота си в дивата, неопитомена Австралия? Разбира се, нямаше да се върнат там незабавно. Но по-късно... Може би след като му роди едно или две деца...

– Господи, какво си мисля? – извика той на глас.

Искаше деца, но родени от любовта, която бяха споделяли с Кейси, а тя беше мъртва. Внезапно една ужасяваща мисъл накара мозъка му да замре. Ами ако тя е носела детето му, когато е посрещнала смъртта си? Това едва не го унищожил. Колкото до Лидия, той щеше да остави нещата да се нареждат сами. Ако беше писано да стане, значи щеше да стане.

– Дрю, трябва ли да отиваме на този бал? – запита Кейси с молеци очи. – Наистина не ми се ходи.

– Време е да влезеш в обществото – упрекна я нежно Дрю. – Седиш сред тези стени вече достатъчно дълго. Брендън е на шест месеца, достатъчно здрав, за да бъде оставен на грижите на бавачката си. Освен това, още не съм те виждал с онази красива бална рокля, която ти купих.

Аргументите на Дрю най-накрая взеха връх и въпреки досегашните си предубеждения Кейси започна да се готви за приема с желание,

каквото не бе изпитвала от много месеци.

Денят на бала дойде и сърцето на Кейси заби неспокойно, докато полека се въртеше, за да се представи на Дрю.

– Красива си като видение, Кейси – каза той благоговейно. – Ще за-
тъмниш всички жени довечера.

– Ти си предубеден – отвърна тя дяволито. – Сигурна съм, че там
ще има много други, по-красиви от мене.

Кейси не разбираше каква изкусителна гледка представляваше в зе-
лената си копринена рокля, изпъстрена със сребристи нишки. Роклята
беше с ниско деколте и къси ръкави, които се спускаха под раменете, а
цветът подчертаваше блясъка на огнената ѝ коса и алабастровата белота
на кожата ѝ. Корсажът съвършено прилягаше по женствения ѝ бюст,
който невероятно тънката талия грациозно подчертаваше, за да премине
в изящно оформени хълбоци и стройни бедра.

Дрю намираше, че тя е великолепна, и разбираше с ужасно съжале-
ние, че целият ѝ невероятен чар се похабява заради един старец. Но
един ден, скоро, дори по-скоро, отколкото би му се искало, тя щеше да
бъде свободна, за да намери мъж, когото би могла да обича. Деър Пен-
род бе успял да спечели любовта ѝ, но всичко бе рухнало. Макар тя ни-
кога да не изричаше името на Деър в негово присъствие, Дрю знаеше, че
сърцето ѝ е отдадено на мъжа, когото тя още обичаше и не можеше да
забрави. Синът ѝ беше живо свидетелство за любовта, която двамата ня-
кога бяха споделяли.

Балът беше в разгара си, когато Дрю и Кейси пристигнаха; двамата
скоро се изгубиха в тълпата от гости, сред официалните представяния и
закъснелите поздравления. И после Кейси беше пометена от танцувал-
ното безумие, канена от кавалер след кавалер, докато Дрю я гледаше с
одобрение и сияеше от гордост.

Деър дойде много късно и веднага беше обсебен от една прелестно
наупена Лидия, сияйна в изумителната си рокля от златиста тъкан.
Преди той да успее да протестира, тя го повлече към тълпата танцуващи
и след като поредният танц свърши, игриво изрази желанието си да на-
мерят уединено кътче, където краката ѝ да могат да си починат.

– Няма ли да те търсят? – възрази Деър.

– Няма да стоим дълго – обеща Лидия предизвикателно. – Но наистина
съм уморена. Толкова си лош, да пристигнеш така късно. Никак не
ми се искаше да танцувам с всички тези досадници, докато те чаках.

Моля те, Деър – изрече тя, трепкайки с дългите си мигли.

– Разбира се – съгласи се той любезно.

Защо не, помисли си. Лидия беше красива, а той не беше се замислял за жени от смъртта на Кейси.

– Няма да има никого в библиотеката по това време, така че ще сме сами – намекна тя.

Дори това да ѝ струваше репутацията, Лидия беше готова да направи всичко, за да привлече вниманието на Деър.

– Но аз наистина настоявам да не стоим дълго тук, Лидия – предупреди я Деър. – Има един стар приятел, който е дошъл на бала, и аз искам да се видя с него.

– Приятел? Или... приятелка? – запита тя ревниво.

– Не – изсмя се Деър, странно доволен от нейния изблик на ревност. – Един господин от Сидни.

Лидия отведе Деър в библиотеката, внимателно затвори вратата зад себе си и седна до него на малък диван. Въздъхна доволно, настанявайки краката си на една табуретка.

– О, така е по-добре – въздъхна тя, позволявайки на Деър да зърне изкусителната гледка на стройни, облечени в коприна глезени и само намек за деликатно изваяни прасци.

После Лидия небрежно облегна глава на широкото рамо на Деър. Извършвайки към него блесналите си очи, тя го изгледа с обожание и запита:

– Харесваш ме, нали, Деър?

Притиснат до нейната мека топлина Деър наистина харесваше Лидия, много я харесваше. Горещо желание се разля из тялото му, като позволи на ръцете си да обгърнат изящните ѝ рамене.

– Да, много – прошепна той, нежно близвайки уханната мекота на шията ѝ.

Толкова отдавна не бе изпитвал желание, че бе забравил колко хубаво и успокояващо може да му подейства едно женско тяло, притиснатото до неговото.

– Целуни ме, Деър – подкани го Лидия, която умееше да разпознава желанието.

Усетила, че е на път да го покори, тя изостави всяка предпазливост и се притисна към него, което незабавно разпали възбудата му.

Деър нямаше нужда от повече подканяне, за да грабне момичето в прегръдките си. Докато тялото му реагираше бурно на съблазънта ѝ, един гласец някъде в мозъка му го предупреждаваше, че човек не си

играе с момичета като нея, освен ако няма предвид да предложи брак.

Докато се носеше във вихъра на танца, Кейси се усмихваше разсеяно. Харесваше Едгар, младия син на сър Доналд, въпреки безумните му комплименти. Той беше красив мъж, забеляза тя, с лек характер, любител на забавленията, почти на възрастта на Деър. Вече два пъти я беше канил на танц тази вечер и всеки път успяваше да я разсмее. Напомняше ѝ на Бен... но това беше преди цял един живот. Внезапно Кейси си спомни, че Дрю ѝ беше казал, че сър Доналд има син и дъщеря, а тя още не се беше запознала с младата дама.

– Сестра ви тук ли е тази вечер? – попита тя Едгар. – Май не сме се запознавали с нея.

– Лидия е някъде тук – засмя се Едгар, сякаш се наслаждаваше на някаква своеобразна шега. – И ще ми бъде много приятно, ако ме наричате Еди, госпожо Стенли.

– Може ли да ми я покажете, господин... Еди?

– Това няма да е много лесно, защото знам, че сестра ми е примамила новия си обожател на някое място, където да останат сами. Надява се да получи предложение и смея да твърдя, че скоро ще го получи. Деър изглежда доста омаян от Лидия, а тя е луда по него.

Цветът се оттегли от лицето на Кейси, докато сърцето ѝ се блъскаше болезнено в гърдите и краката ѝ омекнаха, сякаш бяха гумени. Деър! Не може да бъде! Но това име не се срещаше често. Тя обърка стъпките си и щеше да падне, ако Еди не я беше подхванал здраво.

– Госпожо Стенли... Кейси, да не ви е зле?

– Н-не, извинете ме. Това име, което току-що споменахте, предизвика неприятни спомени.

– Деър Пенрод? Съмнявам се, че го познавате, той е от Австралия – каза Еди. – Красавец. Поне сестра ми смята така... пък и почти всички жени, които са се запознали с него.

Деър тук, в Англия! Зашеметена от чувства, които досега беше държала под строг контрол, Кейси се олюля, неспособна на каквато и да било свързана мисъл.

– Госпожо Стенли... Кейси, какво има? Да не би да съм казал нещо, което ви е разстроило? Зле ви е, позволете ми...

– Да – изпъшка тя, пожелавайки си да можеше да се обърне и да избяга, преди Деър да я е видял. – Аз... не ми е добре. Заведете ме някъде, където да мога да си отпочина, и после, моля ви, повикайте съпруга ми.

– Разбира се – отзова се Еди, сбърчил чело в сериозна загриженост, докато я подхващаше под ръка и внимателно я превеждаше през навалищата. – Ще ви отведе в библиотеката.

Забеляза в другия край на залата Дрю да се отправя към игралната стая заедно с баща му, но беше твърде късно, за да му даде сигнал.

Спряха пред вратата на библиотеката и Кейси, все още разтърсена и страдаща, каза:

– Мога сама да се настаня вътре, Еди. Моля ви, доведете ми Дрю.

Еди побърза да се отдалечи и Кейси облегна глава на вратата, с объркани мисли, въртящи се хаотично в ума ѝ. Какво правеше Деър в Лондон? Кога беше пристигнал? Къде беше Марси и защо той ухажваше друга жена? О, господи! Тя трябва да се махне оттук. Къде е Дрю? Тя имаше нужда най-вече да седне и да събере обърканите си мисли.

Вратата на библиотеката се отмести безшумно на добре смазаните си панти и Кейси влезе вътре. Нощта беше студена и в камината весело бумтеше силен огън, изпълвайки стаята с разсеяна светлина. Уютната атмосфера я примамваше и тя би се отпуснала на най-близкия стол, ако някакъв шум, идващ от малкия диван наблизо, не беше привлякъл вниманието ѝ. Тя си пое остро дъх, когато разбра, че е нарушила нечие любовно усамотение.

Мъжът, чието лице беше обърнато настрана, държеше в обятията си една жена и обсипваше с пламенни целувки блестящата ѝ бяла плът. Големите му ръце бродеха свободно по тялото ѝ, корсажът беше смъкнат от раменете ѝ и откриваше снежнобяла кожа. Нейните въздишки и стонове дадоха импулса, който освободи замръзналите крака на Кейси и тя би побягнала незабавно, ако не беше една дума, която жената изпусна в страстното си отдаване: „Деър! О, Деър!“

Плътта на жената под върховете на пръстите му беше топла, приканваща и толкова изпълнена с желание, че Деър сериозно възнамеряваше да я вземе тук и сега, на тесния диван. Беше толкова отдавна – толкова ужасно отдавна! – откакто не беше се любил с жена, ако това, което смяташе да направи с Лидия, можеше да се нарече любене. Страст беше по-уместната дума. Но нещо го задържа въпреки очевидната благосклонност на момичето. С воля, родена от решимостта и годините самодисциплина, той се застави да охлади страстта си, откъсвайки ума си от топлата, подканваща плът, която се извиваше под ръцете му.

Дори да доживееше до сто години, пак не би могъл да каже какво го накара да погледне към вратата. Някаква сила, помощна от живота, по-властна дори от страстта, която подтикваше и него, и жената в

обятията му. Необясним магнетизъм, неповторима аура, свързвана за него с любовта, която беше познал и изгубил. Толкова силен, толкова непреодолим ли беше копнежът му по Кейси, че усещаше присъствието ѝ в тази стая, докато друга жена лежеше в обятията му?

Омагьосан, лишен от дар слово, неспособен на каквато и да било свързана мисъл, Деър се вираше във видението, предизвикано от въображението му, толкова подобно на Кейси, че би могло да бъде нейно възплъщение. Стряскащо зелени очи отвърщаха на погледа му през завеса от златисти мигли. От върха на великолепия куп червени къдрици до крайчеца на изящните си стъпала тази жена беше свършено копие на мъртвата му любима. Болезнени спомени докоснаха паметта му с невидимите си пръсти и събудиха в ума му картини, които беше погребал дълбоко в себе си.

– Деър, какво има? – запита Лидия, внезапно осъзнавайки разсейването му.

Когато тялото му се напрегна и започна да трепери, тя се стресна, страхувайки се, че е направила нещо, с което да го разстрои. Не особено опитна с мъжете, Лидия досега се беше наслаждавала на вниманието му и не искаше той да спира.

Сякаш насън Кейси срещна погледа на Деър в мига, когато очите му смениха цвета си от блестящо сребро в плътна мъгла.

– Деър – прошепна тя, сякаш ехо на думите, които бе дочула от жената в прегръдките му само преди броени мигове.

Болезнено бавно Деър отдели ръце от тялото на Лидия, посягайки към зеленоокото видение, което очакваше всеки момент да изчезне сред облаци дим. Изоставяйки Лидия, полегнала всред дипли от златиста тъкан, Деър се изправи несигурно на крака. Протегнал ръце в ням призив, той произнесе жадно името ѝ:

– Кейси!

Макар изговорено почти безшумно, то прозвуча като изстрел в напрегнатата тишина, вдъхвайки на Кейси сили да се обърне и да се втурне право в ръцете на Дрю, междуременно стигнал до вратата на библиотеката.

– О, Дрю, слава богу! – изхлипа тя. – Отведи ме у дома.

Вече предупреден от Еди, Дрю носеше наметката ѝ, готов да я обгърне с топлата дреха и да я отведе в каретата им. Знаеше точно какво е разстроило съпругата му. Сър Доналд току-що му беше казал, че Деър Пенрод е пристигнал в Лондон и че тази вечер е тук, на бала. Дрю тъкмо се канеше да попита каква е целта на посещението му, когато Еди

Хърли се беше намесил в разговора им, за да му каже, че на Кейси внезапно ѝ е прилошало и го чака в библиотеката. Сбогувайки се набързо с домакините, Дрю взе наметката ѝ и тръгна да намери съпругата си. Предположи, и то с пълно право, че Кейси е видяла Деър, преди някой да я предупреди за присъствието му. Никак не му се искаше сърцето и да бъде разбивано отново и отново и прокле Деър, задето така неочаквано се беше появил в Лондон.

Деър реагира със закъснение. Със сигурност не можеше да има две жени, които толкова да си приличат, разсъди той, усещайки как объркването завладява мозъка му. Сигурно си беше въобразил огромната прилика между Кейси и жената, която бе влязла в библиотеката и бе избягала, преди да разбере коя е. Изведнъж осъзна присъствието на Лидия, която го дърпаше за ръката. Взря се в нея, без да разбира коя е тази жена и какво прави тук с него.

– Деър, коя е тази жена. Каква ти е?

– Аз... не знам, Лидия – каза той с приглушен глас. – Но със сигурност смятам да разбера. Тя... напомня ми на една жена, която някога познавах.

И той тръгна да излиза от стаята.

– Деър, почакай! Не можеш да ме оставиш така! Дължиш ми нещо повече.

– Прости ми, Лидия – каза Деър с искрено съжаление – За момент си загубих ума. Ти си красива жена, но за съжаление не си за мене. Ако съм ти причинил някакво разочарование, искрено съжалявам.

– Деър! Не можеш...

Но Деър вече го нямаше.

Деър мислеше само за едно – да намери червенокосата красавица, която току-що беше преобърнала неговия свят с главата надолу. Знаеше, че Кейси е мъртва, но още имаше дни, в които не можеше да се съсредоточи, защото копнееше за нея, спомняше си я. Още я искаше с дълбока, натрапчива жажда, която не му даваше и минута спокойствие.

Изхвърчайки от библиотеката, Деър налетя право на Еди, който беше дошъл да види дали Дрю е пристигнал, за да отведе съпругата си у дома. Беше ужасно загрижен за красивата жена, на която внезапно ѝ беше прилошало без никаква видима причина. Но когато забеляза пребледнялото лице на Деър и треперещите му ръце, той се запита дали приятелят му не страда от същата странна болест и дали не е заразна.

– Деър! Господи, какво се е случило? Да не си болен и ти?

– Еди! Тази жена! Коя е тя?

– Жена ли? За какво говориш? Тази вечер тук има десетки жени.

– Говоря за жената, която влезе в библиотеката преди няколко минути. С червена коса и зелени очи. С рокля в зелено и сребристо. Съмнявам се, че тази вечер тук има друга такава жена. По дяволите, човече, как ѝ е името?

– Спокойно, драги – рече Еди, чието любопитство се беше събудило. – Знам точно за кого говориш. Дамата е съпругата на Дрю Стенли.

– Дрю Стенли? Съпругата му? Бързо, кажи ми името ѝ. Как се казва?

– Казва се Кейси. Какво ти става? Познаваш ли я?

– Кейси! – ахна Деър, разтърсен до дъното на душата си. Лицето му беше пребледняло под загара. – Как е възможно?

– Хей, човече, добре ли си? – запита Еди разтревожено. – Изглеждаш ми много зле.

– Нещо странно става тук и аз ще го разнищя – изрече Деър, постепенно съвземайки се от стреса. – Моята Кейси никога не би се омъжила за човек, който е достатъчно възрастен, за да ѝ бъде баща.

– Твоята Кейси ли? – запита Еди с остър тон. – Мислех, че името на съпругата ти е Марси.

– Един ден ще ти обясня всичко – отвърна загадъчно Деър. – Но все още има много неща, които и аз самият не разбирам. Семейство Стенли още ли са тук?

– Не, тръгнаха си така бързо, сякаш дяволът ги гонеше.

– Можеш ли да ми кажеш къде живеят Дрю и неговата... и Кейси, когато са в Лондон?

Еди се поколеба. Нима Деър искаше да направи нещо лошо на възрастния джентълмен и съпругата му? Никога нямаше да си прости, ако това се случеше. Дивият поглед в очите на Деър не го насърчаваше особено много.

Деър забеляза нерешителността на приятеля си и реши да го успокои.

– Не се тревожи, Еди. Просто искам да поговоря с Кейси. Не смятам да правя никакви глупости. Но трябва да знам какво се е случило.

– Коя е тази жена? Защо присъствието ѝ ти причинява такава мъка? Познавал ли си я в Австралия?

– Тя е жената, която обичам – шокира го Деър.

После той се обърна и така рязко се отдалечи, че Еди остана да гледа подире му със зяпнала уста.

Осъзнавайки, че вече е много късно, Деър си отиде право у дома.

Не беше час, подходящ за посещения. Освен това, той не бе и в състояние да се изправи лице в лице срещу жената, която през всичките тези месеци беше смятал за изгубена. И като допълнение към нещастieto му не можеше и да заспи. Дрямката му беше предизвикателно нарушавана от еротичните видения ма чувствено красивата жена, която владееше сънищата му нощ след нощ.

Когато зората обагри небето на изток, една наелектризираща мисъл го накара да скочи. Сър Доналд му беше казал, че Дрю и Кейси имали дете, малко над шестмесечно. Не трябваше да е математически гений, за да разбере, че детето е от него. Макар че жената, която обичаше, сега принадлежеше на друг, двамата с нея имаха дете, свидетелство за споделената им любов. Мисълта го възторгна, но не му предлагаше необходимото успокоение.

Той скочи пъргаво от леглото, готов да се изправи пред странния обрат, който съдбата му беше подготвила. По някакво чудо господ беше спасил Кейси. Как или защо тя се е озовала в Лондон заедно с Дрю Стенли – това беше мистерия, която той ще разгадае в най-скоро време. Но засега му стигаше да знае, че тя е жива и че му е родила дете.

23

Кейси се събуди рано, за да нахрани Брендън. След това го даде на бавачката му, защото беше прекалено погълната от нещастieto си, за да може да се погрижи за него както трябва. Тя беше толкова разстроена, когато си дойде снощи у дома, че почти не бе спала, разхождайки се насам-натам из стаята си чак до ранните утринни часове. Бледото ѝ лице и изцъклените от умора очи издаваха мъката, която беше преживяла през последните двадесет и четири часа. Но човек би забелязал и твърда решимост в стиснатите устни, достойнство в предизвикателно вдигнатата брадичка и гордост, излъчваща се от всяко нейно движение.

Дори Дрю не избягна напрежението, породено от внезапната поява на Деър в Лондон. Мъчително мълчание се беше възцарило над двама им по време на късото пътуване до дома. Изгубена в собствената си мъка, Кейси нямаше представа, че Дрю също страда, седейки до нея. Когато остана сам в стаята си, болките в гърдите му станаха непоносими, докато мислеше за смута, причинен от пристигането на Деър.

Явно Марси не беше дошла с него; иначе защо сър Доналд би намеквал за евентуален съюз между неговата дъщеря и Деър, запита се

разсеяно Дрю. Никак не му се искаше да види Кейси отново наранена, но инстинктивно съзнаваше, че не след дълго Деър ще разбере, че има дете, и веднага ще поиска своето. И къде щеше да се озове тогава Кейси? Нима Деър не знаеше, че Марси е жена, която не би приела детето на друга? Той познаваше Марси Маккензи от много години и сериозно се съмняваше, че у нея съществува дори една капка състрадателност.

В стремежа си да спаси Кейси от по-нататъшни разочарования Дрю изправи умореното си тяло от леглото, облече се и напусна къщата, докато Кейси хранеше детето, като остави съобщение, че ще се върне чак вечерта. Първата му спирка беше в градската къща на сър Доналд; не можа обаче да се срещне с него, защото въззрастният джентълмен още спеше след бала. След като получи адреса на Деър от едва разсънлия се благородник, Дрю побърза натам, преди обърканият мъж да свари да му зададе и един въпрос. Наложително беше да намери Деър и да научи какви са намеренията му, преди да е причинил още мъки на Кейси.

Бледоморави ивици обагряха небето на изток, когато Деър седна да закуси. Макар че нямаше апетит, си наложи да съдвъче няколко залька, без да усеща вкуса им. Добре съзнаваше, че е още много рано, за да нахлуе в нечий дом без предизвестие. Тръгването му съвпадна с това на Дрю, който излезе от собствената си входна врата почти в същия момент. След петнадесет минути Деър стоеше пред дома на Дрю, а в ума му се кълбяха надежда и несигурност. Защо Марси му беше казал, че Кейси е мъртва, и какво се беше случило, че тя се озова в Лондон като съпруга на Дрю?

Този въпрос беше като кама, забита в сърцето му. Не можеше спокойно да се съсредоточи върху мисълта, че тя беше избрала да напусне колонията, вместо да му каже за детето. Имаше само един начин да научи истината.

Отвори му една камериерка. Когато узна, че Дрю го няма, Деър запита за госпожа Стенли и твърдият му тон не предполагаше никакви спорове. Не одобрявайки това ранно посещение, намръщената камериерка го въведе в приемната, а после побърза да осведоми господарката си за неучтивия мъж, настояващ да я види.

Кейси прие новината спокойно, вече примирила се с факта, че Деър ще се появи тук днес. Само че беше помислила, че ще има повече време да събере обърканите си мисли. Странно как съдбата се намесваше в живота ѝ, помисли тя, докато слизаше по стълбите с омекнали крака.

Беше повярвала, че никога повече няма да види Деър, но сега той се намираще тук, в Англия, в собствената ѝ приемна. Да можеше всичко да е различно. И той, и тя бяха женени за други, животът ги беше отвел в противоположни посоки. Тя отчаяно се помоли за смелост, за да направи каквото беше необходимо и да опази Дрю и сина си.

Кейси влезе безшумно в приемната; Деър вдигна очи и я видя как спира нерешително на вратата. В гласа ѝ имаше нежност, долавяше се и лек трепет, когато тя прошепна името му.

– Деър.

Кейси нямаше представа колко чувствено прозвуча гласът ѝ за онзи, който така дълго беше копнял да чуе този звук.

Последва напрегнато мълчание, нарушено от дрезгавия му глас.

– Кейси...

Потръпвайки, за да разсея магията, която той тъчеше около нея, Кейси се насили да проговори спокойно и хладнокръвно въпреки бушувашите емоции.

– Здравей, Деър, какво те води в Лондон?

– Само това ли можеш да кажеш, Кейси? След като те мислех за мъртва през всичките тези месеци, ти ме посрещаш като стар приятел?! По дяволите! Имаш ли представа колко страдах през цялото това време?

Отначало Кейси не разбра какво ѝ говори Деър, толкова омаяна беше от вида и гласа му, след като месеци наред го бе виждала единствено в сънищата си. Той бе все така красив, въпреки прозиращата тъга и новите бръчки, появили се по челото му. Тя си припомни извънредно ярко какво усещаше в силните му прегръдки, под допира на чувствените му устни, припомняше си ласките му, които караха тялото ѝ да пее. И тогава през нея мина внезапен хлад, когато си спомни положението, в което го беше заварила последната нощ, готов да се люби с друга жена, а не със собствената си съпруга. От колко жени имаше нужда той?

– Кейси, отговори ми – настоя Деър. – Защо нарочно ме подведе да смятам, че си мъртва?

Тя изглеждаше толкова дяволски красива и желана, че му се прииска да я грабне в обятията си и да я целува, докато не ѝ се завие свят, и никога да не я пусне. С невероятна сила на волята си наложи спокойствие, каквото не чувстваше. Все още имаше твърде много въпроси без отговор, висящи помежду им.

Думите на Деър върнаха Кейси обратно в действителността.

– Какво! Ти знаеше, че не съм мъртва – обвини го тя с леден тон. – Питай съпругата си. Бях си съвсем жива, когато Марси избяга от

разбойниците. Впрочем, къде е тя? Какво мисли за твоите забегки с млади момичета?

– Не знаеш ли?

– Какво да знам?

– Марси е мъртва. Умря от пневмония, предизвикана от силна простуда, три дни след като се върна у дома.

– Марси е мъртва? – ахна Кейси невярващо. – Тя не ти ли каза за мене? Толкова болна ли беше, че не е могла да обясни в какво опасно положение съм била? И къде?

– Кейси, любов моя, единствена моя любов – прошепна Деър със сигурността на човек, който внезапно е видял светлина след дълго стоеене на тъмно. – Марси се закле, че си мъртва. Каза ми, че Бърт те е убил, след като той и другарите му... след като са свършили с тебе. Спомена някой си на име Големия Джон. Сега виждам, че ме е излъгала. И двамата знаем защо.

– Не, не! – извика Кейси, сълзи замъглиха внезапно очите ѝ. – Не би могла! Не би го направила!

– Страхувам се, че и двамата сме подценили жестокостта ѝ – изрече Деър с ужасна тъга в гласа.

– Ами Дан? – нападна го Кейси с неприкрита горчивина. – Защо го отпратихте? Ти и твоето семейство съвсем ясно дадохте да се разбере колко малко се интересувате от мене. Искахте да се махна от живота ви и отказахте да дадете откупа, който Бърт поиска. Никога не бих повярвала, че може да си толкова жесток... толкова безсърдечен. Ако не беше Големия Джон, щях да съм мъртва. И детето ти заедно с мене.

– Кейси, любов моя, не знам нищо от това, за което говориш. Наистина ли вярваш, че Бен, татко или аз можем да те изоставим? Разбрах, че не си узнала истината за брака ми, но никога не съм обичал друга освен тебе.

– Какво трябваше да си помисля, когато Дан се върна и каза, че никой от семейство Пенрод не се интересувал какво щяло да се случи с мене? Ако не беше Големия Джон...

– Кой, по дяволите, е този Голям Джон? – прекъсна я Деър. – И какъв ти е?

– Той ми спаси живота – каза Кейси, треперейки, докато обясняваше за Големия Джон, гиганта, в чието огромно тяло се криеше нежно сърце.

Когато тя свърши, Деър изрече:

– Дано някога срещна този човек, за да му се отблагодаря.

Сякаш излизайки от някакъв сън, Кейси вдигна очи и видя Деър, застанал само на няколко инча от нея, със сиви очи с цвета на издигаща се над морето мъгла, нежни и забулени. Толкова дълго се беше въздържал да не се поддаде на импулса да я грабне в обятията си, че сега трепереше. Кейси разбра какво ще направи той, но нямаше сили да устои, слабите ѝ протести се изпаряваха под горещото желание на Деър.

– Деър, недей. Аз... объркана съм. Не съм сигурна... Как бих могла да ти повярвам?

– Може би трябва да ти обясня защо се ожених за Марси...

– Вече знам – смая го тя. – Марси ми каза. Помоли ме да напусна фермата, надявайки се, че ако го направя, бракът ви ще има шанс да оцелее.

– Господи! Не е за вярване докъде бе способна да стигне тази жена, за да получи това, което иска. Значи вече знаеш, че бях повече или по-малко принуден да сключа този брак, за да получа твоята свобода и по-мека присъда за Робин – изрече Деър с облекчение. Радваше се, че най-накрая може да разкрие истината. – Не ти го казах, защото знаех, че ще се почувстваш виновна заради жертвата ми. Не казах и на Робин. Това беше моят избор и го направих, без да помисля за собственото си щастие. Ти и Робин бяхте всичко, което имаше значение за мене.

– Деър, искам да ти повярвам, но когато чух, че не ме искаш, че не искаш и детето, което носех, светът ми рухна – каза Кейси и в изразителните ѝ очи се четеше мъка и объркване.

– Да не съм те искал? Това е абсурдно. Било е някакъв жесток заговор, за да ни разделят. Но забрави за малко Марси, любов моя, и ми разкажи за себе си. За брака ти с Дрю – поде Деър с укор.

Внезапно в приемната влезе една от камериерките и Кейси се дръпна крачка назад, със закъснение осъзнавайки колко са изложени на любопитни очи и уши. След като даде някаква поръчка на смутеното момиче, тя се обърна към Деър.

– Нека отидем в кабинета, където няма да ни смушават. Не искам миналото ми да става достояние на прислугата.

Подчинявайки се с огромно желание, Деър последва Кейси в уединената стая. Обърнаха се с лице един към друг и се прегърнаха; устните им се сляха, телата им се притиснаха едно о друго.

– Любов моя – прошепна Деър с благоговение. – Още не мога да повярвам, че си жива. Сякаш е станало чудо. Искам да те докосвам, искам да почувствам сърцето ти да тупти под ръцете ми. О, сладка моя, това, което искам, от което отчаяно имам нужда, е да те любя.

Като по даден знак двамата се отпуснаха на пода, постлан с дебел килим. Кейси внезапно се оказа лишена от всякаква способност да мисли, да се съпротивлява, волята ѝ беше похитена от единствения мъж на света, който имаше власт над ума ѝ и душата ѝ. Единствената мисъл, която я поглъщаше, беше, че цяла вечност не е вкусвала неповторимата любов на Деър. Тя имаше нужда от него, искаше го с дълбока, пронизваща болка, която усещаше във всяка скрита гънка на зажаднялото си тяло.

– Деър...

Нежната ѝ въздишка събуди смелостта му. Всяко докосване на очите му беше като огнен шепот, който я караше да трепери, изгаряйки кожата ѝ. Никога не беше виждал толкова сърцераздирателно красива жена, толкова сладка и свежа.

И той започна да целува очите, бузите, устата, нежната ямка на шията ѝ, заравяйки лице в мекотата на ароматната ѝ кожа, прегръщайки я и вдъхвайки дълбоко от замайващите, наелектризиращи усещания. Изследващите му ръце се спуснаха под корсажа ѝ.

– Обичам те, Кейси – прошепна той и топлият му дъх се сля с нейния.

– И аз те обичам. Дори когато се кълнях, че не е така, сигурно част от мене не е искала да се откаже от тебе, отказвала е да повярва, че си ме предал.

– Никога не съм те предавал, любов моя. Трябва вече да го знаеш. Съдбата заговорничеше против нас. Съдбата и жестоката намеса на Марси. Но забрави миналото. Сега сме заедно, както трябваше да стане. Позволи ми да те любя.

Докато говореше, ръцете му се движеха сръчно сред връзките на роклята ѝ, смъквайки я от раменете ѝ, за да се плъзне надолу по хълбоците и бедрата ѝ, фустата се отдели от тялото ѝ след миг, последвана от ризата, докато Деър не преставаше да целува всяка част от нея, която разкриваше бавно и с любов. Насладата извираше от някакво място, скрито дълбоко в тялото ѝ, и Кейси си позволи да бъде отнесена от нея. Той дръзко пленяваше сетивата ѝ с умение и решимост, за да остане нейна единствена реалност.

С любяща сръчност устата му следваше ръцете надолу по тялото ѝ, задържайки се на гърдите. Настоятелното засмукване на зърното я докара до безумен екстаз, оставяйки я задъхана, докато устата му се придвижи по-нататък, за да измъчва и другото меко връхче. Внезапно дрехите на Деър започнаха да ѝ пречат да срещне голата му плът и

Кейси задърпа оскърбящата я материя. Нисък смях се изтръгна от гърлото му и той се надигна, за да ѝ помогне. След миг тя усети приятната му тежест и топлината му, която изгаряше кожата ѝ.

– Така по-добре ли е, ненаситна моя? – прошепна той пресипнало, подновявайки страстните си атаки.

Пръстите му намериха кадифената вътрешна повърхност на бедрото ѝ и той започна да я гали, нагоре и по-нагоре... докато влажна топлина не стопи сърцевината ѝ. Той навлизаше навътре, всяко негово движение пораждаше вълни, които я разтърсваха. Устата му засмукваше и дърпаше връхчетата на гърдите ѝ, тя усещаше набъбналия му член да се опира, горещ и пулсиращ, в корема ѝ.

– Деър, моля те...

– Да, любов моя, да...

Той я облада със сладко отчаяние, още по-сладко от напрегнатия копнеж в очите му и лекото потрепване на тялото му. Тогава сладкото отчаяние се превърна в неповторима наслада, растяща с всеки тласък, докато Кейси вече не усещаше нищо друго освен неговата топлина, аромат и вкус. Тя се гърчеше под любовните му набези, поемайки ударите му и искайки още, даваща и едновременно получаваща.

Подтиквана от жажда, тя уви крака около хълбоците му, за да го накара да навлезе още по-дълбоко, наслаждавайки се на усещането, че той е изцяло в нея. После той ускори темпото, мощно и умело търсейки и намирайки чувствителните места, чието раздраждане я караше да стене. Докато и последният трепет не отпусна тялото ѝ, Деър не спираше да излива отприщаната си страст, за да се слее с Кейси в устрема ѝ към звездите.

Спокойствието, което се настани у нея, беше по-голямо от всяко, което някога беше изпитвала; Кейси полека се спускаше към земята, не искайки да остави действителността толкова скоро да нахлуе отново в нея. Докато въпросът на Деър не я стресна.

– Син ли имам или дъщеря?

– Ти знаеш?

– Сър Доналд ми каза, че Дрю пристигнал в Англия с млада съпруга и новородено дете. Ако не бях дошъл в Лондон, можеше никога да не узная, че имам дете. Но ти не ми отговори, любов моя – настоя той. – Син ли имам или дъщеря?

– Син. Нарекох го Брендън. Роди се някъде край бреговете на Франция, две седмици преди да стигнем в Лондон.

– Защо напусна Нов Южен Уелс, без да ми кажеш в какво

положение се намираш? Не мислиш ли, че бих се поинтересувал от собственото си дете?

Кейси се изправи и затърси дрехите си.

– Казаха ми, че не искаш да имаш нищо общо с нас. Какво според тебе трябваше да направя? Да дойда да се моля ли? Нямах нищо друго освен гордостта си и исках да се махна възможно най-далече от тебе. Големия Джон настоя да взема от него пари, за да си купя билет до Англия, и аз реших да приема, вместо да те моля за каквото и да било. Още не разбирам какво е спечелил Дан от лъжата си.

– Това може и никога да не го узнаем – измърмори със съжаление Деър. – Можеш да се обзаложеш, че Марси стои зад всичко случило се. Как се вметва Дрю Стенли в картината? Не мога да си представя двама по-неподходящи си хора.

– Не смей да говориш лошо за Дрю – защити го разпалено Кейси, навличайки дрехите си, докато се изправяше на крака. – Трябваше да намеря къде да остана, докато пристигне кораб, а в Сидни не познавах друг освен Дрю. Той не ми зададе никакви въпроси, прие ме и не пожела да му платя за подслона и храната. Стана ясно, че и той смятал да пътува до Лондон. Бил помолен да представлява заселниците и еманципантите, да подаде петиция в Парламента, за да изпратят силен губернатор, който да разпусне Корпуса на рома. Пътувахме заедно и не знам как щях да оцелея без него.

– Защо се омъжи за него? – запита Деър настойчиво. – Обичаш ли го?

– Разбира се, той ми е като...

– Не искам да чуя нищо повече, Кейси – намръщи се Деър, прекъсвайки я по средата на изречението. – Дрю е твърде стар за тебе. Разбирам, че изпитваш нежни чувства към него заради всичко, което е направил за тебе, и съм му благодарен за това, но ти ми принадлежиш. Напускам Англия след месец и ти и синът ми идвате с мене в Нов Южен Уелс. А сега – изрече той с рязък, недопускащ възражения глас – заведи ме при сина ми.

– Не мога да тръгна, Деър – прошепна Кейси, задавяйки се от думите си. Дрю беше болен, нямаше изгледи да живее дълго, макар че галантно се опитваше да крие това. Имаше нужда от нея и тя нямаше да го напусне, въпреки любовта си към Деър. Щеше да остане и да направи последните му дни възможно най-приятни. – Аз съм омъжена жена и няма да изоставя съпруга си. Къде е благодарността ти? Той се ожени за мене, за да даде име на детето ти.

Деър се взря в нея.

– Кейси, ние се обичаме. Имаме дете. Дрю сигурно няма да възрази, той е разумен мъж и е Състрадателен. Сигурно човек на неговата възраст не може... тоест... по дяволите, Кейси, той не може да те задоволи така, както аз!

– Ти не разбираш, Дрю е...

– Знам, че е твой съпруг и не бих те обичал толкова, колкото те обичам, ако не изпитваше известна лоялност към него – настоя Деър упорито. – Познавам Дрю Стенли от години. Той пръв би се съгласил с мене. Но моята благодарност не се простира толкова далече, че да му дам жената, която обичам, и детето си.

– Може би един ден ще бъдем заедно – продължи мисълта си Кейси, упорита на свой ред. – Но със сигурност не и докато Дрю има нужда от мене. Няма си друго освен нас двамата с Брендън.

– По дяволите, Кейси, няма да стоя тук и да споря с тебе – кипеше безсилно Деър. – Когато напусна Англия, ти и Брендън ще бъдете при мене. Сега искам да видя сина си. Мисля, че чаках достатъчно дълго за тази чест.

– Ах, ти, арогантен... – изсъска Кейси, без да може да продължи. За какво да се опитва да спори с мъж, който не е в настроение да слуша? Обърна се рязко и се запъти към вратата, подхвърляйки през рамо: – Ще ти донеса Брендън, почакай тук.

Докато Деър се разхождаше напред-назад из стаята, пухтейки и ядосвайки се, Кейси реши най-напред да преоблече детето, за да може Деър да се поуспокои в кабинета. Тя знаеше, че той е способен да нахлуе в детската стая, ако търпението му се изчерпи, и да шокира прислужниците с дързостта си.

Дрю се върна у дома много по-рано, отколкото беше предвидил. Беше чакал в градската къща на Деър повече от час и когато той не се появи, на Дрю му хрумна внезапната мисъл, че може да е отишъл да се срещне с Кейси. Върна се у дома точно когато Кейси беше в детската стая при Брендън. Камериерката го осведоми, че в кабинета го очаква един джентълмен, и Дрю влезе там, знаейки точно кой е дошъл да го посети. Деър беше сам.

– Здравей, Деър – каза той с глас, пропит с тъга.

Деър се обърна и лицето му се проясни, като го видя.

– Дрю, тъкмо ти си човекът, когото искам да видя!

– Радвам се да те видя, Деър – усмихна се по-възрастният мъж, разкривайки множеството ситни бръчици, излизаци от ъглите на очите и

устата му. – Когато не те намерих у вас, помислих, че сигурно си дошъл тук.

– Ти си ме търсил?

Дрю уморена се отпусна на един стол и бръчките по лицето му се вдълбаха още повече. Деър помисли, че никога не го е виждал толкова изтощен.

– Срещна ли се със съпругата ми?

Макар Дрю да на беше искал да го нарани, споменавайки Кейси по този начин, спазъмът, който изкриви лицето на Деър, му показва, че е направил точно това, което се беше стремил да избегне.

Деър замря, внезапно и болезнено осъзнавайки, че току-що се е любил със съпругата на друг мъж. Някак си не можеше да се застави да мисли за Кейси като за принадлежаща на друг освен на него.

– Да, видях се с Кейси – изрече той със стегнато гърло.

– Видя ли сина си? Предположих, че си бил шокиран, когато си разбрал, че си станал баща.

– Много по-голям шок беше да намеря Кейси жива, след като я бях мислил за мъртва през всичките тези месеци – забеляза Деър с горчивина.

– Какво те е карало да мислиш, че тя е мъртва?

– Тя какво ти каза?

– Не особено много.

– Значи тогава аз ще трябва да те осветля – отвърна Деър. И го направи, разкривайки интригата на Марси, целяща да я отърве от Кейси. – Марси умря, без да каже истината. Всички предположихме, че в гроба, който намерихме сред хрусталаците, почиват останките на Кейси. Месеци наред нямаше утеха за мене. После татко ме убеди да замина за Англия. Слава на бога, че го послушах – заключи той.

– Нищо чудно, че Кейси така твърдо настояваше да напусне Нов Южен Уелс – припомни си Дрю. – Ако знаех, че Марси е умряла, кълна се, нямаше да позволя на Кейси да замине. И нямаше да се ожена за нея. Направих го, за да мога да закрилям нея и детето ѝ. Но аз наистина я обичам, Деър, като...

– Дрю, кога си дойде?

Разговорът замря и двамата мъже се обърнаха към Кейси, която влезе в стаята, носейки в ръце едно скимтящо вързопче. Деър веднага забрави всичко и се насочи към сина си – детето, родено от любовта, която бяха споделяли с Кейси. Протегна ръце и Кейси донякъде нерешително предаде детето в обятията на баща му. Брендън се вгледа

спокойно в Деър с очи, сиви като неговите. Сигурно хареса това, което видя, защото загука щастливо и пусна широка, беззъба усмивка, очаровайки безрезервно баща си. За Деър това беше любов от пръв поглед и той разбра, че никога няма доброволно да се раздели с тази мъничка част от себе си – каквото и да става.

Дрю забеляза моменталното привличане между баща и син и разбра, че двамата си принадлежат взаимно. Погледът му се отмести към Кейси. Тя се взираше в Деър с толкова любов в очите, че Дрю усети болка, гледайки тримата пред себе си. Колкото и да го угнетяваше тази мисъл, време беше да отстъпи, за да може Деър да предяви претенциите си към своето семейство. Мисълта беше физически непоносима и сърцето му се сви отчаяно, карайки го да се хване за гърдите, докато болката не отмина и той не задиша по-свободно. Само ако... Но не, не трябва да бъде егоист. Щастлив беше, че можа да има Кейси до себе си през всичките тези месеци, а сега беше време да отстъпи. Бе посетил лекаря си за обстоен преглед. Добрият човек бе поклатил тъжно глава и го беше осведомил, че сърцето му може да откаже всеки момент. Даде му лекарство да пооблекчи болката, но никакви надежди.

На Деър никак не му се искаше да пусне сина си, но накрая го даде на Кейси, за да го отнесе да спи. В мига, когато тя ги остави насаме, той се обърна към Дрю.

– Знаеш защо съм тук, нали?

Дрю кимна, лицето му се беше сгърчило в болезнена маска.

– Няма да ти попреча да ги вземеш, Деър, макар да трябва да призная, че все едно ще загубя част от себе си. Много обичам Кейси и Брендън, но съм склонен да направя каквото е необходимо, за да я освободя. Сигурно съзнаваш, че за това ще е необходимо известно време.

– Мислех, че съм се изказала ясно, Деър. Няма да оставя Дрю, независимо какво мътите вие двамата. – Кейси се беше изправила на вратата, с предизвикателно блестящи зелени очи. Влизайки с решителни крачки в стаята, тя коленичи до стола на Дрю и положи малката си ръка на коляното му. – Ти имаш нужда от мене, Дрю. Няма да те оставя.

Интимният жест вбеси Деър; никога досега не беше осъзнавал ясно, че Кейси принадлежи на друг мъж.

– Дрю е напълно съгласен с мене, Кейси, и не приемам отказ. Имам нужда от тебе, имам нужда от сина ни.

– Дрю също има нужда от нас – настоя войнствено Кейси. Сляп ли беше Деър? Не виждаше ли, че Дрю е много болен?

– Деър е прав, скъпа – опита се да я убеди Дрю. – Аз съм вече стар.

Твоео място и на Брендън е при Деър. Ще получи развод без много шум. – Не го изрече, но предполагаше, че ще умре много преди това да стане факт. – Имаш благословията ми да се върнеш в Австралия. Никой няма нужда да знае, че с Деър не сте женени.

– Не! – настоя упорито Кейси. – Отказвам да мисля за такова нещо.

Ще остана с тебе, докато имаш нужда от мене.

– Ами аз? – извика Деър, вече сериозно разгневен.

– Може би Лидия Хърли ще поиска да иде в Австралия – изсумтя Кейси.

– Може би – отвърна той сърдито.

– Кейси... Деър, нека поговорим разумно – заувещава ги Дрю, страхувайки се, че двамата твърдоглави млади хора може да се скарат. – Трябва да има начин да уредим нещата тихо и мирно.

– Не разбирам защо Кейси е толкова упорита – изръмжа Деър. – Нямах да се стигне до спорове, ако беше оставила да уредим нещата по мъжки.

– По мъжки, как ли пък не! Мъжете не знаят всичко. Не разбирам защо Деър трябва да бъде толкова арогантен и възискателен – възрази Кейси. – Сляп ли е, че не вижда колко много имаш нужда от мене?

– Ах, Кейси – въздъхна уморено Дрю. – Твоята лоялност ми е скъпа, но и двамата знаем, че бракът ни е фиктивен, че никога не сме били наистина съпрузи. Обичам те като дъщеря, скъпа моя, и трябва да те предам, така както бащата предава невестата на сватбения ѝ ден.

Тези думи изтръгнаха радостно ахване от устата на Деър.

– Ти... ти ме отпращаш?

– Да те отпращам ли? Не, никога! – отрече разпалено Дрю. – Ако си отидеш, то ще е защото ти го искаш. Заради любовта ти към Деър. Обичаш го, нали? – запита той остро.

Напрегнатото мълчание накара Деър да почервенее.

– Е, обичаш ли ме, Кейси? Какъвто и да е отговорът ти, смятам да си взема сина.

– Обичам те, Деър, наистина – прошепна Кейси. – Но обичам и Дрю. Макар да си сляп за това, точно в този момент той има нужда от мене много повече, отколкото ти.

– По дяволите! Остани тук при Дрю като прилежна съпруга. Само пригответи сина ми за дълго пътуване. Няма да го оставя.

И той излезе от стаята, затръшвайки вратата зад себе си.

– Не мога да те накарам да заминеш, скъпа – каза Дрю с примирение в гласа, – но Деър е прав, като смята, че мястото ти е при него. И

ако реши да поиска сина си, аз няма да се боря с него.

– Дрю, ти си ми скъп като родния ми баща. Знам, че си болен, не можеш да го скриеш от мене. Деър постъпва неразумно и детински, като настоява да те оставя точно сега. Каж ми истината, какво ти е?

– Предполагам, че имаш правото да знаеш, Кейси – въздъхна уморено Дрю. – Сърцето ми. Консултирах се с лекаря, но състоянието ми е безнадеждно. Въпрос на време е, преди...

– Знаех си! – възкликна Кейси с на нямо отчаяние. – Знаех, че криеш нещо от мене. Не можах да дам на скъпия си баща утеха, когато удари неговият час, но няма да те изоставя. Някак си ще накарам Деър да разбере, че още не мога да те оставя.

– Той е твърдоглав, темпераментен млад мъж – съгласи се замислено Дрю, може би спомняйки си собствената си непокорна младост. – Но ако някой може да го убеди, това си ти.

В следващите дни Деър беше твърде зает с приготовления за замиванането си и още кипеше от гняв, затова не желаше отново да се среща с Кейси. През това време довърши всички дела, свързани с наследството му, превърна всички постъпления в злато и го приготви за пренасяне в Нов Южен Уелс. Купи дрехи, обувки, оръжия, мебели и стоки, все още трудно откриваеми или в оскъдно количество в колонията. И най-важното, уреди в Сидни да му бъде доставено стадо овце от чиста мериносова порода.

Макар да копнееше да се види с Кейси и Брендън, той нарочно се държеше настрана, знаейки, че присъствието му ще породи нови спорове. Взаимната им любов беше несъмнена. Но упорството ѝ, настояването да остане при един старец и неуместното ѝ чувство за лоялност и дълг стояха между двамата им. Деър разбираше, че Дрю е заместил родния баща на Кейси и че със сигурност е сериозно болен, за да се притеснява тя толкова много заради състоянието му. Болезнената ревност на една жена някога едва не ги беше унищожила и Деър бе твърдо решен да не позволи нещо или някой да ги раздели отново. В решимостта си обаче той не виждаше колко тежко болен е старият му приятел.

Когато приготви всичко за отпътуването към дома, Деър реши да наеме кораб, който да откара него и товара му, вместо да чака да пристигне редовен товарен рейс, което можеше да отнеме седмици. Той ходеше по няколко пъти на ден на пристанището, търсейки най-подходящия кораб и капитан, който да може с пълна сигурност да закара него и

семейството му до Австралия. И един ден неочаквано намери точно това, което търсеше.

Един висок мъж с широки гърди, малко по-възрастен от него, се приближи към Деър, докато той се разхождаше по кея, оглеждайки корабите. Мъжът носеше нашивките на морски капитан, но очевидно още се чувстваше неудобно в блестящата нова униформа.

– Извинете ме, господине – каза той, спирайки Деър. – Вие ли търсите да наемете кораб?

Деър внимателно изгледа луничавото лице на мъжа с кестенява коса, преди да отговори. Усмивката му беше открита и приятелска и той веднага го хареса.

– Да, капитане – отвърна той с готовност. – Имате ли предвид кораб, който мога да наема?

– Да. Капитан Джереми Комбс на вашите услуги, господине. Моят кораб е един от най-добрите.

– Джереми Комбс – изрече замислено Деър. – Познавам ли ви, капитане? Името ви ми изглежда познато. Аз съм Деър Пенрод от Нов Южен Уелс в Австралия.

И той подаде ръка на Джереми Комбс.

– Доколкото знам, не сме се срещали, господин Пенрод – отвърна Джереми, като стисна ръката му.

– Наричайте ме Деър. Можем ли да идем някъде да поговорим? Ако давате кораба си под наем, имам за вас интересно предложение.

– Моята „Марта“ е екипирана добре и може да ви отведе където и да е по света – грейна гордо Джереми. – Даже в Австралия, щом там искате да ходите. И ще ви наричам Деър, ако и вие ми казвате Джереми.

„Марта“! Името предизвика друг спомен в мисълта на Деър.

– „Пушка и рог“ не е далече оттук – продължи Джереми, без да вижда загриженото изражение на Деър. – Прилично място е и ще можем да поговорим на по една бира.

– Води ме, Джереми – усмихна се Деър.

След като се настаниха в уютната кръчма, Деър разказа на Джереми защо се нуждае от кораб.

– Готов ли си да отсъстваш цяла година? – запита той внимателно.

– Да – каза Джереми с лека тъга. – Имаш остро око, затова разбра, че не командвам кораба си от много отдавна, макар морето да е моят живот, откакто станах на осем години. Претърпях корабкрушение край бреговете на Южна Америка и мина цяла година, преди да успея да се добера до Англия – изповяда Джереми. – Единственото хубаво от

цялата работа беше, че се върнах в Англия като богат човек. Намерихме злато и скъпоценности, за каквито не сме и мечтали.

– Харесвам историите с щастлив край – ухили се Деър, без да забелязва замисленото изражение на Джереми.

– Де да беше така – въздъхна морякът. – Когато тръгнах на това съдбоносно пътуване, оставих у дома добра жена. Когато се върнах, тя беше изчезнала. Родителите ѝ бяха умрели, а моята Марта я нямаше, Месеци наред я търсих, но напразно. Не знам какво е станало с нея, след като са съобщили, че корабът ми е изчезнал. В края на краищата престанах да я търся и с моя дял от богатството си купих кораб. Нарекох го на моята Марта. Така че аз съм твоят човек, Деър, ако корабът ми получи одобрението ти.

Просветлението дойде като гръм от ясно небе. Марта Комбс! Джереми Комбс! Съпруг и съпруга. Марта беше икономката на баща му в Австралия и той можеше да отведе Джереми при нея.

– Джереми – каза Деър, намигвайки, – радвам се, че си седнал, приятелю, защото имам да ти кажа нещо, което ще те събори. Жена ти е жива и доколкото знам, е добре. Работи за баща ми в Австралия.

Червендалестото лице на Джереми преbledня, устата му зяпна неразбиращо.

– Австралия, казваш? Н-не... сигурно грешиш. Какво ще прави моята Марта в Австралия?

Деър започна да разказва за престъплението на Марта и депортирането ѝ в Нов Южен Уелс. Сълзи избиха в очите на Джереми при мисълта за страданията и лишенията, на които е била подложена съпругата му по време на престоя си в затвора и дългото пътуване към Нов Южен Уелс. Последва напрегнато мълчание, преди морякът да овладее емоциите си и да заговори свързано.

– Слава ла бога, че Марта е жива – каза той с треперещ глас. – Сега нищо няма да ме спре да отида в Австралия. Няма значение дали ще наемеш кораба ми или не. Дори това да струва цялото останало ми богатство, ще освободя Марта от задълженията ѝ.

– Ще ти помогна с каквото мога – обеща Деър. – И с радост ще наема кораба ти, стига да се споразумеем за прилична цена.

Двамата бързо постигнаха договорка и насрочиха дата за отплаване след две седмици.

– Жена ми и малкият ми син ще пътуват е нас – каза Деър, твърдо убеден.

Реши да не казва на Джереми в каква ситуация са те двамата с

Кейси, докато не бъде напълно сигурен.

– Ще имате най-добрата каюта, Деър – отвърна Джереми, – и всички възможни удобства. Корабът ми е наскоро оборудван и е най-добрият, който можеш да намериш тук.

– Ще уредя товарът да започне да пристига от утре – осведоми го Деър, скрепявайки сделката с ръкостискане. И Кейси щеше да пътува с него, независимо дали искаше или не, дори това да означаваше да отвлече нея и сина си. – Ако не се видим няколко дни, не се тревожи. Ще бъда в провинцията да избирам коне и добитък за превозване до Австралия.

24

Дрю Стенли почина тихо в съня си от сърдечен удар в деня, когато Деър замина за провинцията. Сигурно беше предусещал смъртта си, защото предния ден беше накарал Кейси да седне при него в кабинета и беше съставил щателен списък с всички свои имоти, които след смъртта му щяха да останат на нея и Брендън. Тя с голяма изненада научи, че Дрю притежава 5000 акра земя, дарена от правителството, както и други 5000 акра, които сам беше купил, за да създаде един от най-големите поземлени масиви в Нов Южен Уелс. Кейси подозираше, че възрастта е била причината той да не се занимава със земеделие. След смъртта му тя можеше да прави каквото си иска със земите, независимо дали ще реши да се върне в Австралия или не.

Един от последните съвети на Дрю беше тя да позволи на Деър да бъде баща на сина си. Той я предупреди да не унищожава онова, което имаха двамата с Деър, защото любов като тяхната идваше само веднъж. Кейси знаеше, че Дрю говори истината, но беше решена да остане с него дотогава, докато той имаше нужда от нея. Ако Деър вземеше решение да се върне в Нов Южен Уелс без нея, тя щеше да го приеме.

След три дни Дрю беше погребан със скромна церемония, на която присъстваха само тя и няколко стари приятели. Подозрителното отсъствие на Деър беше забелязано и отбелязано въпреки мъката на Кейси. По-късно същия ден отвориха завещанието, но нямаше никакви изненади. Всичко, което притежаваше Дрю, оставаше на съпругата и сина му. И така Кейси се превърна в богата вдовица. Но Деър така и не се появи, за да ѝ изкаже съболезнованията си.

Нима упоритият ѝ отказ да остави Дрю, когато той беше толкова

болен, е променил чувствата на Деър към нея, питаше се Кейси с отпаднал дух. Защо не желаше да види, че тя искаше да направи последните дни на Дрю възможно най-хубави? Беше се държал като разглезено дете, когато нещата не вървяха по волята му. Ако беше проявил поне мъничко търпение, ако бе показал състрадание, щеше в края на краищата да получи всичко, към което се бе стремил. Ако се предполагаше, че иска нея и сина им.

Ако Деър наистина я обичаше, мислеше си Кейси, щеше да бъде тук сега, да ѝ предложи утеха. Със сигурност не се бе отказал от нея. Деър не беше човек, който да се отказва лесно, тогава защо не беше тук, за да поиска от нея да приготви сина им за път и да замине заедно с него? Когато мина цяла седмица без никаква вест, Кейси реши да преглътне гордостта си и да го потърси в градската му къща, надявайки се лично да открие причината, поради която той не се беше появил след смъртта на Дрю. Една ужасна мисъл я накара да действа бързо. Ами ако е болен и има нужда от нея? Тъй като преди известно време Дрю ѝ беше казал къде живее Деър, нямаше да ѝ бъде трудно да го открие. Оставяйки Брендън на бавачката му, Кейси измина пеша краткото разстояние до дома на Деър, репетирайки мислено всички неща, които искаше да му каже.

Деър беше съвсем изтощен, когато се върна от провинцията, но пътуването си струваше. Беше купил десет крави, два бика и четири телета, начало на завидно стадо. Беше уредил и превоза на двадесет чистокръвни мериносови овце малко след Нова година, заедно с още няколко крави и един бик. Да, пътуването беше извънредно полезно и той имаше на разположение още една седмица, в която да убеди червенкосата магьосница, която обичаше, че не може да живее без нея. Някак си, по някакъв начин тя и синът им щяха да бъдат при него на борда на „Марта“, когато корабът вдигнеше котва. Дори ако се наложеше да вземе и Дрю Стенли със себе си.

Докато се обличаше, след като се беше изкъпал и сменил дрехите си при пристигането, камериерката му съобщи, че една дама го чака в приемната. Радостта повиши настроението му, защото беше сигурен, че Кейси най-накрая се е осъзнала. Веднага нареди на стреснатата камериерка да обяви свободен ден за прислужниците. Не искаше никакви любопитни очи да виждат как посреща любимата си.

Тя стоеше в приемната с нахлупена качулка на главата, сякаш

страхувайки се да разкрие самоличността си. Но той разбираше това. Кейси беше омъжена жена и клюките щяха да тръгнат незабавно, ако някой я видеше да посещава дома на един ерген.

– Кейси! – Радостното му възклицание накара жената да се обърне с лице към него. – Господи! Лидия! Какво, по дяволите, правиш тук?

– Еди каза, че се готвиш скоро да заминеш от Лондон, затова не можех да те оставя да тръгнеш, без... без да те видя отново. Чаках, да се обадиш, но ти не се обади – обвини го Лидия с потръпващи устни. – За ради онази жена е, нали? Червенокосата. Забрави я, Деър. Аз... аз те обичам от деня в който се срещнахме.

– Не би трябвало да си тук, Лидия – укори я строго Деър. – Ти си красиво момиче и няма нужда да тичаш подир някого. Всеки мъж за женене в Лондон с радост би те взел за съпруга. Казах ти го вече, не съм мъж за тебе.

Разглезена, свикнала да ѝ се угажда, Лидия отказваше да приема леснопостижими неща. Тя желаше Деър. Този мъж представляваше предизвикателство, на което тя не можеше да устои. И наистина смяташе, че е влюбена в него.

– Толкова много имам да ти предложа, Деър, повече от всяка друга.

– Обичам Кейси твърде много, за да се откажа от нея – призна той, надявайки се да обезкуражи Лидия.

Тя беше красива млада жена с тяло на съблазнителка, която един ден щеше да стане великолепна съпруга. Но не на него.

– Ти така и не ми даде шанс, Деър – захленчи тя.

– Склонна ли си да напуснеш лондонското общество заради австралийската пустош? – запита той строго. – Можеш ли да се откажеш от целия лукс, на който си свикнала? Домът ми съвсем не е разкошен, климатът е суров и страшен. Има комари, наводнения, прах и горещина, така задушаваша, че не можеш да си поемеш дъх, без да изгориш дробовете си. А Лондон е на шест месеца път. Можеш ли със сигурност да кажеш, че ще бъдеш щастлива в подобно обкръжение?

– С тебе бих могла – настоя тя и упорито вдигнатата ѝ брадичка го предизвикваше да ѝ докаже, че греша.

Деър тъкмо щеше да го направи, когато шум при входната врата извести пристигането на друг неочакван посетител.

– По дяволите – изруга той раздражено. – Точно това ми трябва, някой да те намери тук сама с мене, без никаква прислуга наоколо. Стой тук, Лидия, а аз ще отпратя посетителя. Не се показвай, докато човекът не си тръгне. Надявам се да не е брат ти.

– Но, Деър...

– Послушай ме, Лидия – заповяда той строго.

Кейси пристъпваше нервно от крак на крак, чакайки някой да отвори вратата, и се питаше дали постъпва правилно, като идва при Деър. Дрю би я посъветвал да направи точно това, но струваше ли си да компрометира гордостта си? Тя беше дошла тук, нали? Това отговаряше на въпроса ѝ. Стресна се, когато Деър лично ѝ отвори вратата.

– Кейси!

– Здравей, Деър – усмихна се тя, пристъпвайки неловко от крак на крак. Той и изглеждаше някак си объркан, но тя го отдаде на изненадата, че я вижда тук, пред вратата си. Когато продължи да се взира в нея по същия разсеян начин, тя закръши нервно ръце и запита: – Може ли да вляза?

Започваше да съжалява за прибързаното си решение да го посети в дома му.

– Извинявай, моля те, влез – каза Деър, хвърляйки странен поглед през рамо. – Аз, ами... не очаквах да те видя тук.

– Да не съм дошла в лош момент? Ако не искаш да ме виждаш, ще си тръгна.

– Не! Просто бях тръгнал да те видя, тебе и сина ни. Нямахме ме в града, върнах се преди няколко часа.

– Значи не знаеш? – запита Кейси.

Деър се държеше толкова странно, че тя предположи, че има нещо общо със смъртта на Дрю и това, че не беше присъствал на погребението му.

– Какво да знам?

– Дрю почина. Погребяхме го преди няколко дни.

Лекото потрепване на гласа ѝ говореше красноречиво за мъката ѝ. В следващия миг му хрумна мисълта, че трябваше да бъде тук, за да я подкрепя и утешава.

– О, господи, Кейси, съжалявам! Нямах представа. Ела, любов моя, трябва да поговорим.

Обгръщайки треперещите ѝ рамене, той нарочно я изведе от приемната и я въведе в кабинета, внимателно затваряйки вратата зад себе си. Кейси не биваше да вижда Лидия. Ако имаше късмет, Лидия щеше да се отегчи от чакане и ще си тръгне.

Деър щеше да се разгневи, ако знаеше, че Лидия няма никакво намерение да си тръгва или покорно да чака завръщането му. Скрита зад вратата на приемната, тя кипеше в безсилен гняв, когато видя Деър да

прегръща Кейси през раменете, отвеждайки я към кабинета. Вбеси се, че Деър е сам с тази червенокоса красавица, която беше откраднала любовта му и ѝ беше отнела един от най-интригуващите мъже, които бе срещала. Внезапно една хитра усмивка изви устните ѝ.

Зад затворената врата на кабинета Деър протегна ръце и Кейси влетя в прегръдките му без никакво колебание.

– Щях да бъда тук, при тебе, любов моя, ако бях знаел. Нямах представа, че Дрю е болен.

– Ако не беше толкова упорит, щеше да го узнаеш – изрече Кейси с укор. – Но имаш очи само за своите нужди и своите егоистични желания. Сега разбираш ли защо не можем да тръгнем?

– Бил съм упорит глупак – призна със съжаление Деър. – Предполагам, че потресът от това, че те намерих жива и омъжена за друг, ми е отнел разсъдък. Откритието, че имам и син, още повече допринесе за объркването ми. Можеш ли да ми простиш?

– Хората правят странни неща от любов – изрече Кейси с дрезгав шепот. – Прощката е част от любовта. И аз те обичам. Ние с Брендън имаме нужда от тебе. Готови сме да се върнем в Австралия, когато кажеш.

Сладостта на думите ѝ изпълни Деър с огромна радост. Колко обичаше тази изключителна жена.

– Как е синът ми? Ужасно ми липсва, още повече, че допреди няколко дни не знаех, че съществува. Отплаваме след седмица, любов моя.

Тя се отдаде доброволно, когато Деър плени устните ѝ, стопи се в прегръдките му, вплитайки пръсти в черната му коса, галейки шията и раменете му. Целувката се задълбочаваше, езикът му се вмъкваше между полуразтворените ѝ устни, за да отпие жадно от сладкия ѝ нектар. По собствена воля ръцете му се вдигнаха и забродиха жадно над пищните ѝ извивки. Допирът му извика възхитен стон, докато собствените ѝ ръце игрово дразнеха подвижните мускули на гърба и раменете му, спирайки се след това върху стегнатото седалище, което се движеше и стягаше под пръстите ѝ.

Той напълно беше забравил Лидия, която нетърпеливо кръстосваше приемната, изпаднала в бяс. Изгарящата му жажда за Кейси поглъщаше всичко, докато устните му сипеха целувки по клепачите, бузите, челото, шията и устните ѝ. Само мисълта да прекара остатък от живота си с тази изкусително красива и съблазнителна жена разпали до крайност желанието му и вече не беше възможно да се сдържа, а и не искаше да го прави.

– Искам те, любов моя.

В жест на взаимно съгласие двамата започнаха да смъкват дрехите си, нямайки търпение да се отдадат на огромната си любов. Бяха толкова нетърпеливи, че щяха да останат съвсем голи само за миг, ако вратата не се беше отворила рязко.

– Деър, скъпи, какво те задържа? – оплака се капризен женски гласец. – Когато излезе от спалнята, каза, че ще се върнеш след няколко минути.

Тогава, сякаш забелязвайки Кейси за първи път, очите на Лидия се разшириха привидно невинно.

– О, божичко, да не прекъснах нещо? Господи, скъпи, ти *наистина* си голям женкар. Да не повярва човек, две жени наведнъж! Това нормално ли е?

Усещайки как Кейси замръзва в ръцете му, Деър изстена гневно, проклинайки полугласно Лидия.

– Негодник! – изсъска Кейси; желанието ѝ се изпари, когато видя Лидия, полуразголена и облегната на вратата в прелестно neglije. Беше облечена само в тънка риза и корсет, който излагаше на показ горната част на изпъкналите ѝ бели гърди чак до розовите им връхчета. Облеклото ѝ изглеждаше в очарователно безредие, приканващо раздърпано, което наведе Кейси на естественото заключение, че Деър и Лидия са били в леглото преди ненавременното ѝ пристигане. Преди Деър да успее да каже и една дума в своя защита, тя се обърна и избяга.

– Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? – изрева той, карайки Лидия да трепне в уплаха. Може би наистина беше стигнала твърде далече. Но той със сигурност си го заслужаваше. – Трябва да те натупам или нещо повече. Какво биха си помислили баща ти или брат ти, ако те видеха сега?

Изгледа я с леден поглед, без да обръща внимание на чаровете, които тя така очебийно бе изложила на показ.

Пристъп на закъсняло угризение връхлетя Лидия, която внезапно разбра какво ужасно нещо беше направила. Беше толкова неприсъщо за нея, че тя се изпълни със срам. Родителите ѝ биха се ужасили, ако научеха. Постъпката ѝ със сигурност не ѝ беше спечелила симпатиите на Деър. Той не беше изразил нищо друго освен презрение, давайки съвсем ясно да се разбере, че изобщо не се интересува от нея. И ако казваше истината за Австралия, тя никога не би се съгласила да живее в такава дива страна. Отначало всичко ѝ изглеждаше много романтично, Деър ѝ се струваше толкова красив, като герой от роман, че беше загубила

сърцето и разсъдъка си. Забавно беше всичките ѝ приятелки да и завиждат. Сега би дала всичко, само и само последните няколко мига да не се бяха случвали. Би могла да каже със сигурност, че червенкосата красавица означава много за Деър, и съжали за намесата си.

Облизвайки нервно устни, тя изрече с приглушен глас:

– Прости ми. Нямах намерение... тоест... няма да ме издадеш, нали? Направих нещо ужасно, но ревността ме накара да забравя приличието.

Деър направи гримаса, искаше му се да извие хубавото ѝ вратле, но усети искреното ѝ разкаяние. Лидия беше просто едно младо момиче на прага на женствеността и изпробваше силата си. Той беше завладял въображението ѝ и тя беше използвала естествените си способности за съблазън, за да го омае. Магията ѝ би могла да подедържа, ако той не обичаше Кейси толкова много. Макар Лидия да не познаваше лично Кейси Стенли, тя знаеше, че тази жена трябва да е нещо изключително, щом беше спечелила любовта на Деър.

– Няма да те издам, Лидия, но трябва да обещаеш, че в бъдеще ще се държиш прилично – каза той накрая, облекчавайки значително тревогата ѝ. – Сега се облечи и си иди, преди да съм си променил намерението и да съм те натупал, както напълно заслужаваш. Време е да пораснеш и да се изправиш пред отговорността за действията си.

– Благодаря ти, Деър – изрече Лидия с искрено разкаяние, напълно осъзнавайки, че той много лесно ѝ беше простил. – Аз... пожелавам ти всичко най-хубаво с твоята дама.

И изчезна от полезрението му.

Деър изчака, докато не чу как входната врата се отваря и затваря след няколко минути, и едва след това излезе от кабинета. Пред лицето на такива неоспорими доказателства, разсъди той, щеше да му бъде много трудно да убеди Кейси, че е невинен, що се отнася до Лидия.

Кейси измина цялото разстояние до дома си тичешком, влезе задъхана и тръшна вратата зад гърба си. Как можа, кипеше тя в безсилен гняв. Колко жени му трябваха, за да бъде доволен? Явно ги обичаше младички, като Лидия, която въпреки всичките си щедри дадености изглеждаше не по-голяма от ученичка. Беше ли я съблазнил с чаровни думи и обещания, както бе направил и с нея?

– Как би могъл да ме обича? – изрече тя мислите си на глас. – Или сина ни? Ако ни обичаше, нямаше да тича подир други жени.

Когато Деър пристигна малко след нея, тя твърдо отказа да се срещне с него. Или да му позволи да види Брендън. Знаеше, че шокира прислужниците, когато застана в горния край на стълбите и се разкрещя като продавачка от пазара:

– Върви си при младата си любовница и не се опитвай да... да ме залъгваш с лъжливи думи. Ние с Брендън нямаме нужда от тебе. Дрю се погрижи за бъдещето ни.

– По дяволите! – изрева Деър, вземайки по две стъпала наведнъж. – Мислиш, че нямаш нужда от мене, но не е така. Нужен съм ти, както и ти на мене.

Той стигна с един скок до нея.

– О, госпожо – долетя изплашен глас, – какво да направя?

Младата камериерка, която беше отворила вратата на Деър, стоеше в долния край на стълбите, кършейки ръце и хленчейки объркано. Кейси се изкушаваше да ѝ каже да изтича за помощ, но Деър я изпревари:

– Аз съм бащата на Брендън и ние с твоята господарка имаме да си изясним отношенията. Никой няма да пострада, освен ако не се намеси където не му е работа.

– Госпожо... госпожо Стенли, вярно ли е това, което казва господи-нът? – запита камериерката, хвърляйки стреснат поглед към Деър, сякаш беше видяла самия дявол.

– Дяволите да те вземат, Деър – прошепна Кейси така, че само той да я чуе, – трябваше ли да ѝ казваш това? – И се обърна към треперещото момиче, която всеки момент щеше да избяга: – Да, вярно е, Мади. Сега си гледай задълженията, той няма да ни направи нищо лошо.

– Д-да, госпожо – заекна Мади, нямайки търпение час по-скоро да се измъкне от ситуация, която с всяка изминала минута ставаше все по-смущаваща.

Задържа се само колкото да види как Деър грабва Кейси на ръце и я отнася в близката стая, която по една случайност беше нейната, и затръшва вратата.

– По дяволите, Деър, пусни ме! Нямах право да се разпореждаш с прислужниците ми и да действаш така, сякаш съм твоя собственост.

Усмивайки се мрачно, Деър я остави да стъпи на пода, но не махна ръце от тънката ѝ талия.

– Имам пълното право. Ти ми принадлежиш и искам синът ми да познава баща си. Не разбираш ли, че аз почти не го познавам?

– Колко жени ти трябват, за да те удовлетвориш? – изфуча Кейси.

– Само една, любов моя, само една. Не съм имал друга жена,

откакто те срещнах, с изключение на брачната ми нощ, когато Марси настоя да консумираме брака си. Повярвай ми, в този акт нямаше никаква любов.

На Кейси ѝ беше трудно да му повярва. Не беше ли видяла Лидия със собствените си очи?

– Много добре лъжеш, Деър – обвини го тя. – Разбираш, естествено, че компрометира репутацията на едно младо момиче и семейството ѝ ще очаква да ѝ предложиш брак.

– Много говориш, любов моя – укори я той с дрезгав шепот. – Поскоро бих продължил оттам, където спряхме, преди да ни бяха прекъснали така безцеремонно.

– Нямах ли съвест? Какъв мъж си ти, че скачаш от едно легло в друго?

Яростта бушуваше в нея като зимна буря, с остри, хапещи ледени стрелички.

Крайно възбуден, Деър изрече приглушено:

– Нещата не винаги са такива, каквито ни изглеждат, Кейси. Казах ти, че не съм спал с Лидия. Тя дойде тук, но опитът ѝ да ме съблазни пропадна. Опитах се да я отпратя, но ти пристигна, за да усложниш нещата още повече. За съжаление, тя ни видя заедно и разигра този номер от инат и ревност. Сега мълчи и ме остави да те любя.

– Не... аз...

Думите замряха в гърлото ѝ, когато Деър плени устните ѝ. Това, което чувстваше към тази зеленоока магьосница, беше нещо повече от страст; любовта му към нея бе станала същност на живота му и той нямаше да я пусне.

Устата му дразнеше, галеше, мачкаше. Кейси трепереше, връхлетяна от вихъра на емоциите, които беше смятала, че лежат погребани дълбоко под лавината от болка. Бродейки на воля сред извивките на тялото ѝ, Деър галеше гърба и хълбоците ѝ, докато устните му се отделяха за миг от нейните, за да положат леки целувки по очите, бузите и гърлото ѝ. После той се върна към устата ѝ и устните му станаха още по-нежни, по-настоятелни.

Когато той започна да сваля дрехите ѝ, тя вече беше се превърнала в треперещо кълбо от жажда, безсилна да му устои. Защо оказваше такава опустошително въздействие върху нея, питаше се Кейси безмълвно. Само трябваше да я докосне и тя му принадлежеше.

Кейси стоеше пред него в разкошната си голота, докато той се наслаждаваше на дългата ѝ коса, спускаща се около лицето и по раменете

като жив пламък. Сивите очи се вглеждаха в лицето ѝ, в стройната ѝ шия, в млечнобелите рамене и се спряха на нежните ѝ гърди, които се ствърдиха под горещия му поглед. Тя не можеше да мисли, можеше само да чувства.

Присвила очи, Кейси наблюдаваше как той хвърля дрехите си, освобождавайки мъжествеността си, която достигна внезапна ерекция под изгарящия ѝ поглед. Той я дръпна към жадната си твърдост. Зърната ѝ бяха набъбнали и го бодяха, тя усети между краката си влажна топлина, която ѝ казваше колко отчаяно го иска. Деър я грабна без никакво усилие на ръце и я отнесе на леглото, намиращо се само на няколко стъпки. Пружините протестираха високо, когато той я настани в меките гънки на завивките и се хвърли до нея.

Тя въздъхна и затвори очи, докато той целуваше всеки клепач поотделно, а после започна да обсипва с леки целувки кожата около бузите и устата ѝ, докосвайки нежно устните ѝ. После устата му беше навсякъде, жигосвайки гърдите, корема и бедрата ѝ със ситни огнени иглички. Меки, горещи докосвания дразнеха уязвимата горна повърхност на бедрата ѝ, по-високо и по-високо, стигайки до огнената горичка от косъмчета и пулсиращата влажност, която жадуваше за вниманието му. Тя усети горещия му дъх там и въздъхна, извивайки се под ласките му от едва сдържано желание. Колкото повече я галеше, толкова повече наслада се разливаше из нея.

– Деър, моля те – стенеше тя, искайки да го притежава целия. Но той нямаше нагласата да ѝ даде толкова лесно жадуваното освобождение.

– Кажи ми, че имаш нужда от мене.

– Н-не... не мога – заекна тя, устните и ръцете му я тласкаха отвъд насладата, в царството, където започваше болката.

Подновявайки усилията си, той зарови лице в пламтящата горичка, сграбчвайки талията ѝ, за да я задържи неподвижна. После изведнъж вече нямаше значение, че той има нужда от повече от една жена, или че я бе излъгал. Тя го обичаше, имаше нужда от него, желаше го. Дори само за този вълшебен миг тя искаше да го задоволи изцяло.

– Деър, имам нужда от тебе! – извика Кейси, изпаднала в безпаметство.

Светът ѝ се завъртя опасно, езикът и устните на Деър я изкарваха от кожата ѝ. После той разтвори нежно краката ѝ и се плъзна в нея, навлизайки бързо, за да се отдръпне и да навлезе отново. Кейси изстена, отдавайки се на властта му. Нямаше представа, че ръцете ѝ се впитат в

косата му и гаят врата и раменете му. Всеки инч от нея реагираше яростно на допира му, жадувайки го, подканвайки го с нежни стонове и въздишки. Изглеждаше невъзможно тя да постигне за втори път насладата толкова скоро, но усети как душата ѝ напуска тялото и извика, когато екстазът я овладя и я залюля върху вълните си. След секунди Деър се впусна към собствената си кулминация.

– Ти си дяволска жена, Кейси О'Кейн – въздъхна уморено Деър, търкулвайки се по гръб, като същевременно я увлече със себе си. – Бракът с тебе никога няма да бъде скучен.

– Бракът с тебе ще бъде невъзможен – отвърна късо Кейси, още треперейки от насладата. – Остави предложението си за някоя друга, която ще го оцени. Махай се оттук.

И тя нарочно се обърна с гръб към него.

Деър се ухили с дяволска наслада при изкусителния вид на изящниците ѝ хълбоци и съблазнителното задниче. Кейси замря негодуващо, когато той леко погали двете прекрасни полукълба.

– Не ти ли стигна? Никога ли не си напълно доволен?

– Не и когато ти си в леглото ми.

Премествайки се леко, той обгърна свитото ѝ тяло. Кейси изстена смутено, усетила новата му възбуда.

– Не! – протестира тя объркана.

Енергичността му беше невероятна.

– Да, любов моя – отвърна дрезгаво Деър.

И преди тя да разбере какво става, той я сграбчи през талията и я вдигна, за да го възседне. Плъзна се с лекота в нея и още веднъж тя се изгуби в магията, в която той хвърляше сетивата ѝ.

Мракът започна да се спуска над земята като сиви кълбета от мъгла, когато Деър най-накрая си тръгна.

– Ще се върна – обеща той. – Стягай вече багажа.

Смяташе да не ѝ казва в кой ден точно ще тръгнат, защото в това си настроение тя най-вероятно щеше да се възпротиви. Още не я беше убедил, че не се интересува от Лидия. Толкова много неща се изправяха против тях, че Деър сериозно започна да обмисля отвлечане, за да качи Кейси на борда на „Марта“.

– Как смее този арогантен човек да идва тук, да се люби с мене и да раздава заповеди! – беснееше Кейси, докато краката ѝ я носеха напред-

назад из стаята.

Колко пъти беше доказвал, че не може да му се вярва. Но тя щеше да му покаже, че няма да се подчини на оскърбителните му изисквания. Искаше ѝ се да вярва, че той обича само нея, но се страхуваше, че отново може да я предаде. Трябваше да има някакъв начин да изпита любовта му. Някакъв начин да уталожить веднъж завинаги огромните си съмнения. Ако ще живеят заедно, трябваше да е защото тя го иска, не защото Деър го налага.

Той искаше сина си, това беше очевидно. И му харесваше да се люби с нея. Както и с други жени, изфуча тя презрително. Е, сега щеше да му покаже. Щеше да вземе сина си и... и какво? Отговорът проблесна като светкавица в ума ѝ.

– Почакай, Деър Пенрод – изрече тя предупредително. – Ще научиш, че Кейси О'Кейн Стенли знае какво да прави. Достатъчно дълго нещата ставаха по твоemu.

25

На следващата сутрин Кейси стана рано, нахрани Брендън и излезе от къщата, облечена в скромна сива рокля и боне, чиято широка периферия скриваше отчасти лицето и ярките ѝ къдрици. Заради голямото разстояние, което трябваше да измине, тя нае файтон, който да я откара до пристанището. Когато стигна там, накъдето се беше запътила, помоли кочияша да я изчака, стисна решително устни и слезе от файтона, за да се смеси с тълпата в оживеното пристанище.

Гледки, звуци и миризми, екзотични и непоносими, я връхлетяха от всички страни. Лепкавият аромат на сол се смесваше със сладостта на подправките, но острата миризма на животните, товарени на корабите, я накара да набърчи нос. Толкова много кораби, помисли тя, объркана за момент. Надяваше се онзи, който ѝ трябва, да е закотвен някъде наблизо или, ако имаше късмет, да е взел на борда си необходимия товар и да е готов за отплаване.

Осъзнавайки, че привлича вниманието на околните, Кейси се огледа наоколо, търсейки някой моряк, който да може да отговори на въпросите ѝ. Знаеше, че само видът ѝ на дама я спасява от вулгарните забележки, подхвърляни след пристанищните курви, които упражняваха занаята си в този ранен час. Тя искаше да си свърши работата и да се махне от тук колкото може по-бързо.

Морякът, когото избра, за да му зададе въпроса си, беше добре избърснат, по-спретнат от повечето други и доста по-млад. Ярките му сини очи отправяха неизречен въпрос, докато чакаше Кейси да заговори. Когато тя отвори уста, той изведнъж попадна под властта на мелодичния ѝ глас и красивото ѝ лице. Щом чу желанието ѝ, широко се ухили, доволен, че може да послужи на такава красива дама.

– Има един кораб в пристанището, госпожо, дето ще отплава за Австралия. Казава се „Марта“. Ей там, сега го товарят. – И момъкът посочи един здрав тримачтов съд, който се поклащаше върху леките вълни. Името „Марта“ беше написано с едри букви. – Това е капитанът, дето стои на кея и наблюдава товаренето. Ако „Марта“ не ви харесва, сигурно друг кораб ще замине натам след една-две седмици.

– „Марта“ ми изглежда добър кораб – каза Кейси – и ако капитанът приема пътници, ще пътувам с него.

Благодари с кимване и полека се запъти покрай бъчвите и сандъци-те към мястото, където докерите товареха на кораба всякакви стоки.

С разтуптяно сърце тя се приближи към капитана на „Марта“, внезапно усъмнявайки се дали постъпва правилно. Но мисълта за Деър я накара да повярва, че е права. Ако той наистина я обичаше, щеше да я последва в Нов Южен Уелс. Разбира се, когато узнаеше, че я няма, можеше да реши, че харесва развлеченията, предлагани от Лондон, и да остане да им се наслаждава... както и на прелестите на Лидия. Ако замислянето ѝ го заставеше да мисли за нея като за любима, а не просто някакво притежание, струваше си да рискува.

– Вие ли сте капитанът на „Марта“? – обърна се Кейси към мъжа, застанал на кея, който раздаваше резки заповеди.

– Точно така – отвърна Джереми, докосвайки учтиво шапката си.

– Разбрах, че ще отплавате към Порт Джаксън в Нов Южен Уелс, и бих искала да пътувам на кораба ви заедно с малкия си син.

Макар че Джереми много обичаше своята Марта, не беше виждал по-красива жена от тази. Кичури лъскава червена коса надничаха изпод сивото ѝ боне, огромните ѝ зелени очи бяха като две блестящи езера върху безупречното бяло лице, напръскано с няколко лунички, които едва се виждаха покрай чипото ѝ носле. Тя изглеждаше решена да отпътува за Австралия и не му се искаше да я разочарова.

– Съжалявам, госпожо – отговори Джереми, – но не вземам пътници за този рейс.

Сърцето на Кейси за миг замря. Макар че думите му разрешаваха един проблем, поставяха друг. Тя научи, че Деър не би могъл да пътува

с „Марта“, щом корабът не взема пътници, и нямаше защо да се притеснява, че може да го срещне. Но, от друга страна, отказът на капитана опропастваше всичките ѝ планове.

– Моля ви, капитане, няма ли да размислите? – замоли се Кейси. – Наложително е да напусна Англия веднага, за да си поискам земите на моя покоен съпруг в Нов Южен Уелс. Ще платя колкото поискате, в разумни граници, разбира се.

Колкото и да му се искаше на Джереми да изпълни молбата на красивата млада вдовица, не можеше да го стори, без най-напред да се посъветва с Деър. Ако той дадеше одобрението си, Джереми щеше да намери къде да настани дамата и детето ѝ. Но засега не можеше да каже нищо определено.

– Госпожо...

– Стенли. Кейси Стенли.

– Макар че не мога да ви обещавам нищо, госпожо Стенли, има някаква възможност да ви осигуря каюта. Ще разбере със сигурност още днес. Къде мога да ви открия, в случай на успех?

Кейси с готовност даде адреса си.

– Кога ще разберете, капитане? Ще ми трябва малко време да си приготвя багажа.

Джереми се замисли. Вчера Деър му беше пратил известие, че се е върнал в Лондон и ще дойде днес да се срещне с него. Значи тогава би могъл да го попита.

– До довечера сигурно ще разбере. Ще ви пратя известие утре сутрин.

– Благодаря, капитане – усмихна се очарователно Кейси. – Ще ви бъда много благодарна за всичко, което можете да направите за мене.

Скрит зад едни бали недалече от мястото, където разговаряха Кейси и Джереми, Деър ги наблюдаваше с голям интерес. Какво, по дяволите, беше намислила тази малка вещица? Той вече беше минал през дома ѝ и му бяха казали, че я няма. Тогава настоя да види сина си и след като се увери, че детето е добре, излезе да потърси Джереми, за да му каже, че добитъкът ще му бъде докаран утре. Позна Кейси по изплъзналите се кичури червена коса, които вятърът развяваше изпод бонето ѝ. Излизайки от укритието си едва когато тя се беше отдалечила достатъчно, Деър се приближи към Джереми, който стоеше, загледан подир каретата на Кейси с озадачено изражение на лицето.

– Какво, по дяволите, искаше Кейси, Джереми?

– Искаш да кажеш, госпожа Стенли? Познаваш ли я?

– Да, познавам я – усмихна се накриво Деър. – Какво искаше?

– Да пътува до Австралия. Тя и детето ѝ.

– Ти какво ѝ каза?

– Нищо, освен че не вземам пътници.

– Спомена ли името ми?

– Не, а трябваше ли? Помислих, обаче, че след като говоря днес с тебе, може да се намери начин да настаним дамата.

– Напълно възможно е – ухили се Деър дяволито. – Мисля, че вече дойде времето ние с тебе да си поговорим надълго и нашироко.

Седнал в каютата си, Джереми с изненада изслуша всичко, което Деър му разказа за Кейси и бурната им връзка.

– Вие двамата със сигурност сте водили... тъ-ъ... доста сложен живот – каза той сухо. – Какви са намеренията ти?

– Утре прати известие на Кейси, събщи ѝ, че се е намерило място за нея. Кажи ѝ да дойде на борда, а останалото остави на мене. Ако моята красива малка вещица иска да играе игрички, ще си намери майстора. Обичам я твърде много и стигнах твърде далече, за да я загубя точно сега.

– Сигурен ли си, Деър? Доста лош номер искаш да изиграеш на тази мила млада дама.

– Не по-лош от онзи, който тя смята да ми изиграе. Направи каквото ти казвам. Давам ти дума, че всичко ще се нареди добре. О, и, Джереми, надявам се, знаеш как да венчаваш?

– Леле! – грейна морякът. – Ще ми е за пръв път.

Когато Кейси получи съобщението на Джереми, тя веднага се разтича. Не беше виждала Деър вчера, но помисли, че той сигурно ще се появи днес, а не искаше да узнава за предстоящото ѝ заминаване. Когато той най-накрая дойде, арогантното му държание я ядоса.

– Чакам кораб, Кейси – каза той, – който да ни откара до Австралия. Може да пристигне всеки момент, затова бъди готова да тръгнеш веднага щом ти пратя съобщение.

– Какво те кара да мислиш, че ще тръгна с тебе? – възрази тя войнствено.

– Аз съм решителен мъж, любов моя. Поисках те много отдавна и ти ми принадлежиш. Когато напусна Лондон, ти и синът ни ще бъдете с

мене.

Кейси се усмихна потайно, но не каза нищо.

– Ами Лидия? Няма ли да ѝ липсваш? – подкачи го тя.

– Може би ще я взема със себе си – отвърна той с присъщия си дразнеш хумор.

– Дяволите да те вземат, Деър! За тебе всичко ли е шега?

– Кой се шегува?

Тя изглеждаше толкова възхитителна със зелените си очи, които изпусаха огън, че той не можа да устои, привлече я в обятията си и я целуна. Тя замръзна. Усещайки колебанието в устните ѝ, нерешителното на тялото ѝ, начина, по който се държеше, Деър въздъхна със съжаление и я пусна. Нямахше да я насилва. Когато се съвземеше от гнева си заради Лидия, щеше да стане по-възприемчива към него. Кейси беше упорита и твърдоглава и той ѝ позволи да запази малката си тайна, защото един ден, много скоро, тя щеше да бъде напълно и невъзвратно негова.

След като си поигра известно време със сина си, Деър си тръгна, осведомявайки Кейси, че има работа, която ще го поглъща в следващите няколко дни. Тя приветства новината, защото идеално съвпаднаше с нейните планове. „Марта“ трябваше да отплава след три дни с обедния прилив и ако имаше късмет, щеше да тръгне, преди Деър да се е върнал. Разбира се, щеше да каже на адвоката на Дрю къде отива, в случай че Деър я искаше толкова много, че да тръгне подире ѝ.

След три дни Кейси беше опаковала всичко и чакаше колата, която да откара багажа ѝ на пристанището. За щастие, беше имала достатъчно време, за да купи необходимите неща, благодарение на които би могла да пътува удобно. Късметът я беше съпътствал през изминалите три дни. Верен на думата си, Деър не се появи, за да я дразни. Това беше добре, защото тя не се беше примирила с арогантността му и с невъзможните му изисквания. Смущаващ беше начинът, по който той трябваше само да я докосне, за да се превърне тя в заекваща идиотка. Кейси искаше Деър, но не и за сметка на независимостта си. Тя беше човек със собствени права, не допълнение към съпруга си, ако евентуално се омъжеше за Деър. Трябваше ѝ също и доказателство, че той обича само нея; че я обича достатъчно, за да я иска, независимо колко ѝ е сърдит.

Денят на заминаването дойде и докато товареха багажа, Кейси остави нареждания на прислужниците относно затварянето на къщата. Ако решише по-късно да я продаде, щеше да пише на адвоката на Дрю и

да му съобщи намеренията си. След като всичко беше готово, хлипащата бавачка на Брендън нерешително подаде малкия си товар на майка му. Но тъкмо когато кочияшът шибна конете, една дребна жена с гарвановочерна коса извика Кейси по име. Тя веднага позна Лидия. Отначало реши да не ѝ обръща внимание, но размисли и нареди на кочияша да спре.

– Госпожо Стенли, радвам се, че ви хванах – изрече Лидия задъхано, изравнявайки се с Кейси. – Научих адреса ви от брат си. Можете ли да ми отделите един момент? Аз съм Лидия Хърли.

– Знам коя сте – каза Кейси хладно.

Изчервявайки се виновно, Лидия отговори:

– Имате пълното право да ме мразите. Аз... се влюбах в Деър. Онова, което видяхте онзи ден, не беше негова заслуга.

– Защо ми казвате това? – запита Кейси със събудено любопитство.

– Защото се срамувам от начина, по който се държах. И освен това, Еди ми каза колко много ви обича Деър. И колко мъки сте преживели, докато отново се намерите – разкри Лидия виновно. – Никога няма да бъда щастлива в Австралия, независимо колко романтични са фантазиите ми. А това си беше чиста фантазия.

– Нямахте защо да ми го казваш, Лидия – изрече Кейси, вече изпитвайки по-приятелски чувства към момичето.

– Напротив – настоя Лидия. – Ако заминавате заради мене и заради сцената в дома на Деър, би трябвало да узнаете истината.

– Каква е тя?

– Истината е, че онзи ден аз пристигнах малко преди вас. Деър устоя на опитите ми да го съблазня, нарече ме разглезено дете. Което напълно си заслужавах. После вие дойдохте и той ме помоли да го изчакам в приемната, без да знае, че точно вие сте на вратата. Не можах да понеса мисълта друга жена да го има. Без да се съобразя с последиците, се съблякох и... Знаете останалото. Деър нямаше абсолютно никаква вина.

– Какво те накара да дойдеш при мене точно днес и да ми разкажеш това?

– Трябваше ми малко време, за да събера смелост – призна плахо Лидия. – И това, и разказът на Еди за вас двамата.

Брендън внезапно се размърда и вниманието на Лидия беше привлечено към тъмнокосото дете в ръцете на Кейси. Тя се взря напрегнато в него в продължение на няколко секунди, после се усмихна.

– То е дете на Деър, нали?

Кейси кимна, не виждаше причина да не признае очевидното. Брендън беше миниатюрно копие на баща си.

– Аз... желая ви всичко най-хубаво – въздъхна замечтано младата девойка.

– Благодаря ти, Лидия, че беше честна с мене. Това няма да промени сегашните ми планове, но е възможно да промени бъдещето ми. Ти си красива млада жена – изрече великодушно Кейси – и един ден подходящият мъж ще дойде при тебе. Както дойде при мене. Мисля, че обикнах Деър още от първия момент, когато го видях.

Кейси стоеше край перилата на „Марта“, наблюдавайки как Лондон изчезва в далечината. Не съжеляваше особено много, задето напускате този град. Откакто бе заживяла в дивата, особена красота на Австралия, нито Англия, нито Ирландия я привличаха. Тя беше достатъчно умна да разбере, че бъдещето ѝ е в новата, непредсказуема страна, която беше обикнала. Там беше и бъдещето на Брендън. Хиляди акри плодородна земя покрай река Хоксбъри ѝ принадлежаха. Ако Деър решише да не я потърси повече, Дрю я беше осигурил достатъчно добре, за да си създаде нов живот – за себе си и за сина си. Тя беше млада и силна, способна сама да изкове съдбата си.

Кейси сериозно се съмняваше, че Деър ще реши да остане в Англия, щом разбере, че тя е заминала. Той я обичаше, тя винаги го беше съзнавала. Освен това, нямаше причина да се съмнява във версията на Лидия за онова, което се беше случило в дома на Деър преди няколко дни. Тя разбираше, че той ще полудее от ярост, когато узнае какво е направила, но може би това щеше да го научи да не я приема за даденост, както имаше склонност да го прави. Или да раздава заповеди, без да поиска мнението ѝ или да се съобрази с нуждите ѝ. Тя искаше да бъде нещо повече от притежание; искаше да бъде партньорка на Деър, наред с него да има думата за всичко.

Застанал на мостика, Джереми наблюдаваше Кейси, която се взираше замислено в пространството, и се питаше дали тя мисли за Деър. Той се засмя вътрешно, радвайки се, че няма да бъде на негово място, когато тази дама откриеше присъствието му на борда на „Марта“. Съдейки по описанието на Деър, Кейси не беше някоя плаха женичка, която да седи покорно и да оставя другите да решават бъдещето ѝ. Само да се събереше пак някой ден със своята сладка, мила Марта, помисли той. Макар да не беше кой знае каква красавица, тя му подходеше идеално.

Кейси усети погледа на капитана и се обърна, за да му се усмихне. Трепвайки, осъзна, че пътува на кораба му, а не се беше сетила дори да го попита как му е името. Видя го да се запътва към нея и реши да поправи това недоглеждане още сега.

– Капитане – приветства го тя радостно, – пътувам на вашия кораб, а дори не знам как се казвате.

– Комбс, госпожо Стенли. Джереми Комбс на вашите услуги.

– Имам приятелка в Австралия, казва се Марта Комбс – изрече замислено Кейси. И внезапно ѝ проблесна. – О, не, не може да бъде! Името ми е познато, но би било твърде голямо съвпадение. Сигурно не сте съпругът, когото моята приятелка Марта мислеше за мъртъв?

– Точно така, госпожо, аз съм съпругът на Марта – призна с широка усмивка Джереми. – Наскоро научих какво ѝ се е случило. Отивам в Австралия, за да я освободя, ако е възможно.

– Аз... не мога да повярвам – ахна Кейси и зелените ѝ очи се разшириха от смайване. – Марта толкова често говореше за вас, че сякаш ви познавам. Тя мислеше, че сте мъртъв.

– Радвам се да срещна приятелка на жена ми – изрече искрено Джереми. – Нищо чудно, че Марта ме е помислила за мъртъв. Корабът ми претърпя крушение край бреговете на Южна Америка и мина повече от една година, преди отново да видя Лондон. Как беше моето момиче, като го видяхте за последно?

– Много добре, капитан Комбс.

– Наричайте ме Джереми. Всяка приятелка на Марта е и моя приятелка.

– Но само ако и вие ме наричате Кейси.

– Съгласен съм. Разкажете ми за Марта. Тя сигурно много е изстрадала.

– Марта работи за семейство Пенрод и се чувства добре. Те се отнасят добре с нея и тя много се промени, след като пристигна в Нов Южен Уелс. Сигурно ще се изненадате, като я видите.

– Надявам се да се зарадва, като научи, че съм жив, надявам се и още да ме обича – каза Джереми с леко треперещ глас.

И се отдалечи, за да се заеме с работата си, оставяйки Кейси да размишлява над странните обрати на съдбата.

Каютата на Кейси бе по-просторна, отколкото си я беше представяла. От комфортното обзавеждане тя си извади заключение, че ѝ е дадена

каютата на самия капитан. И като по чудо една люлка се появи сякаш от празното пространство. Още по-учудващ беше фактът, че бе осигурено прясно мляко за Брендън, което щеше да стигне за цялото пътуване. Тази информация ѝ дойде много добре, защото той беше стигнал възраст, когато трябваше да бъде отбит. Кейси не знаеше, че тези улеснения се дължаха на предвидливостта на Деър и на грижата му да осигури удобства за малкото си семейство.

Кейси се оттегли рано тази вечер след самотна вечеря в каютата. Беше съдвкала малко от своята храна, за да я даде на Брендън, после го беше нахранила и приспала. Станал вече на девет месеца, той искаше не само мляко, охотно ядеше и твърда храна, която тя с радост му даваше. Скоро щеше съвсем да престане да суче. Сега синът ѝ спеше спокойно в люлката си и толкова приличаше на Деър, че тя затаи дъх, за да не извика името му.

Предстоящите месеци без Деър щяха да бъдат най-дългите и най-мрачните в живота ѝ, помисли Кейси, въздъхвайки тъжно. Понеже на борда нямаше никакви други пътници, тя не можеше да очаква друга компания освен оскъдните минути, които Джереми би могъл да ѝ отдели. Щом пристигнеше в Нов Южен Уелс, там щяха да бъдат Рой, Бен и Марта, които да ѝ дадат приятелството, от което имаше нужда. И може би щеше да има Деър. Познаваше го достатъчно добре, за да съзнава, че той никога няма да позволи синът му да излезе от живота му, без да се пребори за него.

Времето беше изключително топло и Кейси облече най-тънката си риза за през нощта. В Англия беше средата на лятото, а когато стигнеше Австралия, пак щеше да бъде лято. Странно, помисли тя, унасяйки се в сън. Беше уверена, че когато най-накрая се съберяха, щеше да е завинаги.

Изгубена в царството на сънищата, Кейси си представяше, че усеща докосването на Деър по разгорещената си плът. Устните, които шепнеха еротични думи, бяха плътни, кадифено меки и толкова нежни... Ръцете, които изследваха плътта ѝ под ризата, бяха горещи, настойчиво властни и силно възбуждащи. Нейният призрачен любовник затваряше очите ѝ с целувки, преди да плени устата ѝ, отначало нежно, а после жадно.

Главата на Кейси се отметна назад, когато устните на Деър от съня се спуснаха надолу по шията ѝ. Зъбите му леко ухапаха ключицата ѝ, езикът му заигра в ямката на гърлото ѝ. Тогава сънят изведнъж стана реалност, защото Кейси почувства как ризата се отделя от тялото ѝ. Очите ѝ се отвориха, но нощта беше твърде тъмна. Вятърът беше докарал

мрачни облаци от север и те закриваха бледия сърп на луната. Обещание за дъжд тегнеше в нощния въздух. И тя можеше само да различи неясните очертания на сянката, извисяваща се над нея.

– Кой... кой е?

Гласът ѝ трепна от страх, но тя потисна импулса си да изкрещи, страхувайки се да не събуди Брендън. Ако той вдигнеше шум, нощният посетител можеше да му стори зло.

Не последва никакъв отговор, когато мъжът нежно плени устните ѝ, полека обгръщайки гърдата ѝ с топлата си длан. Езикът му нахлу в устата ѝ, вкусвайки нейната сладост, докато ръката му нежно галеше плътното хълмче и полека дразнеше чувствителната пъпка. Нежно и любвеобилно устните му проправиха пътечка по шията ѝ и обгрънаха набъбналото зърно. Езикът му започна да прави кръгове и да облизва възбуденото връхче, докато ръцете му се насочиха към други съкровища малко по-долу.

В мига, когато той освободи устата ѝ, Кейси прошепна името му.

– Деър...

– Нима се съмняваше, любов моя? – засмя се той развеселен.

Устата му се върна към нейната, докато той се настаняваше до нея на огромното легло. Кейси ахна, плътта му пареше. Тя беше толкова замаяна от целувките му, че не беше разбрала кога е свалил дрехите си. Страстната му атака продължаваше без отслабване, докато Кейси заравяше пръсти в косата му и привличаше устните му към мястото, където гърдите ѝ молеха за още внимание. Тя трепна в отговор, когато ръката му докосна копринените къдрави косъмчета на скута ѝ, полека стигна до входа на нейната женственост и го намери влажен.

Малкото връхче, което откри там, беше горещо и твърдо, жадно за ласки. Извънредно внимателно, осъзнавайки чувствителността на тази възбудена розова пъпка, той започна да я масажира, докато тя не взе да вибрира, накарвайки Кейси да подлудее от желание. Ръцете му бяха дръзки, но нежни и умели. Насладата се набираше ниско в корема ѝ и се разливаше из цялото ѝ тяло като набираща сили гръмотевица.

И тогава той навлезе в нея, дълбоко и плътно, отначало бавно, подклаждайки силно огъня в нея. Тя го прие жадно, подканвайки го със съвършено несвързани думи.

– Обичам те, Кейси, само теб – шепнеше дрезгаво Деър с глас, нажежал от страст и жажда. – Ти си моят живот, моята любов, моята душа. Без тебе съм нищо. Хайде, любов моя, нека тръгнем заедно на това пътешествие.

За пътешествието до Австралия ли говореше, или за тяхното еротично пътуване – Кейси така и не можа да разбере, защото в този момент целият ѝ свят се беше съсредоточил в насладата. После всякакви свързани мисли изчезнаха от главата ѝ, когато двамата заедно постигнаха онзи миг, към който се бяха устремили, за който бяха копнели, това толкова разтърсвашо преживяване, оставило ги бездиханни от смайване.

Кейси първа си възвърна дар слово.

– Как разбра къде да ме търсиш? – Тя говореше шепнешком, за да не събуди Брендън, който беше спал блажено през цялото им доста шумно любене.

– Да не мислиш че можеш да ми избягаш толкова лесно? – засмя се Деър, леко погалвайки гърдите ѝ. – Не ми пука за Лидия или за друга жена. Обичам тебе. Тебе и сина ни.

– Знам – съгласи се Кейси със сладък глас.

– Знаеш? Вярваш ли ми?

– Разбира се.

– По дяволите! Разбираш ли какво ми причини? Защо толкова искаше да ми избягаш, ако си знаела какви са чувствата ми?

– Деър, моля те, по-тихо – предупреди го Кейси. – Брендън за щастие спи дълбоко, но ако продължаваш така, скоро ще се различи с цяло гърло.

– Съжалявам, любов моя, но трябва да признаеш, че имам причина да се сърдя. Ще ми отговориш ли на въпросите, моля те?

– Имах посещение, преди да се кача на „Марта“. Лидия дойде и ми обясни всичко. Дори се извини за дръзкото си поведение.

– Е, сега вече има надежда за нас. Защо обаче щеше да ме напуснеш? – нападна я Деър. – Продължаваш да ме озадачаваш, Кейси.

– Ти искаш ли да бъде по-различна? – подразни го тя, докато върховете на пръстите ѝ си играеха с космите по гърдите му, а после се спуснаха надолу към стройните му хълбоци.

– Спри, глупаче такова, иначе няма да мога да чужа обяснението ти. Сега ми кажи защо щеше да ме напуснеш, когато знаеше, че те обичам?

– Заради господарските ти маниери, заради твоята непоносима властност.

– Какво?! Аз да се държа господарски? Какво, по дяволите, ми говориш? – избухна Деър. Брендън се размърда в люлката си и той сниши глас до дрезгав шепот. – Обясни ми.

– Заминавайки, се надявах да разрешиш, че съм нещо повече от притежание. Не можеш да ми заповядваш да ти се подчинявам моментално,

като някаква малоумница. Някога помислил ли си да ме попиташ какво искам аз? Не, ти ми заповяда да се върна в Австралия заедно с тебе, без да помислиш за чувствата ми.

– По дяволите, Кейси, ние се обичаме. Грижа се за интересите ти. И ти трябва да искаш същото, което и аз.

– Типично мъжко мислене – изсумтя презрително Кейси. – Имам си собствен мозък, който използвам както намеря за добре. Аз... знаех, че ще ме последваш. Очаквах го, всъщност. Но дотогава се надявах, че ще си разбрал, че трябва и аз да си кажа думата как или къде искам да живея живота си.

Бавно и внимателно Деър започна да обмисля казаното от Кейси, съгласен с нея по принцип, но не искайки да го признае отведнъж. Толкова я желаше, че мислеше, че и тя иска същото. Да прекарат заедно остатъка от живота си, да отгледат детето или децата си с любов и грижа. И точно това й каза.

– Аз искам същото, Деър – призна тя, преглъщайки буцата, която беше заседнала на гърлото ѝ. – Но искам и да бъда твоя партньорка, да имам думата за всичко, което засяга нас или децата ни. Ако не можеш да разбереш това...

– Разбирам, любов моя, просто трябва да свикна. Предполагам, че съм бил доста... м-м... властен в отношението си към тебе. Но мисълта, че може отново да те изгубя, беше непоносима. Ако ти обещаеш, че никога повече няма да пренебрегна мнението ти, ще ми простиш ли?

– Точно това винаги съм искала, да ме мислиш за нещо по-различно от човек, който ще задоволява сексуалните ти апетити и ще ти ражда деца.

– Всяка жена би могла да го прави, ако исках само това – отвърна Деър с укор в гласа. – Никога не съм мислил за тебе като за сексуален обект, макар че трябва да си призная, че ти идеално се вметваш в тази роля – ухили се той. – Ти си всичко, което някога съм искал от една жена, въпреки доста чудатото ти поведение.

– И ти си всичко, което някога съм искала, Деър, скъпи. Но още не си ми обяснил как разбра, че ще бъда на „Марта“, когато така удобно отсъстваше дни наред.

Нисък кикот се изтръгна от гърдите на Деър.

– Преди няколко седмици срещнах случайно Джереми Комбс и наех кораба му, за да превозя тебе и сина ни до Австралия. Когато разбрах кой стои пред мене и му разказах за Марта, той се съгласи да сключи сделка с мене.

– И аз влятах право в ръцете ти – изкиска се Кейси. – Как планираше да вземеш мене и Брендън на кораба, ако не се бях показала склонна да го направя?

– Щях да те отвлека, разбира се – разкри той с лек, дори малко дразнещ тон, но подплатен с твърдост, която не остави у Кейси никакво съмнение, че би направил точно това, което току-що беше казал, без да изпита ни най-малко угризение.

– Ти си един арогантен негодник, Деър Пенрод, но не бих те взела различен.

– И аз не бих те взел различна, ако ми позволиш – отвърна той с игрив тон. – Фактически, мисля, че ще те взема сега.

– Пак ли?

– Пак и пак, и пак...

– Не и ако аз те взема първа – измърмори тя и малките ѝ ръце заиграха умело по тялото му.

Той се загърчи трескаво, когато пръстите ѝ обхванаха набъбналата му мъжественост и започнаха да го гаят, подлудявайки го от желание.

Устните ѝ вкусаха солта по кожата му, изследваха плътните мускули по гърдите му и по плоския му корем. Когато устата ѝ го намери, той се изви рязко, шок и наслада разгърсеха цялото му тяло. Никога не му беше хрумвало, че Кейси ще иска да му достави удоволствие по същия начин, по който той понякога ѝ даваше наслада. Това, което тя правеше с него, беше силно еротично и възбуждащо. Но той не искаше нощта да свършва толкова скоро, затова нерешително я притегли нагоре, докато тя не се озова върху него, и той навлезе полека в нея.

– Вещица такава – изръмжа Деър, внезапно променяйки позицията, за да заеме доминиращата роля и да поведе себе си и нея към екстаза.

26

Доста отегченият и донякъде сънлив Брендън, сгушен в любящите ръце на баща си, се прозяваше по време на кратката, но вълнуваща церемония, съединяваща родителите му в брачен съюз. Накрая той протестира оживено, когато Деър целуна властно усмихнатата му майка, която Брендън приемаше като изключително свое притежание. Той не беше особено щастлив, че ще споделя майка си с някого, но изглеждаше омаян от огромния мъж, който го обсипваше с нежност и любов. Не разбираше защо прекрасната му майка понякога – но не винаги – го

пренебрегва, когато този мъж, наричан татко, я прегърне. Обикновено след подобно възмутително деяние двамата започваха да лудуват в леглото. Той не виждаше какво правят, но шумът, който вдигаха, ясно показваше, че не спят. Може би, заключаваеше детският мозък на Брендън, ако мама беше толкова запленена от татко, най-малкото, което можеше да направи, беше да приеме и него. Гукайки щастливо, той ги възнаграждаваше с омайна усмивка, по своему благославяйки съюза им.

В следващите шест месеца Брендън се научи да обича мама и татко по равно. Научи се и да ходи, поради което родителите му трябваше непрестанно да го пазят. Макар че обичаше меките ръце на майка си и приятния ѝ мирис, той обожаваше грубоватите игри на татко и усещашата се в тях нежност. Когато „Марта“ акостира в Порт Джаксън, Брендън възхити и двамата, произнасяйки първата си дума. Тя, естествено, беше „тате“.

Горещото слънце прежуриаше над главите им, когато стъпиха на брега на 10 януари 1810 година. Бяха отсъствали над една година и в колонията бяха настъпили забележими промени. Нови сгради бяха изникнали на пристанището и навсякъде, където Кейси погледнеше, виждаше нови пътища, построени с труда на депортираните. Няколко кораба се полюшваха закотвени в пристанището, включително английски, американски и френски, с товар от стоки или превозващи осъдени затворници.

– Ще те заведа в къщата, която Дрю ти е оставил, скъпа – каза Деър, когато слязоха на брега. – Ще ми трябват няколко дни, за да сваля товара на брега и да уредя прехвърлянето на животните до имението Пенрод. Слава богу, че имаме къде да отседнем. Дори при цялото това ново строителство хановете като че ли още не достигат.

Къщата изглеждаше почти така, както я беше оставил Дрю, и Кейси се настани там за краткия си престой. Прислуга нямаше, храна също, но Деър я увери, че ще се погрижи за всичко. Верен на думата си, той доведе само след час двама затворници, носещи припаси от кораба, както и от правителствените складове. Самият Деър се върна на свечеряване, нямайки търпение да сподели някои от новините, които беше научил през деня.

– Губернаторът Локлън Макуори пристигнал в Нов Южен Уелс към края на миналата година – осведоми той Кейси, докато двамата вечеряха. – Довел собствен полк в колонията и разпуснал Корпуса на рома. Повечето вече били преместени в Англия, макар че доста от тях, които били купили земя, останали тук.

- Слава богу, че вече ги няма – каза Кейси.
- Научих и че Макуори не бил особено доволен, че намира избрана група заселници в привилегировано положение. Заклел се да промени това.
- Трудно е да се промени животът само за една нощ.
- Но това е начало. Макуори има планове да използва труда на осъдените, за да се построят обществени сгради и пътища, иска да основе банка, да въведе валута, с която да замени рома. Ако плановете му се осъществят, скоро ще имаме болница, казарми за осъдените и църква. Твърдо вярвам, че един ден, много скоро ще разберем какво има отгатък Сините планини.

След няколко дни те потеглиха по пътя към Парамата и имението Пенрод, нямайки търпение да видят Рой, Бен и Робин. Джереми Комбс ги придружи. Част от запасите, които Деър беше купил в Англия, бяха опаковани в дъното на фургона, който беше пътувал заедно с тях на борда на „Марта“. Джереми караше фургона, Кейси с Брендън седеше до него, а Деър яздеше единия от жребците. Другите три коня следваха фургона, привързани към него. Нищо не помрачи пътуването им през този мирен ден, което позволи на Кейси да се възхити отново на заобикалящата я красота.

Тя беше забравила колко внушителни са австралийските гори с личествените си евкалиптови дървета, разнообразието от цъфтящи цветове, кенгура и папагали, както и подобния на смях глас на кукабърата. Жадно отпиваше от познатите гледки и звуци, докато Джереми изглеждаше смяян и възхитен от новите за него неща.

Нищо не можеше да сломи духа на храбрия моряк, защото през седмицата, прекарана в Сидни, той беше допуснат на аудиенция при губернатора Макуори и с много увещания и аргументи беше получил пълно помилване за Марта. Това беше трудно спечелена победа, но си струваше чакането при губернатора.

Нямаше значение дали Марта още го обича или не, тя беше вече свободна.

Фургонът свърна от прашния път и влезе в двора на фермата. Според Кейси нищо не се беше променило – същият жив плет заобикаляше двора, същите стари дървета хвърляха сянка върху къщата. Не се виждаше никой освен неколцина затворници, заети със задачите си, когато групата пътешественици спря пред предната врата. Предупреждавайки другите, че трябва за малко да останат отвън, за да може той да смекчи шока от това, че Кейси и Джереми са възкръснали от мъртвите, Деър

влезе в къщата, за да намери Рой и Бен седнали да вечерят. И тази вечер, както винаги, Робин се беше присъединил към тях. Като видяха Деър, тримата скочиха на крака, приветствайки го като завърнал се герой. Никой не знаеше какво да очаква, защото Деър беше напуснал Австралия като човек, съкрушен от мъка и с разбито сърце.

– Деър, добре дошъл у дома! – извика въодушевено Бен.

– Хубаво е, че се върна, синко – прегърна го Рой. – Господи, колко ни липсваше.

– На всички ни – обади се Робин, стискайки ръката на Деър, докато същевременно го тупаше по гърба. – Добре ли пътува?

– Как мина престоят ти в Англия? – намеси се Бен, нетърпелив да научи подробностите.

– Престоят ми в Англия беше успешен, дори повече от очакваното – ухили се загадъчно Деър. – А пътят към къщи беше невероятно приятен.

– Чувам пак стария Деър – отбеляза щастливо Робин. – Това пътуване сигурно ти се е отразило много добре.

– Повече, отколкото можете да си представите – съгласи се Деър. Следващите му думи ги накараха да занемаят. – Послушах съветите ви и си доведох съпруга. И съм баща на малък син.

Рой беше смаян от промяната у Деър. Синът му беше заминал като огорчен, отчаян човек, току-що изгубил любовта на живота си, за да се завърне щастлив и очевидно излекуван, със съпруга и син. Това беше чудо. Която и да беше жената, Рой беше благодарен за съществуването ѝ.

– Повече от щастлив съм, че нещата са се развили добре за тебе, Деър – каза той. – След като загуби Кейси, страхувах се, че никога повече няма да обикнеш някоя жена.

– Кейси е единствената жена, която някога ще обичам – заяви Деър, смайвайки ги още повече.

– Синко! – възкликна Рой със строг глас. – Да не би да искаш да ми кажеш, че си се оженил за жена, която не обичаш?

Това не ти е присъщо и със сигурност не е честно спрямо съпругата ти.

– Повярвай ми, татко, много обичам съпругата си.

– Но ти каза... – протестира Бен с озадачено изражение.

– Че никога няма да обичам друга освен Кейси, и го казах напълно сериозно.

– По дяволите, Деър, не те разбирам – отвърна Рой, сигурен, че

синът му си е загубил ума.

– Мисля, че е време да се запознаете със съпругата ми – ухили се дяволито Деър. – Тогава ще разберете. Но първо всички седнете.

Той излезе от стаята, последван от три чифта очи, които го гледаха така, сякаш нещо не му беше наред. Върна се след няколко секунди с Кейси и Брендън.

– Исусе! Тя прилича на...

Думите на Бен изведнъж секнаха, докато той се взираше изумено в огненокосата красавица, застанала до брат му.

– Господи, та това е тя! – извика радостно Рой. – Не знам как, но по някакъв начин Деър е успял да намери Кейси жива и да я направи своя съпруга. Няма две жени, които толкова да си приличат. И тя държи внука ми!

– По дяволите?! – зяпна смаяно Бен, изпускайки любимия израз на Деър. – Прав си, татко. Само Деър може да направи невъзможното.

Робин не каза нищо. Само се взираше в Кейси с меко и замечтано изражение.

Кейси се засмя, наслаждавайки се на сензацията, която беше предизвикала, но вниманието бързо се отклони към сина ѝ.

– Някой от вас ще ми каже ли как стана всичко това? – запита Рой, вдигнал въпросително вежди. – Повярвахме, че си мъртва, Кейси.

– Това е дълга история, Рой – засмя се тя, – и си струва да ви я разкажа, но има още една изненада за вас.

– Господи! Не мисля, че мога да понеса още нещо – изпъшка Бен, хващайки се за гърдите в пристъп на привиден ужас.

– Тази изненада е за Марта, тя в кухнята ли е?

– Ще я доведе – предложи Робин, все още шокиран от завръщането на Кейси.

Докато ги чакаха, Брендън започна да изучава стаята, спасена от опустошение от Бен, който вдигна момченцето на раменете си сред викове и възторжен смях.

Междувременно Деър обясни как стоят нещата с Джереми Комбс. После Робин се върна с Марта. Научила от Робин за чудодейното завръщане на Кейси от света на мъртвите, Марта възторжено прегърна приятелката си и след това започна да се суети около Брендън, който сега вече се люлееше на коляното на дядо си.

– Робин каза, че си искал да ме видиш, Деър – изрече тя, поглеждайки с любопитство към него.

– Става дума за Джереми, Марта – започна колебливо Деър.

– За съпруга ми Джереми? Той е мъртъв, господине, мислех, че знаете това.

– Той си е съвсем жив, Марта – обади се тихо Кейси. – Претърпял корабкрушение и се върнал в Англия след една година, но не те намерил. Ще го оставим обаче лично да ти разкаже.

– Той е тук? В Нов Южен Уелс? – извика Марта с разширени очи и преbledняло лице.

– Да, чака пред вратата – усмихна се Деър. – Помислих, че би искала да го приветстваш насаме.

Тя се взря във вратата за една дълга секунда, преди да изхвърчи през нея като насън.

След малко сияещата Марта се върна с изпадналия в екстаз Джереми, хванати под ръка като любовници, със зачервени лица. След като морякът разказа историята си и осведоми Марта, че е получила пълно опрощение, радостната двойка се извини и се оттегли в стаята на Марта.

След това Деър се впусна в подробен разказ за изпитанието на Кейси, оставяйки всички смаяни от измамата на Марси.

– Смятам, че трябва да пазим това в тайна от Тед Маккензи – предложи замислено Рой.

– Не желая да наранявам никого – каза Кейси. – След като Марси е мъртва, няма смисъл да отваряме старата рана.

– Съжалявам да чуя, че старият ми приятел Дрю Стенли е починал – добави Рой. – Той беше добър човек.

– Най-добрият – съгласи се Кейси. – Не знам какво щях да правя без него.

– Нито пък аз – добави чистосърдечно Деър. И изведнъж се прозя широко. – Денят беше дълъг, време е да сложим сина си да спи. Има още много неща, които ние с Кейси бихме искали да ви разкажем, но ще трябва да почакате до утре.

Спейки щастливо в една от стаите, в люлката, донесена от „Марта“, Брендън не знаеше, че е станал истинска сензация в имението Пенрод. Жизнерадостното момченце бързо беше спечелило сърцата на всички в къщата.

В спалнята, намираща се от другата страна на коридора, Деър притискаше Кейси в прегръдките си, възбуденото му тяло беше горещо и твърдо, а нейното се извиваше към него и се сливаше с него. Очите й бяха блестящо зелени, лицето зачервено; лека пелена от капчици пот

замъгляваше плътта ѝ. Тихи стонове се откъсваха от полуразтворените ѝ устни, подканвайки Деър да ги изследва отново и отново.

Ръцете, устата и езикът му действаха прилежно и с любов, за да я отведат до най-високите върхове на възбудата. Той влезе с лекота в нея. Кейси стенеше безумно, приветствайки стоманената дължина и кадифената сила, които ѝ донасяха такова пронизващо удоволствие. Двамата се движеха като един – едно тяло, един ум, едно съгласие. Кулминацията ги обля като вълна, изхвърляйки ги в едно обявявано от бури море от чиста страст. А след това двамата заплуваха към брега в успокоено съгласие.

– Обичам те, Кейси. Никога повече няма да те изпусна от поглед – обеща Деър, игриво захапвайки ухото ѝ. – Ти си моят живот, аз съм нищо без тебе.

– Какво те кара да мислиш, че ще искам да замина? – отзова се лениво Кейси. – Не съм погледнала друг мъж, откакто те срещнах. Обичам те, Деър.

– Ти сега си състоятелна жена, любов моя. Какво ще правиш с цялата тази земя, която Дрю ти остави?

– Ще се установим да живеем там, веднага щом бъде построена къща. Тя е и твоя.

– Сигурна ли си?

– Напълно. Ще си отгледаме собствено стадо от мериносовите овце, които ти купи в Англия. И деца. Ще си народим много деца.

– Мислиш ли, че сме направили някое тази нощ?

Кейси се изкикоти, сякаш намирайки думите на Деър за смешни. Той ѝ хвърли строг поглед.

– Защо се смееш? Постарах се.

– Дори да се любиш с мене всяка нощ през следващите шест месеца, няма да мога да забременея.

– Кейси! – ахна той засегнат.

Да не би тя да намекваше, че не е достатъчно мъж, за да ѝ направи дете?

Ясният звън на смеха ѝ разпръсна обидата, която думите ѝ внушаваха, и той се поотпусна.

– Какво, по дяволите, пак ми кроиш?

– Момче или момиче?

– Какво?!

– Още един син ли искаш или дъщеря?

– Искаш да кажеш... че вече си...

– Твоята мъжественост никога не е била под съмнение, любов моя. На кораба бяхме заедно ден и нощ цели шест месеца и нямахме какво друго да правим освен да се грижим за сина си и да се любим. Едва ли трябва да си изненадан, че ще имаме още едно дете – подразни го Кейси, обвивайки ръце около врата му, за да привлече устните му към своите.

– Нищо, което правиш, не можеш да ме изненада или шокира, вещице такава – каза Дeър, с усмивка, докато отвръщаше на зова ѝ.

КРАЙ

© 1989 Кони Мейсън
© 2006 Славянка Мундрова-Неделчева, превод от английски

Connie Mason
Bold Land, Bold Love, 1989

Сканиране: ???
Разпознаване и редакция: Xesiona, 2009

Издание:
Издателство „Ирис“
Редактор: Правда Панова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10528>]